

Nữ Hoàng Tin Đồn

Lời mở đầu

Chương 1: Chim Sẻ Biến Thành Phượng Hoàng

Chương 11: Vẻ Đẹp Khiến Người Ta Ưu Phiền

Chương 2: Công Tử Nhà Giàu Sa Vào Lưới Tình

Chương 3: Cuộc Hẹn Với Giá Bốn Triệu Đô

Chương 4: Lễ Đính Hôn Hoang Đường

Chương 5: Cô Gái Lọ Lem Thần Kỳ

Chương 6: Thời Gian Như Nước Trôi

Chương 7: Đa Tình Sẻ Hối Tiếc

Chương 8: Tôi Đến Từ Thúy Minh Hồ

Chương 9: Mặt Nạ Của Công Chúa

Chương 10: Sự Hiểu Nhầm Đáng Yêu

Chương 12: Ai Hiểu Tấm Lòng Của Kẻ Phong Lưu

Chương 13: Đặc Quyền Của Phụ Nữ

Chương 14: Không Nên Nhắc Lại Những Chuyện Đã Qua

Chương 15: Cuộc Sống Của Nữ Hoàng

Chương 16: Vụ Án Mất Tích Ly Kỳ

Chương 17: Scandal Lên Đền Đình Điềm

Chương 18: Tình Yêu Thì Gần, Còn Em Thì Xa

Chương 19: Cuộc Sống Trần Ngập Những Điều Bất Ngờ

Chương 20: Chắp Cánh Tình Yêu

Nữ Hoàng Tin Đồn

Tác giả: **Thẩm Thương My**

Thể loại: **Ngôn Tình**

Ebook by Truyen368.com

Trong câu chuyện có chàng hoàng tử, nhưng hoàng tử lại biến thành chú ếch. Có cô gái Lọ Lem nhưng cô gái Lọ Lem lại biến thành nàng công chúa nhảy khỏi chiếc giường có hạt đậu. Có thái hậu độc ác muốn chia rẽ hai người yêu nhau, nhưng cuối cùng đã thất bại... Một cô gái lạ mặt, không chút tiếng tăm đã trở thành vợ chưa cưới của chàng thiếu gia nhà họ Đường, con trai của chủ tịch tập đoàn Bắc Thần - Đường Ca Nam. Cô là ai mà có thể trở bước được trái tim của chàng trai đào hoa, phóng túng, lúc nào cũng có một tá scandal tình ái vây quanh. Giới thượng lưu và giới truyền thông sục sôi vì tin tức này. Họ tìm mọi cách để biết được cô ấy là ai, từ đâu tới, có xuất thân như thế nào. Kết quả chỉ gói gọn trong mấy thông tin mơ hồ: cô ấy tên Phong Bình, không nghề nghiệp, chưa tốt nghiệp đại học, thậm chí còn không có cả số điện thoại... Nhưng chỉ cần một câu nói của cô mà một vị khách vip đã bị đuổi cổ ra khỏi khách sạn cao cấp nhất, còn bị liệt vào danh sách đen, vĩnh viễn không được khách sạn đó chào đón. Nhưng đến nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới cũng phải nhún mình, "sự hiện diện của cô trong show diễn ra mắt bộ sưu tập mới là mốt son chói lọi nhất trong cuộc đời nghệ thuật" của bà. Đã có một thời gian, cái tên Phong Bình đã được dùng thay cho từ "cô gái Lọ Lem". Thân phận thực sự của cô là gì??? Không ai biết, không ai có thể tìm ra lời giải đáp thỏa đáng nhất. Một chuỗi tin đồn đã bắt đầu từ đây... Còn cô ấy chỉ nói: "Tôi đến từ Thúy Minh Hồ". Trong câu chuyện có hoàng tử, nhưng hoàng tử lại biến thành chú ếch. Có cô gái lọ lem nhưng cô gái lọ lem lại biến thành nàng công chúa nhảy khỏi chiếc giường có hạt đậu. Có thái hậu độc ác muốn chia rẽ hai người yêu nhau, nhưng cuối cùng thái hậu đã thất bại...

Chương 1: Chim Sẻ Biến Thành Phượng Hoàng

An Duyệt Sinh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ có một ngày Phong Bình thực sự rời xa anh.

Anh nhớ lại lần cuối cùng hai người cãi nhau trước khi Phong Bình bỏ đi, dường như cũng chẳng có gì gay gắt lắm. Nguyên nhân là sáng hôm ấy anh dậy hơi muộn, cô cứ phải giục anh, sau đó bắt đầu cằn nhằn vì anh ham chơi game online, anh vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt thì lại bị chê trách vì thói quen vệ sinh. Chút ngái ngủ cuối cùng của anh cũng đã bị cướp đi, anh ức chế, liền "đáp" lại vài câu.

Một lúc sau, hai người đi thang máy xuống dưới, Phong Bình vẫn làm lì, chẳng nói chẳng rằng. An Duyệt Sinh rất khó chịu, không kiềm chế được cười lạnh lùng và nói: "Em thấy ấm ức như vậy, chỉ bằng chúng ta chia tay".

Vốn dĩ đó là câu nói trong lúc tức giận, không ngờ Phong Bình lại đồng ý ngay: "Thật đúng với ý của em".

Anh vô cùng ngạc nhiên, tròn mắt không nói được lời nào. Cô không thèm quay sang nhìn anh lấy một lần. Bây giờ nghĩ lại có lẽ lúc ấy cô đã hạ quyết tâm, quyết định rời xa anh.

Mấy ngày sau đó, cô không nhắc đến chuyện chia tay, cũng không có dấu hiệu nào của việc chuẩn bị bỏ đi, chỉ có điều thái độ rất lạnh nhạt. Anh tưởng rằng cô giờ trò giận dỗi, mặc kệ hai, ba ngày rồi đổ dành là mọi chuyện sẽ lại đầu vào đấy.

Nào ngờ cô lại mượn lý do đi công tác, một đi không trở lại.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều bi thảm nhất.

Bi thảm nhất là anh không biết đi đâu để tìm cô.

Hai người quen nhau qua mạng, sau đó sống thử khoảng một năm, nhưng số lần cãi nhau thì không đếm xuể. Anh nghĩ cô nóng tính, quái gở, có lúc thì tự ti, có lúc lại tự tin quá mức, tóm lại là rất khó chiều. Dĩ nhiên anh cũng có không ít tật xấu, nhưng cô cũng không đến nỗi dứt tình như thế, bỏ đi mà cũng không thèm chào một câu. Thật là độc ác!

Dĩ nhiên, ngoại hình và khí chất của cô ấy thì không thể chê vào đâu được. Nói một cách khách quan thì ngay cả hoa khôi mà hồi học đại học anh say đắm một thời cũng không bằng một phần mười cô. Nói về tính cách thì hoa khôi cũng còn lâu mới theo kịp. Nói đi cũng phải nói lại, về ngoại hình xinh đẹp thì dĩ nhiên rất thích mắt, nhưng cảm giác mới lạ qua đi, hai người hiểu nhau hơn thì cũng chỉ đến thế. Tính tình cô ấy thay đổi thất thường, anh phải hết sức cẩn thận. Người ta nói người phụ nữ càng đẹp thì càng khó chiều, câu nói ấy đúng trên mọi phương diện.

Đưa cô đến những cuộc gặp mặt xã giao dĩ nhiên có thể nở mày nở mặt. Một số người từng nói đùa rằng “bông hoa nhài cấm bãi phân trâu”. Anh cho rằng đó là câu nói của những người “ghen ăn tức ở”. Đáng tiếc anh chỉ là trưởng phòng nhỏ, không có nhiều dịp tham gia các cuộc gặp mặt xã giao, nhưng cô thì lại rất ghét những cuộc gặp mặt như thế, chỉ khi nào không thể từ chối được mới đi, mà có đi thì cũng chẳng vui vẻ chút nào. Cứ thế, chút ưu điểm vô cùng nhỏ nhoi của cô cũng dần mất đi.

Sau khi cô bỏ đi, anh có đi tìm cô. Anh đến công ty của cô, hỏi các đồng nghiệp của cô nhưng không biết thêm thông tin gì. Gọi điện thoại mấy lần, cô đều không mở máy. Nhắn tin qua nick cũng không thấy nhắn lại.

Ban đầu anh còn có chút do dự, không biết có nên đi tìm cô không, bởi vì sợ cô sẽ quay về thật. Về sau thấy cô bật vô âm tín, anh lại thấy lo. Thoát khỏi cô dĩ nhiên là chuyện đáng mừng, nhưng chẳng may công an tìm đến nhà thì làm thế nào? Anh bắt đầu nghiêm túc tìm cô mấy lần, còn đăng tin tìm người, dường như làm vậy anh mới thấy không hổ thẹn với lương tâm.

Nhưng cô vẫn không xuất hiện.

Ba năm sau, anh đi công tác New York. Anh đã khác xa ngày xưa, trở thành phó giám đốc của doanh nghiệp Viên Thị. Anh nhìn thấy tấm ảnh đính hôn của cô với người khác trên tạp chí *Forbes*.

Người đàn ông kia chính là Đường CaNam, con trai thứ hai của tập đoàn Bắc Thần.

An Duyệt Sinh xem đi xem lại, mắt dính vào tờ báo, đáng tiếc là tấm ảnh ấy quá nhỏ. Người trong ảnh dung mạo vẫn xinh đẹp như xưa. Trang điểm rất tinh tế, quý phái, khác hoàn toàn với vẻ đẹp giản dị, dịu dàng trước đây.

Anh ngậy người nhìn bức ảnh trong tạp chí, từ “ngạc nhiên” không thể diễn tả hết cảm xúc lúc này của anh, nói đúng hơn là anh thấy thảng thốt, không thể tưởng tượng nổi, tập đoàn Bắc Thần, Đường Ca Nam, bao nhiêu người bắc thang cũng không với tới được, sao cô có thể làm được?

Nếu anh nhớ không nhầm thì cô có hai đặc điểm nổi bật. Một là ngoại hình, hai là tính nết. Đường Ca Nam vốn là công tử giàu có, đương nhiên thích vẻ ngoài xinh đẹp của cô, nhưng lẽ nào chấp nhận được cả tính cách của cô? Hay là cô đã đầu thai thành người khác?

Nhân vật chính của bài báo này là Đường Trạ, bố của Đường Ca Nam, nhân tiện nhắc đến thông tin cậu con trai thứ hai của nhà họ Đường đính hôn. Không thấy đã động đến đối phương. Điều này thì An Duyệt Sinh có thể hiểu được vì cô ta chưa tốt nghiệp đại học, có lẽ điều này khiến người viết cảm thấy khó xử. Không biết ai đã từng nói rằng của hồi môn tốt nhất của phụ nữ là tấm bằng của một trường nổi tiếng.

Anh cười nhạt rồi vút tờ tạp chí xuống, đưa cốc cà phê đã nguội lên miệng uống một ngụm, cảm giác đắng chát.

Mấy năm gần đây anh bon chen được xuôi, không ngừng phấn đấu, suy nghĩ cũng khác nhiều so với ba năm trước, tuy nhiên, anh vẫn chưa cảm thấy thực sự mãn nguyện. Thịnh vượng trong những khoảnh khắc thỏa mãn không phải là không nghĩ đến sẽ có một ngày gặp lại cô. Ngày ấy... Những ngày đã qua, mỗi khi nghĩ đến đó anh lại nhếch mép cười nhạt, không nghĩ tiếp nữa, để lại một khoảng trống trong tư duy. Ý tứ thì nhiều mà không dùng được từ ngữ nào để biểu đạt hết, có thể tưởng tượng rất nhiều thứ nhưng dù có tưởng tượng thế nào thì anh cũng không nghĩ được đến mức này.

Quả là quá sức tưởng tượng. Anh không tìm được lại cảm từ báo lên đọc lại một lượt.

Đường Ca Nam với nước da trắng, vàng trán có khí chất của kẻ phò tướng, không giống phong thái khoan thai nho nhã của ông bố Đường Trạ. Anh coi thường Đường Ca Nam nhưng không dám coi thường Đường Trạ. Đàn ông nhìn đàn ông, tướng mạo chỉ chiếm một phần nhỏ, thậm chí không có gì đáng nói, quan trọng nhất là quyền thế và địa vị. Cả châu Á chỉ có một Đường Trạ, nhưng ông ta lại có năm người con.

Chỉ có điều, dù Đường Ca Nam chỉ là một trong số năm người con đó thì cũng đủ cho anh phải phấn đấu cả mấy đời. Cuộc đời thật bất công, nếu đứng trên cùng một điểm xuất phát thì chưa chắc anh đã thua.

Anh tức tối nhìn tờ tạp chí, bỗng nhìn thấy một câu tiếng Anh, tạm dịch là: *Tính cách quyết định vận mệnh. Tính cách quyết định vận mệnh*, đúng là nhục cười, nếu anh và Đường Ca Nam có tính cách giống nhau thì liệu rằng vận mệnh của họ có giống nhau không? Có

lẽ tính cách quyết định vận mệnh thật nhưng cần có điều kiện nhất định.

Trên thế giới này có rất nhiều việc cần điều kiện.

Không biết giữa Phong Bình và Đường CaNam có điều kiện bí mật gì không đây? Nếu không kiểu phụ nữ ngoài vẻ đẹp ngoại hình ra chẳng có thứ gì như cô ta làm sao Đường CaNam có thể "tiêu hóa" được?

Không hiểu vì lý do gì mà bỗng nhiên anh thấy lo thay cho Đường Ca Nam. Đúng vậy, Bắc Thần là khách hàng lớn của Viên Thị. Hiện nay đang hợp tác về lĩnh vực bất động sản. Đường Ca Nam là người phụ trách của Bắc Thần. Tuy nhiên anh lo lắng cho một khách hàng lớn đến mức này thì quả thực là không cần thiết, dù gì thì Viên Thị chỉ phụ trách một phần năm mà thôi.

Hai bên đã hợp tác làm ăn thì khó tránh khỏi chạm mặt nhau, bỗng nhiên lại có mối quan hệ này, anh phải hết sức cẩn trọng mới được. Anh vừa nghĩ vừa đưa tay lên sờ cà vạt từ lúc nào không biết, dường như bắt đầu thấy căng thẳng. Nhưng nghĩ lại thấy buồn cười, có gì mà phải căng thẳng cơ chứ? Ban đầu người chủ động bỏ đi là cô ta, người lo lắng căng thẳng là mình. Cô ta không có lý do gì để trách cứ mình cả. Hơn nữa, nếu chuyện vỡ lở thì chỉ bất lợi cho cô ta mà thôi.

Nghĩ vậy anh thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau khi về thành phố Thánh Anh anh mới biết, internet, báo chí, ti vi, đài phát thanh đâu đâu cũng đăng tin đính hôn của cậu con trai thứ hai tập đoàn Bắc Thần. Nội dung chủ yếu là xoay quanh cô gái may mắn trong bức ảnh, rất nhiều phán đoán được đưa ra, vốn là người được giới truyền thông quan tâm nhưng lần này Đường Ca Nam đã bị "bỏ rơi".

Một thời gian Phong Bình trở thành "cô gái lọ lem".

Tuy nhiên cô không biểu lộ gì, ngược lại cảm thấy rất hứng thú với những tin tức trên mạng.

Câu chuyện chim sẻ biến thành phượng hoàng nhanh chóng lan đi, chúng biến những ảo tưởng xa vời của con người thành hiện thực, cổ vũ các cô gái lọ lem xông pha tiến lên phía trước. Nhưng cảm nhận thực sự của cô gái lọ lem sau khi biến từ chim sẻ thành phượng hoàng như thế nào thì vẫn là điều bí mật đối với mọi người.

Trong con mắt của người ngoài thì Phong Bình thật là may mắn, đáng ngưỡng mộ. Nhưng trên thực tế cô đang rất khó xử vì chuyện đính hôn giữa cô với Đường Ca Nam không được người nhà họ Đường ủng hộ.

Đường Ca Nam vốn là người "ngang ngược", làm việc gì cũng khiến mọi người ngạc nhiên, từ khi anh tròn 18 tuổi đến nay không biết đã có bao nhiêu scandal tình ái. Bỗng nhiên nói đến chuyện đính hôn, sao người nhà có thể tin được? Thậm chí, anh ta còn không biết xuất thân của cô gái mình định đính hôn thế nào, vì vậy mọi người chắc chắn anh ta lại định giở trò bịa chuyện, đang định khuyên răn anh ta hồi tâm chuyển ý, nào ngờ anh ta lại làm lớn chuyện hơn. Kết quả là chuyện này còn kinh động hơn cả sấm vang chớp giật.

Cứ như vậy nên đã đẩy Phong Bình vào thế đối lập với nhà họ Đường. Tuy họ trách cứ Đường Ca Nam không hiểu chuyện, bị ma xui quỷ ám, nhưng đáng giận hơn vẫn là con hồ ly tinh tham vinh hoa kia.

Tuy nhà họ Đường rất bất mãn với chuyện này nhưng khi đối mặt với giới truyền thông vẫn giữ được phong độ, kỹ năng ngoại giao xuất sắc khiến Phong Bình vô cùng khâm phục.

Cô đóng trang web, xuống phòng khách uống trà.

Trên bàn uống nước có một tờ báo, một hàng chữ rất to đập vào mắt cô: Tối hôm qua câu lạc bộ những chàng độc thân tài ba đã khai trừ Đường Ca Nam ra khỏi danh sách. Cô không kim được cười phá lên, nước trà đổ ra tay. Cô không lau sạch mà cầm tờ báo đi lên phòng ngủ.

Lục quản gia ngoảnh mặt làm ngơ, nét mặt hiện lên vẻ khinh miệt không dễ nhận ra.

Thật là thô tục, không biết cậu Ca Namtrúng phải bùa mê thuốc lú gì mà lại đính hôn với cô ta? Dù tướng mạo của cô Man Văn và cô Niệm Chân không bằng cô ta thì chẳng phải vẫn còn cô Hạ Dao, người đoạt giải Con trâu vàng cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất sao? Vẻ đẹp của cô ấy được cả nước công nhận; dù gì thì cũng không đến lượt cô ta, thật là thô tục!

Đến người giúp việc còn có thái độ như vậy, đừng nói đến người nhà họ Đường. Phong Bình muốn bước vào cánh cửa nhà họ Đường quả là không dễ dàng chút nào. May mà mấy năm nay cô đã rèn cho mình cách sống bình thản, mọi chuyện đều do duyên số, được thì là mình may mắn, không được thì do mình không có phận.

Thứ duy nhất mà cô chủ động giành lấy trong cuộc đời này là tình yêu của An Duyệt Sinh nhưng kết quả cô đã thất bại thảm hại. Chuyện ấy khiến cô vô cùng tuyệt vọng. Hồi ấy cô vẫn còn trẻ, chỉ mới 18 tuổi, tâm hồn vẫn trong sáng, chưa bị lây nhiễm những thói xấu của thời đại, nguyện vì tình yêu mà lao vào nước sôi lửa bỏng, quên cả bản thân mình, bởi vì còn trẻ nên không đề phòng, cũng bởi vậy mà rất dễ dàng bị tổn thương.

Cô không ngờ rằng sau khi rời bỏ An Duyệt Sinh lại gặp Đường Ca Nam.

Đường Ca Nam.

Nhớ lại cái tên này, cô mỉm cười.

Trong tờ báo cô cầm trên tay có ảnh của anh, đôi lông mày đen, chiếc mũi cao, đôi mắt vì quá tình nghịch nên trông không chừng trạc lắm, nếu là mười bảy, mười tám tuổi thì có thể nói là hoạt bát đáng yêu. Nhưng anh đã gần ba mươi tuổi. Những người khắt khe một chút thì sẽ nói anh là người phóng đãng. Tuy nhiên, trong mắt Phong Bình anh là một người buông thả, ngang bướng, thi thoảng rất nghịch ngợm, dĩ nhiên đó là do hoàn cảnh gia đình giàu có tạo nên, nhưng quan trọng hơn vẫn là tính cách. Cô thích tính cách của anh, có thể nói hai người rất hợp nhau.

Các bài báo đang dự đoán về thân phận của cô, tạp chí lá cải này cũng không ngoại lệ. Không biết họ lấy thông tin ở đâu mà nói cô từng là người mẫu. Cô và Đường Ca Nam quen nhau ở show trình diễn thời trang của nhà thiết kế nổi tiếng Dịch Nhĩ Dương và đã trúng tiếng sét ái tình.

Tính đến nay, đây là bài báo duy nhất có chứa đựng một chút sự thật.

Đúng là cô đã tham gia show trình diễn thời trang của Dịch Nhĩ Dương, nhưng không phải là người mẫu, càng không phải là trúng tiếng sét ái tình. Tối hôm ấy họ chỉ nói chuyện với nhau vài câu.

Câu thứ nhất là: "Vì sao hàng ghế trước không có chỗ của tôi?"

Cô không ngẩng đầu lên mà chỉ trả lời ngắn gọn: "Vậy thì anh tìm ở hàng ghế sau".

Anh nhún mạnh: "Tôi là Đường Ca Nam".

Cô vẫn không nhìn anh, giữ tập tài liệu trong tay, rút sơ đồ ghế ngồi, nhìn một lượt rồi nói: "Oh, Đường Ca Nam, anh Dịch Nhĩ Dương xếp cho anh chỗ đặc biệt nhất, ở hậu trường".

Anh nhú mày, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao?"

Cô gấp tập tài liệu lại, nhìn anh và nói: "Bởi vì hậu trường là nơi các người mẫu thay quần áo. Dịch Nhĩ Dương nói thứ mà anh thực sự muốn nhìn thấy không phải là quần áo trên người các người mẫu".

Nói xong cô quay người bước đi, để lại Đường Ca Nam tức tím cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía hậu trường tính sổ với Dịch Nhĩ Dương.

Lần thứ hai họ gặp nhau là trên máy bay.

Sau khi kết thúc cuộc triển lãm thời trang ở New York, Dịch Nhĩ Dương cùng mọi người trở về thành phố Thánh Anh, đi cùng đoàn có năm người, chỉ có cô được may mắn ngồi khoang hạng nhất. Người ngồi cùng hàng ghế là Đường Ca Nam. Sau khi nói vài câu với Dịch Nhĩ Dương, anh quay sang mỉm cười với cô: "Không biết phải xưng hô với cô thế nào nhỉ?"

Cô ngồi thẳng người, chưa kịp trả lời thì Dịch Nhĩ Dương đã nói tranh: "Này Nam, tôi khuyên cậu đừng động đến cô ấy".

Ấn nói kiểu gì vậy?

Đường Ca Nam gườm gườm nhìn anh ta: "Nhĩ Dương, quân tử không buột miệng nói với người khác".

Dịch Nhĩ Dương bật cười, đưa tay lên giới thiệu: "Đây là Phong Bình. Đường Ca Nam, chắc là biết rồi chứ?"

Câu nói cuối cùng là nói với Phong Bình, kiểu câu nghi vấn. Đường Ca Nam nghe thấy câu nói ấy tỏ vẻ không vui. Xin người, có bao nhiêu phụ nữ Trung Quốc không biết Đường Ca Nam? Anh là người đàn ông độc thân nổi tiếng nhất Châu Á.

May mà Phong Bình không làm anh thất vọng.

"Dĩ nhiên là biết". Cô mỉm cười cầm tờ tạp chí, chỉ vào người trên trang bìa rồi cười với Dịch Nhĩ Dương: "Trên tạp chí còn đăng cả ảnh này, bạn trai của hoa hậu phim ảnh Hạ Dao, chẳng trách lúc này tôi thấy quen quen..."

Đường Ca Nam không còn gì để nói. Lẽ nào anh cần phải dựa vào Hạ Dao để tăng độ nổi tiếng của mình sao?

Lại nghe thấy tiếng cô hỏi tiếp: "Không biết anh Đường đã đóng những bộ phim nào?"

Đường Ca Nam tức tím cả mặt. Nhất định là cô ta cố tình.

Dịch Nhĩ Dương không nhịn được, đưa tay che miệng ho khan, suýt nữa thì nội thương.

Chỉ thấy cô ta tỏ vẻ ăn năn bổ sung một câu: "Xin lỗi, tôi không quan tâm đến làng giải trí trong nước lắm".

Vô duyên! Không quan tâm đến làng giải trí còn mua tạp chí làm gì?

Đường Ca Nam quyết định phản công. Anh chỉnh lại tư thế ngồi, mỉm cười và nói: "Có câu: *Thời trang giải trí không phân nhà*, cô Phong Bình làm trong làng thời trang, không quan tâm tới làng giải trí thì quan tâm đến cái gì?"

"Tôi quan tâm đến sức khỏe và bảo vệ môi trường".

Lại còn dám nhìn thẳng nói điều gàn dở, thật đáng ghét! Đáng tiếc cho khuôn mặt xinh xắn. Đường Ca Nam cười khẩy, nhìn tờ tạp chí trên tay cô ta và hỏi: “Chắc là cô Phong Bình chưa đọc tờ tạp chí này?”

“Xem qua tranh, rất fit thông tin có giá trị”.

Đường Ca Nam mỉm cười và nói: “Bộ váy dạ hội trên người Hạ Dao là do Jennifer thiết kế, có giá lên đến hàng tỷ đồng”. Số tiền này lấy trong thẻ tín dụng của anh.

Phong Bình cũng cười: “Bộ váy này chẳng qua là thiết kế loại ba của Jennifer, không được coi là thông tin có giá trị”.

Cô vừa nói câu ấy, sắc mặt của Đường Ca Nam thay đổi đột ngột.

Dịch Nhĩ Dương rất khoái trí khi nhìn thấy dáng vẻ của Đường Ca Nam lúc ấy, lòng thầm chờ mong màn nổi trận lôi đình của anh ta.

Phong Bình chuyển chủ đề: “Chỉ có điều, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng... Hạ Dao bây giờ vẫn chưa có phong thái của một ngôi sao quốc tế, mặc chiếc váy này rất hợp”.

Đường Ca Nam không nói được lời nào.

Thiết kế loại ba, rất hợp với Hạ Dao, chẳng phải ý nói Hạ Dao thuộc loại ba sao? Nếu nghĩ sâu xa hơn thì chẳng phải đồng nghĩa với việc Đường Ca Nam cũng thuộc loại ba sao?

Xỉ nhục người quá đáng, đúng là xỉ nhục người quá đáng!

Đợi đến khi máy bay hạ cánh, mọi người vừa bước xuống máy bay, anh liền chạy đến trước mặt cô và nói: “Cô Phong, nếu cô muốn gây chú ý với tôi thì tôi muốn nói với cô rằng cô đã thành công”.

Lúc ngồi trên máy bay Phong Bình ngủ mơ mơ màng màng, khi nghe thấy câu ấy vẫn chưa lấy lại tinh thần. Dịch Nhĩ Dương đứng sau cười ha hả: “Nam, bình tĩnh, bình tĩnh, kích động là ma quỷ”.

Đường Ca Nam trợn mắt nhìn anh ta, sau đó đeo chiếc kính đen rất ngẫu, che đôi mắt hiện rõ vẻ căm giận rồi bước đi.

Từ đó về sau, cứ khi nào có thời gian rảnh là anh lại chạy đến phòng làm việc của Dịch Nhĩ Dương, mục đích là trả thù “nổi nhục” lần trước.

Mọi người trong phòng làm việc như được tiêm thuốc kích thích, ai cũng tinh thần phấn chấn, mặt mày rạng rỡ, cười tươi như hoa. Bất kể là trai hay gái, kết hôn hay chưa kết hôn, trông ai cũng sáng sủa, dịu dàng, ngay cả nhiếp ảnh gia Đại Lưu cũng bớt chút thời gian rảnh rỗi ngắm mình trong gương.

Đường Ca Nam đến ba bốn lần, gặp không ít cô gái xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy nhưng “kẻ thù” thì chẳng thấy đâu. Sau nhiều lần nói bóng nói gió không thấy động tĩnh gì, anh đành phải hỏi thẳng Dịch Nhĩ Dương.

Lại nói đến Dịch Nhĩ Dương, bởi vì anh ta cứ dăm bữa nửa tháng lại hạ cố đến thăm, khiến hiệu quả công việc xuống dốc không phanh nên tức đến nổi nghiến răng giậm chân, chỉ thẳng vào mặt anh và quát: “Cút mau, cút, lần sau cậu còn dám đến đây thì tôi sẽ cho cậu cút ngay”.

Đường Ca Nam cười khì khì: “Nói cho tôi địa chỉ nhà, số điện thoại của Phong Bình, tôi sẽ đi ngay”.

Dịch Nhĩ Dương từ chối thẳng thừng: “Không biết”.

Đường Ca Nam ngồi phệt xuống bàn làm việc của anh ta, vắt chéo chân, khịt mũi: “Ai thêm tin lời cậu? Cô ấy là nhân viên của cậu, cậu lại không biết số điện thoại của người ta, chẳng nhẽ đây là quán trà, khách sạn, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, không cần điền thông tin, đăng ký gì sao?”

Dịch Nhĩ Dương ngửa mặt lên trời than thở: “Cô ấy làm thêm thôi mà, tôi quan tâm nhiều đến thế làm gì?”

Đường Ca Nam trợn tròn mắt, ngạc nhiên hỏi: “Trời ơi Nhĩ Dương, cậu để nhân viên làm thêm ngồi cùng mình trong khoang hạng nhất. Cậu trở nên hào phóng như thế từ lúc nào vậy?”

Dịch Nhĩ Dương như phát khóc, than thở rằng: “Công tử Ca Nam, bộ hạ Ca Nam, người đừng vì cô ấy không nhận ra thân phận thái tử vô cùng cao quý của người mà nở vui hoa dập liểu, quyết không buông tha như thế...”

“Thôi”. Đường Ca Nam cười, dấm vào vai anh ta, nhân tiện cầm cốc cà phê trên bàn uống một ngụm rồi nói: “Nói thật đi Nhĩ Dương, có phải là cậu thích cô ta nên mới...”

Anh chưa nói hết câu thì Dịch Nhĩ Dương đã hét lên: “Trời có mắt, nếu tôi có ý đó thì tôi sẽ bị liệt dương suốt đời”.

Câu nói ấy khiến Đường Ca Nam ho dữ dội vì sặc.

Mặt Dịch Nhĩ Dương biến sắc, luống cuống cố gắng chữa bản thiết kế, sau đó vo tròn tờ giấy vừa dùng để lau bản thiết kế, ném thẳng vào đầu Đường Ca Nam và hét lên: “Cút ra ngoài”.

Đường Ca Nam cười khi khi né người sang một bên, một lúc lâu mới khổng chế được các dây thần kinh trên mặt và nói: “Nhĩ Dương tôi hỏi cậu, một cô gái trong làng thời trang ở thành phố Thánh Anh mà không biết Đường Ca Nam là ai, cậu thấy có đáng tin không?”

Dịch Nhĩ Dương bĩu môi, không còn gì để nói.

Đường Ca Nam nhếch mép cười: “Còn dám nói là không quan tâm đến làng giải trí, thật nực cười. Cô ta cố tình gây chú ý với mình, lòng dạ hiểm ác khó lường...”

“Vậy thì cậu tự chui đầu vào lưới làm gì?”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?”

Dịch Nhĩ Dương bật cười: “Có phải dạo này cậu nhàn rỗi quá không?”

Đường Ca Nam cũng cười nhe nhớn: “Đúng vậy, đúng vậy, cậu thỏa mãn nguyện vọng của mình một lần đi, đều là anh em với nhau, từ trước đến nay mình chưa xin cậu chuyện gì, lần này thôi mà, cho mình đi...”

Anh chen mông vào ghế của Dịch Nhĩ Dương, khoác vai anh ta, lèo nhèo đòi địa chỉ, hoàn toàn không chú ý đến trợ lý của Dịch Nhĩ Dương đang đứng ngoài cửa. Cô ta há hốc mồm nhìn hai người trước mặt mình, một người phong độ phóng khoáng, một người cao ráo thanh tú; một người trắng trẻo đẹp trai, một người chín chắn trầm tĩnh đang kê đầu sát vai trong chiếc ghế mềm phía sau bàn làm việc, hình ảnh thân mật ấy khiến con người của cô ta suýt thì rơi xuống đất.

Ba phút sau, những lời đồn đại có liên quan đến họ lan khắp phòng làm việc.

Trong phòng, Dịch Nhĩ Dương không thể chịu được sự mè nheo của Ca Nam, cuối cùng đã phải đầu hàng, viết địa chỉ đưa cho anh ta, sau đó thờ dãi: “Lại thêm một mầm non bị vùi dập”.

Sau khi có được địa chỉ trong tay, Đường Ca Nam bộc lộ bản chất lật lọng, phát huy bản lĩnh qua cầu rút ván một cách xuất sắc, ra công ra sức dúi Dịch Nhĩ Dương xuống bàn...

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không ngớt, mấy cô nhân viên ở ngoài phòng không khỏi ngạc nhiên nhìn nhau, người run lên cầm cập.

Sau khi trút giận xong, Đường Ca Nam cảm thấy rất sảng khoái, ung dung sửa sang lại quần áo, vuốt tóc rồi nói: “Suýt nữa thì bị cậu lừa”.

Dịch Nhĩ Dương ngẩng mặt, giơ ngón tay đang run rẩy, kêu gào: “Đường Ca Nam, tên ác quỷ coi phụ nữ như trò chơi, bắt đầu từ giờ này, phút này, tôi cầu cơn ác mộng sẽ giáng xuống đầu cậu”.

Đường Ca Nam tỏ ra rất khoái trí, ngẩng mặt cười ba tiếng rồi kéo cửa bước ra ngoài.

Mọi người trong phòng làm việc thấy anh mặt mày hớn hờ, sắc mặt hồng hào, tinh thần sảng khoái, ai ai cũng thấy rùng mình. Nhiếp ảnh Đại Lưu nghiêng người, khễ tựa vào bàn làm việc, dõi theo bước đi của anh rồi thốt lên một câu ai oán: “Chỉ cần anh ấy tốt thì người ta vẫn còn hy vọng...”.

Đường Ca Nam đến tìm Phong Bình, một tháng ba lần nhưng đều không gặp cô. Lần thứ tư đi cũng là lúc tính kiên nhẫn đã lên đến cực điểm, anh không đến mức vô vị như thế này, hơn nữa chẳng may bị lũ thợ săn ảnh bắt được, truyền ra ngoài thì chẳng phải cô ta sẽ càng đắc trí còn mình thì công cốc sao?

Lần này anh khá may mắn, tuy nhấn chuông không có ai ra mở cửa nhìn dường như trong phòng có tiếng động, chắc là có nhà. Thế là anh nắm tay đập ỳnh ỳnh vào cửa, đập hơn chục cái mà vẫn không thấy người ra mở cửa, không những thế còn làm kinh động cả bà hàng xóm.

Bà ta ngó đầu ra nhìn, một người đàn ông cao mét tám, đeo kính đen, mặc comple đen, hung ha hung hăng, trông rất giống dân xã hội đen trong phim. Bà ta sợ quá vội rụt đầu vào.

Đường Ca Nam nhanh như chớp giơ chân chắn ngang cửa vào nói: “Bác gái khoan đã”.

Mặt bà ta tái nhợt, đưa tay nắm chặt cổ áo, run rẩy nói: “Anh... anh định... định làm gì?”

Đường Ca Nam thấy “sốc” trước hành động của bà ta, vội lùi lại nửa bước, mỉm cười và nói: “Tôi muốn hỏi bác một chuyện, người sống ở phòng 101 thường về nhà lúc mấy giờ?”

Bà ta bình tĩnh lại và nói: “Phòng 101 không có người. Trước đây là của một cặp vợ chồng, nhưng về sau họ bán nó đi rồi. Chúng tôi chưa thấy chủ nhân hiện tại của căn phòng”.

“Không thể nào”.

Đường Ca Nam không tin vào tai mình, anh nhìn địa chỉ, không sai một chữ.

“Bác chắc chứ? Ở đây không có cô gái nào cao một mét bảy hai, tóc dài, khoảng hơn hai mươi tuổi, rất xinh đẹp, gặp một lần thì sẽ

rất khó quên sao?”

“Gặp một lần sẽ rất khó quên? Hà hà, vậy thì chắc chắn là tôi chưa gặp”. Bà ta cười nhạt hai tiếng rồi làm ra vẻ đóng cửa: “Anh xuống tầng dưới hỏi xem sao?”

Đường Ca Nam không thể giải thích nổi, chỉ có thể nghi ngờ Dịch Nhĩ Dương giờ trò, lập tức rút điện thoại gọi cho anh ta rồi lớn tiếng quát tháo.

Dịch Nhĩ Dương cũng bị anh ta làm cho mơ hồ, vội tìm hồ sơ, nhìn vào nét chữ trên đó rồi đọc lại cho anh ta nghe: “Phong Bình, phòng 101, tầng 13, tòa nhà số 3 số 1108 đường Anh Hoa. Điện thoại: Không. Di động: Không. Email: Không”. Kết quả là đọc xong anh ta cũng thấy nghi ngờ: “Lẽ nào cô ấy là người cũ?”

Sở dĩ Đường Ca Nam nhớ nhưng Phong Bình, một là xuất phát từ căn bệnh chung của các công tử nhà giàu – ăn no rửng mỡ, những lúc nhàn rỗi không biết làm gì. Hai là Phong Bình rất xinh đẹp. Bây giờ thêm cái thứ ba là tò mò.

“Thế lúc đầu cậu tìm thấy cô ấy ở đâu?”

“Lúc chuẩn bị show thời trang, thiếu người, mình đăng quảng cáo tìm người, cô ấy đến phỏng vấn”.

“Sơ yếu lý lịch ghi gì? Học trường nào?”

“Không có sơ yếu lý lịch, không có trường. Nói là đã từng giúp người ta thiết kế quần áo, có thể đảm nhận được công việc này. Sau khi làm thử một vài việc, thấy cô ấy làm tốt hơn mấy sinh viên đại học cùng đến phỏng vấn nên mình nhận cô ấy vào làm”.

“Ặc ặc, cách dùng người của cậu quả là khác người”.

Dịch Nhĩ Dương không thêm đề ý đến lời châm biếm của anh ta: “Tuy cô ấy nói chưa từng được đào tạo chuyên nghiệp nhưng mình rất hy vọng cô ấy là thợ chuyên nghiệp”.

“Cô ta nói dối sao?”

“Mình hy vọng cô ấy nói dối”.

“Vì sao?”

“Nếu không phải là nói dối thì cô ấy đúng là thiên tài trong lĩnh vực thời trang”.

Dịch Nhĩ Dương thờ dãi, thốt lên những lời từ tận đáy lòng: “Điều mà mình cảm thấy may mắn nhất bây giờ là cô ấy chưa có tiền để kinh doanh riêng, nếu không e rằng giới thời trang trong nước không có chỗ cho Dịch Nhĩ Dương này”.

Đường Ca Nam không nói gì, dường như đang suy đoán độ chính xác trong câu nói của anh ta.

“Bây giờ thì cậu biết vì sao mình không nói cho cậu biết địa chỉ của cô ấy rồi chứ? Ba chữ ‘Đường Ca Nam’ chính là tiền”. Dịch Nhĩ Dương nửa đùa nửa thật: “Nếu hai người liên kết với nhau thì mình chết chắc”.

Đường Ca Nam hét lên: “Nói như vậy thì cậu cũng công nhận là những lời nói của cô ta trên máy bay là để tán tỉnh tôi, đúng không, đúng không?”

Dịch Nhĩ Dương ghét nhất là tính tự kỷ của anh ta, anh cười nhạt và nói: “Cũng chưa chắc, biết đâu cô ta thực sự không biết cậu là ai”.

Đường Ca Nam nhắc nhở: “Lòng đồ kỵ sẽ làm mất đi khí chất tao nhã của cậu...”

“Hừ!”

“Cậu đánh giá cô ta cao như vậy sao không giữ cô ta ở phòng làm việc? Hại tôi không tìm thấy cô ta...”

Dịch Nhĩ Dương lớn tiếng quát mắng: “Cậu đàn thế, cô ta mà chịu bị người khác quản lý à?”

Đường Ca Nam cười ha hả: “Bị người ta từ chối đúng không? Ha ha... không sao, để mình giúp cậu báo thù...”

Anh chưa nói hết câu thì đầu bên kia đã dập máy.

Mấy ngày sau đó, Đường Ca Nam rất bận, đi công tác hơn nửa tháng, lại vội vàng bay sang New York để họp hội đồng quản trị, ba bốn cuộc họp liên nhau, khối lượng công việc tăng vọt, lịch chặt cứng, không chút thời gian rảnh rỗi.

Khoảng hai tháng sau, vào một buổi tối đẹp trời, anh và khách hàng cùng dùng bữa trên tầng thượng của khách sạn Thời Quang. Sau khi ngồi xuống, anh lướt nhìn xung quanh một lượt, vô tình nhìn thấy Phong Bình.

Ngồi cùng bàn với cô là một chàng trai trẻ, ăn mặc sang trọng, nhìn nghiêng thấy mặt rất quen nhưng chưa nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Đúng là mắt bao công sức tìm kiếm không thấy giờ lại gặp nhau ở chốn này, thù cũ thù mới của Đường Ca Nam trở dậy. Thù mới dĩ nhiên là mấy lần đến nhà tìm không có kết quả gì. Từ trước đến nay đều là phụ nữ chủ động bám lấy anh, đã bao giờ anh tích cực đi tìm phụ nữ như vậy đâu? Thù cũ là lần cô ta giả ngây giả ngô trên máy bay, tài diễn xuất quên mà cũng dám lấy ra để dọa người, đúng là sỉ nhục người quá đáng.

Trông cô ta có vẻ đen hơn trước, tóc cắt ngắn, để mái bằng, kiểu mái manơcanh rất được tuổi teen ưa chuộng. Kiểu mái này khá hợp với cô ta.

Giả nai ư? Đường Ca Nam thầm coi thường, không hiểu chàng trai ngồi cùng cô ta là ai.

Dùng bữa trên tầng thượng của khách sạn Thời Quang không phải là người thường, thành phố Thánh Anh nhỏ thế này, không có gì gì mà không quen.

Anh không rời mắt khỏi Phong Bình khiến khách hàng của anh, giám đốc Lưu của doanh nghiệp Thiên Diệu cũng phải quay lại nhìn. Anh ta nhận ra chàng trai ngồi cùng Phong Bình.

“Ô? Kia chẳng phải là cậu Phương sao, nghe nói hai bố con mâu thuẫn với nhau nên đang định tách ra làm ăn riêng...”

Thấy anh ta nói vậy Đường Ca Nam mới chợt nhớ lại.

Phương Quân Hạo, khách sạn Thời Quang là của cha anh ta, toàn thế giới có mười ba khách sạn, trong nước có hai cái, ngoài thành phố Thánh Anh còn có một cái ở thành phố Vũ Minh – thành phố văn hóa nổi tiếng. Nghe nói cô con gái út của nhà họ Phương, Phương Di là một đại mỹ nhân, hai người anh em của Đường Ca Nam cùng học bên Anh với cô ta, vì vậy mà cũng có quen biết.

Không hiểu hai người đang nói chuyện gì mà bỗng nhiên Phương Quân Hạo ngẩng đầu cười rất to. Phong Bình cảm ly rượu, miệng khẽ mỉm cười, tỏ vẻ rất cao quý.

Đường Ca Nam không tin vào mắt mình, không biết có phải mình hoa mắt hay không, hai tháng không gặp, phải chăng cô ta đã đi học lớp lễ nghi?

Giám đốc Lưu thấy Đường Ca Nam không tập trung, nói chuyện hoàn toàn không ăn nhập với chủ đề, chốc chốc lại liếc nhìn sang bàn bên kia nên không khỏi thầm than thở: Mọi người thường nói công tử thứ hai nhà họ Đường là công tử đa tình, xem ra không sai chút nào, cô gái kia quả là nhan sắc hơn người, nhưng anh ta cũng không đến nỗi ngồi trước mặt người khác mà hồn vía trên mây như vậy chứ?

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài mặt thì vẫn cười rất tươi, tỏ vẻ rất hiểu ý người khác: “Nếu giám đốc Đường quen họ thì chi bằng sang chào một câu”.

Đường Ca Nam không nói gì, dửng dưng như đang cân nhắc.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên Phương Quân Hạo cầm điện thoại đứng lên, gạt đầu với Phong Bình rồi đi ra ngoài nghe điện thoại.

Anh ta vừa đứng dậy, Phong Bình liền quay sang nhìn Đường Ca Nam, vẻ mặt như cười mà không phải là cười.

Đúng là lẳng lơ.

Đường Ca Nam cười thầm, đứng dậy rút chiếc khăn ăn xuống bàn và nói: “Vậy thì xin giám đốc Lưu chờ một chút, tôi qua chào một câu”.

Anh bước đến trước bàn ăn của cô, chưa kịp nói gì thì Phong Bình đã hỏi trước.

“Chào anh Đường, lâu lắm không gặp”.

Cô ngồi đó, đầu hơi ngẩng mỉm cười với anh, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng, đôi mắt long lanh như sương mai ngược nhìn anh. Đường Ca Nam như thấy ánh sáng chói lọi chiếu thẳng vào người, những lời định nói dường như đã quên hết, chỉ thuận miệng tiếp lời cô: “Đúng vậy, cô Phong dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn vậy”. Phong Bình mỉm cười, đưa tay mời anh ngồi.

Đường Ca Nam kéo ghế ngồi đối diện với cô, đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói cô đã rời phòng làm việc của Dịch Nhĩ Dương, không biết bây giờ đang làm việc ở đâu?”

“Đang chờ việc”.

“Vẫn đang đi học sao?”

“Không”.

“Vậy thì mới tốt nghiệp à?”

“Không”.

Từ đầu đến cuối cô đều mỉm cười nhưng cách trả lời dứt khoát ngắn gọn như vậy khiến Đường Ca Nam không hỏi thêm nữa, dường như đã hiểu được vài phần. Loại con gái như cô ta anh gặp không ít, không cần đi làm nhưng cũng không phải lo đến cái ăn, ngày nào cũng trang điểm thật lộng lẫy, tự khắc có xe đến đón. Nếu không, cô ta dựa vào cái gì mà dùng bữa trong khách sạn cao cấp nhất thành phố? Chỉ một bữa ăn ở đây cũng đủ trả tiền lương hai tháng cho một nhân viên văn phòng bình thường.

Đường Ca Nam lướt nhìn các món ăn rồi nhìn Phong Bình.

Cô đang mỉm cười nhìn anh, từng đường nét trên khuôn mặt đều vô cùng hoàn mỹ, không chê vào đâu được, nhìn gần mới thấy cô không đánh phấn, làn da trắng mịn tự nhiên, không tỳ vết, quả là một “sản phẩm hoàn hảo” của tạo hóa.

Trong số những cô gái mà anh quen, hiếm có ai không trang điểm mà lại xinh đẹp đến vậy. Điều này khiến Đường Ca Nam không khỏi thốt lên: Xinh đẹp như vậy, lợi dụng vẻ đẹp của mình thì có gì là xấu đâu.

Anh rút card vidit, đưa cho cô và nói: “Đây là card vidit của tôi”.

Phong Bình nhận lấy tấm card, trên đó chỉ ghi tên và một dãy số, ngoài ra có in biểu tượng của tập đoàn Bắc Thần, kiểu card vidit điển hình của người nổi tiếng. Cô mỉm cười nói khách sáo vài câu rồi nhét nó vào chiếc sacc nhỏ của mình.

Đường Ca Nam chờ một chút, không thấy cô có ý trao đổi phương thức liên lạc nên có ý nhắc khéo: “Không biết cô Phong...”

Anh vẫn chưa nói hết câu thì Phương Quân Hạo đã quay lại, nét mặt rất kỳ quái. Anh ta nhìn Đường Ca Nam rồi lại nhìn Phong Bình, sau đó hướng ánh mắt về phía Đường Ca Nam, ngạc nhiên hỏi: “Hai người quen nhau?”

Đường Ca Nam ngẩng đầu mỉm cười với anh ta, coi như là đã đáp lời.

“Quân Hạo, anh còn nhớ số điện thoại nhà tôi không?”

“Nhà cô?” Phương Quân Hạo nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Chỗ tôi ở”. Phong Bình nhấn giọng.

“Dĩ nhiên”. Phương Quân Hạo hiểu ý, nhưng vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

“Vậy thì phiền anh viết cho anh Đường. Anh biết đấy, tôi chẳng bao giờ nhớ được số điện thoại của mình”.

Nghe cô ta nói vậy Đường Ca Nam thực sự “choáng”.

Thật quá trắng trợn!! Cô ta nói như vậy trước mặt Phương Quân Hạo chẳng phải là ngầm nói rằng mình muốn tán tỉnh cô ta sao. Tuy anh cũng có ý đó nhưng không đến nỗi vô liêm sỉ đến mức thọc gậy bánh xe trước mặt người khác mà vẫn bình thản không chút xấu hổ ngượng ngùng như vậy.

Quả nhiên sau khi nghe thấy câu nói ấy, Phương Quân Hạo lập tức quay đầu nhìn anh, ánh mắt như thiêu đốt.

Anh chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười tao nhã: “Phiền cậu rồi”.

Nếu cô ta đã không để ý thì anh cũng không cần biểu lộ thiếu tự tin như thế. Mặc kệ cô ta muốn kích Phương Quân Hạo hay có ý gì khác, dù sao cứ có được số điện thoại đã rồi tính.

Phương Quân Hạo lấy tờ giấy ăn trên bàn, vung bút viết một dãy số dài rồi đưa cho anh ta, vẻ mặt tỏ ra rất nghiêm nghị.

Đường Ca Nam cầm lấy tờ giấy, cảm ơn một tiếng rồi đứng dậy và nói: “Vậy thì tôi không làm phiền hai người dùng bữa nữa. Cô Phong, chúng ta sẽ liên lạc sau”.

Phong Bình mỉm cười: “Được”.

Sau bữa tối hôm ấy, giám đốc Lưu trên đường lái xe về nhà, n

Chương 11: Về Đẹp Khiến Người Ta Ưu Phiền

Buổi tối, Đường Ca Nam về nhà, Lục quản gia thấy vẻ mặt của anh có chút bất thường nên đoán chắc là do Phong Bình ra đi mà không lời từ biệt.

Bà ta đã từng cung cấp manh mối cho kế hoạch điều tra của Đường lão phu nhân, chỉ vài ngày sau Phong Bình liền biến mất không chút tin tức, bà ta tưởng rằng kế hoạch chắc chắn thành công nên hai ngày hôm nay trong lòng tràn trề cảm giác thắng lợi.

Những cô bạn gái trước đây của cậu hai không có người nào là không nịnh nọt, lấy lòng bà ta, chỉ có cô Phong Bình này là không biết điều. Ha ha, cô ta tưởng cô ta là ai cơ chứ? Còn ảo tưởng làm bà chủ, đúng là buồn cười chết đi được.

Bà ta vui như mở cờ trong bụng nên nét mặt cũng hơn hờ, từng hành động lời nói đều toát lên niềm vui sướng.

Đường Ca Nam không thoải mái, thấy nét mặt hăm hờ của bà ta, cảm thấy rất kỳ lạ, bỗng nhiên anh chợt nhớ lại chuyện gì đó và hỏi: “Bác Lục, sao Minh Tuyên lại biết chuyện tối hôm trước Phong Bình không về?”

Lục quản gia không ngờ anh ta lại hỏi như vậy, trong lòng thấy ngạc nhiên, nhưng bà ta là người tinh tế như thế nào, ở trước mặt Đường lão phu nhân mấy chục năm, đã sớm luyện được cái bản lĩnh ấy rồi, bà ta không hề tỏ ra run sợ, bình thản đáp: “Dạ, là tôi nói. Sáng qua bên nhà có gọi điện sang, nói là bà tìm cậu, sau đó hỏi cô Phong Bình, thế nên tôi nói luôn”.

Đường Ca Nam thấy bà ta chủ động thừa nhận nên không biết nói gì.

Lục quản gia nhân tiện hỏi: “Tôi cũng đang muốn hỏi cậu hai đây, vì sao hai hôm nay không thấy cô Phong về nhà?”

Bây giờ cứ nhắc đến Phong Bình là Đường Ca Nam nổi nóng, anh ta lảm lảm li li chẳng nói chẳng rằng.

Thấy nét mặt của anh ta như vậy, Lục quản gia càng dám chắc về suy đoán của mình. Chắc chắn là Phong Bình là bị những đồng tiền của Đường lão phu nhân làm cho lóa mắt.

Loại con gái chỉ biết đến tiền này sao cậu hai lại mất hết hồn vía như vậy chứ? Thật đúng là!

Bà ta đang chửi thầm Phong Bình thì bỗng nhiên thấy Đường Ca Nam đứng dậy, đi về phía cầu thang nên vội hỏi: “Cậu hai, cậu không ăn tối ă?”

“Không ăn”.

Đường Ca Nam vừa nói vừa đi thật nhanh lên cầu thang, khoảng bốn phút sau lại đi xuống, lấy chiếc áo gió trên mắc quần áo, khóa cũng không kịp kéo mà mở cửa đi ra ngoài.

Tâm trạng của anh không thoải mái, cũng không có chỗ nào để đi, chỉ biết phóng thật nhanh trên đường, khoảng nửa tiếng sau, điện thoại trong xe bỗng đổ chuông.

Anh giảm tốc độ, nghe điện thoại, là Dịch Nhĩ Dương, vừa mở miệng đã than phiền một cách thái quá: “Trời đất ơi, sao cậu lại tắt máy, làm mình tìm mãi...”

Đường Ca Nam ngắt lời anh ta: “Có chuyện gì?”

Dịch Nhĩ Dương lập tức phát hiện ra giọng nói của anh ta có gì khang khác, ngay người một lúc mới nói: “Có chuyện gì không vui à?”

“Vô cùng tồi tệ”.

“Chuyện gì vậy...”

“Chẳng phải lúc này cậu đang phải làm giám khảo gì gì đó ở đài truyền hình sao?”

“Ban giám khảo vòng chung kết”.

“Ừ, tìm tôi có chuyện gì?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là...” Dịch Nhĩ Dương ấp a ấp úng: “Chỉ là, ha ha, muốn gọi cậu đi uống rượu”.

Đường Ca Nam đang khổ sở vì không biết làm thế nào để giải tỏa buồn bực, thấy anh ta nói vậy lập tức nhận lời luôn: “Ok, quán bar mọi khi”.

Nói xong anh liền dập máy, quay xe về phía quán bar.

Dịch Nhĩ Dương nhìn chiếc điện thoại trong tay, nháy mắt, sau đó quay đầu lại nhìn hình những cô gái xinh đẹp trên màn hình máy tính rồi lẩm nhẩm: “Tâm trạng Ca Nam không tốt, lẽ nào đã biết chuyện rồi?”

Nói xong anh im lặng một lúc, lắc đầu, thở dài hai tiếng, sau đó mới rời khỏi bàn máy tính, lấy chìa khóa đến chỗ hẹn.

Nửa tiếng sau, anh bước vào cửa quầy bar,

Phục vụ mỉm cười đón anh, sau đó nói: “Anh Đường đợi anh ở phòng vip tầng ba”.

Dịch Nhĩ Dương gật đầu, từ chối không cần phục vụ dẫn đường mà tự mình đi lên tầng, mở cửa phòng vip.

Đường Ca Nam đang ngẩng đầu uống một ly rượu mà không hề lấy hơi.

Anh ta ngạc nhiên, quay sang nhìn chai rượu, hai mắt trợn trừng suýt thì rơi cả con người ra ngoài: “Không phải chứ Ca Nam, rượu mạnh thế này á?”

Đường Ca Nam không nhìn anh ta, rót một ly rượu đầy đưa ra trước mặt anh ta và nói: “Uống đi”.

Dịch Nhĩ Dương quả thực rất ngạc nhiên, vội nhào người ra trước mặt anh ta rồi sờ chán: “Cậu không sao chứ?”

Đường Ca Nam đánh vào tay anh ta rồi nói: “Ở đây có rất nhiều kẻ săn tin, vấn đề giới tính của cậu đang là tiêu điểm chú ý của họ đấy, cẩn thận”.

Dịch Nhĩ Dương thấy anh vẫn còn tâm trạng trêu đùa, liền nâng ly rượu uống một ngụm rồi ngả người xuống sofa, nhấc hai chân lên, liếc mắt nhìn anh: “Hôm nay cậu lạ lắm”.

“Thật sao?”

“Cái kiểu uống rượu như thế này của cậu chỉ thấy lúc cậu thất tình thôi”.

“Chuyện đã qua nhắc lại làm gì? Nào, uống rượu”.

Dịch Nhĩ Dương đành phải nâng ly, uống được hai ly, bỗng nhiên anh ta nhớ đến một chuyện trọng đại, vội ngồi thẳng dậy và nói: “À đúng rồi, rốt cuộc thân phận của Phong Bình là gì, cậu tìm hiểu rõ chưa? Mình gọi điện cho cô ấy nhưng Lục quân gia nói cô ấy không có ở đây...”

“Cậu thích cô ấy à?” Đường Ca Nam ngắt lời anh ta.

“Cái gì?” Dịch Nhĩ Dương sững sờ trước câu nói bất ngờ của anh, nhanh chóng bật lại: “Cậu ấy nên để tôi hỏi cậu mới đúng”.

“Nếu không thì suốt ngày cậu quán lấy cô ấy làm gì?” Đường Ca Nam chau mày.

“Uống nhiều rồi đấy ông tướng ạ”. Dịch Nhĩ Dương đánh vào mặt anh, sau đó thay đổi tư thế và hỏi: “Nói thật nhé, mình rất tò mò về chuyện của hai cậu. Hai cậu quen nhau chưa được bao lâu, tại sao đột nhiên lại đính hôn? Cậu yêu cô ấy thật sao?”

Khi nói đến câu cuối, giọng nói của Dịch Nhĩ Dương hạ xuống rất thấp, rất cẩn trọng, hai mắt tròn xoe nhìn Đường Ca Nam.

Nghe câu nói ấy, Đường Ca Nam cũng nhìn thẳng vào mắt anh ta, sau đó phì cười, đấm một cái thật mạnh vào vai anh ta và nói: “Sao có thể thế được”.

Đôi lông mày đen rậm của Dịch Nhĩ Dương chau lại, anh ta hỏi với giọng điệu có chút khinh thường: “Vậy cậu đính hôn với cô ấy?”

Đường Ca Nam nhắm mắt ngả người vào ghế: “Mình nhất thời bốc đồng, hỏi cô ấy một câu, không ngờ cô ấy không suy nghĩ gì mà nhận lời luôn”.

“Nhảm nhí, nếu là mình thì mình cũng nhận lời”.

“Ặc!”

Đường Ca Nam phì cười, sau đó không nói gì nữa.

Dịch Nhĩ Dương ăn hai lát hoa quả rồi hỏi: “Cô ấy và Jennifer có quan hệ gì?”

Đường Ca Nam nhắm chặt mắt, không thèm để ý đến anh ta.

Dịch Nhĩ Dương tiếp tục lăm bằm: “Mình đã nói rồi, cái thói lúc nào mình cũng là nhất của cậu bao giờ mới thay đổi được hả? Không thích người ta thì đính hôn với người ta làm gì? Ảnh hưởng đến mình thì không sao, đừng có hại người ta chứ, bây giờ thì phiền phức rồi chứ, thật là”.

Đường Ca Nam hằm hừ hai tiếng rồi xoay người trên sofa.

Dịch Nhĩ Dương thấy anh như vậy, tiện tay ném miếng lê đang ăn dở về phía anh và quát: “Cậu đừng có mà thần nhiên như vậy, tôi nói cho cậu biết đấy là do cậu tự làm tự chịu”.

Thấy Đường Ca Nam không có phản ứng gì, anh cố tình ngừng vài giây rồi mới nói tiếp: “Đường Thi về rồi”.

Anh ta nói xong câu ấy mà Đường Ca Nam vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Dịch Nhĩ Dương đợi một lúc lâu, thấy anh ta vẫn nằm đấy không có chút động tĩnh gì, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, đứng dậy nhìn.

Thì ra Đường Ca Nam đã say mèm, ngủ say như chết.

Không còn cách nào khác, anh chỉ biết lắc đầu thờ dãi, mình đâu phải đến để uống rượu tiêu khiển, rõ ràng đến để hầu hạ người ta,

haizzzz...

Dịch Nhĩ Dương lấy hết sức bình sinh mới đưa được Đường Ca Nam lên xe, sau đó nhét tấm ngân phiếu vào tay phục vụ rồi lái xe về nhà, hai người ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau.

Điện thoại của Đường Ca Nam tắt máy suốt khiến Phong Bình cảm thấy rất kỳ lạ.

Sau khi kết thúc cuộc họp buổi chiều, cô gọi hai cuộc nhưng vẫn không thấy tín hiệu gì.

Phong Bình Thần thấy cô chau mày nên tỏ vẻ bất mãn: “Không gọi được thì thôi, cậu ta có chuyện gì ắt sẽ gọi lại, không gọi lại thì có nghĩa là không có chuyện gì”.

“Nhưng không có lý gì mà lại tắt máy”.

“Bây giờ bên ấy là sáng sớm, lúc ngủ cậu ta có tắt máy không?”

“Em không biết...”

Bình Thần ngạc nhiên, tóm lấy trọng điểm nhạy cảm và hỏi: “Em không biết? Anh nghe nói em đã sống trong biệt thự của Đường Ca Nam lâu lắm rồi cơ mà, lẽ nào hai người không...”

“Không”.

“Không phải chứ?” Bình Thần nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, dáng vẻ buồn cười nhưng lại không cười: “Nói vậy thì em và anh ta không...”

“Im mồm!” Phong Bình liếc anh ta, giận dữ nói: “Sao đầu óc anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện ấy?”

Bình Thần không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm rồi cười, nhưng không bật ra tiếng, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú của anh ta trông rất bí hiểm.

Phong Bình bị anh ta nhìn đến nổi sồn cả gai ốc, cô lớn tiếng quát: “Có gì đáng cười hả?”

“Chuyện này nghe có vẻ rất kỳ lạ”.

“Chẳng có gì kỳ lạ cả. Anh ta cầu hôn với em, em đồng ý, vậy thôi. Còn về việc bọn em không ngủ cùng nhau là vì bọn em vẫn chưa kết hôn”.

“Anh hoàn toàn tin điều đó”. Bình Thần cười và nói nhưng nét mặt của anh ta thì hoàn toàn ngược lại.

... Phong Bình nhún vai, tỏ vẻ không còn gì để nói.

“Xem ra em yêu cậu ta thật rồi”.

“Đâu có”. Phong Bình nhìn anh ta, nghiêm túc nói: “Em sẽ không chủ động yêu người khác, trừ phi anh ta yêu em trước”.

“Vậy sao?” Bình Thần chớp mắt nhìn cô, im lặng một lúc rồi mới hỏi: “Cậu ta là người như thế nào?”

“Phong lưu, đa tình, lãng nhãng, phóng túng”.

“Xem ra chẳng có cái gì tốt đẹp cả”.

“Chỉ có điều bây giờ em vẫn chưa phát hiện ra khuyết điểm nào của anh ta khiến em không thể chấp nhận được”.

Bình Thần không cười nữa, rót cho mình một ly rượu, sau đó quay người lại và nói: “Em táo, anh nói với em chuyện này...”

“Chuyện gì?”

“Hồi học cấp hai, anh thích một cô giáo rất xinh. Một buổi sáng, anh thấy cô ấy đi vào giảng đường nên vội vàng chạy theo sau để tỏ tình. Lúc ấy anh chặn cô ấy ở trong thang máy, đợi anh tỏ tình xong, cô ấy cúi người xuống sờ mặt anh, hết sức dịu dàng, anh tưởng cô ấy hôn anh, kết quả là cô ấy lau vụn bánh mì dính trên mép anh và nói: ‘Lần sau, trước khi tỏ tình với bạn gái, hãy nhớ lau miệng thật sạch nhé’.”

“Có chuyện đó sao?”

“Em tưởng anh là cao thủ tình trường, kinh nghiệm phong phú, giỏi cuốn hút phụ nữ sao?”

“Lẽ nào không phải?”

“Dĩ nhiên, anh đúng là như vậy, nhưng anh cũng trưởng thành trong thất bại. Phụ nữ các em thường than phiền là đàn ông không thú vị, không hài hước, nhưng các em phải biết rằng không có ai sinh ra đã giỏi giang cả. Nếu một người đàn ông thú vị hài hước thì lập

tức bị cho rằng là phong lưu, đa tình”.

“Anh nói những lời ấy, lẽ nào là muốn nói hộ cho Đường Ca Nam?”

“Không, anh đang nói sự thực”. Anh ta uống một ngụm rượu, cười và nói tiếp: “Dĩ nhiên, em cũng có thể xem nó như là anh đang biện hộ cho mình. Ha ha, chỉ có điều anh khuyên em không nên chú ý vào mặt đa tình của cậu ta. Nếu cậu ta thú vị, hài hước thì em phải hiểu rằng đó là do những cô gái khác khiến anh ta trở nên như vậy, em đang hưởng thụ thành quả lao động của người khác. Đó là lý do vì sao anh thích phụ nữ đã trưởng thành, chứ không thích những quả táo xanh chua chát...”

Phong Bình vội ngắt những lời thao thao bất tuyệt của anh ta: “Vô cùng cảm ơn lời khuyên răn của anh, em sẽ ghi nhớ trong lòng”.

Nói xong cô cầm điện thoại ra hành lang, bấm máy một lần nữa nhưng vẫn thấy tắt máy.

Cô không còn cách nào khác, đành phải gọi điện thoại về nhà anh. Người nhắc điện thoại chính là Lục quản gia, người mà cô không muốn nói chuyện nhất. Bà ta nói như khiêu khích: “Cậu hai không về”. Sau đó ngạo mạn nhắc nhở cô nửa đêm canh ba đừng có làm phiền người khác nghỉ ngơi.

Phong Bình chưa bao giờ gặp người quản gia nào hung hăng như bà ta, đúng là dở khóc dở cười.

Không biết anh ta có chuyện gì, thôi thì để về nhà rồi nói.

Mấy hôm sau cô chuyên tâm họp hành, chuẩn bị khi nào kết thúc cuộc họp thì quay về thành phố Thánh Anh.

Phong Bình Thìn vốn rất bận rộn, có thể bớt được chút thời gian vài ngày là điều không dễ dàng gì, một ngày trước khi cuộc họp kết thúc, anh vội đáp máy bay riêng rời khỏi London.

Những người còn lại cũng có việc, cô liền đặt máy bay đi một mình.

Không ngờ lại gặp Hàn Dịch trên máy bay, anh ta cũng đi một mình.

Anh ta chủ động bắt chuyện với cô, xin lỗi và cảm ơn cô về chuyện của Chu Tân Trúc.

Phong Bình không biết Đường Ca Nam đã xử lý chuyện ấy như thế nào nên nói khách sáo vài câu, bảo anh ta không cần để bụng.

Hàn Dịch thấy cô còn trẻ như vậy mà lại cư xử hết sức nho nhã nên rất muốn nói chuyện với cô.

Giọng nói của anh ta rất hấp dẫn, Phong Bình cũng muốn nghe thêm vài câu.

Anh đến London tham gia hoạt động thương mại. Vốn dĩ không muốn đi, kết quả là biết tin Peter cũng có mặt, anh là fan ruột của Peter nên quyết định đi.

Peter là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Hollywood. Khả năng diễn xuất tuyệt vời, đặc biệt nổi tiếng trong giới điện ảnh với những vai diễn phản diện, nhận được nhiều lời khen ngợi của những nhà bình luận điện ảnh. Họ đã dùng những lời bay bướm nhất để ca ngợi anh, nói anh là người đàn ông trong những người đàn ông. Phong Bình cũng xem phim của Peter, vì thế hai người đã tìm được chủ đề chung.

Sau khi máy bay hạ cánh, Hàn Dịch biết cô không có người đón nên chủ động đưa cô về.

Đến biệt thự của Đường Ca Nam, anh ta chủ động xách hành lý giúp cô, hai người đang nói lời tạm biệt thì xe của Đường Ca Nam rẽ vào.

Đường Ca Nam đoán Phong Bình sẽ quay về trong một hai ngày này, nhưng dù thế nào cũng không ngờ người đưa cô về là Hàn Dịch.

Anh ta khá đẹp trai, dáng người chuẩn, đang cười rất tươi nói chuyện với Phong Bình, không biết hai người đang nói gì mà sắc mặt anh ta có vẻ rất vui, Đường Ca Nam thấy vậy mà giận cháy lòng. Sự ghen tuông từ mấy hôm trước vẫn chưa tiêu tan, bây giờ lại bùng lên. Chỉ có điều xe của anh ta vẫn chưa đến nơi thì Hàn Dịch đã phóng đi rồi.

Dĩ nhiên Phong Bình nhận ra xe của anh, cô kéo hành lý lại, mỉm cười đứng chờ anh.

Đường Ca Nam mở cửa xe, ngẩng đầu thấy cô ấy đang mỉm cười nhìn mình, đôi mắt rất trong sáng, có chút mệt mỏi nhưng tinh thần sáng khoái. Cô mặc chiếc áo măng tô màu xanh nhạt, dáng người cao ráo, thanh tú.

Vừa nhìn thấy cô, nỗi bức dọc trong lòng anh không biết chạy đi đâu mất. Anh đóng cửa xe, lại gần giúp cô kéo hành lý, mỉm cười nói: “Sao không nói trước một tiếng để anh ra sân bay đón em”. Giọng nói dịu dàng đến khó tin.

Phong Bình cũng cười: “Đúng lúc gặp Hàn Dịch trên máy bay nên ăn ta tiện đường đưa em về”.

“Cái tay Hàn Dịch này nghe nói tính cách của anh ta rất cô độc quái gở, vậy mà lại muốn đưa em về?”

“Cũng bình thường, lần trước gặp anh ta ở chỗ Nhĩ Dương, dáng vẻ rất kiêu ngạo, lần này thì tỏ ra khá thân thiện, chủ động bắt chuyện”.

với em”.

“Sau đó anh ta đưa em về?”

“Vâng”.

“Sao em không từ chối?”

“Từ chối?”

“Anh ta là ngôi sao rất hot trong nước, chẳng may phóng viên chụp được ảnh của hai người thì không biết chừng sẽ viết linh tinh đấy”.

“Em và anh ta? Làm gì có chuyện ấy được”.

“Chỉ có những điều em không nghĩ ra thôi, không có gì là phóng viên họ không viết được. Em quên họ đã viết về em và Phương Bá Thao thế nào rồi sao?”

“Cũng đúng”. Phong Bình bĩu môi.

“Vì thế, nếu lần sau có người đàn ông nào bắt chuyện thì em nhất định phải từ chối, không cần để ý đến anh ta, biết chưa?” Đường Ca Nam cúi đầu nhìn cô, ánh mắt rất triu mến.

“Vâng, biết rồi”.

Cách cư xử quá mức dịu dàng của Đường Ca Nam khiến Phong Bình cảm thấy không tự nhiên, chỉ biết gật đầu ậm ừ một tiếng, lúc sau nghĩ lại thấy câu nói ấy có gì đó không đúng.

Lúc ấy bác Lăng vội chạy ra đỡ hành lý trên tay Đường Ca Nam.

Đường Ca Nam đang định đi vào thì Phong Bình vội kéo tay anh và nói: “Đợi một chút”.

Bỗng nhiên được Phong Bình nắm tay, Đường Ca Nam cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng không bộc lộ ra ngoài, anh bình tĩnh quay đầu lại, mỉm cười và hỏi: “Sao vậy?”

Phong Bình thấy đôi mắt của anh ta ẩn chứa một tình cảm hết sức dịu dàng.

Vô lý, mới xa nhau được mấy ngày, sao bỗng nhiên anh ta lại thay đổi? Không phải là...

Đường Ca Nam thấy cô nhìn chằm chằm vào người mình không nói gì, khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú gần ngay trước mặt, cảm giác có chút khô miệng, hỏi lại: “Sao vậy?”

Phong Bình buông tay anh ra, hơi lùi lại một chút, cười và nói: “Không có gì”.

Đường Ca Nam cảm thấy cô có điều gì đó muốn nói nhưng không biết vì cơ gì mà lại không nói ra, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng ngoài mặt thì vẫn mỉm cười và nói: “Vào nhà đi, bên ngoài lạnh quá”.

Lục quản gia đã nhìn thấy họ từ lâu rồi, tâm tư cũng hết sức rối bời.

Bà ta không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên Phong Bình lại quay về? Đường Ca Nam tìm thấy cô ta hay vì lý do nào khác? Còn nữa, Đường lão phu nhân đã biết cô ta quay về chưa?

Tình thế nguy cấp, bà ta tự thấy đây là chuyện lớn, phải có nghĩa vụ thông báo tình hình với bộ chỉ huy.

Phong Bình cùng Đường Ca Nam vào nhà, bác Lăng chạy từ trên tầng xuống, nói là hành lý đã để ngoài cửa phòng cô.

Cô cảm ơn bác rồi đi lên tầng, chuẩn bị sắp xếp hành lý.

Đường Ca Nam cởi áo khoác, vào phòng vệ sinh rửa tay, sau đó gõ cửa phòng cô, cửa không đóng, Phong Bình đang đứng ngay người giữa phòng.

Anh vào phòng thì thấy, chăn, gối, ga trải giường không cánh mà bay, những đồ dùng cá nhân trong tủ cũng không thấy đâu, căn phòng sạch sẽ hơn cả khách sạn.

Lạ thật, anh có bảo ai dọn dẹp đâu, kể cả dọn dẹp thì cũng không cần phải sạch trơn thế này chứ, cứ như là chủ nhân của căn phòng không bao giờ quay lại vậy.

“Em mới đi có vài ngày thôi mà, dọn phòng thì cũng không nhất thiết phải triệt để thế này chứ?” Phong Bình biết thừa chắc chắn là Lục quản gia giờ trò nhưng cố tình nhìn Đường Ca Nam, như cười mà không phải là cười: “Hay là anh không mong chờ em quay lại?”

Đường Ca Nam vội nói: “Chắc chắn là bác Lục mang đi giặt rồi, để anh đi hỏi bác ấy...”

Anh chưa nói hết câu, Lục quản gia đã dẫn theo người hầu mang chăn, ga trải giường, gối lên, vừa cười vừa nói: “Tôi thấy chăn hơi bẩn nên mang đi giặt...”

Phong Bình hỏi: “Sách báo, tạp chí của tôi cũng mang đi giặt sao?”

Lục quản gia đáp lại rất trôi chảy: “Những thứ đó ở trong ngăn kéo, để ngoài sẽ bụi”.

Phong Bình không làm gì được bà ta, thấy bà ta chân tay nhanh nhẹn định trải chăn, trải ga giường cho mình, vội nói: “Tôi tự làm, bà ra ngoài đi”.

Lục quản gia lập tức ra ngoài.

Đường Ca Nam thấy gì đó là lạ nên hỏi: “Hình như em không thích bác ấy”.

Phong Bình đáp lại: “Không phải hình như, em rất không thích bà ta”.

Nói xong cô cời áo khoác, bắt đầu trải giường, Đường Ca Nam lại giúp, vừa làm vừa hỏi vì sao cô ấy không thích Lục quản gia.

Phong Bình không ngần đầu, cô nói: “Bởi vì bà ta không thích em. Những người không thích em thì em cũng sẽ không thích”.

Đường Ca Nam im lặng một lúc rồi mới cười và nói: “Hai người chưa hiểu nhau đấy thôi, em tốt thế này, sẽ không có ai không thích em đâu...”

“Thật sao, tốt thế nào?” Phong Bình đứng thẳng người nhìn anh.

“Em thấy đấy, em ở London, có nhân viên trực điện thoại cho em. Em ở sân bay, có người chủ động làm lái xe của em. Ha ha, người ta còn là đại minh tinh hot nhất nước, không biết có bao nhiêu cô gái phải ghen tỵ đến phát điên lên...”

Đường Ca Nam cũng không nhìn cô, vừa giữ chiếc chăn nhưng, vừa cười và nói: “Em đúng là trăm người quý, vạn người mê, ai có thể từ chối em được?”

Phong Bình nhìn anh chằm chằm, đợi anh nói hết, cô không kìm được cười phá lên.

Đường Ca Nam thản nhiên hỏi cô: “Em cười cái gì?”

Phong Bình không cười nữa mà hỏi: “Anh đang ghen à?”

Đường Ca Nam ngậy người, sau đó ngẩng mặt lên trần nhà cười ha ha ba tiếng, hỏi vặn lại: “Anh có giống thế không?”

“Giọng điệu chua chát, rất giống”.

“Đây đâu phải là chua chát, anh tự hào vì em, cảm thấy vô cùng vinh dự”.

“Vô cùng vinh dự?”

“Vợ sắp cưới của anh hấp dẫn như vậy, chứng tỏ anh rất có mắt nhìn người”.

“Anh thừa nhận đi”.

“Không có thì làm sao thừa nhận được?”

“Đừng cố chối nữa”.

“Quả thực là không có mà”. Đường Ca Nam thành thực trả lời.

“Vậy thì anh không muốn biết quan hệ giữa em và nhân viên trực điện thoại kia à?”

“Không muốn”.

Đường Ca Nam dường như nói hai chữ ấy như phản xạ có điều kiện, nói xong mới thấy hối hận.

Làm sao mà không muốn biết chứ? Bốn, năm ngày hôm nay, anh nghĩ ngày nghĩ đêm chính là chuyện đó. Anh thực sự rất muốn biết, nhưng anh lại nói là không muốn. Anh không thể tha thứ cho mình được, ngồi phệt xuống chiếc giường vừa trải đệm mà lòng buồn ngao ngán.

Phong Bình thấy anh như vậy, nháy mắt một cái rồi nói: “Anh không muốn biết quan hệ giữa em và anh ta nhưng em lại rất tò mò về chuyện giữa anh và Hạ Dao”.

“Anh và cô ấy?”

Đường Ca Nam gần như quên đi vụ scandal của anh và cô ta, giờ nghe Phong Bình nhắc đến mới nhớ, đang định nói không có gì

nhưng bỗng nhiên đổi giọng, cười và nói: “A, thì ra em đang ghen”.

Phong Bình tức đỏ mặt, im lặng nhìn anh ta hai giây rồi mới phì cười, sau đó ngồi xuống cạnh anh, phân tích cho anh nghe: “Anh xem, bây giờ chúng ta là vợ chồng sắp cưới, trao nhẫn cho nhau rồi, bây giờ chồng sắp cưới của em có tin đồn với người con gái khác, em có quyền được biết, hiểu chưa?”

Đường Ca Nam vừa nghe thấy câu nói ấy bỗng lấy lại tinh thần, nhìn cô cười khi khi và nói: “Nếu đã vậy thì anh cũng có quyền biết mối quan hệ giữa em và nhân viên trực điện thoại kia...”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên”.

Phong Bình thấy anh ta có chết cũng không chịu nhận, trong đầu nảy ra ý định chơi xỏ anh ta, cố ý chần chừ một lúc rồi nghiêm túc nói: “Thực ra, anh ta là trai bao của em”.

Cô vừa nói câu ấy, Đường Ca Nam như biến thành pho tượng, nụ cười đông cứng trên mặt.

Phong Bình không hề thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói dối như không có chuyện gì xảy ra: “Em biết anh khó mà chấp nhận được, chỉ có điều anh yên tâm, em và anh ta chẳng có tình cảm gì, chỉ như kiểu quý bà giàu có nuôi các chàng đẹp trai thôi mà, dù sao thì em có rất nhiều tiền”.

“Có nhiều tiền? Bao nhiêu?” Đường Ca Nam như chợt tỉnh giấc mộng, anh hỏi lại.

“À... cái này ý mà...” Phong Bình chần chừ một lúc rồi đá xoáy: “Nếu tính theo mức giờ mỗi giờ anh trả em bốn nghìn đô thì em có tiêu năm trăm năm cũng không hết, nhưng điều kiện là anh phải sống lâu như thế”.

“Vậy thì đúng là rất nhiều tiền...”

Đường Ca Nam gật đầu, hai hàng lông mày rậm rạp trau lại, những đường nét trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, bỗng nhiên anh quay lại mỉm cười với cô: “Để anh làm trai bao của em”.

Lần này thì đến lượt Phong Bình ngây người.

Đường Ca Nam mỉm cười áp mặt về phía cô, cố hạ thấp giọng nói: “Chi bằng bây giờ em thử dùng anh, giống như mua xe lái thử ý”.

Phong Bình bị anh ta dồn ép ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác không thể thở được, cô hơi ngả người về sau, nhân lúc ấy Đường Ca Nam đè cô xuống giường.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không gian bỗng trở nên rất nóng nản.

Mùi đàn ông quyến rũ của anh khiến khuôn mặt trắng hồng của Phong Bình đỏ ửng vì thẹn thùng, không nói được lời nào.

Đường Ca Nam nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên anh cười phá lên: “Trai bao? Hừ, nếu anh mà bị em lừa thì anh không phải là Đường Ca Nam”.

Ý đồ của Phong Bình không thành, đành phải nói sự thật, cô thở dài và nói: “Anh ấy là anh họ em”.

Nghe thấy câu ấy Đường Ca Nam như trút bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng, lật người nằm sang một bên, vòng hai tay ra sau gáy, trừng trừng nhìn trần nhà và than phiền: “Anh trai thật chẳng biết nể nang gì cả, ngay cả lúc em tắm cũng không kiêng kỵ gì, anh còn chưa được nhìn thấy em tắm...”

Nghe câu nói ấy, Phong Bình không kìm được mỉm cười.

Tâm trạng của Đường Ca Nam vui vẻ hẳn lên, suy nghĩ cũng thoáng hơn, nói nhiều hơn, anh hỏi: “Này, nhà em làm gì?”

Phong Bình nhìn trần nhà và nói: “Cái gì cũng làm”.

“Sao anh chưa bao giờ nghe nói nhỉ?”.

“Vì nhà em chỉ bỏ tiền chứ không bỏ người”.

“Giống như khách sạn Thời Quang?”

“Khách sạn đó đã từng là của nhà em”.

“Đã từng?”

“Mười mấy năm trước, khi Phương Quân Di chào đời ở New York, mẹ em đã tặng nó cho cô ấy”.

“Món quà thật đáng kinh ngạc”. Đường Ca Nam không kìm được thốt lên.

“Nếu anh có con thì em cũng có thể tặng một cái...” Phong Bình buột miệng nói, sau đó ý thức được rằng tai họa bắt đầu từ cái

miệng.

Quả nhiên, Đường Ca Nam lập tức quay đầu sang nhìn cô với ánh mắt sáng quắc.

Đôi mắt của anh rất đẹp, long lanh như nước mùa thu, dường như có thể sánh ngang với cô.

Cô không kìm được lời khen ngợi: “Mắt anh rất đẹp”.

Sau khi Đường Ca Nam trưởng thành, chưa có ai thẳng thắn khen anh như vậy. Đối với một người đàn ông, “đẹp” chưa chắc là từ có nghĩa tốt nhưng anh biết cô khen thật lòng, trong lòng có chút cảm giác khác thường, những lời nói bông đùa với cô đã chuẩn bị sẵn không bật được thành lời.

Anh chợt nhớ đến một lời thoại trong một bộ phim: Về đẹp của em khiến anh ngạt thở. Câu nói này có chút phóng đại, tuy anh không đến nỗi ngạt thở nhưng mỗi lần đều cảm giác như người mất hồn.

Phong Bình thấy anh nhìn mình chằm chằm, thẹn thùng quay mặt đi, nhìn lên trần nhà và hỏi: “Anh xử lý chuyện kia thế nào rồi?”

Đường Ca Nam ngậy người: “Chuyện gì?”

“Chuyện của Chu Tân Trúc ý”.

“Muốn cởi nút thì phải tìm người thắt nút, anh đã đi gặp Jennifer, mời bà ấy giải thích với giới truyền thông”.

“Sao anh không trực tiếp ra mặt?”

“Thôi xin, đến bây giờ anh còn không biết vợ sắp cưới của mình là ai, anh chạy đi nói với giới truyền thông rằng chiếc áo này là của vợ sắp cưới của tôi, cô ấy chính là người bạn cao quý của Jennifer chắc?” Đường Ca Nam tức tối lườm cô một cái rồi hằm hằm nói tiếp: “Anh cũng chỉ muốn bảo vệ hình tượng cô gái lọ lem mà em khổ sở kinh doanh thôi”.

Phong Bình phì cười và nói: “Anh làm rất đúng, Jennifer là lựa chọn hoàn hảo nhất”.

Trong lúc hai người nằm trên giường nói chuyện, Lục quản gia ở dưới cũng không chịu ngồi không, nhân lúc không có ai, bà ta nhanh chóng chớp lấy thời cơ gọi điện về nhà Đường lão phu nhân, kết quả nhận được câu trả lời hết sức kỳ lạ: “Hãy làm tốt công việc của bà đi, đừng có quan tâm đến chuyện riêng của chủ nhân”. Bà ta cảm thấy khó hiểu.

Trong lúc hai người nằm trên giường nói chuyện, Lục quản gia ở dưới cũng không chịu ngồi không, nhân lúc không có ai, bà ta nhanh chóng chớp lấy thời cơ gọi điện về nhà Đường lão phu nhân, kết quả nhận được câu trả lời hết sức kỳ lạ: “Hãy làm tốt công việc của bà đi, đừng có quan tâm đến chuyện riêng của chủ nhân”.

Bà ta cảm thấy khó hiểu.

Chuyện gì vậy nhỉ, vì sao thái độ của lão phu nhân lại quay ngoắt 180 độ như thế? Lẽ nào bà ấy đã hoàn toàn chấp nhận Phong Bình, vì thế Phong Bình mới được quay về?

Bà ta ngẩng đầu nhìn lên tầng, mơ hồ cảm thấy điều gì đó không may sắp xảy đến, lẽ nào người phụ nữ thô bỉ kia sẽ trở thành bà chủ thực sự của căn nhà, sau đó cư xử lên đầu lên cổ mình ra oai tác quái sao?

Không được, tuyệt đối không được.

Bà ta lập tức chạy vào bếp, pha hai cốc hồng trà, thêm chút điểm tâm, cẩn thận bưng lên tầng.

Cửa phòng mở, Đường Ca Nam và Phong Bình vai kề vai nằm trên giường cười nói, tiếng cười ấy dội vào tai khiến Lục quản gia thấy chói tai. Nằm trên giường với một người đàn ông mà cười như thế, thật chẳng giống những cô gái tùy mị nét na chút nào, cậu hai cũng thật là phóng túng. Thực ra những ngày này là những ngày mà Đường Ca Nam an phận nhất trong những năm gần đây, nhưng vì bà ta ghét Phong Bình nên cũng tức lây sang cả Đường Ca Nam.

Thế là bà ta cố tình ho một tiếng thật mạnh và thu hút được sự chú ý của hai người trong phòng một cách thành công.

Đường Ca Nam chống tay nâng người dậy, hỏi bà ta: “Có chuyện gì?”

Bà ta mỉm cười và nói: “Tôi chuẩn bị cho hai người chút điểm tâm, đây là hồng trà mà cô Phong thích nhất”.

Đường Ca Nam nghe vậy vội mỉm cười hỏi Phong Bình: “Uống không?”

Phong Bình định nói không uống nhưng quay sang thấy Lục quản gia đang nhìn chằm chằm về phía mình, trong lòng nảy ra một ý rất hay, cô mỉm cười tỏ ý muốn uống, sau đó nằm vật xuống giường không ngồi dậy.

Đường Ca Nam ngồi dậy, lấy một cốc trà trên chiếc khay rồi mỉm cười đưa cho cô: “Này”.

Lúc ấy Phong Bình mới bò dậy, cố tình ngã vào người Đường Ca Nam, giơ tay cầm cốc trà.

Đường Ca Nam nhìn những miếng bánh ngọt trong khay rồi hỏi: “Đói không?”

Phong Bình nũng nịu nói: “Đói lắm”.

Anh lập tức lấy một miếng bánh đưa cho cô, nhưng Phong Bình không cầm lấy mà hơi há miệng, tỏ ý muốn Đường Ca Nam bón cho cô.

Động tác này khiến cả hai người đều “choáng”. Tuy Đường Ca Nam cảm thấy ngạc nhiên nhưng ngạc nhiên rồi cảm thấy ngọt ngào, anh mỉm cười bón bánh cho Phong Bình ăn.

Lục quản gia hận đến phát điên lên, đúng là vô liêm sỉ, người phụ nữ này thật là vô liêm sỉ.

Phong Bình vừa chiêm ngưỡng vẻ mặt của Lục quản gia vừa ăn bánh ngọt, ăn xong còn liếm tay Đường Ca Nam, lần này Đường Ca Nam có cảm giác như bị điện giật, một luồng nhiệt lan khắp người.

Lục quản gia cũng thấy rùng mình, không thể chấp nhận được.

Bà ta lập tức đặt khay xuống và nói: “Sắp đến giờ ăn cơm rồi, để tôi xuống nhà ăn xem thế nào?”

Bà ta vừa đi, Phong Bình cũng trở lại bình thường, cô uống một ngụm trà rồi ngồi dậy đặt cốc vào khay, sau đó bắt đầu mở va li sửa sang quần áo.

Đường Ca Nam ngồi im trên giường không biểu lộ gì nhưng trong lòng cảm thấy hơi kinh hoàng.

Qua lời nói và sắc mặt, anh mơ hồ nhận ra cô đang giữ trò trước mặt Lục quản gia, tuy không biết nguyên nhân là gì nhưng bản thân đã bị lợi dụng... Nếu quả thực như vậy thì anh không muốn bị người ta lợi dụng trắng trợn như vậy...

Anh bắt đầu nảy ra ý nghĩ xấu, nhìn cái gì cũng suy nghĩ miên man, chiếc váy dài màu xám nhạt bó sát mỏng, đường cong ở eo và ngực rất hoàn hảo, bờ môi căng mọng, ngón tay dài trắng mịn, anh chỉ mong biến thành chiếc váy màu trắng trong tay cô...

Anh ta đang chìm đắm trong tưởng tượng thì bỗng nhiên Phong Bình cất tiếng nói: “Anh vẫn ổn chứ?”

Anh ngậy người, nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Hả?”

Phong Bình nói với giọng đầy nghi ngờ: “Mặt anh đỏ kìa, hay là anh sốt rồi?”

Đường Ca Nam khó khăn nuốt nước bọt, lấy giọng rồi cười gượng và nói: “Không. Ôi, bây giờ mới là mùa đông mà em đã mua váy mùa hè rồi?”

“Những thứ này không phải em mua, người ta tặng”. Nói xong Phong Bình ném hai chiếc váy về phía anh ta và nói: “Treo lên giúp em”.

“Ai tặng?” Đường Ca Nam đỡ lấy hai chiếc váy, ngồi im bên giường không nhúc nhích, gượng gạo hỏi lại.

“Dĩ nhiên là nhà thiết kế rồi, con ai nữa?” Phong Bình phì cười.

Đường Ca Nam lập tức tỉnh ngộ, thỉnh thoảng Đường Minh Tuyên cũng gặp những chuyện như thế này. Anh treo quần áo lên rồi nói: “À, Jennifer muốn gặp em”.

“Bà ta nói có chuyện gì sao?”

“Bà ta chỉ bảo muốn gặp em, trước đây bà ta chưa gặp em sao?”

“Chưa, nhưng có nhìn ảnh, biết được số đo của em”. Phong Bình mỉm cười: “Anh cho bà ta xem ảnh đính hôn của chúng ta, bà ta nói gì?”

Đường Ca Nam cố tình nhăn nhó rồi nói với giọng điệu hết sức ám ức: “Bà ta vô cùng kinh hoàng, rõ ràng không biết anh là thằng nhà nghèo chui ra từ xó xỉnh nào...”

Phong Bình cười ha hả: “Vậy sau này em nuôi anh là được mà”.

Đường Ca Nam gật đầu lia lịa, “Tốt quá. Đàn ông bọn anh dốc sức vì con gái các em mấy nghìn năm, lẽ ra phải được nghỉ ngơi từ lâu rồi. Em không biết hàng ngày anh phải khổ sở thế nào...” Anh ta nói rồi lại nằm xuống giường, than thở: “Trên báo thường đã kích lối sống xa hoa của những người giàu có, đó là vì họ kiếm tiền khổ sở, không xa hoa thì quả là có lỗi với mình, đời người ngắn ngủi”.

Giọng điệu ấy giống hệt Bính Thần, Phong Bình nghe mà không nhịn được cười. Đang định nói gì đó thì dưới nhà thông báo đến giờ ăn cơm, thế là cô treo mấy bộ quần áo vào trong tủ, sau đó vào phòng vệ sinh rửa tay, cùng Đường Ca Nam xuống dưới ăn cơm.

Vì có Lục quản gia đứng cạnh hầu hạ nên cô cố tình tỏ ra hết sức thân mật với Đường Ca Nam, không ngừng gấp thức ăn cho anh.

Đường Ca Nam vui ra mặt, anh cũng không ngừng gấp thức ăn cho cô.

Sự thân mật của hai người khiến Lục quản gia thực sự lo lắng, bà ta không ngờ lần này Phong Bình quay về, tình cảm với Đường Ca Nam lại tiến triển nhanh đột ngột như vậy, đây không phải là điềm lành.

Cảm giác bị đe dọa ngày càng lớn hơn nhưng trong lòng cảm thấy rất không phục.

Bà ta rất biết hầu hạ người khác, làm việc hai chục năm, kinh nghiệm phong phú, nên cũng bắt đầu kén chọn đối tượng phục vụ. Những người giống như Phong Bình, không biết chùng xuất thân còn chẳng bằng mình, hoàn toàn không thể lĩnh hội được tinh túy trong cách phục vụ của bà ta – ví dụ món bánh trên bàn mà bà đã cất công nướng cẩn thận, vậy mà khi cô ta ăn, nét mặt giống như ăn đồ ăn vặt ở quán ven đường vậy, thật là tùy tiện, không có chút nghệ thuật thường thức nào, đúng là không còn gì để nói.

Đúng là phí hoài phí hoài!

Lục quản gia chỉ biết nén nỗi tức giận sục sôi trong lòng để dạ dày và ruột gặm nhấm. Sau này bà ta sẽ phải đối mặt với bà chủ như thế này, chắc là bà ta sẽ ức chết mất.

Không được, tuyệt đối không được.

Bà ta không thể ngồi chờ chết được, phải chủ động tấn công.

Chương 2: Công Tử Nhà Giàu Sa Vào Lưới Tình

Bây rưỡi tối hôm sau, Đường Ca Nam tắm rửa thay quần áo xong xuôi, lái xe đến đường Anh Hoa để đón người đẹp.

Trên đường Anh Hoa có chợ quần áo bán buôn khá nổi tiếng, quần áo đẹp mà giá lại rẻ, mẫu mã phong phú, sản phẩm tiêu thụ sang hơn mười thành phố xung quanh, người dân trong thành phố cũng rất thích mua hàng ở đây. Tòa nhà nơi Phong Bình ở nằm ở cuối đường, cách trung tâm thành phố khá xa. Nhà ở đó được xây từ lâu nên cũng khá cũ nát, nếu tính theo thu nhập bốn trăm đô một giờ thì cô ta hoàn toàn có thể ở một chỗ tốt hơn.

Cứ nghĩ đến tính tiền theo giờ là Đường Ca Nam lại thấy chua xót, một mặt thấy cô ta vô liêm sỉ, mặt khác lại thấy cô ta vô liêm sỉ một cách thẳng thắn, nhưng không vì thế mà mất đi vẻ đáng yêu.

Buổi tối đường khá đông, tám giờ mười phút anh mới đến nơi, nhìn qua cửa kính ô tô thấy Phong Bình đứng bên đường. Chiếc mắng tô trắng cùng đôi boot đen để lộ đôi chân dài, thẳng, vóc dáng ấy thẳng đến bất ngờ, thân hình hấp dẫn, không chệ vào đâu được.

Anh không tìm được lời khen phát ra từ tận đáy lòng.

Dựa vào khí chất này, tướng mạo này, dáng người này, dù là làm người mẫu chụp ảnh quảng cáo hay diễn viên điện ảnh thì đều có thể tỏa sáng, việc gì phải đi con đường này? Chà, có điều nói đi cũng phải nói lại, làm diễn viên thì cũng chẳng khác thế này là mấy. Hừ!!

Đường Ca Nam thở dài hai tiếng thì xe đến trước mặt Phong Bình.

Anh bỏ cặp kính đen xuống, mở cửa kính, Phong Bình cúi xuống nhìn anh, vẻ mặt như cười mà không phải là cười: “Anh Đường, anh đến muộn mười hai phút, đồng nghĩa với việc mất đi tám mươi đô”.

Đường Ca Nam nhe răng cười, nghiêng đầu nhìn cô: “Lên xe”.

Thái độ rất quen thuộc, kiểu nói như ra lệnh khiến Phong Bình hơi ngạc nhiên, nhưng cô lập tức mỉm cười. Vốn tưởng rằng anh ta sẽ hung hăng tỏ vẻ là người cao quý, rõ ràng là tức điên lên nhưng vẫn cố gắng giữ phong độ, nhìn thì có vẻ là người có học, nhưng làm sao có thể thoải mái bằng việc nói thẳng những suy nghĩ trong lòng!

Cô mỉm cười, đi vòng sang mở cửa xe rồi nói: “Anh Đường...”

Đường Ca Nam lập tức ngắt lời cô: “Gọi như vậy xa lạ quá, gọi tôi là Anh Nam đi”.

Phong Bình quay sang nhìn thì bắt gặp đôi mắt hút hồn của anh ta, trong lòng không khỏi rung động: Sao? Chuẩn bị vứt bỏ địa vị vương tử cao quý, chuyển sang cách xưng hô thân mật giống như những đôi tình nhân chẳng?

Đường Ca Nam vừa lái xe vừa hỏi: “Cô Bình, vì sao cô sống ở đây mà hàng xóm của cô không biết cô?”

Phong Bình nhíu mày hỏi lại: “Sao anh biết hàng xóm của tôi không biết tôi?”

Đường Ca Nam bị cô tìm được khe hở, không khỏi cảm thấy khó xử, chỉ còn cách nói thẳng: “Tôi đến tìm cô”.

Phong Bình mỉm cười, hồ hững nói: “Khi nào?”

Đường Ca Nam trả lời qua quýt: “Thì dạo trước...”

Phong Bình nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói: “Chắc là do thường ngày tôi kín đáo quá, xem ra tôi phải thường xuyên mời hàng xóm uống trà mới được...”

Nghe câu nói ấy Đường Ca Nam không biết nói gì.

Kín đáo? Hai từ đó nên để anh nói mới đúng, vì sao lại bị cô ta cướp lời?

Anh không kìm được cười phá lên: “Cô Phong thật hài hước”.

Phong Bình mỉm cười, thấy hướng đi của anh ta hơi kỳ lạ nên hỏi: “Chúng ta đi đâu đây? Thần Dương Resort à?”

Thần Dương Resort là khu giải trí cao cấp bên hồ Thần Dương ở ngoại ô phía nam, nổi tiếng khắp nơi bởi phong cảnh tươi đẹp, nên thơ, nhà ăn có ba đầu bếp Pháp nổi tiếng, thông thường khách ở đây đều là các đại gia, ngôi sao nổi tiếng. Việc kinh doanh vô cùng phát đạt.

Đường Ca Nam gật đầu: “Thông minh”.

Phong Bình thờ dãi, đặt tay lên ngực và nói: “Dù dạ dày của tôi không có ý kiến gì thì tôi vẫn e rằng mình sẽ ngủ gục trên bàn ăn...”

Đường Ca Nam cười phá lên: “Không cần phóng đại đến mức ấy chứ. Hai ngày hôm nay cô làm gì mà mệt đến vậy?”

Phong Bình nói sơ qua: “Cũng chẳng làm gì, chỉ là tham gia một cuộc hẹn, nhân tiện giúp hai người bạn tư vấn trang phục”. Nhưng địa điểm diễn ra cuộc hẹn là ở nước Anh, thân phận của hai người bạn vô cùng cao quý.

Nghe Phong Bình nói vậy, bỗng nhiên Đường Ca Nam như chợt nhớ ra điều gì đó, anh cười rất tươi: “Nhĩ Dương rất khen ngợi tài năng của cô trong lĩnh vực thời trang, lẽ nào cô không nghĩ đến việc kinh doanh thời trang sao?”

Phong Bình cười: “Chỉ là sở thích thôi mà, kinh doanh phiền phức lắm”.

Đường Ca Nam chủ động nhắc đến chuyện này, vốn dĩ hy vọng cô ta có thể nói những lời như không có vốn hay gì đó, như vậy anh mới dễ triển khai chủ đề, ví dụ như anh có thể đầu tư, nếu cô có hứng thú thì có thể đi sâu hơn, dù gì thì anh có rất nhiều tiền. Hơn nữa, nếu Nhĩ Dương không đánh giá sai về cô ta thì vụ đầu tư này nhất định có lãi.

Kết quả là cô ta chê phiền phức. Cái cơ này thật là sáng tạo đến đáng ghét!

Chỉ có điều anh vẫn không nhụt chí, cười khi khi và nói: “Lãng phí tài năng là vô đạo đức”.

Phong Bình không quan tâm đến lời anh, cô dựa đầu vào ghế, nhắm mắt và khẽ nói: “Đối với tôi không lãng phí mới là vô đạo đức”.

Câu nói ấy khiến Đường Ca Nam ngây ngời một lúc lâu, không biết nên nói gì tiếp theo. Nghĩ kỹ một chút thì câu nói ấy rất sâu sắc.

Hai người không nói gì, không khí trong xe chìm trong tĩnh lặng. Không gian tĩnh lặng khiến người ta có cảm giác kỳ quặc. Đường như Phong Bình rất mệt, dựa đầu vào ghế không nhúc nhích. Đường Ca Nam không biết làm gì, liền bật đài nghe tin tức.

Thánh Anh là thành phố thương mại, trung tâm tài chính khá nổi tiếng ở châu Á, nơi đây tụ hội rất nhiều người nổi tiếng, trong bảng xếp hạng top 10 của *Forbes* về những người giàu có ở châu Á thì đã có ba người ở thành phố Thánh Anh. Điều đó đủ để chứng tỏ cho tầm ảnh hưởng của nó. Những nơi càng có nhiều người giàu có thì lại càng nhiều tin lá cải, quả thực là đâu đâu cũng có, ví dụ nhân vật chính trong chương trình thời sự hôm nay là Đường Trạ, bố của Đường Ca Nam.

Người dẫn chương trình nói là có phóng viên phát hiện ông ta cùng nữ trợ lý ăn cơm, hai người hết sức thân mật, sau đó lại phát lại chuyện của họ ở Nhật hồi năm ngoái, cuối cùng còn dự đoán khả năng nữ trợ lý được bước chân vào cửa nhà giàu, như thường lệ là nhắc đến thói trăng gió của Đường Trạ, nữ trợ lý cần phải nỗ lực thật nhiều.

Dĩ nhiên, không biết chừng những lời nói đó xuất phát từ lòng đố kỵ của người dẫn chương trình, dù gì thì sức hút của Đường Trạ không ai có thể cưỡng lại được, ba mươi năm nay ông không hề già đi chút nào. Mười tám năm trước, một công chúa của hoàng gia Anh khi được phóng viên hỏi về người tình lý tưởng đã nói rằng: Đó chính là Đường Trạ của châu Á.

Năm nay Đường Trạ năm mươi tuổi, nghe nói gia sản đã lên tới hàng trăm nghìn tỷ đô la. Nếu tính một cách chặt chẽ thì ông ta là thế hệ thứ hai, vì cha mất sớm, mười chín tuổi đã kế thừa gia sản, thời ấy được coi là chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi nhất. Hồi ấy trong nội bộ của Bắc Thần có tranh chấp, một số cổ đông nhiều tuổi có ý đồ đen tối đều bị ông thu phục, đúng là tuổi trẻ tài cao.

Cuộc hôn nhân của ông là kết quả của “liên hôn thương nghiệp”, người ông lấy là Tống Tử Kỳ, con gái của Tống Triết kẻ đứng đầu tập đoàn sản xuất điện tử. Tống Tử Kỳ gầy yếu, nhiều bệnh, sau tám năm chung sống thì qua đời, sinh được hai người con trai, con trai lớn là Hạo Vân, con trai thứ hai là Ca Nam. Hồi ấy Đường Trạ hai chín tuổi, đến nay vẫn chưa tái hôn, nhưng hai mươi năm nay, có không biết bao nhiêu scandal tình ái về ông, có scandal nói ông có ba người con riêng ở Anh, về sau thông tin này đã được chính ông chứng thực. Mẹ ông công khai bày tỏ muốn nhận cháu nội nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Sau khi nghe xong tin này, nét mặt của Đường Ca Nam không chút biến đổi nhưng đôi mắt sáng đã trở nên u ám.

Phong Bình nhận ra sự bất thường nên rất thận trọng, giữ im lặng.

Đường Ca Nam chuyển sang kênh khác, nhưng vẫn là tin lá cải, lần này nhân vật chính lại chính là anh. Đối tượng của scandal là Hạ Dao, lại nói về bộ phim mới của cô ta.

Anh vừa nghe thấy vậy liền vọt sang kênh khác, Phong Bình không kịp được cười phá lên.

Từ trước tới nay Đường Ca Nam chưa bao giờ né tránh điều này, nhưng lúc này lại thấy ngượng ngùng. Anh và Hạ Dao chỉ cùng nhau ăn vài bữa cơm, vậy mà báo chí đã đồn thổi loạn cả lên. Khi được hỏi về mối quan hệ của hai người, người quản lý của cô ta trả lời rất mập mờ, cố ý gây hiểu lầm, khiến dư luận bàn tán xôn xao, chuyện bộ váy dạ hội cũng lòi ra để nói. Từ trước tới nay anh có "bùn xỉn" với cô gái nào đâu? Chỉ có điều, nếu có thể thêm một nét vào lịch sử huy hoàng của một người nào đó thì cũng là việc đáng tự hào. Thế nên anh cũng vui vẻ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên.

Nhưng tình hình trước mắt thì khác, đang ngồi cùng người đẹp trong xe của mình mà lại nghe scandal tình ái của mình với một người đẹp khác, trong trường hợp này tránh là tốt nhất.

Thế là anh cố tình nghiêm mặt nói: "Những phóng viên này càng ngày càng chẳng ra làm sao cả, chỉ sợ thiên hạ không đại loạn thôi, chuyện nhỏ như con kiến cũng đao to búa lớn thành con voi, suốt ngày nói năng xằng bậy..."

Phong Bình cười và nói: "Anh cũng biết những phóng viên này nói năng xằng bậy à?"

Đường Ca Nam không nói gì.

Phong Bình chỉ hỏi vậy, cô cũng không có tâm trạng quan tâm đến chuyện gia đình người khác.

Không khí trong xe lại chìm vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Đường Ca Nam lại hoạt bát hẳn lên, anh cười và nói: "Cô Bình là người ở đâu?"

"Vũ Minh".

"Đến Thánh Anh bao lâu rồi?"

"Hơn nửa năm".

"Đã quen chưa?"

"Ha ha, cho dù đến trại tị nạn thì tôi cũng sống được". Cô cười, ngừng một lát rồi nói tiếp: "Bốn năm trước tôi đã từng đến đây, bây giờ coi như là thăm lại nơi xưa..."

Đường Ca Nam tỏ ra ngạc nhiên: "Vậy à? Vì sao cô lại rời đi?"

Phong Bình cười: "Ở đây có rất nhiều kịch bản, có kịch bản về tuổi thanh xuân, có kịch bản về hành trình đi tìm tình yêu, anh thích nghe cái nào?"

Đường Ca Nam cười ha ha: "Cô Phong thật hài hước".

Phong Bình lạnh lùng nói: "Anh chẳng sáng tạo chút nào, khi khen ngợi người khác tôi không bao giờ dùng một từ hai lần".

Đường Ca Nam cười to hơn: "Câu này nghe rất quen, cô tôi không bao giờ mặc một bộ quần áo dạ hội hai lần".

Phong Bình mỉm cười: "Thật sao, trước đây tôi cũng thế, nhưng sau này thấy rất lãng phí, quần áo đẹp mặc vài lần cũng chẳng sao".

Đường Ca Nam không nói gì, nhưng không nhịn được anh nghiêng đầu liếc cô một cái.

Cô ngả đầu vào ghế, đầu hơi nghiêng về phía cửa sổ, những đường nét trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ. Những lời như vậy mà cô cũng dám nói ra, hơn nữa không hề đỏ mặt, giọng nói tự nhiên như không, dường như anh đã bị chinh phục bởi phong thái của cô. Nếu cô sống trong những khu biệt thự lớn thì chắc chắn anh sẽ nghĩ rằng cô xuất thân cao quý.

Anh nghĩ một lúc rồi thẳng thắn nói: "Cô Phong, cô là một người khó hiểu".

Phong Bình quay sang nhìn anh: "Sao anh lại nói vậy?"

Đường Ca Nam lắc đầu: "Cũng không biết tại sao, chỉ là trực giác".

Phong Bình cười thầm nhưng cố ý kéo dài giọng: "Vậy thì anh phải đề cao cảnh giác rồi. Đây không phải là hiện tượng bình thường".

Đường Ca Nam hiểu ý cô, vội lắc đầu và nói: "Không không, trước đây khi nhìn thấy các cô gái xinh đẹp, tôi rất muốn ngắm họ nhiều hơn, thân mật với họ hơn. Nhưng tôi có thể hiểu được họ, chỉ có mỗi cô là tôi không hiểu được. Cô hoàn toàn không có hứng thú với

tôi, đúng vậy không?”

Câu nói cuối cùng của anh không hàm súc chút nào, dường như muốn nói: Quả thực cô không muốn chặn tôi sao?

Phong Bình muốn cười phá lên, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được, cô nghiêm túc nói: “Những người đàn ông như anh là người tình trong mộng của biết bao cô gái, nhưng họ cũng chỉ có thể nghĩ như kiểu nằm mơ giữa ban ngày, nếu thực sự nói là có hứng thú với anh thì chỉ là số ít những người có thể tiếp xúc với anh, sự tiếp cận này khiến họ dám vượt qua ranh giới của ảo tưởng...”

“Vậy thì cô thuộc loại nào?” Nhân lúc cô ngừng lại, Đường Ca Nam vội kéo chủ đề câu chuyện lại, không để cô nói lan man quá xa.

“Tôi á? Ha ha...” Phong Bình bật cười: “Tôi thuộc kiểu người không cần ảo tưởng, thậm chí những thứ mà tôi muốn đều có thể đạt được, trừ tình yêu”.

Đường Ca Nam đã quen với cách nói của cô. Anh nghi ngờ quan điểm về giá trị của cô có đôi chút khác với người bình thường. Chỉ có điều anh đã dày mặt nêu ra vấn đề rồi, nếu không nhận được câu trả lời rõ ràng thì sẽ cảm thấy rất ức chế. Nhưng lại nghe thấy cô nói: “Một số người nhìn thì có vẻ có rất nhiều lựa chọn nhưng thực chất lại rất ít”.

“Cô ám chỉ tôi...” Đường Ca Nam phản kháng một cách rất trẻ con.

“Nói thế này nhé anh Nam”, lần đầu tiên cô gọi tên anh, thấy không quen lắm, khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp: “Gia đình anh giàu có, anh lại trẻ trung tài giỏi, tương mạo đường đường, muốn mẫu người phụ nữ nào cũng đều có thể có được. Nhưng nếu chọn một người để kết hôn thì anh có chọn được không?”

“Tôi chưa từng nghĩ đến điều này, chắc là sẽ khó khăn lắm. Chỉ có điều... lẽ nào cô quan hệ với người khác vì mục đích kết hôn?”

Phong Bình thấy anh ta cố tình hiểu sai ý của mình, vừa tức lại vừa buồn cười: “Đúng vậy, đúng vậy, tôi ăn bữa cơm này với anh vì mục đích kết hôn, anh phải cẩn thận đấy...”

Cô chưa nói hết câu, Đường Ca Nam đã cười phá lên: “Lạ thật, vì sao chúng ta lại lan man sang vấn đề này nhỉ?”

Phong Bình quay sang lườm anh, rõ ràng là anh ra công ra sức xoay quanh vấn đề này, lại còn dám hỏi lại, xem ra chứng đãng trí của anh khá nghiêm trọng.

Sau một hồi buồn chuyện, tầm biển rực rỡ của Bắc Thần Resort đã xuất hiện trước mắt. Đường Ca Nam lái xe vào vị trí đỗ xe riêng, lập tức có nhân viên ra đón, dẫn đường. Hai người cùng ăn cơm, nói chuyện phiếm, sau khi ăn xong đi dạo ngắm khung cảnh rồi ra về.

Dĩ nhiên, Đường Ca Nam không trả tiền. Dù thế nào thì anh cũng không thể làm chuyện ấy được. Về sau anh sai người mang đến cho cô một chiếc kẹp áo giá trị. Phong Bình chỉ mỉm cười.

Sau đó họ nói chuyện với nhau qua điện thoại vài lần, sau nữa nếu muốn gặp Đường Ca Nam, Phong Bình chỉ có thể thông qua tạp chí lá cải. Trong gần hai tháng, anh ta xảy ra rất nhiều chuyện, dường như cứ dăm bữa nửa tháng là lại lên báo, nội dung rất hoang đường, dường như muốn làm người đọc nổi điên lên. Có người chỉ trích Đường Trạch quá dung túng con trai.

Ban đầu Phong Bình không biết vì thực sự cô không quan tâm đến làng giải trí, nhưng quả thực số lần xuất hiện trên mặt báo của anh quá nhiều, kích thích trí tò mò của cô, thế là cô quyết định thu thập tất cả những tin tức lá cải.

Một hôm, Dịch Nhĩ Dương đến nhà mời Phong Bình đến giúp thì phát hiện một đồng báo trong phòng khách nhà cô.

“Không phải chứ Phong Bình, cô có cảm tình thật với Ca Nam à?” Anh ta thốt lên một cách thái quá.

Phong Bình đang rót nước sôi vào ấm trà, nghe vậy liền bật cười và nói: “Nếu ngày nào anh cũng được lên báo thì tôi cũng có cảm tình với anh”.

Dịch Nhĩ Dương cười: “Chắc chắn Ca Nam không được lợi gì khi đến chỗ cô”.

Phong Bình cười, chăm chú pha trà.

Dịch Nhĩ Dương ngắm nghía căn nhà, có ba phòng nhưng không rộng lắm. Phòng ăn và phòng khách nhỏ nhưng rất sạch sẽ, bày biện gọn gàng, nho nhã, đồ dùng ít nhưng trông rất lịch sự, sang trọng, chứng tỏ chủ nhân là một người rất chú trọng phẩm chất. Lại còn có trà nóng màu sắc hấp dẫn, tỏa hương ngào ngạt. Dịch Nhĩ Dương ngửi mùi trà, cười và nói: “Lạ thật, ban đầu tôi thấy cô rất thần bí...”

“Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ thì càng thần bí hơn, không giống người bình thường”.

Phong Bình bật cười: “Cảm giác của anh không sai chút nào, thực ra tôi xuất thân cao quý, tổ tiên của tôi có quan hệ mật thiết với hoàng gia Anh”.

Dịch Nhĩ Dương không kiềm chế được cười phá lên: “Cô thật hài hước”.

Nói xong anh uống cạn cốc trà, sau đó đứng dậy chuẩn bị ra về: “Tôi phải về rồi, vẫn còn một đống việc phải làm, ngày mai...”

“Ngày mai tôi nhất định sẽ đến đúng giờ”. Phong Bình mỉm cười gật đầu.

Dịch Nhĩ Dương cảm ơn rồi chào tạm biệt.

Chiều hôm sau, Phong Bình đến gặp Dịch Nhĩ Dương như đã hẹn. Lý do là một quỹ từ thiện nào đó đề xướng bảo vệ môi trường, phát động hoạt động quyên góp công ích, mời rất nhiều ngôi sao điện ảnh và những cô đào nổi tiếng tham gia. Vì lần trước triển lãm thời trang với chủ đề bảo vệ môi trường của Dịch Nhĩ Dương ở Paris thành công, được đánh giá rất cao, vì vậy lần này đã trở thành nhà thiết kế được những cô đào nổi tiếng lựa chọn đầu tiên. Nhưng thời gian gấp gáp, anh không thể không mời trợ thủ.

Phong Bình đến phòng làm việc, nhìn thấy tài liệu tuyên truyền trên bàn Dịch Nhĩ Dương nên giờ ra xem, trong dãy danh sách dài các minh tinh cô chỉ nhận ra được vài cái tên quen thuộc, đó là Hạ Dao và ba ca sĩ. Trong danh sách các cô đào nổi tiếng thì thấy có Đường Minh Tuyên, Phong Bình không khỏi ngạc nhiên: Chưa từng nghe nói Đường Trạm còn có con gái?

Dịch Nhĩ Dương bật cười: “Cô ấy là em họ của Đường Ca Nam, con gái của cô anh ta”.

“Cũng mang họ Đường?”

“Cô ấy theo họ mẹ. Đại tiểu thư nhà họ Đường mồ côi cha từ nhỏ, trẻ người non dạ nên làm việc khó tránh khỏi lờ ra tiếng vào, khụ khụ... Mấy năm trước bà ta di cư sang nước ngoài, sống kín đáo hơn trước rất nhiều. Nhà họ Đường không muốn nhắc đến chuyện này, hồi đại tiểu thư nhà họ Đường còn trẻ, rất nhiều tạp chí đều viết về bà ta, bây giờ thì ít rồi. Chỉ có điều...” Bỗng nhiên Dịch Nhĩ Dương chuyển sang giọng điệu khoa trương thái quá: “Cô không biết Đường Minh Tuyên, nhất định cô là người ngoài hành tinh, hơn nữa là nam giới ngoài hành tinh”.

Câu nói ấy khiến Phong Bình phì cười: “Nam giới ngoài hành tinh?”

Dịch Nhĩ Dương than thở: “Những người chỉ cần quan tâm một chút đến tin lá cải thì đều biết chuyện này, nữ giới thì càng không thể không biết”.

Phong Bình cười: “Tôi là người nơi khác mà, mới đến đây không lâu...”

Dịch Nhĩ Dương đáp: “Lạ hồn, bây giờ thông tin phát triển nhanh như vậy”.

Phong Bình phản bác: “Xin người, lẽ nào không đọc tin lá cải là tội lỗi?”

Dịch Nhĩ Dương cười: “Không nói đến tội lỗi, chỉ có điều thấy hơi kỳ lạ. Tôi tin rằng buồn chuyện là sở trường của phụ nữ”.

Phong Bình gật đầu tỏ vẻ tán đồng: “Thực ra trước đây tôi cũng rất thích buồn chuyện, hai năm gần đây mới chuyển hứng thú sang lĩnh vực khác”.

“Tôi rất tò mò về những thứ mà trước đây cô hứng thú buồn dựa lê”.

“Thời trang, món ăn, đàn ông, những phụ nữ bình thường thích buồn chuyện gì thì tôi buồn chuyện ấy...” Cô buột miệng nói, lật nhanh lướt qua album tuyên truyền rồi quay trở lại xem bản danh sách. Trong số các cô đào nổi tiếng, Chu Tân Trúc đứng đầu, ngoài ra còn có Ngô Niệm Chân, Dư Man Văn, Phương Quân Di... Nhờ Đường Ca Nam mà cô cũng biết Dư Man Văn và Ngô Niệm Chân. Nhà họ Dư kinh doanh lĩnh vực giải trí, nhà họ Ngô kinh doanh hàng ăn, đều là những nhân vật số một của thành phố.

“Cái cô Chu Tân Trúc này...”

Dịch Nhĩ Dương vừa nghe thấy cái tên ấy liền than thở: “Là một người đặc biệt phiền phức, quần áo cần phải sáng tạo, model, độc đáo, đặc sắc, chỉ có điều khá hào phóng”. Anh ta cười chuyển chủ đề nói chuyện: “Thiên kim tiểu thư giàu có, không thể đắc tội được”.

“Vậy à?”

Dịch Nhĩ Dương giơ ngón tay cái: “Con gái của người giàu nhất thành phố”.

Phong Bình ngạc nhiên hỏi: “Người giàu nhất không phải là Đường Trạm sao?”

Dịch Nhĩ Dương cười ha hả: “Cô tin vào bảng xếp hạng của *Forbes* sao? Số tài sản công bố trên đó không đáng tin, trên thực tế có không ít tỷ phú không ở trong danh sách ấy, họ đều rút về ở ẩn...” Nói xong khẽ búng tay vào cuốn album trong tay cô và nói: “Hội từ thiện”.

Phong Bình mỉm cười, gật đầu và nói: “Cũng đúng”.

Dịch Nhĩ Dương ca thán: “Dù gì thì họ cũng là người giàu có, số tài sản ấy đủ để tôi kiếm mấy đời...”

Phong Bình bật cười: “Anh thiếu tiền lắm sao?”

Dịch Nhĩ Dương trợn mắt: “Có ai chê tiền nhiều bao giờ không?”

Phong Bình đặt cuốn album tuyên truyền xuống, cười và nói: “Không nói chuyện này nữa, làm việc thôi”.

Dịch Nhĩ Dương lập tức đưa cô vào căn phòng lớn chất đầy rác, trong đó có rất nhiều vỏ lon, hộp nhựa, giấy báo cũ. Phong Bình nhìn mà không khỏi thẳng thốt.

“Tôi định dùng rác thải có thể tái sử dụng để thiết kế váy dạ hội”.

“Ý tưởng rất sáng tạo”.

“Tận dụng rác thải, tuyên truyền bảo vệ môi trường”.

“E rằng không kịp thời gian”.

“Quả thực là không kịp, vì vậy chỉ làm một chiếc. Cô cũng cho rằng ý tưởng này rất sáng tạo? Chắc là có thể thỏa mãn yêu cầu của Chu Tân Trúc...”

“Nhất định sẽ nổi bật giữa đám đông”.

Dịch Nhĩ Dương không giấu nổi niềm tự hào.

Phong Bình ngạc nhiên hỏi: “Tôi thấy lạ là vì sao Hạ Dao không tìm anh, dù gì thì cũng là Đường Ca Nam trả tiền, không phải sao?”

Dịch Nhĩ Dương cười: “Từ trước đến nay cô ta chỉ tìm Jennifer”.

Phong Bình bĩu môi: “Thật đáng tiếc, Jennifer vẫn coi cô ta là ngôi sao điện ảnh hạng ba”.

Dịch Nhĩ Dương tỏ vẻ ngạc nhiên: “Nhắc đến chuyện này, lần trước ở trên máy bay tôi đã định hỏi cô rồi. Tôi thấy bộ váy ấy của Jennifer vô cùng hoàn hảo, vì sao cô lại nói là thiết kế loại ba?”

Phong Bình cười và nói: “Bởi vì Jennifer có thói quen kỳ lạ, nếu là thiết kế hạng nhất thì sẽ không bao giờ đem bán. Hơn nữa bà ta tự đánh giá mình rất cao, cho rằng trên thế giới này không thiếu người giàu có, nhưng những người xứng đáng mặc quần áo do bà ta thiết kế thì lại rất ít. Nếu anh là bạn tri kỷ của bà ta thì có lẽ sẽ có được một hai bộ, nhưng sẽ không có mấy”.

Dịch Nhĩ Dương trở mắt ngạc nhiên: “Đúng là chưa từng nghe nói bao giờ, cô biết thông tin ấy ở đâu vậy?”

Phong Bình cười khi khi: “Chẳng phải lúc nãy vừa nói rồi sao, trước đây tôi rất thích buôn dưa lê”.

“Tôi nghi ngờ tính chân thực của nó”.

“Tin đồn thôi mà, không nên coi là thật. À đúng rồi, cho tôi xem bản thiết kế của anh...”

“Được”. Dịch Nhĩ Dương đưa cô đi xem bản thiết kế.

Một tuần sau đó, tất cả nhân viên trong phòng làm việc đều phải làm thêm, Phong Bình cũng cùng mọi người thức mấy đêm liền, một mỹ nhân xinh đẹp biến thành con gấu trúc với đôi mắt thâm quầng.

Dịch Nhĩ Dương cảm thấy áy náy, thấy công việc gần hoàn tất nên bảo cô về nhà nghỉ ngơi.

Quả thực Phong Bình cũng thấy rất mệt mỏi nên không khách khí mà bắt xe về, nhưng cô không về nhà mà đi thẳng đến khách sạn Thời Quang.

Ở đó có phòng riêng của cô, nơi cô có thể thư giãn và nghỉ ngơi thoải mái.

Cô bước vào phòng lớn, đi thẳng đến thang máy riêng. Thang máy ấy gắn với thang máy dành cho khách vip. Cô mơ mơ màng màng, khi đến chỗ rẽ thì va vào một người. Vì mệt mỏi quá độ, lại buồn ngủ nên cô thấy người lảng lảng, hai chân không còn chút sức lực, lùi lại hai bước mà vẫn không thể đứng vững được, ngã phịch xuống đất, không kim được hằm hừ một tiếng. Cô ngẩng đầu lên thì thấy đó là một người đàn ông, mặc comple kiểu tây, cặp kính râm không che khuất những đường nét thanh tú.

Anh ta không có phản ứng gì, chỉ thấy hai người phía sau mở miệng trước. Một người vội hỏi anh ta: “Dịch, anh không sao chứ? Có bị va vào đâu không?”

Một người đặc giọng ái bước lên rồi tuôn một tràng trách mắng cô: “Con ranh này làm sao ý nhỉ? Mù à, hay là đi đường mắt cứ héch lên? Cô biết cô vừa va vào ai không? Cô là phóng viên của báo nào? Tôi nói cho cô biết, đời này kiếp này cô đừng có mơ phỏng vấn Dịch nhà chúng tôi...” Nước bọt bắn hết cả vào mặt cô.

“Phóng viên bây giờ đúng là không có lỗi nào không chui vào được”. Một cô gái cao ráo, kiêu ngạo với cặp kính râm to nói giọng mỉa mai, sau đó khoác tay người đàn ông kia, thúc giục: “Dịch, không đi là sẽ muộn đấy”.

Người nói giọng ái khịt mũi một tiếng rồi quay người đuổi theo sau.

Phong Bình biết mình đen đủi, cô bỏ dậy, phủi sạch bụi bẩn rồi đi cầu thang lên tầng. Cửa thang máy vừa mở ra, nhân viên phục vụ riêng đã đứng sẵn chờ lệnh. Câu đầu tiên của cô là: “Đi kiểm tra xem trong số những khách vip có người đàn ông nào nói giọng ái không, lập tức cho anh ta cuốn xéo khỏi đây”.

Thế là tối hôm ấy làng giải trí xôn xao thông tin: Hôm nay người quản lý nổi tiếng trong nước Nhiệm Nghiêu cùng ngôi sao nổi tiếng Hàn Dịch tham gia hoạt động thương mại của thành phố, sau khi hoạt động kết thúc, trở về khách sạn Thời Quang thì biết tin mình đã bị đuổi ra khỏi khách sạn, đồng thời bị liệt vào danh sách đen, suốt đời không được đặt chân vào khách sạn này. Người chịu trách nhiệm của khách sạn giải thích về chuyện đó như sau: Ngài Nhiệm có vấn đề về nhân phẩm, thiếu hiểu biết.

Khách sạn Thời Quang là khách sạn năm sao nổi tiếng thế giới, Nhiệm Nghiêu vô cùng phẫn nộ, cho rằng đó là sự sỉ nhục rất lớn đối với anh ta, tuyên bố nhất định sẽ làm cho ra vấn đề. Kết thúc chương trình, người dẫn chương trình nói một cách hài hước, xã hội phát triển, văn minh tiến bộ, có lẽ một ngày nào đó nhân phẩm cũng giống như tiền bạc, thậm chí có thể thay thế tiền bạc trở thành tiêu chuẩn quan trọng để đánh giá mức tiêu dùng của chúng ta.

Sau khi thông tin ấy được tung ra, dư luận xôn xao, ầm ĩ cả lên, vậy mà Phong Bình không hề hay biết.

Cô ngủ một mạch từ tối hôm trước đến trưa hôm sau, đến tận khi nhân viên phục vụ đánh thức cô dậy ăn trưa. Ăn xong, cô đến phòng làm việc của Dịch Nhĩ Dương thì trợ lý cho hay anh ta đang cùng cô Chu thử váy dạ hội. Thế là cô tiến thẳng vào phòng thay đồ ở phía sau. Vừa đẩy cửa bước vào thì thấy một người đang ngồi trên chiếc sofa màu cam, đó chính là người đàn ông mà tối qua cô va vào – ca sĩ Hàn Dịch, ca sĩ hot nhất hiện nay.

Lần này anh ta không đeo kính râm, đôi mắt xéch sexy ngược nhìn cô ba giây, mặt không chút biểu lộ, sau đó lại dán mắt vào tờ tạp chí trên tay.

Phong Bình không biết anh ta có nhận ra mình hay không nên cũng không nói nhiều mà tiến thẳng vào trong. Chưa vào đến nơi đã nghe thấy giọng nói pha lẫn chút khó chịu và mệt mỏi của Dịch Nhĩ Dương: “Cô Chu, nếu như thế này mà vẫn không khiến cô hài lòng thì thực sự tôi...”

Lúc cô đẩy cửa bước vào, tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía cô, Dịch Nhĩ Dương thờ phào nhẹ nhõm, vội bước về phía cô, ghé sát vào tai cô thì thầm: “My god, cô chính là thượng đế của tôi”.

Phong Bình vừa nhìn nét mặt của Chu Tân Trúc, biết rằng không phải như vậy nên mỉm cười thì thầm: “No, no, khách hàng mới là thượng đế”.

Cái cô Chu Tân Trúc ấy chính là cô gái kiêu ngạo tối qua.

Ánh mắt của cô ta sắc hơn Hàn Dịch đang ngồi ở ngoài. Cô ta lạnh lùng nhìn cô, sau đó nhìn Dịch Nhĩ Dương, hỏi anh bằng một giọng điệu hết sức kهنh kiêu: “Cô ta là ai?”

Ngoài Dịch Nhĩ Dương và Phong Bình, trong phòng thay đồ còn có hai nữ trợ lý phụ trách thử trang phục, mọi người đều thấy rùng mình. Là một người đàn ông, Dịch Nhĩ Dương rất phản cảm với thái độ kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì ấy nên anh coi như không nghe thấy. Nữ trợ lý phản ứng rất nhanh, vội vã đứng ra giới thiệu đúng sự thật: “Cô ấy là Phong Bình, nhân viên làm thêm của chúng tôi”.

Chu Tân Trúc nhếch mép cười lạnh lùng, đặt bộ váy dạ hội trên tay xuống, tạm thời chuyển hết chú ý lên người Phong Bình, hỏi bằng giọng điệu hết sức trầm bổng réo rắt: “Nói vậy thì cô không phải là phóng viên?”

Ngoại trừ Phong Bình, những người khác đều thấy ngạc nhiên. Cô trợ lý đứng ra giới thiệu không hiểu rõ tình hình, nụ cười cũng bắt đầu trở nên gượng gạo.

Dịch Nhĩ Dương nhìn Phong Bình với ánh mắt nghi ngờ: “Nghề chính của cô là phóng viên à?”

Phong Bình mỉm cười: “Không phải”.

Chu Tân Trúc lạnh lùng nói: “Nhĩ Dương, nhân viên làm thêm của anh thật có bản lĩnh”.

Dịch Nhĩ Dương đã ngờ ngợ nhận ra hai người có khúc mắc với nhau, nhưng một là anh không thích thái độ soi mói, hai là ỨC chế với giọng điệu kiêu căng ngạo mạn của Chu Tân Trúc. Tuy cảm nhận được sự mỉa mai trong lời nói của cô ta nhưng lại cố tình hòa vào: “Đúng, Phong Bình đúng là một thiên tài, sau này sẽ gặt hái được rất nhiều thành công trong làng thời trang”.

Vốn dĩ Chu Tân Trúc tức giận năm phần, nghe xong câu nói này tăng lên đến bảy phần, nhưng không biểu lộ ra mặt. Cô ta chưa hiểu ý của Dịch Nhĩ Dương, thăm lợc lợc trong đầu, không nghĩ ra có nhân vật tai to mặt lớn nào họ Phong. Nhưng người quản lý vô duyên vô cớ bị đuổi ra khỏi khách sạn, rõ ràng là vì chuyện tối qua. Chỉ có điều, dù cho có người đứng sau con ranh họ Phong thì sao chứ? Chu Tân Trúc ta sợ ai?

Nghĩ vậy, cô ta lại thấy hứng khởi, nhếch mép mỉm cười. Cô ta không cười đã khiến người ta chướng mắt lắm rồi, bây giờ cười lại càng chướng mắt hơn. Răng trắng môi đỏ, cộng thêm đôi mắt lạnh lùng, đúng là khiến người ta thấy mà không khỏi rùng mình.

“Dĩ Dương, anh đọc báo hôm nay chưa?”

“Vẫn chưa kịp đọc, sao cơ?”

“Anh biết người quản lý của Hàn Dịch chứ?”

“Biết”.

“Tôi qua anh ta bị khách sạn Thời Quang liệt vào danh sách đen”.

“Sao? Thế là thế nào?” Dịch Nhĩ Dương thực sự ngạc nhiên.

“Điều này thì phải hỏi nhân viên làm thêm của anh”. Chu Tân Trúc đặc biệt nhấn mạnh đến hai chữ “làm thêm”, sau đó ném ánh mắt lạnh lùng về phía Phong Bình.

Phong Bình ghét nhất loại đàn ông không tôn trọng phụ nữ. Tối qua người đó mắng té tát vào mặt cô. Cái miệng nồng nặc mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi rượu gần làm cô tắc thở. Cô muốn anh ta cuốn xéo chỉ vì không muốn nhìn thấy anh ta trong khách sạn, không ngờ Phương Bá Thao giải quyết triệt để như vậy, không những bắt anh ta cuốn xéo mà còn liệt vào danh sách đen, ha ha... Bỗng nhiên nghe được thông tin ấy, cô vừa hả dạ vừa nực cười, không kiềm chế được cảm xúc, nhếch mép mỉm cười. Chu Tân Trúc tức nổ mắt, còn Dịch Nhĩ Dương thì hết sức tò mò.

Cô nhún vai, tỏ vẻ bối rối và nói: “Cũng chẳng còn cách nào. Người ấy tố chất quá kém, lại bất lịch sự, đương nhiên sẽ nói năng vô lễ với những khách hàng khác trong khách sạn”.

“Khách hàng khác?” Chu Tân Trúc nheo mắt ngắm cô từ đầu đến chân, trên người cô không có một thứ gì có thể gọi là hàng hiệu, vậy mà cũng dám đặt chân vào khách sạn Thời Quang?

“Sao? Cô cũng ở khách sạn Thời Quang sao?”

Chu Tân Trúc khá cao, lại đi giày cao gót, điều đó khiến Phong Bình không thể không ngước mắt lên để mỉm cười với cô ta: “Thình thoảng tôi cũng sống ở đó. Điều đó lạ lắm sao?”

Chu Tân Trúc nhú mày, tuy không thích Phong Bình nhưng lại không thể phủ nhận sự xinh đẹp của cô, nhận thức được điều đó, bỗng nhiên mắt cô ta sáng lên: Lẽ nào cô ta là...

Nếu đúng là như vậy thì không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Nghĩ vậy cô ta lại soi Phong Bình thêm lần nữa.

Phong Bình cảm nhận được sự khinh miệt trong ánh mắt của cô ta, vẫn chưa hiểu ra hàm ý ẩn chứa trong đó thì thấy cô ta lạnh lùng nói: “Chẳng có gì lạ cả. Chỉ có điều nếu đã ở trong làng thời trang thì khó tránh khỏi chạm mặt nhau. Đừng có tuyệt tình quá”.

Câu nói ấy không thân thiện chút nào, ngược lại ẩn chứa vẻ thù địch.

Dịch Nhĩ Dương vội quay sang nói với Phong Bình: “Tôi đang đợi email từ Paris, cô đi xem đã nhận được chưa?”

Phong Bình lẽ nào không hiểu ý của anh ta, cô khẽ trả lời một tiếng rồi đi ra ngoài.

Chu Tân Trúc vẫn muốn nói tiếp nhưng đúng lúc ấy Hàn Dịch bước vào và hỏi: “Vẫn chưa được sao?”

Thế là đành phải chấm dứt vấn đề ở đó.

Chu Tân Trúc cao một mét bảy tám, vào nghề từ năm mười sáu, mười bảy tuổi, giành được rất nhiều giải thưởng lớn trong các cuộc thi người mẫu, lại xuất thân giàu sang nên khá nổi tiếng ở khu vực châu Á. Tuy đáng người chuẩn nhưng vòng mỏng hơi to, đây là khuyết điểm nhỏ của cô ta. Bản thân cô ta cũng biết điều đó, vì vậy mà hết sức để ý đến nó. Lúc ấy cô ta đang chế bộ váy dạ hội khiến phần mỏng của cô ta trở nên to hơn, trên thực tế hoàn toàn là do ảnh hưởng của tâm lý.

Dịch Nhĩ Dương nói rất cổ bông hợm suốt một hồi cũng không thể khiến cô ta chuyển hướng chú ý ra khỏi cái mỏng của mình, trong khi đó Hàn Dịch chỉ nói một hai câu là có thể làm được điều đó. Anh ta nói: “Bộ váy dạ hội này quả thực rất sáng tạo. Tân Trúc, em mặc bộ váy này, ngôi vị nữ hoàng vũ hội chắc chắn sẽ thuộc về em”.

Chu Tân Trúc tỏ vẻ nghi ngờ: “Anh không thấy phía sau... có chút vấn đề sao?”

Anh ta nghiêm túc nhìn lại một vòng rồi nói: “Vô cùng hoàn hảo, anh không thấy chút vấn đề nào cả”.

Chu Tân Trúc rạng rỡ hẳn lên, vui vẻ nói với Dịch Nhĩ Dương: “Thôi được. Vậy thì không cần sửa lại nữa, đúng sáu giờ tối ngày kia mang đến nhà cho tôi”.

Dịch Nhĩ Dương và hai nữ trợ lý kia đều muốn ói máu. Họ bắt đầu từ chuyên ngành, rồi đến nguyên liệu, thiết kế, cắt may, giải thích cho cô ta đến rất cả lười mà cô ta không chịu nhượng bộ. Thế mà Hàn Dịch chỉ cần nói một câu là xong, chẳng trách người ta nói IQ của những cô gái đang yêu là không.

Sau khi tiễn đại tiểu thư nhà họ Chu, Dịch Nhĩ Dương lập tức nằm vật ra sofa, chưa đầy ba phút đã gáy o o.

Phong Bình thấy không có việc gì nên cũng về nhà.

Vừa về đến nhà thì nhìn thấy mảnh giấy gài trên cửa với dòng chữ:

Nhìn thấy dòng chữ này thì gọi điện cho tôi.

Ký tên: Đường Ca Nam

Cô mở cửa bước vào nhà, tiện tay vứt mảnh giấy ấy vào thùng rác, đặt túi xuống, cởi áo khoác, thay dép, vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó bôi kem dưỡng da, đi vào phòng ngủ.

Không gian phòng ngủ tương đối rộng, bởi vì cô thông hai gian phòng nhỏ với nhau rồi bắt đầu trang trí lại, vì thế mà rộng rãi hơn rất nhiều, cảm giác thoáng đãng, thư thái. Bên trong bày biện rất đơn giản, có giường, tủ quần áo, điện thoại, bàn để máy tính và máy tính, không có tivi, đầu đĩa, loa. Cửa sổ, rèm cửa đều được mua từ nước ngoài, hiệu quả cách âm rất tốt. Đôi lúc cô muốn tạm quên đi thế giới bên ngoài, chỉ cần đóng cửa, không đọc báo, không nghe đài, không bật tivi là được. Phía đối diện là những tòa nhà được thiết kế giống hệt nhau, đứng từ tầng mười ba nhìn ra, cảm giác giống như đang soi gương.

Bao trùm tầm mắt là những tòa nhà với những tấm kính lạnh lẽo, điều đó khiến cô cảm thấy bi thương. Bạn biết đấy, nếu một người đã hoàn toàn thỏa mãn về vật chất thì tinh thần sẽ trống rỗng. Nếu là ng

Chương 3: Cuộc Hẹn Với Giá Bốn Triệu Đô

Phong Bình bị chuông điện thoại làm giật mình tỉnh giấc là lúc trời đã tối đen như mực, ánh đèn đối diện phản chiếu qua cửa kính vào trong phòng, những chùm sáng rất yếu ớt.

Cô vừa nhắc điện thoại vừa bật đèn.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm lắng của một người đàn ông: “Thần có làm phiền người không, nữ hoàng đáng mến?”

“Quân Hạo?” Phong Bình cầm điện thoại trên tay, ngồi dựng dậy, vuốt tóc rồi nói: “Cậu làm cái trò gì vậy?”

“Thưa nữ hoàng”, giọng nói của Phương Quân Hạo nghe như có vẻ cố tình kiềm chế: “Thần biết không nên vì chuyện riêng của mình mà làm phiền người hết lần này đến lần khác, nhưng...”

Phong Bình ngắt lời anh ta: “Phương Quân Hạo, cậu uống nhầm thuốc à?”

Giọng nói của Phương Quân Hạo ngày càng trang trọng hơn: “Thưa nữ hoàng, thần muốn bẩm báo một chuyện rất hệ trọng”.

Phong Bình lấy ra ngón đòn sờ trường của mình, uể oải nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, năm ấy người đưa chúng tôi đến Thúy Minh Hồ bắt cá, hại tôi suýt nữa thì chết đuối là cậu, đúng không?”

Cứ nhắc đến chuyện này là Phương Quân Hạo lại không kiềm chế được tức giận, không thể diễn tiếp được nữa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi làm sao mà biết được cậu ngu ngốc như thế, có phao cứu hộ rồi mà vẫn chết đuối. Nếu không phải vì cậu thì tôi sẽ không bị ông già lòi đĩ, học cái ngành quản lý khách sạn đáng ghét. Haizz, Thúy Minh Hồ, giấc mơ hồi nhỏ của tôi...”

“Chua quá”.

“Tôi muốn làm nghệ thuật”.

“Xin hỏi đã được phụ huynh cho phép chưa?” Phong Bình xỏ xiên.

Phương Quân Hạo bỗng thấy nhụt chí. Nói ra thì thật xấu hổ, dù gì thì anh cũng gần ba mươi tuổi rồi, đường đường là một đấng nam nhi, vậy mà lại rất sợ bố. Thật là chua xót, chua xót.

“Đại tiểu thư của tôi, giúp tôi chuyện này đi, ông già nhất định sẽ nghe lời cậu”.

“Dĩ nhiên là ông ấy sẽ nghe nhưng sẽ thấy buồn. Vì sao tôi lại phải làm chuyện khiến ông ấy buồn?”

“Thế cậu hẳn tâm để tôi buồn sao?”

“Cậu buồn?” Phong Bình cười phá lên, “Cậu ở châu Âu vui về biết bao, ảnh bia của những tạp chí hàng đầu đều là do cậu cung cấp hả?”

“Đó gọi là nghệ thuật”. Phương Quân Hạo hét lên: “Tôi nhận được giải thưởng nhiếp ảnh chuyên nghiệp rồi đấy...”

"Cậu lèo nhèo với tôi thì có ích gì, có gan thì đi nói chuyện với chú Phương đi". Phong Bình nằm trên giường, xoay người chuyển vị trí, bỗng nhiên thấy bụng reo ọc ọc nên nói: "Này, nếu không có việc gì thì lại đây cùng tôi đi ăn tối".

"Ăn tối?" Phương Quân Hạo lại hét lên: "Nữ hoàng của tôi, bây giờ là mười một rưỡi đêm rồi đấy ạ, người vẫn chưa dùng bữa tối?"

"Không bột đồ gột nên hở". Phong Bình tỏ vẻ khóc lóc kêu than.

"Cho cậu mười lăm phút".

Phong Bình chưa kịp nói gì, chỉ nghe thấy tiếng cạch một cái, cô đành phải lồm ngồm bò dậy, đánh răng rửa mặt, thay quần áo.

Xe của Phương Quân Hạo chưa đến thì cô đã đến trước một bước, đứng chờ sẵn ở dưới. Biết chắc là anh ta sẽ lái chiếc xe Porsche quá ư hào nhoáng, phô trương đến. Quả nhiên không sai.

Cô ngồi vào xe và nói: "Tôi định xuống dưới ăn tạm cơm bụi..."

Phương Quân Hạo trợn mắt và nói: "Cơm bụi? Chẳng may truyền ra ngoài, cậu chết đói là chuyện nhỏ, mất mặt là chuyện lớn".

Phong Bình im lặng, không thêm đấu khẩu với anh ta.

"Muốn ăn gì nào?"

"Tùy". Ngừng một lát cô nói tiếp: "À đúng rồi, Quân Di về chưa?"

"Chuyến bay chiều mai, vừa kịp buổi vũ hội từ thiện đáng chết kia".

"Phải có tấm lòng yêu thương, bạn Phương Quân Hạo ạ". Phong Bình nói nghiêm túc còn Phương Quân Hạo lại khịt mũi. Cô ngừng một lát rồi nói tiếp: "Năm nay Quân Di mười bảy hay mười tám nhỉ?"

"Mười bảy". Nhắc đến cô em gái này, Phương Quân Hạo lại bắt đầu than vãn: "Thực ra nó mới là người phải quản thúc. Học phí một tháng của nó còn nhiều hơn cả một kỳ học của mình, vậy mà ông già không nói nó một câu nào, thật là thiên vị".

Phong Bình cười: "Chẳng phải tiền dùng để tiêu sao?"

Phương Quân Hạo lập tức vòng xe, sau đó gườm gườm nhìn cô: "Đợi khi nào nhìn thấy nó thì cậu sẽ biết, cậu hỏi ấy vẫn chưa là gì".

Phong Bình trợn tròn mắt: "Thế cơ á?"

Phương Quân Hạo cười phụ họa: "Ý của mình là bây giờ cậu chín chắn, người lớn hơn nhiều rồi nên làm việc cũng cẩn trọng hơn. Ha ha. Lần trước Bình Thần còn khen cậu đấy..."

Đêm tối đường vắng, Phương Quân Hạo lại thể hiện tay lái xe siêu hạng nên chỉ quay vài vòng là đã đến bãi đỗ xe của nhà hàng Thụy Kim, lập tức có nhân viên ra tiếp đón. Hai người đi thang máy, chọn bàn gần cửa sổ. Phong Bình gọi vài món giàu dinh dưỡng. Phương Quân Hạo nghe mà lắc đầu nguôi nguôi, vừa uống trà vừa nghe cô nói về phương pháp dưỡng sinh.

Cô tỏ vẻ khó chịu nói: "Mọi chuyện đều tuân theo những điều đó thì sống còn có ý nghĩa gì?"

Phương Quân Hạo than thở: "Sống trên đời này vốn rất vô vị và tẻ nhạt mà".

Phong Bình đang uống trà, nuốt nửa thì sặc: "Đừng có mà nói như thế. Bây giờ tôi đang thấy cuộc sống tràn ngập niềm vui".

Phương Quân Hạo quay một góc 45 độ về phía cửa sổ, tỏ vẻ rất bi thương: "Thế giới náo nhiệt, chỉ một mình tôi cô đơn".

Nhân viên phục vụ mang thức ăn đến, nghe câu nói ấy thấy rung cả mình, hai tay run run, suýt thì rơi đĩa thức ăn. Phong Bình cố nhịn cười, chờ anh ta xếp thức ăn xong mới phá lên cười, cười ha hả đúng một phút mới dừng lại để ăn cơm. Sau một hồi chăm chú vào chuyên môn cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên và nói: "Chuyện của cậu để tôi về thử nói với chú Phương xem sao..."

Phương Quân Hạo nghe thấy câu ấy như muốn phát điên vì sung sướng, xúc động đến rớt nước mắt: "Thần tạ ơn nữ hoàng, nữ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế".

"Miễn lễ bình thân".

Phong Bình cúi đầu uống canh, dùng mũi phát ra bốn từ ấy, bỗng nhiên có cảm giác Phương Quân Hạo đá vào chân mình. Cô cứ tưởng là anh ta cố ý, rụt hai chân lại, nào ngờ bị đá một cái mạnh hơn, không kiềm chế được quát lên: "Cậu làm cái trò gì thế?"

Phương Quân Hạo thấy cô có vẻ "máu lên não chậm", hoàn toàn không có ý ngẩng đầu lên, đành phải ho khan hai tiếng rồi nói: "Thật trùng hợp, anh Đường".

Nghe thấy vậy, Phong Bình dừng động tác.

Đường Ca Nam mỉm cười bước lại gần: "Đúng vậy, thật trùng hợp. Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, cô Phong, cô thấy

đúng không?”

Phong Bình đặt bát canh xuống, lấy khăn lau mồm, không ngẩng đầu nhìn anh ta.

Phương Quân Hạo không kìm được chế nhạo anh ta: “Câu tiếp theo có phải là ‘vô duyên đối diện bất tương phùng’ không?”

Đường Ca Nam không tức giận, nhìn anh ta chằm chằm rồi mỉm cười và hỏi: “Anh Phương, không biết anh và cô Phong đây ăn bữa cơm này mấy tiếng?”

Phương Quân Hạo hơi nhíu mày, không hiểu vì sao đột nhiên anh ta lại hỏi như vậy.

Nhưng Phong Bình thì biết lý do, cô cười với anh ta và nói: “Anh Nam, anh đi một mình à?”

Đường Ca Nam thấy họ đi với nhau, trong lòng không thoải mái chút nào, nhưng thấy cô ấy cười như vậy, lại gọi “Anh Nam” nên nỗi tức giận trong lòng không thể phát tiết ra ngoài được.

Phong Bình nói tiếp: “Nếu anh đi một mình thì chi bằng cùng ngồi xuống đây?”

Cơn giận của Đường Ca Nam không thể tiêu tan, anh lạnh lùng nói: “Vậy thì phải tính tiền theo giờ thế nào đây?”

“Tính tiền theo giờ? Hai người đang nói gì vậy?” Phương Quân Hạo tròn mắt nhìn Đường Ca Nam rồi lại nhìn Phong Bình.

Đường Ca Nam thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm vào người Phong Bình và lạnh lùng hỏi: “Sao? Anh ta...”

“Anh ta cũng thế”. Phong Bình vội ngắt lời anh, dõng dạc tuyên bố: “Bốn trăm đô một giờ”.

Phương Quân Hạo “sốc” nặng, đang định mở miệng thì bị Phong Bình đá vào chân, chỉ thấy cô mỉm cười và nói: “Tất cả những người đàn ông hẹn hò với tôi đều phải trả theo giá bốn trăm đô một giờ. Đã là làm ăn thì phải rõ ràng. Anh Nam, thôi anh đừng ngồi cùng chúng tôi, lúc này tôi không nhớ ra, thật là ngại quá”.

Đường Ca Nam tức đỏ mặt tía tai nhưng không thể làm gì cô. Nét mặt và lời nói gãy gọn, trắng trợn, thẳng thắn như thế, không hiểu cô ta đã tu luyện bằng cách nào, thật đúng là thánh nhân.

Phương Quân Hạo nghe thấy cô nói vậy, ngồi im như tượng.

Đúng là quá choáng.

Phong Bình nhìn đồng hồ rồi mỉm cười nói với Quân Hạo: “Quân Hạo, thời gian cũng tương đối rồi đấy”.

Phương Quân Hạo và Đường Ca Nam không biết nói gì, Phong Bình vốn muốn nhắc khéo anh ta đứng dậy ra về, nhưng thấy anh ta ngồi như khúc gỗ, có vẻ không hiểu ý cô, rồi lấy ví ra đếm bốn trăm đô đưa cho cô.

Động tác này khiến Phong Bình sốc nặng, ngồi ngây ra hai giây rồi mới nhận tiền.

Hai người họ... rõ ràng là xx, Đường Ca Nam thấy rùng cả mình. Anh ta như chợt tỉnh giấc mộng, lùi xa một bước rồi nói: “Xin lỗi, có mấy người bạn đang chờ tôi, tôi xin phép đi trước”. Nói xong vội vàng bước đi.

Một lúc sau, Phương Quân Hạo đưa Phong Bình về nhà, trên đường về anh ta hết lời khen ngợi Phong Bình, tỏ vẻ hết sức khâm phục: “Nữ hoàng đáng kính của tôi ơi, người đứng là thiên tài, chuyện như thế mà người cũng làm được? Người không sợ mất mặt nhưng tôi sợ. Người...”

“Im mồm”.

Phương Quân Hạo im lặng một giây, chuyển từ ngưỡng mộ sang ca thán: “Trời ơi, nếu chuyện này bị đồn ra ngoài, nói Phương Quân Hạo tôi bỏ tiền ra để hẹn hò với phụ nữ thì tôi còn mặt mũi nào nữa, sức hấp dẫn của tôi còn đâu nữa? Trời ơi, sao số tôi lại khổ thế này, thời tiết mùa đông lạnh giá, nửa đêm nửa hôm tốt bụng mời người ta đi ăn, kết quả là phải đền bốn trăm đô, tôi thật là...”

Phong Bình đành phải uy hiếp anh ta: “Nếu cậu còn nói thêm một câu nào nữa thì chuyện tối nay khỏi phải nói nữa”.

Thế là Phương Quân Hạo ngậm chặt miệng, nỗi tức giận để lại cho lục phủ ngũ tạng gặm nhấm.

Tối hôm ấy Phương Quân Hạo nguyện rửa, thề rằng sẽ không bao giờ muốn gặp lại Phong Bình nữa, kết quả là tối hôm sau không thể không gọi điện để cầu cứu cô. Điều đó chẳng khác nào tự tát vào mặt mình cả. Phong Bình vô cùng ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của anh ta: “Có phải là chú Phương muốn cầm dao chém cậu không? Quân Hạo đáng thương, tôi sẽ lập tức đến cứu cậu, cậu hãy cố gắng gượng, Quân Hạo...”

Phương Quân Hạo thản nhiên nói ra ý định của mình: “Làm bạn gái của mình nhé!”

Phong Bình than thở: “Quân Hạo, cậu biết tôi...”

“Bốn trăm đô một giờ thôi mà”, Phương Quân Hạo ngắt lời, tỏ vẻ hào phóng, xua tay và nói tiếp: “No vấn đề, không thiếu một xu”.

Phong Bình tiếp tục thờ dài: “Quân Hạo ơi Quân Hạo, sau khi nghe những lời giáo huấn rất đỗi đúng đắn của cậu, tôi cũng thấy việc này là không thỏa đáng. Cậu nghĩ mà xem, với thân phận của tôi thì làm sao có thể trả tiền như vậy được chứ?”

Phương Quân Hạo nghe thấy vậy cũng gật đầu lia lịa, không ngừng phụ họa theo: “Ừ ừ, cậu nghĩ được như vậy là tốt, vậy lát nữa mình đi đón...” Anh ta vẫn chưa nói hết câu, nào ngờ Phong Bình quay ngoắt 180 độ, cất cao giọng nói: “Quá rẻ”.

“Cái gì? Rẻ?” Anh có cảm giác não của mình không phản ứng kịp.

“Đúng vậy, cái giá ấy quá rẻ, hoàn toàn không xứng đáng với thân phận của tôi, vì vậy tôi quyết định trên cơ sở giữ nguyên giá cũ, chỉ thay đổi một chữ, điều chỉnh thành bốn triệu đô, bắt đầu thực hiện từ ngày hôm nay”.

Phương Quân Hạo không nói gì.

“Quân Hạo, vậy tỷ nữa cậu có đến đón mình không? Quân Hạo... a lô a lô...”

Phương Quân Hạo tức đến nỗi đập máy luôn.

Vốn dĩ chuyện này đã được sắp xếp rất ổn thỏa, buổi vũ hội từ thiện tối nay anh ta cùng em gái Phương Di đến dự, nhưng không ngờ em gái không những đã tự chuẩn bị váy dạ hội mà còn chuẩn bị cả bạn trai, mang theo một anh chàng đẹp trai về nước. Đến tận sáu giờ tối, cái thằng đẹp trai tên là Richard ấy đến đón em gái mình thì Phương Quân Hạo mới biết mình bị em gái bỏ rơi một cách vô tình. Đến giờ này rồi, bảo anh đi tìm ai đi cùng cơ chứ?

Nếu không đi thì chắc chắn ông già sẽ nổi điên lên, ngay cả ông ta còn phải tham dự.

Không hiểu sao mấy năm gần đây ông già bỗng hứng thú với những cuộc từ thiện, chẳng biết có phải là cao thượng thật không hay là giả bộ cao thượng, thật là giả tạo.

Phương Quân Hạo tìm danh bạ điện thoại suốt một hồi mà không tìm thấy người nào thích hợp, anh cuống đến toát mồ hôi. Anh hận cái thằng cha Richard đến thấu xương, sau đó lại trách em gái không chịu thông báo trước. Không còn cách nào khác, đành phải gọi điện lại cho Phong Bình.

Lần này anh ta chưa kịp mở miệng thì Phong Bình đã nói trước: “Xin lỗi Quân Hạo, tôi không giúp được cậu rồi. Tôi đã nhận lời với người khác. A, chuông cửa reo rồi, chúc cậu may mắn”.

Phương Quân Hạo ức chế đập máy.

Anh du học nước ngoài từ khi còn nhỏ, sau khi trưởng thành liền ở châu Âu lo kinh doanh khách sạn, vì vậy bạn bè chủ yếu là ở bên ấy. Tuy trong nước cũng có bạn nhưng những người thực sự thân quen thì chẳng được mấy người. Chỉ có điều, dù gì thì anh cũng là Phương Quân Hạo, chuyện này không gây khó dễ cho anh được. Chỉ có điều sợ ông già không vui mà thôi, nhưng anh cũng bị tình thế bắt buộc nên mới phải làm thế.

Sau một hồi tự an ủi mình, anh mở một trang web, lướt qua các tấm ảnh, sau đó gọi điện cho công ty môi giới, nói mình đang cần gấp một người mẫu, bảo người đó nhanh chóng đến, tiền môi giới không vấn đề gì, có thể trả trước, điều kiện là cô người mẫu đó phải đến khách sạn Thời Quang trước bảy rưỡi.

Đối phương nhận lời ngay: “Không biết anh đã chọn được số nào rồi?”

Phương Quân Hạo nháy chuột, lúc ấy trong trang web hiện ra bức ảnh có số 007. Anh nhìn thấy cũng được, xinh đẹp nên nói: “007”.

Vậy là vấn đề bạn gái đã giải quyết xong, lại có thêm một mối nhân duyên mới, chuyện này sau này chúng ta sẽ nói kỹ càng hơn. Lại nói về cô người mẫu số 007, sau khi đến khách sạn Thời Quang, lập tức được đưa vào phòng trang điểm, một lúc sau có người cầm túi xách của cô ta, lấy ra một bộ quần áo hàng hiệu, giày cao gót, trang sức, túi xách, sau đó lên chiếc xe Porsche sành điệu của cậu chủ Phương, phóng thẳng đến bữa tiệc từ thiện.

Một loạt những chuyện như sấm rền gió cuốn khiến “007” choáng váng, không biết chuyện gì đang diễn ra. Chỉ biết anh chàng đẹp trai trước mắt mình tên là Phương Quân Hạo, những cái khác hoàn toàn không biết. Chỉ có điều căn cứ vào tốc độ lái xe của anh ta, cô đoán có lẽ anh là một tay đua xe nổi tiếng.

Phương Quân Hạo đỗ xe xong xuôi, nhìn đồng hồ, may mà chỉ đến chậm có vài phút. Màn đua xe vừa rồi của anh khiến “007” sợ tái cả mặt. Anh không tìm được bật cười, dịu dàng hỏi: “Không sao chứ?” Nhưng không chờ câu trả lời mà lập tức xuống xe mở cửa cho “007”, rồi đưa cô ta vào phòng lớn.

“007” vừa vào đến phòng hai mắt đã sáng lên. Wa! Toàn là người nổi tiếng.

Thực ra, buổi tối hôm nay là buổi tối của những người giàu có, những ngôi sao. Trong trường hợp này, dù là Phương Quân Hạo cũng có cha che chắn ở trên, nhưng anh ta đến muộn cũng không gây chú ý đặc biệt.

Phương Quân Hạo vừa bước vào liền nhìn lướt một lượt toàn bộ hội trường. Khi nhìn thấy Phong Bình trong bộ váy dạ hội màu nâu, trang điểm như già đi mười tuổi và người bạn trai đứng cạnh cô ta thì anh suýt ộc máu.

Người đó chính là bố anh ta – Phương Bá Thao.

Không nhầm đấy chứ? Ông già quen biết bao mình tinh nổi tiếng, lại còn cướp bạn gái của anh, thật là chẳng ra làm sao cả. Anh không kim được chữ rửa bằng một câu tiếng Ý, may mà cô bạn “007” đi bên cạnh đang sung sướng ngắm nhìn Hạ Dao, hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Phương Quân Hạo dõi theo ánh mắt của cô, người mà anh chú ý đến trước tiên không phải là Hạ Dao mà là Đường Ca Nam. Nhìn ánh mắt của anh ta kia, dù là đứng ở khoảng cách hơn chục mét thì vẫn đọc được sự khinh bỉ và chế nhạo đến cực độ trong đó, điều này khiến Phương Quân Hạo càng căm hận Phong Bình và ông già mình.

Theo thường lệ là chủ tịch đọc lời khai mạc, toàn là những lời lẽ khách sáo, bay bướm, nói trắng ra là đòi tiền. Khó khăn lắm mới nghe xong lời khai mạc dài dằng dặc, Phương Quân Hạo đến chỗ Phong Bình, khen ngợi rằng: “Người đứng là thiên tài”.

“Cám ơn”. Phong Bình không chút đỏ mặt mà ngược lại còn mỉm cười đón nhận lời chế nhạo của anh ta, sau đó quay sang khen ngợi bạn gái của anh ta: “Cô gái này rất xinh đẹp, không biết phải xưng hô thế nào?”

Lúc ấy Phương Quân Hạo mới nhớ ra mình vẫn chưa biết tên cô ấy, may mà “007” tự giới thiệu về mình.

“Tôi tên là Khuru Thiên”.

“Tôi là Phong Bình, bạn của...” Cô vốn định nói là bạn của Phương Quân Hạo nhưng lời đến miệng rồi bỗng nhiên lại thay đổi: “bố Quân Hạo”.

Thế chẳng phải là cố tình để người khác hiểu lầm sao?

Phương Quân Hạo ức chế, biết mình không phải là đối thủ của cô ta, quay sang nhìn Khuru Thiên, thấy cô ta có vẻ ngưng ngưng, liền vòng tay qua eo cô ta rồi lạnh lùng nói với Phong Bình: “Xin lỗi đi trước”.

Phong Bình cố nhịn cười, may mà không bị nội thương. Cô quay đầu lại thì nhìn thấy Đường Ca Nam, không biết anh ta đứng sau cô từ lúc nào, đôi mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt cô: “Cô Phong, tôi thật khâm phục cô, cô đúng là một người thủ đoạn”.

Phong Bình cười thầm trong bụng, cố tỏ ra thẹn thùng: “Chẳng có cách nào cả, việc làm ăn khá thuận lợi”.

Đường Ca Nam nghe vậy, dường như muốn bóp vỡ ly rượu đang tròn vành trên tay: “Phương Bá Thao biết tối qua cô hẹn hò với con trai ông ta không?”

Phong Bình nhẹ lắc ly rượu champagne trên tay, trả lời một cách mập mờ: “Chắc là không biết”.

Đường Ca Nam tỏ vẻ ngấm nghĩa cô một hồi (thực ra là đã ngấm nghĩa rất lâu rồi), rồi chế nhạo: “Phong cách trang điểm của cô thật nhà nghề”.

“Thật sao?” Câu nói ấy khiến Phong Bình ngây người.

“U ám nặng nề, chẳng phải rất hợp với Phương Bá Thao sao?” Đường Ca Nam nhếch mép.

Phong Bình bật cười, để lộ hàm răng trắng bóng, thẳng hàng, dưới ánh đèn. Cô ngó nghiêng tìm bóng dáng của Hạ Dao, sau đó bước lên trước một bước, ghé sát vào người Đường Ca Nam, cười rồi hạ thấp giọng: “Anh Nam, không phải là anh yêu tôi rồi đấy chứ?”

Đường Ca Nam ngạc nhiên: “Cái gì cơ?”

Phong Bình nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Nếu không thì... việc gì anh phải nói với giọng điệu chua chát như thế? Tôi qua lại với người đàn ông nào thì có liên quan gì đến anh, chẳng phải sao?”

Đường Ca Nam cảm như hén.

Phong Bình cố tình thờ dài một tiếng rồi nói: “Haizzz, thực ra con người anh cũng rất tốt, chỉ có điều... cái kẹp áo lần trước anh tặng tôi, viên kim cương trên đó... hơi nhỏ”.

Mặt Đường Ca Nam tím đen như Bao Công.

Nhưng Phong Bình vẫn chưa nói hết câu: “Đúng thế, tôi cũng biết anh rất giàu có, nhưng giàu có thì có tác dụng gì cơ chứ? Anh không nở tiêu tiền vì phụ nữ...”

Đường Ca Nam không kiềm chế được bản thân, nắm chặt tay cô ta.

“Suy!!” Một làn hơi khế tỏa ra, mang theo hương thơm nhẹ nhẹ: “Đừng kích động thế anh Nam, đây không phải là quán rượu đầu đầy”.

Đường Ca Nam nắm chặt tay cô ta hơn, ánh mắt sáng một cách bí hiểm.

Phong Bình bị anh ta nắm chặt tay, thấy ánh mắt dần tiến lại gần của Hạ Dao, cô mỉm cười cất cao giọng: “Rất vui được làm quen với anh, anh Đường. Oh, cô Hạ, tôi là fan của cô, tối nay cô thật lộng lẫy”.

Đường Ca Nam không khách khí lật mặt cô: “Cô thật giả tạo”.

Lần này người thấy khó xử là Phong Bình.

Cô không ngờ Đường Ca Nam lại trẻ con như vậy, may mà Hạ Dao rất nhã nhặn, tuy ánh mắt tỏ vẻ nghi ngờ nhưng vẫn giữ được nụ cười cuốn hút: “Cảm ơn. Ca Nam, chúng ta đi sang bên kia chào một câu”.

Đường Ca Nam từ từ buông tay cô ra: “Hẹn gặp lại, cô Phong”.

Phong Bình nhìn đôi mắt sâu của anh, bỗng nhiên cô thấy dường như chọc giận anh ta không phải là một việc làm sáng suốt.

Sau khi hàn huyên với những người trong giới kinh doanh, Phương Bá Thao cầm ly rượu quay lại và nói: “Hai cậu con trai của Đường Trạ, cậu lớn còn chừng chặc một chút, cậu thứ hai thì lông bông quá, không hợp với cháu”.

Phong Bình uống một ngụm rượu rồi nói: “Cháu đâu có thích anh ta”.

Phương Bá Thao khế cười: “Vậy sao? Sao chú thấy hai người có vẻ trò chuyện rất vui vẻ?”

Phong Bình đỏ mặt, cố ý nghiêm mặt ho khan một tiếng rồi nói: “Chú Phương...”

Phương Bá Thao không cười nữa, cố ý ca than: “Già rồi nên thích nói nhiều, cháu đừng chê chú nhiều chuyện nhé!”

Phong Bình cười rồi bỗng nhiên than thở: “Đường Ca Nam lông bông, phóng túng, không phải là người hoàn hảo, nhưng chú Phương, cháu không gặp người nào tốt hơn”. Cô ngừng một lát rồi bổ sung: “Hơn nữa, trên thế gian này không tồn tại người đúng đắn tuyệt đối”.

Phương Bá Thao cũng khế thở dài: “Haizzz, chú thực sự rất mong các cháu hạnh phúc, nhưng hạnh phúc là thứ rất khó nắm bắt, haizzz...”

Phong Bình không muốn đẩy vấn đề về phía mình, nhân lúc ông ta than thở nhanh chóng chuyển hướng câu chuyện: “Chú Phương, cháu làm thuyết khách cho Phương Hạo”.

Phương Bá Thao thấy cô thẳng thắn như vậy, không kiềm chế được cười phá lên: “Chú cũng đoán ra rồi. Ha ha, nói như vậy thì lần này nó quyết chí rồi sao? Sao nó không tự mình nói chuyện đó với chú?”

“Từ trước đến nay cậu ấy rất sợ chú”.

“Chú rất đáng sợ sao?” Phương Bá Thao sờ cái cằm nhăn nhó, tỏ vẻ rất phiền não: “Hồi nhỏ, cứ đến dịp lễ Giáng sinh, người đóng ông già Noel phát kẹo cho các cháu chẳng phải là chú sao?”

Phong Bình bĩu môi: “Quan trọng là Quân Hạo thấy chú đáng sợ”.

Phương Bá Thao nghiêm mặt nói: “Đó là vì hồi nhỏ nó thường rù rê cháu và Bình Thần làm những chuyện quá đáng”.

Phong Bình bật cười: “Cháu còn nhớ hồi ấy rõ ràng là Bình Thần và Quân Hạo muốn bỏ rơi cháu nhưng cháu mặt dày cứ đòi đi bằng được...”

“Dù thế nào đi nữa thì nó cũng quá nghịch ngợm, không dạy được con là lỗi của bậc làm cha”.

“Chú quá bảo thủ”. Phong Bình không hề khách khí.

Phương Bá Thao nghiêm nghị nói: “Nhà họ Phương đời đời kiếp kiếp trung thành với nhà họ Phong, quy định trăm năm không thể bị hủy hoại trong tay chú”.

Phong Bình than thở: “Chả trách Quân Hạo nói chú là hòn đá trong nhà vệ sinh...”

Phương Bá Thao trợn mắt: “Thằng ranh ấy dám nói ta như vậy sao?”

Phong Bình nói: “Chú Phương, bây giờ người phá bỏ quy định là cháu. Cháu ủng hộ Quân Hạo làm những việc mà cậu ấy thích, hơn nữa chế độ quản lý của khách sạn rất chặt chẽ, thay người khác cũng được, không nhất thiết phải là Quân Hạo”.

Phương Bá Thao định mở miệng nói nhưng bị Phong Bình ngắt lời: “Chú Phương, thật tiếc vì chú là người học cao biết rộng mà lại bảo thủ và cố chấp như vậy. Tích lũy của cải là việc quan trọng nhưng cũng không nên bỏ qua sở thích của cá nhân, nếu không, có đồng tài sản mà cuộc sống trống rỗng thì có ý nghĩa gì?”

“Không thể phá hủy quy định, nếu nhà họ Phương cầm đầu phá bỏ quy định, vậy thì...”

“Chẳng phải nhà họ Phương vẫn còn Quân Di sao, biết đâu cô ấy có hứng thú với khách sạn?”

“Nó?” Phương Bá Thao tìm bóng dáng của Quân Di trong đám đông, ông than thở: “Chú đã để nó sống quá phóng túng”.

Phong Bình dõi theo ánh mắt của ông ta, chỉ thấy Quân Di tóc uốn xoắn, để lộ khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt sáng như búp bê, nét mặt rạng ngời, dáng vẻ của cô ta y chang mẹ mình. Nhìn bộ váy của cô ta có lẽ phải đến vài chục triệu, quả thực hoành tráng hơn mình hồi ấy rất nhiều. Đúng là thế hệ sau tiến bộ hơn thế hệ trước.

Cô lướt nhìn toàn hội trường, những người lớn tuổi đứng thành nhóm, những người trẻ tuổi đứng thành nhóm, rất rành mạch, không lẫn lộn. Người lớn tuổi thì đều là hai vợ chồng đến dự tiệc, kiểu như cô và Phương Bá Thao không nhiều. Bạn trai của Chu Tân Trúc không phải là Hàn Dịch mà là một người đàn ông khác, thấp hơn cô ta chừng bảy, tám centimet. Đứng cùng họ là Ngô Niệm Chân và Dư Man Vãn, hai người họ đều có vẻ không tập trung lắm, cứ nhìn chăm chăm về phía Đường Ca Nam.

Lại nói về Đường Ca Nam, vốn dĩ tối nay anh ta cùng Đường Minh Tuyên đến dự tiệc, bởi vì có quá nhiều bạn gái, vào những dịp mà mọi người có thể chạm mặt nhau thế này, anh ta chọn đi cùng em gái là hoàn hảo nhất. Đáng tiếc là đến bữa tiệc chưa được bao lâu thì đã bị Hạ Dao quán chặt lấy. Người quản lý của cô ta lại kéo Đường Minh Tuyên đi chỗ khác. Quản lý của cô ta rất có tài ăn nói, câu nào cũng khiến bạn thấy dễ chịu, không chỉ thế bạn còn khó mà biết được anh ta đang tàng bốc mình. Đường Minh Tuyên còn trẻ, khó mà cưỡng lại được với những lời khen ngợi bùi tai như thế. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc bốn người đổi bạn cho nhau, Ngô Niệm Chân và Dư Man Vãn dĩ nhiên không thoải mái chút nào.

Đường Ca Nam bị hai người họ nhìn như vậy, cảm giác tê cả da đầu, lại bị Phong Bình làm cho tức phát điên, lấy cớ vào phòng vệ sinh để yên tĩnh một chút. Sau đó ra hàng lang ở phía trái để hong mát, nào ngờ đã có người đứng ở đó.

Chàng trai nói: “Cô giận thật sao? Tôi rất xin lỗi”.

Cô gái im lặng một lúc rồi nói: “Cứ tưởng rằng cuối cùng cũng có cơ hội chụp ảnh quảng cáo, thì ra là thế này...”

Chàng trai vội nói: “Tôi sẽ trả toàn bộ số tiền cho cô...”

Giọng nói của cô gái toát lên vẻ thất vọng: “Anh Phương, thực ra không đơn giản chỉ là chuyện tiền nong...”

Chàng trai nói: “Vậy thì...”

Cô gái định nói nhưng lại thôi, bỗng nhiên chuyển sang giọng nói dứt khoát: “Thôi, không nói chuyện ấy nữa”.

Chàng trai không nói gì, xung quanh bỗng chìm trong tĩnh lặng.

Đường Ca Nam càng coi thường Phương Quân Hạo hơn.

Thì ra bạn gái của anh ta là do anh ta thuê đến, quá bựa. Loại người như anh ta mà cũng được gọi là chàng trai độc thân có giá sao? Nghe mà thấy chối tai.

Đường Ca Nam vừa định nhắc chân bước đi thì lại nghe thấy cô gái nói: “Cô Phong ấy thật đáng yêu”.

Câu nói ấy khiến bước chân của Đường Ca Nam sững lại.

Phương Quân Hạo cười nhạt: “Đáng yêu? Cô ta đáng ghét thì có”.

Khó khăn lắm Khưu Thiên mới tìm được chủ đề mới để phá tan bầu không khí tĩnh lặng, nhưng không ngờ Phương Quân Hạo lại có phản ứng như vậy khiến cô cảm thấy rất khó xử.

Dường như Phương Quân Hạo cũng cảm nhận được điều đó, anh ho khan một tiếng, nhẹ giọng giải thích: “Haizzz, cô không biết cô ta đáng ghét thế nào đâu, ngay từ nhỏ đã thích bắt nạt người khác, tội lỗi gì tôi cũng phải gánh chịu thay cô ta...”

“Ý, hai người quen nhau từ nhỏ à?”

“Tôi mong là mình chưa từng quen cô ta”. Phương Quân Hạo sục sôi lòng căm phẫn.

“Thế... vì sao lúc nãy cô ta nói là bạn của bố anh? Tôi cứ tưởng...” Cô ta không nói hết câu.

Dĩ nhiên Phương Quân Hạo hiểu ý cô ta, anh thở dài và nói: “Vì thế tôi mới nói cô ta đáng ghét. Làm như không đùa cợt người khác thì cô ta sẽ chết không bằng”.

Khưu Thiên đành phải cười và nói: “Ha ha, cô ấy thật xinh đẹp”.

Phương Quân Hạo nói: “Nhờ vào khuôn mặt đó mà cô ta bày đặt đủ trò lừa bịp”.

Khưu Thiên đành im lặng. Kiểu nói chuyện như vậy càng nói càng thấy kỳ cục. Cô tự nhận thấy mình là người khéo giao tiếp, vậy mà nói chuyện với anh ta sao lại không xuôi vậy nhỉ?

Nghe xong câu chuyện của họ, dường như Đường Ca Nam hiểu ra vài phần.

Anh đã nói rồi mà, dù gì thì anh ta cũng là người biết thưởng thức cái đẹp, từ trước đến giờ chưa gặp người nào biến thái như cô ta, thật là biến thái. Vừa chòng ghẹo anh xong, chắc chắn cô ta thấy hả hê lắm.

Niềm phẫn nộ của Đường Ca Nam hóa thành ý chí chiến đấu. Thù này không trả thì không phải là quân tử.

Đúng vào lúc anh làm cái chuyện vô đạo đức nghe lên người khác nói chuyện thì Chu Tân Trúc nhìn chăm chăm vào Phong Bình như kiểu phát hiện ra châu lục mới vậy. Ha ha, xem ra cô ta đoán không sai. Con ranh này đã câu được Phương Bá Thao, chủ trách Nhiệm Nghiêu bị tống ra ngoài như một bao rác.

Chu Tân Trúc căm ghét loại phụ nữ dựa vào đàn ông để tiến thân. Bởi vì bố cô ta có sở thích lăng nhăng. Vừa kinh doanh bất động sản vừa đặc biệt chú trọng đến sự nghiệp văn hóa, tích cực đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh. Như mọi người đã biết, lĩnh vực này sản xuất nhiều người đẹp, vậy là sở thích của ông chủ Chu được phát huy đến đỉnh điểm. Hứng lên là ông lại tặng biệt thự, khiến vợ và các con tức gần chết. Có lẽ là già néo đứt dây, Chu Tân Trúc trong phút tức giận đã quyết chí đi theo sự nghiệp điện ảnh, truyền hình, trở thành người mẫu, cũng coi là đánh vào nội bộ kẻ địch, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.

Chính vì lý do đó mà cô cố tình thờ ơ với sự theo đuổi của những chàng trai môn đăng hộ đối, chọn ca sĩ Hàn Dịch có xuất thân nghèo khó làm bạn trai của mình. Như vậy là bố cô ta không làm gì được. Quy luật của gia đình cô ta là ai có tiền thì nghe người đó, người nào tài lực hùng hậu nhất là chủ. Vì vậy, người đứng cạnh Chu Tân Trúc tối nay không phải là Hàn Dịch mà là em trai cô ta Chu Trí Trạch.

Chu Trí Trạch bị bắt ép đi cùng chị đến buổi tiệc vô vị này nên dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội săn tìm người đẹp. Sau khi nghiên cứu rất nhiều ngôi sao nổi tiếng có mặt trong hội trường, anh ta đặt mục tiêu về phía Phương Quân Di. Phương Quân Di trẻ đẹp, tràn đầy sức sống, hơn nữa những người trẻ tuổi ít kinh nghiệm dễ đối phó hơn.

Ý đồ của anh ta Chu Tân Trúc hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng chọn ai không chọn lại nhằm đúng vào con ranh nhà họ Phương. Cô ta đang ức chế thì bỗng nhiên nhìn thấy Phong Bình rời Phương Bá Thao, đi về phía căn phòng ở phía sau tấm bình phong.

Cô ta do dự một lúc rồi vội theo sau.

Phong Bình không hứng thú với những người trong giới kinh doanh đến bắt chuyện với Phương Bá Thao, hơn nữa đi giày cao gót đứng suốt một buổi tối, quả thực rất mệt, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi. Nào ngờ vừa đặt mình xuống sofa thì Chu Tân Trúc xuất hiện, bộ váy dạ hội màu bạc cùng với dáng người của cô ta, quả là đồ sộ, khí thế.

Chu Tân Trúc cười khẩy: “Thì ra Phương Bá Thao là chỗ dựa vững chắc của cô. Tôi thấy lạ là vì sao cô lại hung hăng như vậy?”

Phong Bình dựa đầu vào sofa, mắt nhắm hờ, không thèm để ý đến cô ta.

Chu Tân Trúc cao giọng: “Này, tôi đang nói chuyện với cô...”

Phong Bình ưỡn oai đáp: “Xin lỗi cô Trúc, tôi không nói chuyện với những người vô lễ”.

Ngọn lửa giận dữ trong lòng Chu Tân Trúc như được đổ thêm dầu: “Cô là cái thá gì mà dám chỉ trích tôi vô lễ. Chẳng qua cô chỉ là đồ ký sinh trùng dính chặt trên người đàn ông mà thôi”.

Phong Bình cười phá lên: “Cô Chu, muốn làm ký sinh trùng cũng phải có bản lĩnh đấy”.

Chu Tân Trúc tức sôi lên: “Cô thật vô liêm sỉ”.

Phong Bình cười toe toét và nói: “Vậy thì cô Chu còn ở lại đây làm gì?”

Chu Tân Trúc bắt đầu run run: “Cô, cô thật hung hăng...”

Phong Bình thờ dãi ngao ngán: “Cô Chu, lượng tử vưng của cô thật nghèo nàn, xin hỏi cô đã tốt nghiệp cấp hai chưa?”

Vừa nghe thấy câu nói ấy, sắc mặt Chu Tân Trúc tái nhợt: “Cô...”

Phong Bình không hiểu rõ nội tình, vốn dĩ đó chỉ là một câu nói vô tình. Nhưng không ngờ lại đánh đúng chỗ hiểm, chọc đúng nỗi đau của Chu Tân Trúc. Cô ta không có tài học hành, mười sáu tuổi vào nghề, quả thực là chưa tốt nghiệp cấp hai. Vốn dĩ điều này cũng chẳng có gì, nói đúng ra thì chẳng qua Phong Bình cũng mới tốt nghiệp cấp hai, nhưng ít ra thì các thiên kim con nhà đại gia giàu có đều có một tấm bằng danh giá, so với họ thì rõ ràng Chu Tân Trúc trở thành người không có trình độ văn hóa, vì thế cô ta luôn tự dằn vặt mình.

Bây giờ Phong Bình hỏi như vậy cũng đồng nghĩa với việc đặt cột mốc cho mối thù hằn giữa hai người.

Chương 4: Lễ Đính Hôn Hoang Đường

Lại nói về Đường Ca Nam, sau khi nghe lén quay lại hội trường, nhìn khắp một lượt mà không thấy bóng dáng Phong Bình đâu. Phương Bá Thao đang uống rượu trò chuyện, cười nói vui vẻ với chủ tịch Lưu của quỹ từ thiện, về sau có thêm một đôi vợ chồng nhập hội.

Anh tìm trong đám đông một lúc, không thấy Phong Bình mà lại chạm mặt Dư Man Văn và Ngô Niệm Chân, bỗng chốc bị quẩn chặt lấy không rời ra được. Tiếp theo là phần quyền góp, các minh tinh, đại gia đều lũ lượt chỉnh sửa quần áo cho thật rạng rỡ trước ống kính nhưng anh vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Phong Bình. Đến tận khi bữa tiệc kết thúc, cô ta cũng không lộ diện.

Anh nghi ngờ không biết liệu có phải cô ta đã về trước rồi không. Tuy làm như vậy rất thất lễ nhưng loại người như cô ta thì có chuyện gì không thể làm được?

Phương Bá Thao cũng thấy kỳ lạ, kéo con trai ra một góc rồi hỏi: “Quân Hạo, con có nhìn thấy tiểu thư không?”

Phương Quân Hạo âm ức trong lòng, cố tình dùng ánh mắt chớp chớp của Châu Tinh Trì, trả lời câu hỏi của bố một cách hết sức khoa trương: “Không phải chứ? Sao bố lại làm mất bạn của mình?”

Phương Bá Thao trợn mắt, tỏ thái độ không hài lòng.

Phương Quân Hạo vội thay đổi thái độ, mỉm cười và nói: “Chắc là về trước rồi”.

Phương Bá Thao tỏ vẻ bối rối: “Sao không nói một tiếng nhỉ? Hay là đã xảy ra chuyện gì?”

“Bố lại lo bò trắng răng rồi, ở Thánh Anh thì xảy ra chuyện gì được chứ? Cô ta không đi hại người là tạ ơn trời đất lắm rồi. À, đúng rồi, lúc này còn nhìn thấy khoản tiền trên tám ngàn phiếu...”, bỗng nhiên anh ta hạ thấp giọng, “Khoản tiền lớn như thế là lấy trong tài khoản của cô ta, đúng không ạ?”

Mặt Phương Bá Thao biến sắc, giận dữ quát: “Mày dám coi thường bố mày?”

Phương Quân Hạo ngậm mồm, gục mặt xuống và nói: “Không dám”.

Phương Bá Thao sờ cái cằm nhẵn bóng, chuyển từ giọng điệu giận dữ sang trầm lắng: “Tuy ta có tiền, nhưng khoản tiền lớn như vậy, quả thực là kinh thiên động địa, không phải là tác phong của bố con”.

Phương Quân Hạo ngẩng đầu cười ha ha hai tiếng, nghĩ thầm: Con biết ngay mà. Sau đó hai cha con quay người đi tìm bạn gái, à không, Phương Bá Thao tìm con gái.

Phương Quân Di vừa nhìn thấy ông ta liền hỏi: “Bố, bạn của bố đâu? Giới thiệu cho con làm quen với?”

Phương Bá Thao cố tỏ vẻ nghiêm nghị liếc nhìn Richard, sau đó nói với giọng điệu chẳng vui vẻ gì: “Trong mắt con còn có ông bố già này sao?”

Phương Quân Di lắc lắc cánh tay của bố rồi làm nũng: “Dĩ nhiên rồi, con muốn lại gần hỏi bố từ lâu rồi, nhưng con thấy bố nói chuyện với chú Lưu suốt, con sợ làm phiền hai người mà...”

Phương Bá Thao lại liếc Richard một lần nữa, thấy lòng chua chát: Rõ ràng là mày dính chặt vào cái thằng này không rời nửa bước. Nhưng vì có Richard ở đó nên ông đành phải nói úp mở: “Một người bạn, lát nữa con sẽ gặp”.

“Cô ấy đâu ạ?”

“Đi rồi”.

“Sao cơ?”

“Sao cái gì, mau lên xe. À, còn cậu...” Phương Bá Thao chỉ Richard: “Cậu không cần đưa Quân Di về, cậu tự về đi”.

Richard: “???!...”

Sau khi mọi người ra về hết, nhân viên phục vụ đến quét dọn thì thấy một quý cô đang nằm dựa trên sofa ngủ ngon lành, thế là vội vàng tiến lên đánh thức cô ta dậy. Phong Bình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng đứng dậy đi ra ngoài, đến tủ để đồ thì thấy chiếc áo khoác da báo sang trọng quý giá và túi trang điểm không cánh mà bay.

Cô gọi nhân viên phục vụ đến hỏi.

Nhân viên phục vụ cũng biến sắc: “Là cô Chu cầm đi rồi ạ. Cô ấy nói là bạn của cô nên giúp cô cầm hộ quần áo”.

Phong Bình nghe vậy lập tức hiểu ra mọi chuyện, cô cười gượng: “Tuy tôi có quen cô ta nhưng quyết không phải là bạn”.

Nhân viên phục vụ là một cô gái trẻ, tuy sắc mặt có biến đổi nhưng vẫn rất bình tĩnh. Cô ta mời cô đợi một chút, sau đó nhanh chóng đi hỏi giám đốc. Sau khi biết chuyện giám đốc cũng thấy đau đầu. Cô Chu là em gái của ông chủ lớn, làm sao có thể lấy đồ của khách

được? Trò đùa quái đản, hay là ai đó đắc tội với cô tiểu thư này? Dù thế nào đi nữa thì chuyện này sẽ có ảnh hưởng rất nghiêm trọng. Mất quần áo của khách là chuyện nhỏ, không cần thận để tiểu thư Chu mang tội danh ăn cắp thì đó mới là vết nhơ lớn, vô cùng lớn, không thể đùa được.

Anh ta vội vã đến xem xét tình hình, quý cô này cũng xinh đẹp thật nhưng mặt rất lạ. Điều này khiến anh ta thấy nhẹ cả người. Điều đó chứng tỏ cô ta không phải là người nổi tiếng, cũng không phải là minh tinh, chí ít thì anh không quen cô ta. Vậy thì chắc chắn cô ta không phải là hội viên của hội quán, có lẽ là bạn gái của một đại gia nào đó? Nếu vậy thì việc này cũng dễ giải quyết. Về nguyên tắc thì không phải là hội viên không được vào hội quán, nhưng nhờ có các đại gia, thỉnh thoảng cũng có một số cô gái xinh đẹp được xuất hiện ở đây.

“Xin hỏi quý danh của quý cô?” Anh ta mỉm cười hỏi.

“Tôi họ Phong”.

“Cô Phong, xin hỏi thẻ hội viên của cô?”

“Tôi không phải là hội viên”.

Đúng như dự đoán, anh ta mỉm cười nói: “Vậy thì bạn của cô Phong là?”

“Phương Bá Thao”.

Điều này khiến anh ta có chút ngạc nhiên, thì ra là chủ tịch hội đồng của khách sạn Thời Quang. Nhưng vì sao chủ tịch Phương không đưa cô ta về? Trừ phi cô ta chọc giận chủ tịch Phương?

“Ông Phương bây giờ...”

Phong Bình không muốn lằng nhằng với anh ta, thẳng thắn nói: “Ông ấy về rồi, tôi cũng chuẩn bị về, nhưng áo khoác của tôi bị cô Chu lấy mất rồi”.

Giám đốc vẫn mỉm cười: “Cô Phong, xin hỏi cô có nhìn thấy tận mắt không?”

Phong Bình hơi nhíu mày: “Là nhân viên phục vụ của các anh nói”.

Giám đốc quay đầu lại nhìn cô gái trẻ lúc nãy, mắt hí lại, hạ thấp giọng hỏi: “Cô có nhìn rõ không? Áo khoác của quý cô đây có đúng là do cô Chu lấy đi không?”

Cô gái ấy cũng khá thông minh, nhìn thấy sắc mặt của giám đốc không đúng nên bỗng chốc mặt mờ hẳn lên: “Dạ... tôi không nhớ rõ lắm... hình như cô Chu chỉ lấy áo của mình”.

Giám đốc lập tức hỏi lại: “Vậy thì cô có nhớ là rốt cục cô Phong đây có mặc áo khoác đến hay không?”

Muốn lấp liếm thì phải lấp liếm đến cùng, dù gì thì họ cũng là hội quán cao cấp, quyết không thể xảy ra những chuyện như để mất đồ của khách được. Muốn trách thì trách cô ta không phải là hội viên, đành phải chịu âm ức thôi. Kể cả sau chuyện này cô ta có đến tìm chủ tịch Phương khóc lóc nhưng nể mặt ông chủ Chu, Phương Bá Thao cũng chẳng làm gì được. Hơn nữa chủ tịch Phương lại bỏ rơi cô ta ở đây mà về trước, ha ha.

Giám đốc đã dự tính đâu ra đấy, dường như cô phục vụ cũng là giun đũa trong bụng anh ta, cả hai phối hợp rất ăn ý, kẻ tung người hứng: “Hình như cô Phong không mặc áo khoác đến...”

Giám đốc lạnh lùng nói to: “Cái gì mà hình như? Rốt cuộc là có hay không?”

Cô gái lập tức nói dứt khoát: “Không ạ”.

Trời lạnh như thế này mà có người không mặc áo khoác ra ngoài, trừ phi người đó bị điên. Vốn dĩ Phong Bình cũng không quan tâm đến chiếc áo ấy lắm, nhưng thấy hai người họ kẻ tung người hứng như vậy, trong lòng cũng không kiềm chế được muốn nổi cáu. Nhưng nói thế nào thì đứng dưới nóc nhà người ta không thể không cúi đầu, cô chỉ có thể nén giận trong lòng.

Cô cố gắng kiềm chế: “Vậy thì phiền anh gọi giúp tôi chiếc xe, tôi phải về”.

Giám đốc mỉm cười nói: “Xin lỗi quý cô, cô không phải là hội viên nên chúng tôi không phục vụ việc này”.

Một số phụ nữ cứ tưởng mình có nhiều tiền nên cao cấp hơn người khác, bắt họ chạy đi chạy lại, tối mặt tối mũi, còn nhiều chuyện hơn cả thiên kim tiểu thư thực sự. Cuối cùng thì hôm nay cũng được hả giận.

Thế là Phong Bình bước ra khỏi hội quán với tư thế hùng hồn, trong ánh mắt đắc chí của giám đốc. Hình ảnh ấy thật giống với “*Gió dịu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê, trăng sĩa một đi... sẽ trở lại*”*

(* Nhắc lại câu thơ của Kinh Kha năm xưa ngâm bên bờ sông Dịch Thủy trước khi vào đất Tần hành thích Tần Vương: *Gió dịu hiu hê, nước sông Dịch lạnh ghê, trăng sĩa ra đi không trở về*, ngụ ý Phong Bình sẽ quay lại nơi này và rửa hận)

Phong Bình run cầm cập bước ra khỏi hội quán như một chiếc lá rụng, cô nhìn xung quanh, đến một chiếc taxi cũng không có. Trong lòng trào dâng niềm tuyệt vọng. Cũng đúng thôi, những người ra vào hội quán cao cấp như thế này, dù thế nào đi nữa thì cũng chuẩn bị cho mình một chiếc xe bốn bánh, chỉ có lái xe taxi nào đầu óc có vấn đề thì mới đến đây chờ khách.

Nhưng tục ngữ nói rất đúng: Đâu khác có đó, trời không bao giờ tuyệt đường sống của con người.

Đúng lúc cô lạnh đến co rúm người lại thì anh hùng Zorro yêu quý, à không, là Đường Ca Nam điện hạ xuất hiện. Anh mặc chiếc măng tô màu đen, sải bước lại gần dưới ánh đèn đường u ám, chiếc áo khoác kêu sột soạt trong gió, trông thật phong độ, thật khí thế.

Thế mới nói đàn ông xấu đẹp không quá quan trọng, nhất định phải cao, hơn nữa không được quá béo. Đường Ca Nam mặt nào cũng chuẩn, khụ khụ... Sự xuất hiện của anh ta quả là rất đúng lúc. Phong Bình xúc động đến chảy nước mũi, nước mắt lưng tròng, không ngừng sụt sịt, ho khụ khụ. Thực ra là vì thời tiết lạnh giá.

Dáng vẻ ấy thật khiến người ta thấy mà xót xa.

Đường Ca Nam vội cởi áo khoác đưa cho cô, Phong Bình cũng vội thò cánh tay vào tay áo.

“Thế này là thế nào?” Đường Ca Nam hỏi.

“Tôi ngủ quên, tỉnh dậy thì thấy chẳng còn ai, đúng là lũ người không có nghĩa khí”.

Đường Ca Nam không dám tin: “Tôi thật không dám tin cô lại làm như vậy. Cô có biết rằng làm như vậy còn thất lễ hơn cả bỏ dờ giữa chừng không?”

Phong Bình không hề thay đổi sắc mặt: “Thế thì sao chứ, dù gì cũng chẳng ai chú ý đến tôi”.

“Tôi...” Đường Ca Nam vốn định nói tôi tìm cô mãi nhưng lời đến miệng rồi lại trôi xuống họng.

May mà Phong Bình không chú ý đến hành vi ấy của anh, cô run rẩy hỏi: “Sao anh còn chưa về? Xe của anh đâu?”

Đường Ca Nam thần nhiên nói: “Bị Đường Minh Tuyên đi rồi”. Nhưng anh không trả lời câu hỏi trước, dù sao thì không thể nói là tôi cố tình chờ đến tận cùng rồi mới về, sau đó cuối cùng thì ông trời cũng có mắt, nhìn thấy cô từ trong hội quán đi ra.

Phong Bình cuộn chiếc áo khoác nặng trĩu của Đường Ca Nam lên người, gió lạnh vẫn luồn từ dưới vào. Cô run bần bật nhìn anh: “Vậy thì chúng ta phải đi bộ về sao? Nửa đêm nửa hôm, e rằng không gọi được xe...”

Đường Ca Nam cho cô mặc “áo giáp” của mình, bản thân mặc mỗi bộ comple cũng không chịu được nên đề nghị rằng: “Còn có thể chạy nữa...”

“Anh đang kể chuyện cười à?”

“Buồn cười lắm sao?”

“Không buồn cười”.

“Lúc nãy tôi gọi điện cho Dịch Nhĩ Dương rồi, chắc là một lúc nữa anh ta đến”.

“Vậy thì chúng ta vào trong hội quán chờ đi?” Quả thực là cô không có chút ý chí nào.

Đường Ca Nam nghĩ bụng, nếu không để cho cô chịu khổ một chút thì e rằng cô sẽ không nhớ được anh hùng cứu mỹ nhân tối nay là ai, nhưng miệng lại nói: “Nhĩ Dương không có thể hội viên, cậu ấy không vào trong được”.

Phong Bình không còn gì để nói. Nhĩ Dương không vào được, lẽ nào không đứng ngoài đợi một lúc được sao?

Đường Ca Nam bắt đầu lẩm bẩm: “Dự báo thời tiết nói đêm nay hạ xuống âm mấy độ”.

Một lúc nói: “Cô nhìn xem, mặt đất đóng băng rồi”.

Một lúc lại nói: “Trời ơi, chắc gió phải đến cấp sáu mất”.

Vốn dĩ Phong Bình đã lạnh đến nổi hai hàm răng đập vào nhau, chân run lập cập, nghe anh ta nói vậy lại càng run hơn, gió thổi đến nước mũi của cô lại chảy ra. Không còn cách nào khác, cô đành phải lau bằng vạt áo, dù sao thì cũng là áo của người khác.

Đường Ca Nam thấy cô lau nước mũi, cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề: “Thời tiết này mà cô không mặc áo khoác ra ngoài sao?”

Phong Bình run rẩy trả lời câu hỏi của anh ta: “Có mặc, bị người ta lấy đi rồi”.

“Có chuyện đó?” Đường Ca Nam ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy”.

“Thật độc ác, tôi đi kiện giúp cô”.

“Cám ơn”. Phong Bình lạnh đến nỗi không thể đứng vững được. Đường Ca Nam không nhẫn tâm, gợi ý: “Chi bằng cô ngồi xuống, lấy áo khoác che đầu gối, có lẽ sẽ thấy ấm hơn một chút”.

Phong Bình lập tức làm theo, sau đó run rẩy trách anh: “Anh, sao anh không nói sớm...”

Đường Ca Nam cũng ôm đầu gối rồi ngồi xuống, không hề tỏ ra ăn năn: “Tôi vừa mới nghĩ ra mà”.

Phong Bình quyết định im lặng.

Nhưng Đường Ca Nam thì không ngậm miệng, anh khẽ chạm vào vai cô và chậm rãi nói: “Bây giờ tôi cũng tính tiền theo giờ, tối hôm nay coi như là tôi ở cùng cô nhé!”

Phong Bình quay đầu sang, trợn mắt khịt mũi nhìn anh ta.

Đường Ca Nam nghiêm túc phân tích cho cô nghe: “Cô thấy đấy, tôi xuất thân giàu có, lại trẻ trung tài giỏi, tương mạo đường đường, muốn có mẫu người con gái nào cũng có thể có được”. Đây vốn là những lời mà hôm ấy Phong Bình nói với anh, cô không còn gì để nói. “Phóng tầm mắt nhìn khắp thành phố Thánh Anh này, còn có người đàn ông nào vượt qua được tôi không?”

Anh không đợi Phong Bình nói mà tự nói tự trả lời: “Không có, tuyệt đối không có! Nhưng...”, anh chuyển chủ đề, “Bây giờ, một người đàn ông hoàn mỹ không thể chèn vào đâu được, một người đã làm tổn thương trái tim của biết bao cô gái lại lựa chọn ở bên cô trong buổi tối lạnh giá, nhiệt độ âm bảy, tám độ, cùng ngồi bên đường hứng gió bắc cấp sáu tấp vào mặt, cô không thấy mình nên tỏ chút thành ý gì đó sao?”

“Tôi...”

“Cô mặc áo khoác của tôi, lại còn dùng nó lau mũi”.

“Tôi...”

“Tiêu chuẩn thu phí của tôi rất thấp, một tiếng bốn nghìn đô”.

Phong Bình cố gắng cười nhưng mặt lạnh cứng lại, xoa mặt một lúc lâu mới nói: “Giá thấp như vậy không hợp với thân phận của anh”.

Đường Ca Nam thờ dài: “Còn phải căn cứ vào mức thu nhập để định giá mà, cô nhìn cô mà xem, từ trên xuống dưới chỉ có mỗi bộ váy này, đáng vài đồng chứ? Tôi cần bộ váy dạ hội này làm gì? Tặng bà nội tôi có khi bà còn chê già”.

Phong Bình gườm gườm nhìn anh, đang định nói thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng còi và tiếng phanh xe ré lên bên tai. Theo bản năng cô định đứng lên nhưng vì ngồi quá lâu, lạnh cóng cả người, hai chân tê buốt, giày cao gót không vững lại ngã xuống, Đường Ca Nam vội đứng dậy đỡ cô, thế là hai người cùng ngã lăn ra đất.

Dịch Nhĩ Dương vội nhảy xuống xe, rút điện thoại ngắm thẳng họ, phấn khích hét lên: “wa wa wa, thì ra hai người nhiệt tình như vậy? Đặc biệt gọi tôi đến đây để xem kịch hay? Có cần tôi thông báo cho thợ săn ảnh không?”

Đường Ca Nam đỡ Phong Bình dậy, giận dữ quát: “Đừng có nói láo”.

Dịch Nhĩ Dương chụp lấy chụp để: “Làm hai pose thôi mà, Đường nhị thiếu gia cười một cái nào”.

Đường Ca Nam không có thời gian quan tâm đến anh ta, vội kéo Phong Bình chui vào xe.

Dịch Nhĩ Dương nhìn điện thoại liếm nước bọt: “Sốt dẻo đây, chắc chắn có thể bán được một khoản tiền lớn. Mình sớm biết là mình có tiềm năng làm phóng viên rồi mà, góc này thật hoàn hảo...”

Anh ta đang chìm đắm trong giấc mộng hảo huyền thì bỗng nhiên trong không trung vang lên âm thanh khởi động động cơ.

“Này, này, này, tôi vẫn chưa lên xe mà! Hai người... ôi... xe của tôi, xe của tôi...” Dịch Nhĩ Dương co cẳng chạy bán sống bán chết, ngẩng mặt lên trời kêu than: “Đường Ca Nam, đồ vong ơn bội nghĩa, đồ khốn kiếp qua cầu rút ván ván ván...”

May mà Đường Ca Nam không phải là đồ khốn kiếp qua cầu rút ván. Anh đi một vòng rồi lại quay xe lại, ấn cửa xe xuống để lộ một phần mặt, lạnh lùng ra lệnh: “Đưa điện thoại đây”.

Dịch Nhĩ Dương vừa thờ hồn hển vừa mặc cả: “Thường thức một chút thì có sao đâu”.

Đường Ca Nam cười khẩy: “Cậu thì không sao, chúng tôi hoan nghênh cậu thường thức, nhưng phải cẩn thận đề phòng lũ vịt giời ở phòng làm việc của cậu...”

Dịch Nhĩ Dương đành phải ngoan ngoãn dâng điện thoại lên. Đường Ca Nam xóa ảnh, tiện tay vứt sang một bên, sau đó mới cho anh ta lên xe.

Nhĩ Dương vừa vào xe, lập tức nhảy bổ vào bóp cổ anh, “Đồ qua cầu rút ván, qua cầu rút ván”.

Anh ta phát ra tiếng gầm gừ của sư tử cái, cái miệng gần như cắn đứt chiếc mũi cao, đẹp của Đường Ca Nam.

Đường Ca Nam ho không ngớt, mặt đỏ như gấc chín.

Phong Bình đã phục hồi nguyên khí, cô vội cúi người nhặt chiếc điện thoại lên, mở phần chụp ảnh, nhằm thẳng vào họ rồi tạch, tạch, tạch liền ba cái, sau đó cầm điện thoại lên, suýt xoa khen: “Góc này thật chuẩn, rất tinh tứ, gửi cho ai đây?”

Cuối cùng Đường Ca Nam và Dịch Nhĩ Dương cũng dừng lại, bốn mắt nhìn nhau một lúc rồi không hẹn mà gặp cùng cướp điện thoại. Phong Bình mặc kệ cho họ cướp, cười khi khi và hỏi: “Các anh đói không? Chi bằng đi ăn chút gì đó đi”.

Hai người đồng thanh hỏi: “Cô có tiền không?”

Phong Bình nhìn Dịch Nhĩ Dương, miệng như cười mà không phải là cười: “Vốn dĩ không có, nhưng bây giờ có rồi. Sếp Dịch, đường như anh vẫn nợ tôi tiền lương...”

“Bất công, bất công”. Dịch Nhĩ Dương kêu than không ngớt: “Vì sao hai người hẹn hò yêu đương lại bắt tôi trả tiền?”

“Coi là tiền thưởng thức đi”. Đường Ca Nam thần nhiên nói.

Phong Bình vừa tức vừa buồn cười: “Đừng nói linh tinh, chúng tôi đâu có yêu đương gì”.

Đường Ca Nam ngắt lời cô: “Bình Bình, Nhĩ Dương là người mình, chúng ta không cần giấu cậu ấy”.

Dịch Nhĩ Dương cười phá lên: “wa wa, được đấy, nhanh thật, thần tốc thật”.

Phong Bình choáng nặng khi nghe câu “Bình Bình”, ngồi ngây một lúc lâu không nói được lời nào.

Đường Ca Nam thần nhiên nói tiếp: “Đúng vậy, Bình Bình tình nguyện trả bốn nghìn đô một giờ để được hẹn hò với mình, lẽ nào mình không vui vẻ chấp nhận?”

Mặt Phong Bình tím đen.

Dịch Nhĩ Dương nghe vậy, hai mắt lồi ra, suýt thì rơi con người ra ngoài, sau đó xòe tay và bắt đầu tính toán rất nghiêm túc: “Một giờ bốn nghìn đô, nếu cả hai tư giờ đều ở bên nhau thì là chín mươi sáu nghìn đô. Nếu hai người ở bên nhau ba năm, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, vậy thì là... e hèm, hàng triệu, hàng chục triệu, a...”

Đột nhiên anh ta quay người lại, nắm lấy tay áo của Phong Bình, áp mặt vào cánh tay cô ấy rồi rút nước mắt cầu xin: “Chị Phong Bình thân mến, cầu xin chị, xin chị hãy hẹn hò với em. À không, không, em phải lấy chị, bắt đầu từ bây giờ em là người của chị”.

Phong Bình không biết Dịch Nhĩ Dương nhí nhố như vậy, đúng là dở khóc dở cười. Cô lấy ngón tay cốc vào đầu anh ta, sau đó dùng lực thật mạnh đẩy anh ta ra. Anh ta còn định lao tới nhưng bị Đường Ca Nam túm lấy cái đuôi xam đen nhánh ở sau gáy, lôi trở về vị trí cũ.

Dịch Nhĩ Dương cưng nhất là mái tóc của mình, vì thế anh ta mắng chửi một hồi thậm tệ, sau đó rút cái lược mang theo bên mình ra chải chuốt.

Đường Ca Nam liếc anh ta, bĩu môi và nói: “Tô son trát phấn, lòe loẹt đom đóm”.

Dịch Nhĩ Dương nắm chặt nắm đấm, phản công lại: “Bên ngoài giàu sang, bên trong thối thây”.

Đường Ca Nam “hừ” một cái khinh bỉ rồi nói: “Đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà”.

Dịch Nhĩ Dương bĩu môi đá lại: “Sờ khanh, vui hoa dập liễu”.

“Đồ mỏng môi”.

“Đồ háo sắc, đồ con lợn, ác quỷ, biến thái...”

Phong Bình nghe mà rùng mình, khẽ hỏi: “Chúng ta vẫn đi ăn cơm chứ?”

Hai người đồng thanh trả lời, một người nói “đi”, một người nói “không đi”.

Đường Ca Nam nói: “Không đi thì xuống xe”.

Dịch Nhĩ Dương nói: “Dựa vào cái gì, đây là xe của tôi”.

“Tôi là lái xe”.

“Sặc!”

Hai người đấu khẩu suốt đường đi, đến tận khi Đường Ca Nam tìm thấy một quán mỳ thì những sợi mỳ mới bịt được cái miệng nói không biết nghĩ của họ. May mà nửa đêm khách ăn ít, cũng không ai chú ý đến họ. Ăn xong, Dịch Nhĩ Dương biết điều tránh đi. Hai người rất thân thiết với nhau nhưng khi chửi nhau thì chẳng ai chịu thua ai.

Đường Ca Nam cầm chìa khóa xe và nói: “Xem ra tối nay cô đành phải ở nhà tôi rồi?”

Phong Bình cười: “Thật vinh dự, trước khi anh hối hận thì chúng ta mau đi thôi”.

Đường Ca Nam không kìm được cười phá lên, anh lái xe đưa cô về biệt thự của mình.

Phong Bình nói: “Tôi nhớ báo lá cải nói từ trước đến nay anh chưa từng đưa phụ nữ về nhà”.

“Tôi cũng nhớ hình như cô nói không quan tâm đến làng giải trí”.

“Nếu anh đề nghị đến khách sạn thì tôi sẽ không phản đối”.

“Nếu cô muốn lên báo lá cải ngày mai thì tôi sẽ đưa cô đi. Nếu vừa hay bị phóng viên phát hiện thì chúng ta đừng biện minh trong sạch, báo chí sẽ đao to búa lớn”.

“Anh không cần kể khổ với tôi”. Phong Bình cười phá lên.

“Sự thật là như thế”, Đường Ca Nam thản nhiên như không có chuyện gì.

“Nhà anh an toàn tuyệt đối không?”

“Không chắc, nhưng mức độ mạo hiểm thì chắc chắn là thấp hơn khách sạn”.

Nhìn nghiêng, những đường nét trên khuôn mặt anh đẹp như tranh vẽ, như được người ta chạm khắc, tay cầm vô lăng cười nói vui vẻ. Không biết có phải vì tối nay anh ta là anh hùng cứu mỹ nhân hay không mà Phong Bình nhìn anh ta thấy rất thuận mắt, không kìm được buột miệng khen: “Anh cũng được đấy chứ...”

Đường Ca Nam thở dài, đáp lời cô: “Chỉ có điều nhỏ mọn quá, không nỡ tiêu tiền vì phụ nữ”.

Phong Bình thấy anh ta nhớ dai như vậy, cười phá lên: “Anh có nỡ tiêu tiền vì phụ nữ hay không tôi không biết, nhưng đúng là anh có đôi chút nhỏ mọn, một câu nói đùa mà đến tận bây giờ vẫn...”

Đường Ca Nam cảm thấy xúc động, cao giọng: “Từ trước tới nay chưa có người con gái nào nói với tôi như vậy”.

Phong Bình đề nghị: “Nếu anh thực sự tức giận như vậy thì anh có thể tặng tôi một viên kim cương để bịt miệng tôi”.

Đường Ca Nam cười phá lên: “Cô thật vô liêm sỉ”.

Phong Bình che mặt: “Cuối cùng bị anh phát hiện rồi”.

Biệt thự của Đường Ca Nam vốn dĩ đó là nơi ở của mẹ anh lúc còn trẻ, được thiết kế và bài trí theo phong cách cổ nhưng cũng không mất đi vẻ thời thượng. Đáng tiếc là ánh mắt của quản gia không thân thiện lắm, chắc là bà nghĩ rằng cô không phải là cô gái hiền thực, đoan trang. Một cô gái hiền thực, đoan trang không nên ăn mặc thế này, càng không nên tùy tiện theo đàn ông về nhà.

Quản gia vừa nhìn thấy Đường Ca Nam liền nói: “Cậu cả vừa đi ạ, cậu ấy bảo khi nào cậu về thì gọi điện ngay cho cậu ấy”.

Rõ ràng là Đường Ca Nam sửng người nhưng chỉ khẽ “ừ” một tiếng, sau đó hỏi Phong Bình: “Uống trà hay là...”

“Hồng trà”.

Đường Ca Nam quay sang ra hiệu cho quản gia, bà ta liền đi xuống.

Anh cởi áo ngoài, hơi tháo lỏng cà vạt. Phong Bình định cởi áo khoác trả lại anh, nhưng anh xua tay và nói: “Cứ mặc đi, lát nữa hãy cởi”.

Phong Bình mỉm cười, làm theo lời anh.

Anh im lặng một lúc rồi nói: “Cô ngồi đây chờ một chút, tôi lên tầng gọi điện thoại”.

Phong Bình gật đầu.

Đường Ca Nam lên tầng, đi vào thư phòng, gọi điện thoại cho anh trai Đường Hạo Vân: “Anh à, sao không gọi vào di động cho em?”

Giọng của Đường Hạo Vân nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua: “Thực ra cũng không có chuyện gì to tát...”

Đường Ca Nam hỏi: “Từ trước tới nay nếu không có chuyện lớn thì anh không đến tận nhà”.

“Đạo trước cậu nổi đình nổi đám chẳng ra làm sao cả, bố rất tức giận”.

“Ông ta còn tức giận sao?”

“Bố vẫn rất quan tâm đến em...”

“Nếu là liên quan đến chuyện này thì em cúp máy đây”.

“Haizzz”, Đường Hạo Vân thở dài một tiếng, cuối cùng nói: “Bên kia xuất hiện rồi...”

“Cai gì cơ?”

“Richard”. Đường Hạo Vân nói với giọng điệu không ôn hòa lắm: “Thằng con riêng ấy”.

Đường Ca Nam im lặng.

“Ngày mai bà sẽ gặp nó. Bố và người đàn bà kia vẫn đang ở Paris, anh sợ lần này nó sẽ...”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Đường Ca Nam ngắt lời anh trai.

“Nam, thái độ của em là gì vậy?” Cuối cùng Đường Hạo Vân không thể kiềm chế được, anh ta cất cao giọng: “Chuyện này liên quan đến...”

“Anh nghĩ sớm đi nhé, ngày mai còn phải đi làm nữa”.

Đường Ca Nam cúp máy rồi đứng bên bàn đọc sách, im lặng như một pho tượng. Trong thư phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, anh đứng chếch ngọn đèn, ánh đèn chiếu vào nửa khuôn mặt, nửa còn lại chìm trong bóng tối, không nhìn rõ nét mặt.

Dưới phòng khách, Phong Bình đã uống hết ba cốc trà. Không khí trong phòng đã dần trở nên ngột ngạt. Ánh mắt của quản gia toát lên vẻ châm biếm. Quả thực cô không được coi là người mặt mỏng, nhưng cũng thấy ngòai không yên, dù gì đi chẳng nữa thì vút khách ngòai dưới một mình lâu như vậy không lịch sự chút nào.

Nhưng may mà Đường Ca Nam vẫn còn nhớ đến vị khách là cô, anh giúp cô sắp xếp phòng nghỉ trên tầng.

Phong Bình cời áo khoác trả anh, Đường Ca Nam mỉm cười nói: “Đừng lo, sáng ngày mai tỉnh dậy sẽ có quần áo đẹp chờ cô”.

Phong Bình có thể cảm nhận được sự biến đổi của anh một cách rất rõ rệt, dường như bỗng nhiên trở nên... Yếu đuối chăng? Điên cuồng chăng? Nhưng cả hai từ đó đều không thật chuẩn. Trong đôi mắt rất đẹp của anh có một thứ gọi là trẻ con, dường như hai thứ hòa quện vào nhau khiến cô bỗng chốc cảm thấy mềm yếu. Cô không biết là tình thương trởi dậy hay vì có gì mà đột nhiên muốn an ủi anh một vài câu. Nhưng Đường Ca Nam nói trước: “Yên tâm, tôi biết số đo của cô”.

Câu nói ấy khiến cô phì cười.

“Thôi được”. Cô khẽ vỗ tay và cười: “Tôi không muốn chịu ơn người khác. Bây giờ anh có thể đưa ra một yêu cầu trong phạm vi khả năng của tôi...”

Đường Ca Nam đang định chào tạm biệt, bỗng nhiên cô lại nói câu ấy. Anh quay lại nhìn cô hai giây, sau đó day lông mày, miệng cười mà như không cười: “Cô nói như vậy tôi sẽ nghĩ lệch lạc đấy”.

“Cho tôi biết anh nghĩ lệch lạc đến mức nào?” Cô cũng cười.

“Cô chắc chứ?”

“Dĩ nhiên”.

“Vậy thì tôi nói nhé!”

“Nói đi”.

“Chúng ta kết hôn nhé!”

...

“Cái này chắc là trong phạm vi khả năng của em chứ”. Đường Ca Nam ngược mắt nhìn cô, con người đen đến mức lạ thường, giống như một lời nguyền thần bí.

...

Anh thâm thật. Tuy cô không ghét anh, thôi được, nói đúng hơn là có thích một chút, nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng không đến mức này.

“Anh làm em sợ rồi sao?” Giọng của anh ta toát lên vẻ châm biếm mỉa mai.

Phong Bình nghe mà thấy chói tai, chẳng khác nào tự gài bẫy cho mình, nếu lúc này mà rút lui thì thật mất mặt. Cô hít một hơi thật sâu rồi thẳng thắn nói: “Một chút thôi. Nay, anh bị kích thích à?”

“Đúng là có bị kích thích một chút”. Đường Ca Nam thản nhiên nói.

Phong Bình cố tình cười và nói: “Vậy thì anh cần suy nghĩ cho rõ ràng, nếu không suy nghĩ thận trọng thì rất có khả năng anh sẽ mất đi ít nhất là một nửa tài sản”.

Đường Ca Nam cũng cười, giọng điệu đầy vẻ bất cần: “Để cho an toàn thì anh đề nghị chúng mình đình hôn trước. Em thấy thế nào?”

Phong Bình tỏ vẻ suy nghĩ một lúc: “Em thấy thái độ của anh rất chân thành, không nhấn tâm từ chối...” Cô ngừng một lát rồi nói với giọng điệu rành mạch, thái độ nghiêm túc: “Em quyết định cho anh quyền có thể thay đổi bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu”.

Đường Ca Nam cảm thấy rung động vì câu nói ấy, anh im lặng một lúc rồi mới nói: “Vậy thì chẳng phải anh không sợ bị lừa sao?”

Phong Bình cười, cất cao giọng: “Em cũng chưa chắc đã thua”.

Đường Ca Nam không biết nói gì, nhìn cô một lúc rất lâu, bỗng nhiên cười và nói: “Đôi lúc em tự tin đến mức khiến người ta phải ngạc nhiên”.

Phong Bình ngây người, câu nói này nghe rất quen tai.

Đường Ca Nam đã đóng cửa và nói: “Nghỉ sớm đi nhé!”

Thế là sự việc vô cùng chấn động này đã được lên kế hoạch một cách tùy tiện như thế. Sau tối hôm ấy, coi như Phong Bình định cư luôn ở biệt thự của Đường Ca Nam.

Đường Ca Nam sắm sửa thêm rất nhiều quần áo và đồ dùng hàng ngày trong biệt thự. Điều này khiến Lục quản gia cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bà ta không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bà ta có cảm giác như kiểu lãnh thổ bị xâm lược.

Rốt cuộc cô gái kia chui từ đâu ra? Trước đây bà ta chưa từng nhìn thấy cô ta. Cô ta mặc bộ váy dạ hội hở ngực hở lưng đường hoàng bước vào phòng ngủ, sau đó nằm ở lì trong đó không chịu đi. Ngoài bộ váy dạ hội thô tục ấy, cô ta thậm chí không có một thứ gì của riêng mình, tất cả đều là do cậu chủ Ca Nam mua cho.

Trời ơi, ai có thể nói cho bà biết chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nỗi kinh hoàng của Lục quản gia nhanh chóng truyền tới nhà họ Đường. Nhưng nỗi kinh hoàng hoàn toàn không ở cùng cấp độ. Trong mắt Lục quản gia, Phong Bình chẳng qua chỉ là bạn gái của Đường Ca Nam, nhưng nhà họ Đường nhận được thông tin là vợ sắp cưới.

Theo lý mà nói, Đường Ca Nam đã trưởng thành, có thể tự quyết định chuyện đại sự của mình. Chỉ có điều, hình như mấy hôm trước các báo, tạp chí còn đăng scandal tình ái về anh, bây giờ bỗng nhiên tuyên bố đình hôn, thật không tưởng tượng được, không tưởng tượng được. Anh trai Đường Hạo Vân nghe mà giật nảy mình. Hơn nữa chọn lúc nào để tuyên bố không chọn, lại chọn đúng lúc này?

Lúc ấy, Đường lão phu nhân đang rất phiền lòng. Chuyện bên Anh không dễ dàng chút nào, người gây ra tội lỗi lại đang thường thức chuyến du lịch lãng mạn ở Paris. Haizzz!

Chỉ có điều, chán thì chán, chuyện cả đời của cháu nội cũng vẫn phải hỏi xem thế nào. Ví dụ quốc tịch của cô gái, gia cảnh, tuổi tác, nghề nghiệp... Nhưng Đường Ca Nam đâu có trả lời được, chỉ biết cô ấy là người Vũ Minh, 23 tuổi, nói về nghề nghiệp thì có thể miễn cư ở gọi là nhà thiết kế.

Đường lão phu nhân vừa nghe liền bỏ phiếu phản đối, mấy người ngồi đó cũng không tỏ thái độ đồng tình.

Lúc ấy Đường Trạ đang ở New York, sau khi biết tin, ông giữ im lặng.

Đường lão phu nhân nắm tay cháu nội, khuyên bảo hết nước hết cái, phân tích lợi hại trắng đen, cũng bắt đầu nói đùa: “Nam à, dù cháu chơi bời ở ngoài thế nào thì cũng phải học bố cháu ấy, nó không bao giờ để phụ nữ dắt mũi kéo đi...”

Đường Ca Nam cười khẩy: “Ba đưa con riêng ở Anh là thế nào?”

Đường lão phu nhân tức giận, nói với thái độ cứng rắn: “Dù gì thì ta quyết không đồng ý, cô ta không hợp với cháu”.

Đường Ca Nam không chút biểu cảm nói: “Mẹ cháu rất hợp với bố cháu, tiếc là bà qua đời quá sớm”.

Đường lão phu nhân tức giận thực sự, bà nhắm hai mắt, suýt nữa thì đi thật. Cả nhà được phen hốt hoảng, thi nhau chỉ trích Đường Ca Nam quá đáng, không hiểu chuyện. Chuyện này tạm thời bị gác lại.

Điều khiến người ta ngạc nhiên là Đường Trạ chỉ giữ im lặng, không nói một lời.

Đường Ca Nam lên giọng quyết định chuyện đính hôn

Thế là một viên đá làm trào dâng hàng ngàn đợt sóng, dư luận xôn xao. Mọi người đều hết sức tò mò về cô gái lọ lem này. Nhưng tò mò nhất là bản thân cô gái lọ lem. Ngày nào cô cũng dán mắt vào những tin scandal trên báo, dõi theo phản ứng của nhà họ Đường. Tuy đối tượng mà Đường Ca Nam đính hôn là mình nhưng cô hiểu rất rõ, mọi chuyện không phải xuất phát từ tình yêu.

Chương 5: Cô Gái Lọ Lem Thần Kỳ

Chuyện Đường Ca Nam đính hôn khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, gây xôn xao náo động cả lên.

Dĩ nhiên người nhà họ Đường thì không cần phải nhắc đến, Đường lão phu nhân chán chường buồn tức. Đường Trạ và trợ lý bay từ Paris sang New York, dường như vui vẻ quên cả đường về. Ông ta nói là việc công ty, ai dám nói là không phải, dù gì thì ngày nào cũng có tiền vào như nước. Đường Hạo Vân thực sự ngạc nhiên, bỗng nhiên thấy mình không hiểu cậu em trai này một chút nào. Từ nhỏ đến lớn, cậu ta lúc nào cũng lông bông phát phơ, dường như không quan tâm đến chuyện gì. Nhưng dù thế nào đi nữa cũng không nên chọn thời điểm này để giờ trò chuyện. Trừ phi, trừ phi là vì... Giả thiết hùng hồn bỗng nhiên nảy ra trong đầu, anh ta tự chửi rửa mình thậm tệ, không dám nghĩ tiếp nữa... Chỉ có điều Tiền Trung Thư đã nói, muốn một người từ bỏ ý nghĩ của mình thì khó chịu chẳng khác nào phụ nữ mang thai tự đánh vào bào thai của mình.

Tiếp theo là Hạ Dao, Dư Man Văn, Ngô Niệm Chân. Họ đều đóng cửa không ra khỏi nhà, đặc biệt là Hạ Dao, ngay cả điện thoại bàn cũng rút rắc cắm, cửa nhà cửa sổ đóng chặt, rèm cửa cũng không dám kéo ra. Từ trước đến nay người quản lý của cô ta đều giữ thái độ rất ôn hòa, không biết là vô tình hay cố ý mà gây chú ý với dư luận, khiến mọi người cứ tưởng rằng cô ta sắp được gả vào cửa nhà giàu. Kết quả là anh ta quay ngoắt 180 độ đính hôn với người con gái khác. Cô ta không biết chui mặt vào đâu, đúng là không còn mặt mũi nào để nhìn người khác. Vì có cô ta làm nền nên Dư Man Văn và Ngô Niệm Chân không quá buồn bực. Báo giới, mạng internet thì nhau đăng bài về đường tình của cậu con trai thứ hai nhà họ Đường cùng với những scandal tình ái với các cô gái, số lượng truy cập tăng vọt, người xem bình luận không ngớt, nói kiểu gì cũng có.

Người tiếp theo là Chu Tân Trúc, cô ta kinh ngạc hơn cả người nhà họ Đường, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Người phụ nữ này quả khiến người ta khó lòng mà tưởng tượng được. Chẳng phải cô ta là người của Phương Bá Thao sao? Vì sao bỗng nhiên lại biến thành vợ sắp cưới của Đường Ca Nam? Thủ đoạn thật cao siêu. Quả thực khiến cô ta phục cô sát đất. Được gả vào cửa nhà giàu khó khăn như thế nào cô ta là người hiểu rất rõ. Đám bạn gái của anh trai, em trai cô, thậm chí cả những tình nhân của bố cô, có người nào không tranh nhau vỡ đầu chảy máu đầu, nhưng kết quả họ đâu có được bước chân vào. Tuy Phong Bình vẫn chưa được gả vào cửa nhà giàu nhưng cô ta có thể dễ dàng để Đường Ca Nam đính hôn với mình thì không thể phủ nhận đó là một kỳ tích.

Phương Bá Thao khá hơn một chút, dù gì thì ông cũng là người dày dặn kinh nghiệm, hơn nữa trong buổi tiệc tối hôm ấy, dường như ông cũng lờ mờ cảm nhận được điều đó. Vì vậy, tuy ông cũng rất tò mò, ngạc nhiên nhưng cũng không mạo muội gọi điện thoại đến nhà họ Đường. Dù như vậy, Phong Bình vẫn nhận được điện thoại khiển trách, câu đầu tiên của chú lùn là: "Tiểu thư, xin hỏi bây giờ đầu óc cô có tỉnh táo không?"

"Hoàn toàn tỉnh táo".

"Xin hỏi đó là do cô hoàn toàn tự nguyện hay bị uy hiếp?"

"Hoàn toàn tự nguyện".

"Ồ, vậy thì chúc mừng tiểu thư". Ông ta thở phào nhẹ nhõm: "Chuyện này thật kích thích, cậu Bính Thần vừa mới mừng tôi té tát

mặt
mày, tiểu thư, hay là cô cầm theo điện thoại di động đi".

"Không cần đâu, dù sao chú vẫn tìm được tôi mà", Phong Bình mỉm cười.

"Cô đang kiểm tra giới hạn năng lực của tôi sao?"

"Tôi biết chú là vạn năng mà", Phong Bình nịnh nọt, "và tôi không hề lo lắng về điều đó".

"Cô làm như vậy là vì tình yêu sao?" Chú lùn im lặng một lúc rồi hỏi.

"Dĩ nhiên là không phải".

"Đùa giỡn với tình cảm của người khác là vô đạo đức".

"Vậy, nếu bị người khác đùa giỡn thì sao?"

"Điều này, điều này càng vô đạo đức".

"Nếu không... thì làm thế nào? Làm thế nào để giết thời gian? Tôi còn lâu mới chết..."

Chú lùn ho khan hai tiếng: “Haizzz, thôi vậy, dù gì thì cô cũng là một người vô đạo đức. Tôi đề nghị hai người nhanh chóng sinh mấy đứa đi, quả thực Thúy Minh Hồ rất cô đơn”.

Đề nghị này không phải là ý tốt.

Phong Bình bật cười: “Ý kiến này rất hay, tôi sẽ suy nghĩ. Còn chuyện gì nữa không? Chồng sắp cưới của tôi sắp về rồi”. Phong Bình đặc biệt nhấn mạnh ba chữ ấy.

Chú lùn không kim được vạch trần cô: “Theo tôi được biết thì hôm nay cậu Đường không về nhà”.

Phong Bình cười phá lên: “Quả nhiên không có gì qua được mắt chú”.

Chú lùn thở dài: “Hôm qua có ba cuộc điện thoại gọi đến hỏi hành tung của cô, bên cậu Bình Thần cũng bị chất vấn. Tạm thời họ sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài, nhưng nhà họ Đường cũng có chút thế lực, e rằng chuyện này không giấu được lâu”.

“Đến lúc ấy hãy hay”.

“Tạm biệt tiểu thư”.

Phong Bình cúp máy, quay người lại thì nhìn thấy Lục quản gia không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa với đĩa hoa quả trên tay. Hừ, bà ta cũng không nên lần nào cũng dùng chiêu đấy để nghe trộm chứ, thật là thiếu sáng tạo.

Sống chung dưới một mái nhà, Phong Bình cũng hiểu đôi chút về những hành vi thái quá này của bà ta. Đường Ca Nam mò côi mẹ từ nhỏ, Đường Trạm bận làm ăn, một cậu bé xinh xắn, cô đơn khó tránh khỏi làm trĩu dậy tình mẹ bao la của một bà giúp việc. Lâu dần, trong lòng cũng nảy sinh tình cảm, huống hồ là Đường Ca Nam dọn ra khu nhà trước đây, lại còn gọi bà ta đến chăm nom. Bây giờ bỗng nhiên có người ngoài xuất hiện, lại là người không hiểu rõ nội tình, cảm giác ghen ghét cũng bình thường.

Đối với cô, chuyện này cũng chẳng tổn hại gì, cũng lắm là xuất đầu lộ diện, lên báo lên mạng gì đó. Người chịu phiền phức là Đường Ca Nam, fan của Hạ Dao không phải là ít, anh đã bắt đầu nhận được những lời chỉ trích từ dư luận. Từ sau khi tuyên bố đính hôn, hai đêm liền anh đều ở lại công ty, chắc chắn những phóng viên mai phục ở ngoài cũng hai đêm không chớp mắt. Lúc ấy mà anh vẫn chăm lo đến sự yên tĩnh của cô thì cũng coi là hiếm có. Dù gì cũng là con nhà giàu mà, về mặt ủng hộ với phóng viên đã hình thành một loạt kỹ năng. Đây là bản lĩnh mà một người như anh đã luyện được ngay từ khi còn nhỏ. Dù vậy, ngoài biệt thự của anh vẫn luôn có phóng viên chờ sẵn. Những phóng viên này đúng là có tinh thần sắt thép.

Phong Bình nằm bò trên giường, vừa đọc báo vừa ăn hoa quả.

Lục quản gia thấy không thể chấp nhận được. Tiểu thư Minh Tuyên không bao giờ như vậy, cô ấy luôn là một người nho nhã, lịch sự, làm gì cũng đúng mực. Ôi trời ơi, hoa quả rơi xuống báo mà cô ta còn nhặt lên ăn, lẽ nào chủ nhân tương lai là như thế này sao?

Bà ta không thể chịu đựng được, làm lì đi xuống dưới.

Phong Bình tiếp tục lật xem những tin tức lá cải như không có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng người quản lý của Hạ Dao cũng lộ diện, khi được hỏi về tâm trạng hiện nay của Hạ Dao, anh ta nói không chịu ảnh hưởng lớn, tâm trạng ổn định, đồng thời chúc phúc cho cậu Đường. Đúng là những người trong làng giải trí, có thua thì cũng không để mất thể diện. Ngược lại, những người nhiệt tình thái quá thì thi nhau viết bài bày tỏ niềm phẫn nộ thay cho thần tượng, lời văn sâu cay, chua chát, như kiểu đang gào thét đến rất cổ bồng hòng, thật là khó chịu.

Dĩ nhiên, cũng có những người thích thú với các vụ scandal, thích đào bới những tư liệu về xuất thân của Phong Bình, trên mạng có người tung tin, nói cô có qua lại với một tỷ phú tuổi quá ngũ tuần, tỷ phú này kinh doanh khách sạn. Một dạo dính lấy nhau, bỗng chốc được leo cao. Xảy ra những chuyện như vậy cũng chẳng có cách nào, những năm gần đây, những người ăn no đứng mở, không có việc gì làm quả thực quá nhiều, Phong Bình cũng là một trong số đó, vì vậy cô thấy rất hả hê.

Oscar Wilder (nhà văn người Anh nổi tiếng) từng nói, trên thế gian này chỉ có một việc thảm hại hơn việc bị người ta bàn tán đó là không có ai bàn tán bạn. Quả là không sai, cuộc sống quả nhiên cần có scandal thì mới thú vị.

Chỉ có điều, người tung tin này là ai?

Cô và Phương Bá Thao chỉ cùng tham gia bữa tiệc từ thiện đúng một lần, tối hôm ấy có rất nhiều minh tinh và những người giàu có, nổi tiếng, những người chú ý đến cô đếm trên đầu ngón tay. Dù có người nhận ra cô thì cũng không vô vị đến mức tung tin lên mạng, trừ phi người đó có thù hằn gì với cô.

Phong Bình nhếch mép mỉm cười.

Cô bò khỏi giường rồi vươn vai, gần năm giờ rồi, nếu Đường Ca Nam không về thì chắc giờ này sẽ gọi điện. Quả nhiên, một lúc sau, chuông điện thoại reo.

“Em thay quần áo, tối nay đến Thần Dương ăn cơm”.

“Sao cơ?”

Phong Bình ngạc nhiên, xem ra chú lùn cũng có lúc nhầm lẫn.

Đường Ca Nam an ủi cô: “Đừng lo, một lúc nữa sẽ có người đến đón em, đến công ty trước, sau đó chúng ta cùng qua bên ấy”.

“Ok”.

Phong Bình cúp máy, vào phòng tắm thay đồ.

Một lúc sau, một chiếc Maybach đỗ dưới nhà chờ cô, chiếc xe đi thẳng đến tòa nhà của Đường Thị ở thành phố Thánh Anh.

Phong Bình biết nhà họ Đường giàu có, nhưng khi tận mắt nhìn thấy tòa nhà Bắc Thành thì vẫn không tìm được cảm xúc mà thốt lên, quả là hoành tráng, khí thế. Nhưng cảm giác khi nhìn một dãy số Ả rập và một tòa nhà cao tầng là hoàn toàn khác nhau.

Người lái xe đến đón cô không cao lắm, đeo kính râm, kiệm lời, dường như không có chút hứng thú nào với cô. Phong Bình chăm chú quan sát anh ta, nhìn dáng người và động tác, cô có thể chắc chắn rằng anh ta là một vệ sĩ. Đường Ca Nam để một vệ sĩ đến đón cô, chắc là sợ cô bị đám phóng viên quấy rầy, xem ra bộ quần áo giúp việc mà cô trang bị cho mình là thừa.

Chiếc xe phóng vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, và dừng lại trước cửa thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, chiếc thang máy đến thẳng phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng 32. Cô cùng vệ sĩ bước vào, tay cầm chiếc túi to tối màu, mặc bộ quần áo của người giúp việc, còn đội một chiếc mũ mềm tránh gió, trang điểm có đôi chút lập dị, ngay cả ba thư ký ở phòng làm việc cũng không nhận ra cô, cứ tưởng cô là người giúp việc mang đồ đến cho Đường Ca Nam vì đã hai đêm anh không về nhà.

Đường Ca Nam thấy bộ dạng cô như vậy cũng không khỏi bàng hoàng, sau khi vệ sĩ đi ra ngoài, anh ôm bụng cười nắc nẻ: “Thế này mà em cũng làm được?”

Phong Bình bỏ mũ xuống, vuốt lại mái rồi nói: “Em là cô gái lạ lem thần kỳ nhất trong thập kỷ này, có gì đáng ngạc nhiên đâu?” – Đây là nhan đề của một diễn đàn nổi tiếng trong nước.

Đường Ca Nam lại cười phá lên. Hai con mắt nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Phong Bình bị nhìn đến nỗi cảm thấy ngạc nhiên: “Mặt em dính gì sao?”

Đường Ca Nam lắc đầu, bỗng nhiên nói: “Xem ra anh đánh giá thấp em rồi”.

Phong Bình sửng người: “Sao cơ?”

“Em trông có vẻ rất bình tĩnh, dường như không bị ảnh hưởng...”

“Em nên thế nào?”

“Chỉ trong một đêm, bỗng nhiên phát hiện ảnh của mình bị đăng lên báo, lên ti vi, hàng nghìn con mắt chứng kiến, hàng vạn người bàn tán về em. Bất kể là ai cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, nhưng trông em thì...” Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, hơi ngả người vào chiếc bàn làm việc to rộng, giờ tay như để đo cô từ đầu đến chân, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô và nói: “Trông em chẳng khác gì lúc bình thường, dường như không bị ảnh hưởng một chút nào...”

Ban đầu Phong Bình thấy ngạc nhiên, sau đó cô cười và nói: “Sao có thể như thế được? Hai ngày hôm nay em dán mắt vào tin lá cải, tìm đập thành thịch, nhanh hơn bình thường rất nhiều”.

“Thật sao?” Đường Ca Nam vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Anh cũng theo dõi tin tức, hiện nay các tài liệu về xuất thân của em vẫn chưa bị lộ. Em thật thần bí, Phong Bình ạ”.

Khi nói hai câu ấy, nét mặt của anh bỗng trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Từ trước tới nay Phong Bình chỉ thấy mặt hoạt bát, vui vẻ của anh, chưa từng nhìn thấy mặt nghiêm túc, đứng đắn của anh, lúc này, bỗng nhiên anh thu lại thái độ hài hước thường ngày, đôi mắt to đẹp hơi híp lại, nhìn có vẻ rất sắc sảo, nghiêm nghị.

Tuy trong lòng Phong Bình thấy hơi hoang hốt nhưng nét mặt thì không biểu lộ chút cảm xúc gì, cô thản nhiên nói: “Đường Ca Nam, anh thật to gan, ngay cả vợ sắp cưới là ai cũng không nắm rõ mà đã tùy tiện đính hôn. Em đã nói trước rồi đấy, nếu anh thay đổi thì có thể...”

Cô chưa nói hết câu, Đường Ca Nam đã cười phá lên: “Dù thế nào đi nữa thì đến bây giờ em vẫn chưa làm cho anh thấy phát ngán...”

Câu nói ấy khiến Phong Bình cảm thấy khó xử, chưa có ai đánh giá cô như thế, chỉ ít là chưa có người nào nói như thế trước mặt cô. Thật là... quá thất lễ, chỉ có điều, không biết không có tội.

“Để anh xem bộ váy dạ hội mà em mang theo nào, anh đang mong chờ tối nay em sẽ có những biểu hiện đáng kinh ngạc”.

Đường Ca Nam vừa nói vừa đi lại nhắc chiếc túi mà cô mang tới, mở ra xem thì thấy bên trong chỉ có một chiếc áo khoác màu nâu sáng và một chiếc túi da màu đen nặng trĩu, không có váy dạ hội. Anh ngược mắt nhìn cô: “Anh quyết không dám đưa một quý cô trong trang phục người giúp việc đến dự tiệc, huống hồ người đó lại là vợ sắp cưới của anh”.

Cô khẽ vổ vai anh và an ủi rằng: “Nếu không ngoài dự tính thì váy dạ hội sắp được mang đến đây rồi”.

Đường Ca Nam sững người. Lẽ nào cô chê váy dạ hội anh tặng? Hay là không vừa người? Chẳng phải đều là những nhãn hiệu nổi tiếng thế giới sao? Hơn nữa nói về kinh nghiệm của anh với phụ nữ thì không thể có chuyện anh tính nhầm số đo, vì sao cô lại phải đặt mua váy dạ hội?

Đường Ca Nam vừa nghĩ vừa hướng ánh mắt về phía ngực của cô. Đường cong của cô rất hoàn mỹ, chắc chắn là cỡ 36, sau đó là vòng eo, chắc chắn là không quá 65. Vòng hông của cô, ồ, còn chân nữa chứ, đôi chân thật dài và đẹp, lại thẳng nữa, cảm giác được quần vào đôi chân ấy chắc là sẽ tuyệt lắm...

(Anh ĐCN xấu xa quá, haizzz =.=)

Bỗng nhiên nghĩ đến điều ấy, anh có cảm giác mặt nóng bừng lên.

Phong Bình thấy anh ngấm nghĩa mình từ trên xuống dưới, nét mặt có vẻ khác lạ, nên nói sự thật cho anh nghe: “Em yêu cầu Nhĩ Dương đưa đến một bộ váy dạ hội, chắc là sắp mang tới đây rồi”.

“Trong tủ quần áo của em có...” Đường Ca Nam ho khan hai tiếng.

“Bây giờ em là người đại diện cho thiết kế của Dĩ Nhĩ Dương, dĩ nhiên là phải mặc quần áo do anh ta thiết kế...”

“Khi nào vậy?” Đường Ca Nam vẫn đắm chìm trong suy nghĩ lúc này, đầu óc chưa tỉnh táo lắm.

“Anh ta gọi điện thoại đến xác nhận chuyện chúng ta đính hôn, nhân tiện bàn luôn vụ làm ăn này”. Phong Bình nháy mắt với anh, cười và nói: “Hihi, bây giờ thân phận của em khác rồi, hàng vạn người nhìn vào, dĩ nhiên phải kiếm chút tiền của anh ta”.

“Vậy à, thế anh ta trả em bao nhiêu?” Đường Ca Nam hỏi vậy bởi anh biết Nhĩ Dương là người yêu tiền hơn cả mạng sống của mình.

Phong Bình trợn mắt nhìn anh: “Không được thăm dò bí mật làm ăn của người khác một cách tùy tiện”.

Đường Ca Nam thở dài ngao ngán: “Chúng ta đính hôn được ba ngày, em đã có một vụ làm ăn lớn, dù thế nào đi nữa thì anh cũng phải kiếm chút hoa hồng chứ, đúng không?”

Phong Bình bật cười, đang định nói thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Váy dạ hội của Dĩ Nhĩ Dương đã được mang đến.

Cô vừa nhìn thấy màu váy đã không thể cười nổi.

Váy dạ hội màu hồng phấn thất eo. Thiết kế thì không có gì để nói, chỉ có điều màu váy thì quá trẻ con. Bây giờ cô đã là vợ sắp cưới của Đường Ca Nam chứ không phải là em gái của anh. Chắc chắn là anh ta cố ý, rõ ràng là cô đã yêu cầu một bộ váy dạ hội đứng đắn, vì sao anh ta lại đưa cái bộ hồng phấn này? Anh ta định tự hủy hoại nhãn hiệu của mình sao?

Đường Ca Nam không có ý kiến gì với bộ váy ấy, anh lập tức đẩy cô vào phòng nghỉ và nói: “Cho em nửa tiếng, đủ không?”

Phong Bình không còn gì để nói.

Anh giúp cô đóng cửa, bỗng nhiên thò đầu vào và nói: “Cần giúp gì cứ gọi, anh sẵn sàng có mặt”.

Cô đáp lại anh bằng ánh mắt gườm gườm.

Sự việc đã như thế này, đành phải mặc bộ váy này vậy.

Sau khi thay xong bộ váy ấy, Phong Bình thấy điểm duy nhất có thể chấp nhận được đó là nó hợp với kiểu tóc của cô. Nhưng kiểu tóc này cũng hợp với rất nhiều bộ váy gợi cảm khác... Thôi vậy, cô vào phòng vệ sinh rửa mặt, trang điểm nhẹ, đeo hoa tai rồi bước ra ngoài.

Cô vốn xinh đẹp nên trang điểm hay không cũng không khác biệt là mấy.

Cô mở cửa bước ra, bỗng nhiên Đường Ca Nam mắt sáng lên, anh không tìm được huyết một hồi sáo, trong không gian yên tĩnh, hồi sáo ấy trở nên cao vút và âm vang. Nhưng Đường Ca Nam thể hiện rất tự nhiên, Phong Bình nghe mà thấy phần chân hần lên, những điều phiền muộn lập tức tan biến.

“Nhĩ Dương quyết sẽ không hối hận vì đã đầu tư vào người em”. Đường Ca Nam nói những lời nịnh nọt nhưng rất thật lòng.

“Nhưng em lại thấy hơi hối hận rồi”.

“Sao vậy, anh ta trả thù lao cho em thấp quá à?” Đường Ca Nam bật cười.

“Rất thấp rất thấp”. Phong Bình tỏ vẻ phẫn nộ bất bình: “Anh ta đúng là đang hưởng phúc mà không biết, em đồng ý mặc váy dạ hội

của anh ta là vinh dự cho anh ta...”

“Đúng đúng”. Đường Ca Nam vỗ tay tán thành: “Có thể mời được vợ sắp cưới của Đường Ca Nam làm đại diện, thẳng rang ấy đến lúc ngủ cũng phải tỉnh dậy vì cười”.

Vốn dĩ đó là những lời nói trong lúc tức giận, nhưng anh lại nói như thế, thật đúng là dở khóc dở cười.

Đường Ca Nam nhìn đồng hồ, bảy giờ ba mươi phút, bữa tiệc tám giờ bắt đầu. Từ đây đến Thần Dương, chỉ cần tắc đường một chút thì không biết chừng sẽ đến muộn. Anh cầm chiếc áo khoác khoác lên người cô, hai người ra ngoài đi thang máy xuống dưới.

Sau khi họ đi, các thư ký bắt đầu thăm thi to nhỏ.

A nói: “Các cậu có nhìn rõ không? Cô gái giống như học sinh vừa nãy là ai vậy nhỉ?”

B nói: “Không phải là giám đốc Đường vừa mới đính hôn đã lẳng nhăng rồi chứ?”

C nói: “Nói linh tinh gì vậy, anh Cửu vừa đưa một người giúp việc vào mà”.

B cười: “Không phải chứ, ngay cả người giúp việc mà anh ta cũng không tha”.

C nói: “Cậu thật ác ý”.

A thốt lên: “A, mình nhớ ra rồi. Cô ấy đẹp hơn trong ảnh nhiều. Bức ảnh ấy quá nhỏ, nhìn rất già dặn, chẳng trách mình không nhận ra”.

B, C nhớ đến một người, quay sang bốn mắt nhìn nhau.

Buổi tối đường hơi tắc, tắc đường ở trung tâm thành phố khoảng năm phút.

“Tính chất của bữa tiệc tối nay là gì?” Phong Bình hỏi.

“Bữa tiệc làm ăn, chủ yếu là những người trong nội bộ Bắc Thần, em cứ coi là buổi tụ họp của công ty, không phải căng thẳng”. Đường Ca Nam vừa từ từ tiến sát chiếc xe trước mặt vừa nhíu mày phàn nàn: “Cứ đến dịp cuối năm là những lão già ấy lại quay về bàn với chả bạc, phát ngân lên được”.

Phong Bình mỉm cười không nói gì, những lời phàn nàn như thế này không phải là phàn nàn thật, chỉ cần nghe là được, không cần phát biểu ý kiến. Đường Ca Nam cũng không nói tiếp nữa.

Hai người đều im lặng, bỗng nhiên cô chợt nhớ ra một chuyện, quay sang hỏi anh: “Lúc nãy anh nói cái gì mà mong chờ vào biểu hiện đáng ngạc nhiên của em, nói thế có ý gì?”

Đường Ca Nam lập tức nói: “Đúng vậy, anh muốn trong buổi tiệc tối nay em biểu hiện không coi ai ra gì đến mức cực điểm”.

Phong Bình hơi nhíu mày: “Em để lại ấn tượng ấy cho anh từ lúc nào vậy?”

Đường Ca Nam nhe răng cười: “Ý anh là, lát nữa đến phòng tiệc, dù là ai đến bắt chuyện với em thì em chỉ cần tỏ thái độ ngạo mạn là được”.

“Cái này khá hợp với sở trường của em, anh chắc muốn em làm vậy thật chứ?”

“Vô cùng chắc chắn”.

“Ok”. Phong Bình vỗ tay: “Vây lát nữa, dù là nhìn thấy ai thì em sẽ nói, e hèm...”, cô khế ho một tiếng rồi cố ý vênh mặt lên, tỏ tư thế đứng trên muôn người và nói: “xx, tôi cho phép anh hôn vào chân tôi!... Như vậy được rồi chứ?”

Đường Ca Nam nhìn cô, không nhịn được bật cười ha hả: “Đừng nói thế, em như vậy rất giống với phong thái của nữ hoàng”.

Phong Bình cũng cười nhưng trong lòng thấy không thoải mái. Yêu cầu này thật vô lý, tục ngữ nói gừng càng già càng cay, những ông già ấy đại diện cho thế lực, để lại ấn tượng vô cùng ngạo mạn cho họ, dù là xét từ phương diện nào cũng thấy không phải là chuyện hay ho gì.

Ra khỏi trung tâm thành phố, đường có vẻ thoáng hơn, bên đường có tấm biển quảng cáo nhấp nháy của Thần Dương Resort, trong bóng tối phát ra ánh sáng thu hút người qua lại.

Thần Dương Resort do công ty bất động sản Đĩnh Hâm đầu tư khai thác, mời các kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế, là địa điểm du lịch lý tưởng, khung cảnh thanh tịnh, không gian thư thái, không khí trong lành, rất thích hợp với những ông già trong mắt của Đường Ca Nam đến đây hun đúc tài năng, mời vài người bạn thân, pha một bình trà, nghe một bản nhạc cổ, chơi cờ trò chuyện, rửa trôi mùi tiền đã ám vào người trong suốt hơn nửa đời người. Dĩ nhiên, nếu bạn thích phong cảnh của châu Âu hơn vậy thì xin đi ra khỏi cửa và rẽ trái.

Ngoài ra, suối nước nóng ở đây cũng rất nổi tiếng. Nếu bạn đến thành phố Thánh Anh mà không ngâm mình trong suối nước nóng ở Bắc Thần thì quả là điều đáng tiếc.

Quay trở lại vấn đề chính, tiệc búp phê được đặt tại tầng 5, không gian rộng, tầm nhìn rất thoáng, có thể nhìn thấy cảnh đêm huyền ảo của hồ Thần Dương. Đường Ca Nam và Phong Bình đến chậm vài phút. Cô nhìn vào hội trường, đúng là như lời Đường Ca Nam nói, rất nhiều bậc tiền bối, những cô gái mà họ dặt theo tỷ lệ nghịch với tuổi tác của họ, càng già thì bạn gái đi cùng lại càng trẻ.

Đường Ca Nam đưa Phong Bình đi chào khách, đều là những người đáng tuổi chú bác. Họ đối xử với anh khá thân thiện, hòa nhã nhưng với Phong Bình lại lạnh lùng, người thì thân thiết khen ngợi đôi câu, người thì chỉ gật đầu, bất lịch sự đến nỗi coi như không nhìn thấy cô. Sau một vòng chào hỏi, cô thăm than thở trong lòng: Mỗi người ở đây đều ngạo mạn hơn cô gấp trăm lần, Đường Ca Nam lại còn muốn cô biểu hiện ngạo mạn. Hừm, lẽ nào đây là lời nhắc nhở một cách uyển chuyển?

Chỉ có điều thế này càng tốt, cô không cần phải mỉm cười, càng không cần phải nghe họ nói những lời sáo rỗng, nghe lại ảnh hưởng đến khẩu vị. Tuy đi cùng Đường Ca Nam nhưng cô đã dán mắt vào những món ăn ngon từ lâu rồi. Điều bộ ấy đã lọt vào mắt người khác khiến họ càng coi thường cô hơn. Đúng là tầng lớp thấp hèn, trong mắt chỉ có ăn thôi, vì sao cậu con trai thứ hai nhà họ Đường không cho cô ta học lớp lễ nghĩa mà đã lòi ra ngoài rồi? Có người thì thầm chế nhạo.

Một người khác nói, nhìn cái nhẩn của cô ta kia, đúng là nhà giàu mới nổi.

Một người đàn ông cao gầy cũng đang nhìn chăm chăm về phía cô.

Bạn gái anh ta nói: “Hạo Vân, lại chào một tiếng đi”.

Đường Hạo Vân cầm ly rượu trên tay, giữ im lặng.

Bạn gái anh ta làm nũng: “Đi mà, em muốn xem xem cô ta có ma lực gì mà lại trói được cậu Nam”.

Thế là Đường Hạo Vân đưa cô ta lại gần, hai anh em chạm mặt nhau, cùng nâng ly.

Đường Ca Nam giới thiệu: “Anh trai anh, bạn gái luật sư của anh ấy, cô Tôn Viên Viên”. Sau đó nhìn Phong Bình, mỉm cười nói: “Cô ấy thì không cần giới thiệu chứ?”

Tôn Viên Viên mỉm cười: “Gần đây Cô Phong là nhân vật tiêu điểm của thành phố này, không muốn biết cũng khó. Chúc mừng cậu Nam, cô Phong quả là có phúc lớn”.

Chúc mừng Đường Ca Nam trước, sau đó khen ngợi Phong Bình có phúc lớn, ha ha, quả là không hổ là luật sư.

Phong Bình cười, không nói gì, hướng ánh nhìn về phía Đường Hạo Vân.

Đường Hạo Vân lông mày lười mác, mặt chữ quốc, da hơi đen, nhìn vẻ ngoại hình đúng là chín chắn hơn Đường Ca Nam rất nhiều. Lúc này, khuôn mặt của anh ta toát lên nụ cười thoáng qua, anh ta gật đầu một cách không tự nhiên và nói: “Chào cô”.

Đó không phải là một thái độ thân thiện nhưng cũng không biểu lộ vẻ thù địch. Phong Bình ngẩng đầu uống cạn ly rượu và nói: “Tôi vào phòng vệ sinh, mọi người cứ nói chuyện”.

Nói xong, cô đặt ly rượu lên bàn rồi bước về phía nhà vệ sinh. Đường Hạo Vân và Tôn Viên Viên mặt đàn ra, sau đó cùng quay lại nhìn Đường Ca Nam.

Đường Ca Nam tỏ vẻ vô tội, nhún vai và nói: “Cô ấy là vậy đấy, ha ha, thật đáng yêu”.

Câu cuối cùng mà anh nói bổ sung khiến hai người họ “choáng” nặng.

Tôn Viên Viên cũng không kịp uống hết ly rượu để làm dịu tâm trạng của mình. Cô dựa vào sự nỗ lực của bản thân mình để đạt được thành công, cùng Đường Hạo Vân đi đến được ngày hôm nay quả là không dễ dàng gì. So với Phong Bình một bước lên trời, khó tránh khỏi cảm thấy bất công, nhưng cô lại dồn nỗi tức giận vào Đường Hạo Vân. Vì sao anh ta không thể bóc đồng một lần giống Đường Ca Nam? Vì sao anh ta chỉ nghĩ đến cái này nghĩ đến cái kia mà không nghĩ đến tình yêu, cô sắp ba mươi tuổi rồi...

Đường Hạo Vân không hề biết rằng bạn gái đang than thở vì thời gian đã cướp đi tuổi thanh xuân của mình, anh hạ thấp giọng nói: “Nam, em đừng có chơi quá”.

Đường Ca Nam khẽ cười và nói: “Anh nói gì vậy?”

“Em cố tình đưa cô ta đến...”

“Cô ấy là vợ sắp cưới của em”.

Đường Hạo Vân bực mình: “Em nhìn xem em... Ô, giám đốc Lưu, lâu rồi không gặp”. Anh ta bỗng nhiên đổi giọng, nhìn về phía sau em trai và mỉm cười.

Đường Ca Nam quay người lại, thì ra cứu tinh của mình là giám đốc Lưu của doanh nghiệp Thiên Diêu.

Thế là ba người bắt đầu hàn huyên.

Lúc ấy, Phong Bình ở trong phòng vệ sinh cũng hàn huyên với người khác.

Người bắt chuyện với cô là một cô gái rất trẻ đẹp, lông mày rậm, mắt đen nhánh, đẹp nhất là mái tóc dài của cô ấy, dày mượt, đen nhánh, đẹp hơn cả người mẫu quảng cáo dầu gội đầu. Cô đang rửa tay thì cô gái này đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy cô, cô gái ấy liền nói: “Ơ, cô là Phong Bình?”

Phong Bình ngây người: “Xem ta tôi đã thực sự trở thành người nổi tiếng, phải làm quen với việc bị nhận ra bất cứ lúc nào và ở bất kỳ đâu...”

Cô gái ấy cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo, vui tai, Phong Bình cũng có ấn tượng, nhìn cô ấy kỹ hơn.

Cười xong cô ấy nói tiếp: “Cô xinh hơn trong ảnh nhiều”.

“Cảm ơn”. Phong Bình mỉm cười.

“Chắc chắn là Đường Ca Nam rất yêu cô”. Mắt cô ấy tròn xoe, dáng vẻ hồn nhiên, ngây thơ.

Phong Bình không biết nói gì, chỉ biết mỉm cười, sau đó chỉ tay về phía cửa, ý nói là mình đi trước.

Cô gái ấy lại cười, vội gật đầu.

Đúng là một cô gái hoạt bát đáng yêu. Phong Bình mỉm cười đẩy cửa bước ra, ngẩng đầu lên thì thấy một người đang đứng ở ngoài hành lang.

Cô nhìn thấy người ấy, nụ cười bỗng cứng lại trên khuôn mặt.

Đối phương đứng chếch người, mỉm cười, nhìn thấy cô cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Đường Trạ.

Cô đã nhìn thấy ảnh của ông ta trên mạng, chắc chắn không nhận nhầm người.

Một người đàn ông trung niên, dáng vẻ nhỏ nhắn, người cao gầy. Trông ông khô hơn hai cậu con trai của mình, nếu chỉ nhìn tướng mạo thì cô không tin ông đã năm mươi tuổi.

Lẽ nào cô gái lúc nãy chính là trợ lý của ông ta? Hai người họ đã gắn bó keo sơn đến mức này, ngay cả lúc cô ấy vào phòng vệ sinh ông ta cũng đứng ngoài chờ? Không thể thế được? Ông ta là Đường Trạ cơ mà.

“Cô là Phong Bình...”

Ha ha, đúng là cái hay của người nổi tiếng, không cần giới thiệu bản thân với người lạ, Phong Bình mỉm cười: “Là tôi, thật không ngờ lại gặp ngài”.

Ý của cô là không ngờ lại gặp ông tại bữa tiệc này, nhưng lúc ấy hai người đang đứng trước cửa phòng vệ sinh, câu nói này nghe có vẻ mang chút gì đó của sự chế giễu.

Đường Trạ cười: “Tôi cũng không ngờ...”

Câu nói này của ông ta nghe cũng thật kỳ lạ, dường như nói xong rồi nhưng lại có vẻ như để lại vẻ sau, khiến người ta lặng im chờ đợi, nhưng ông ta lại không nói nữa.

Ông ta có đôi mắt sâu nhưng ánh mắt lại rất dịu dàng: “Cô xinh hơn trong ảnh nhiều, thằng Nam quả là có mắt nhìn người”.

Ý... Gần đây hot kiêu khen người khác xinh hơn trong ảnh sao?

“Cảm ơn”. Phong Bình mỉm cười nói tiếp: “Chỉ có điều tôi không nên làm mất thời gian của ngài”.

Đường Trạ gật đầu, nhưng nét mặt biến đổi rõ rệt.

Phong Bình quay người bước đi, tự thấy câu nói ấy có chút không thỏa đáng. Nhưng nhờ may ông ta không phải đang đợi người, cô gái trong đó không phải là người tình của ông ta thì sao? Nếu đã gặp nhau ở cửa phòng vệ sinh thì cứ coi là ông ta đi vệ sinh là được. Nhưng khi cô đi qua bức bình phong, rẽ trái vào phòng lớn thì bỗng nhiên phát hiện phòng vệ sinh nam ở đầu bên kia. Nói như vậy thì quả thực là ông ta đang đợi người chứ không phải đi vệ sinh. Tác phong ấy của ông ta cũng thật là...

Cô vào phòng tiệc, tìm Đường Ca Nam: “Anh đoán xem em vừa gặp ai ở phòng vệ sinh?”

“Ai?”

“Bố anh”

“Không phải chứ?” Đường Ca Nam ngạc nhiên nhìn cô: “Chắc ông ấy không mắc chứng đãng trí tuổi già chứ, sao lại chạy đến phòng

vệ sinh nữ?”

Phong Bình bị anh ta làm cho phì cười, đưa tay vỗ nhẹ vào cánh tay anh ta và nói: “Gặp ở ngoài hành lang. Sao anh không nói với em tối nay bố anh cũng đến?”

Đường Ca Nam uống một ngụm rượu, lạnh lùng nói: “Ông ta xuất quỷ nhập thần, ai biết là ông ta có đến hay không? Ông ta đến thì sao chứ? Có ăn thịt người đâu mà sợ? Lẽ nào em cũng căng thẳng?” Bỗng nhiên anh ta quay sang nhìn cô với ánh mắt sáng quắc.

Phong Bình chau mày phiền não: “Một chút thôi, dù gì thì ông ấy cũng là bố anh...” Chưa đợi cô nói hết câu, Đường Ca Nam liền cười phá lên: “Sao, cuối cùng thì em cũng muốn lấy anh rồi sao?”

Phong Bình quay sang, nhú mày nhìn anh.

Đường Ca Nam nói với giọng điệu gần như chế nhạo: “Nếu không em quan tâm ai là bố anh làm gì?”

Nghe giọng điệu ấy của anh, ban đầu Phong Bình thấy kỳ lạ nhưng chợt hiểu ra rằng: A, thì ra anh muốn kích Đường Trạ, anh muốn làm ngược lại với cha mình. Vì sao?

Cô không kìm được chớp chớp mắt.

Đường Ca Nam thân nhiên hỏi: “Em định quyến rũ anh à?”

Phong Bình dở khóc dở cười, quay mặt đi không nhìn anh nữa nhưng không kiềm chế được buột miệng nói: “Thì ra anh ấu trĩ như vậy?”

“Em nói gì?”

“Không có gì”.

“Em nói anh ấu trĩ”.

Bỗng nhiên Đường Ca Nam nắm lấy cổ tay cô, giọng lạnh lùng, dường như không thể chấp nhận được từ ấy.

Ly rượu trên tay Phong Bình trông chành đổ ra ngoài, đổ vào mu bàn tay, bỗng chốc cô cũng không kiềm chế được muốn nổi nóng, nhưng quay mặt lại nhìn ánh mắt anh bỗng thấy kinh ngạc. Trời ơi, hình như từ ấy đã đánh trúng điểm yếu của anh ta, cần phải xoa dịu. Cô đang định nói vài lời dịu dàng thì bỗng nhiên bên cạnh vang lên giọng nói: “Nam, các con đang làm gì vậy?”

Đường Trạ khoác tay một cô gái ngây thơ tóc dài óng mượt, cười típ mắt tiến lại gần phía họ. Vì có sự xuất hiện của Đường Trạ nên hai người họ lập tức trở thành tiêu điểm của bữa tiệc, tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía họ.

Không gian xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng lạ thường. Phong Bình không kìm được than thở trong lòng, thật là, có gì thì từ từ nói, anh kích động cái nổi gì chứ. Để xem anh sẽ xử lý như thế nào?

Đáng khen thay cho Đường Ca Nam, dưới sự chứng kiến của rất nhiều người, anh ta đáp rằng: “Bọn con chuẩn bị hôn nhau, bố ạ”. Nói xong, anh ta đặt ly rượu của mình xuống, kéo cô vào lòng, cúi xuống hôn vào môi cô.

Phong Bình thấy “choáng”. Thậm chí cô nghi ngờ không biết những giọt rượu bị đổ ra tay có rung lên hay không. Nhưng nếu lúc ấy không phối hợp với anh thì không được, đành phải nhắm mắt làm ra vẻ ngây ngất. Đợi Đường Ca Nam hôn xong ngẩng đầu lên cô vẫn còn nhắm mắt tỏ vẻ đắm đuối và nói: “Lại lần nữa đi”.

Đường Ca Nam ngây người, không tin vào tai mình.

Những người đứng gần bắt đầu cười ồ.

Đường Trạ như cười mà không phải là cười.

Nhưng, khi Đường Ca Nam nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đến hút hồn của cô, anh không kiềm chế được bản thân, cúi xuống hôn cô. Lần này anh hôn rất đắm đuối, Phong Bình cũng đáp lại anh. Sau khi họ rời được nhau thì Đường Trạ đã bỏ đi. Những người xung quanh đều đã quay lại với chuyện của mình, không ai để ý đến họ nữa.

Phong Bình hít một hơi thật sâu nhưng má vẫn nóng rát, không hiểu vì sao mà trong lòng thấy nực cười. Đường Ca Nam cũng có đôi chút khó xử, cô tỏ vẻ bình tĩnh nâng ly rượu trên bàn uống một ngụm, sau đó mới phát hiện mình uống rượu của phụ nữ, bỗng nhiên lại thấy khó xử hơn.

Phong Bình không nhịn được cười, khẽ trêu chọc anh: “Đừng căng thẳng thế, kỹ thuật hôn của anh rất đỉnh”.

Đường Ca Nam mặt đỏ như gấc chín. Rốt cuộc cô ấy đang nói gì vậy, nếu kỹ thuật hôn của anh đỉnh như vậy rồi thì anh căng thẳng cái nổi gì? Anh căng thẳng chỗ nào? Thật là... Chỉ có điều, anh là Đường Ca Nam cơ mà, anh tỏ vẻ thân nhiên và nói: “Cảm ơn, từ trước đến nay anh luôn tự tin về điều đó”.

Phong Bình không nhịn được cười: “Em lại muốn vào phòng vệ sinh”.

“Em vừa vào cơ mà”.

“Em lại muốn đi nữa...”

Nói xong cô rời khỏi phòng khách, đi qua hành lang phía sau tấm bình phong, ra ban công ngắm cảnh. Hai tay chống vào lan can mát lạnh để nhiệt độ trong người giảm đi. Lúc ấy, cảm giác muốn cười, muốn thoát khỏi không gian ấy cũng không còn nữa. Phong cảnh bên ngoài cửa kính trở nên lung linh đa sắc hơn dưới sự bao trùm của bóng đêm và ánh đèn lấp lánh, cô nhìn rồi thở phào nhẹ nhõm.

Đường Trạm nổi tiếng trong giới kinh doanh nhờ nghị lực và ý chí kiên cường, nhưng bản thân ông ta lại rất phong độ, thân thiện, dễ gần. Lẽ ra ông ta phải là một người cha tốt. Rồi cuộc Đường Ca Nam và ông ta có mâu thuẫn gì mà anh không tiếc lấy hôn nhân của mình ra để thách thức?

Bỗng nhiên cô nhớ lại lần trước trên đường đến Thần Dương Resort, khi Đường Ca Nam nghe thấy tin ấy trên xe. Đường như sau buổi tối hôm ấy Đường Ca Nam gây nhiều chuyện hơn, kéo dài liền hai tháng liền mới trở lại bình thường. Anh ta bất mãn với thói trăng hoa, trau già thích ăn cỏ non của ông ta, cảm thấy mất mặt hay là lo gia sản?

Xin hãy tha thứ cho suy nghĩ tiêu nhân ấy của cô.

Phong Bình mỉm cười tự chế nhạo mình. Quả thực là cô sống quá nhàn hạ nên mới đến nhà họ Đường. Nhưng cần gì quan tâm chứ, nhàn hạ thì vẫn là nhàn hạ.

Chương 6: Thời Gian Như Nước Trôi

Tối hôm ấy, lần đầu tiên hai người có hành vi thân mật, quan hệ giữa hai người cũng trở nên huyền diệu hơn. Hai người đều không phải là thiếu niên trong trắng, dĩ nhiên cũng nghĩ đến chuyện ấy, nhưng dù trong ý nghĩ tỉ mỉ đến từng chi tiết nhưng muốn hành động thì lại là chuyện khác. Huống hồ chuyện đính hôn của họ bắt nguồn từ đầu óc không mấy minh mẫn của Đường Ca Nam. Hay nói cách khác là không có cơ sở của tình yêu, mà làm chuyện ấy mà không có cơ sở của tình yêu thì theo quan niệm truyền thống là vô đạo đức.

Phong Bình không phải là người có ý thức đạo đức mãnh liệt. Đường Ca Nam cũng vậy. Nhưng Đường Ca Nam nghĩ rằng, mình đã lợi dụng Phong Bình trong chuyện đính hôn này, cô ấy đã phải chịu thiệt thòi. Mặc dù đường như cô ấy không nghĩ như vậy nhưng anh vẫn cảm thấy áy náy trong lòng, nghĩ rằng mình không thể thêm khát cơ thể của cô ấy như thế được, vì vậy rất chú trọng thái độ.

Đáng tiếc là lương tâm của anh nhận ra rằng Phong Bình hoàn toàn không hiểu điều đó mà ngược lại hiểu lầm anh đang lo lót cho việc hủy hôn sau này, để lại đường lui... Lúc ấy cô vẫn chưa hiểu Đường Ca Nam thực sự. Đường Ca Nam hoàn toàn không nghĩ đến điều này. Anh tin rằng trên thế giới này không có chuyện gì là tiền không thể giải quyết được. Dù là sau này anh có hủy hôn thì chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thêm bao nhiêu con số trên tờ ngân phiếu, làm sao có thể làm khó anh được? Bây giờ anh có chút tình cảm với cô. Ngay cả bản thân anh cũng thấy ngạc nhiên. Dĩ nhiên rồi, trong mắt người ngoài, hai người họ không quan hệ với nhau mới là chuyện lạ.

Họ sống chung trên một tầng, một người ngủ trong phòng ngủ, một người ngủ ở phòng khách, vì không gian quá rộng, trong đêm tối nhìn thấy hai cánh cửa màu đỏ thẫm cách nhau một khoảng cách khá xa, cảm giác rất xa vời. Thời gian nghỉ ngơi của hai người cũng cách nhau khá xa, giống như là cả hai cố tình tách ra, tránh chạm mặt nhau.

Buổi sáng Đường Ca Nam dậy đi làm thì chắc chắn Phong Bình đang ngủ rất ngon. Buổi tối anh phải đi tiếp khách còn Phong Bình thì lại vô cùng căm ghét chuyện ấy. Hơn nữa cũng vào dịp cuối năm nên quả thực anh rất bận rộn.

Tiếp theo là những scandal cuối cùng cũng đã lắng xuống.

Tin mới mà, chủ yếu là ở chữ “mới”. Dù là người nổi tiếng nhất thì cũng không thể ngày nào cũng độc chiếm truyền thông – Ngoài những người dẫn chương trình. Huống hồ bản thân Phong Bình cũng không có giá trị tin tức gì. Chủ yếu là cô leo lên cái cây cỏ thụ nhà họ Đường, thế nên trong thời gian ngắn đã thu hút giới truyền thông và trở thành tiêu điểm. Kế hoạch tiếp theo của đội săn tin chắc là thu thập những ý kiến phản đối của nhà họ Đường, sau đó là dồn sức vào chộp lấy “thói lãng nhãng” của Đường Ca Nam, rồi ngồi chờ diễn biến tình cảm của họ. Tóm lại họ là những người vô cùng tâm huyết với nghề, nếu không tạo ra scandal thì sẽ hình thành con đường để đến với scandal.

Phong Bình yên phận một vài ngày lại muốn rục rịch hành động. Trước tiên cô hẹn gặp Phương Bá Thao, nhờ ông ta xử lý căn hộ trên đường Anh Hoa, đồng thời giải thích qua về chuyện đính hôn để thỏa mãn những nghi vấn và tò mò của ông ta. Việc đã đến nước này, Phương Bá Thao cũng chỉ biết chúc phúc. Sau đó hai người cùng ăn trưa, trong lúc nói chuyện, không thể thiếu được chuyện ở bữa tiệc từ thiện trước.

Nhắc đến chuyện ấy Phong Bình lại thấy ức chế.

Chưa nói đến chiếc áo ấy, quan trọng nhất là thái độ của nhân viên phục vụ, quả thực là quá xấu xa. Họ là những người không hiểu biết, cô không cần thiết so đo, tất cả nợ nần dồn lên đầu Chu Tân Trúc. Trái đất tròn, chắc chắn sẽ có ngày gặp lại.

Phượng Bá Thao nghe xong đầu đuôi câu chuyện cũng thấy tức thay. Từ đó về sau, chiếc thẻ khách vip của hội quán Hồng Nhật cũng trở thành bù nhìn, tất cả những hoạt động tổ chức ở đó ông đều không tham gia.

Ông là người làm ăn đã có tuổi nên giải quyết chuyện gì cũng rất cẩn trọng.

Nhưng Đường Ca Nam thì khác. Hội quán Hồng Nhật nhận được điện thoại gây khó dễ của thư ký của anh ta. Giám đốc ở đó mặt mày tái nhợt. Đúng là đời người khó đoán, ai mà biết được người phụ nữ ấy trong nháy mắt bỗng trở thành vợ sắp cưới của cậu con trai thứ hai nhà họ Đường? Anh ta vừa mới được Chu Tân Trúc khen ngợi thì lại phải đến chỗ Chu Thiên Hựu nhận tội.

Chu Thiên Hựu là con trai cả của người giàu nhất thành phố Thánh Anh, năm nay hơn bốn mươi tuổi, giao thiệp rất rộng, yêu thích sự nghiệp văn hóa giống cha mình, vốn không ưa Đường Ca Nam nên cũng không coi trọng chuyện này.

Trùng hợp là tối hôm sau hai người gặp nhau ở quán rượu. Hai nhà Đường, Chu đều nổi tiếng khắp thành phố Thánh Anh, dĩ nhiên sẽ không vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà so đo tính toán, nâng cốc hóa giải thù hận, vậy là chuyện ấy tạm gác sang một bên.

Tối hôm ấy Chu Thị thanh toán trước, trước khi đi Đường Ca Nam lại cảm ơn, trong quán bar sang trọng có khoảng gần hai mươi người, cả nam lẫn nữ, ngồi khắp bốn phía, dưới ánh đèn, có một chàng trai nhìn chằm chằm anh. Anh cũng không bận tâm, chào một tiếng rồi ra về.

Ngày thứ Hai, thẻ khách vip của hội quán Hồng Nhật được đưa đến văn phòng giám đốc Bắc Thần. Đường Ca Nam tiện tay vứt vào ngăn kéo. Đến tận chiều thứ Sáu mới chợt nhớ ra. Ngày hôm ấy ở công ty cũng không có việc gì nên anh về nhà sớm.

Lúc ấy là hơn bốn giờ chiều, Phong Bình không có nhà.

Lái xe nói với anh rằng cô Phong đến cuộc bán đấu giá đồ cổ. Anh hỏi địa chỉ rồi lái xe đến đó. Anh không hề biết cô có hứng thú với đồ cổ.

Đường Ca Nam tìm thấy chỗ, vừa mới giảm tốc độ quay xe thì nhìn thấy Phong Bình đeo cặp kính râm rất to, gần như che kín nửa khuôn mặt, đang đứng nói chuyện với một người đàn ông. Lúc ấy thời tiết không tốt lắm, trời âm u, gió thổi quạt chiếc áo khoác màu xanh đậm của cô ấy.

Anh thấy người đàn ông kia quen quen, vì anh ta đứng chếch, nên nhìn không rõ lắm.

Anh đỗ xe rồi bước thật nhanh về phía họ, vừa đi vừa gọi: “Phong Bình”.

Nghe thấy tiếng gọi, cả hai người cùng quay mặt lại.

Phong Bình không chuẩn bị trước cho sự xuất hiện của anh ta nên thấy hơi ngạc nhiên, làn da trắng mịn dưới cặp kính râm bỗng tái nhợt, đôi môi xinh đẹp nhếch lên, coi như là đáp lại anh. Người đàn ông ấy khá cao, khuôn mặt hơi gầy, đôi mắt dài, khóe mắt hơi chếch lên, trông có vẻ hơi giống con gái.

Đường Ca Nam nhìn hai người, sau đó hướng ánh nhìn về phía người đàn ông đó và hỏi Phong Bình rằng: “Người này là...”

“Chào giám đốc Đường”. Phong Bình chưa kịp nói gì thì người đàn ông ấy đã lên tiếng trước: “Tôi là An Duyệt Sinh của tập đoàn bất động sản Viên Thị”.

“À, Ồ, phó giám đốc An...” Cuối cùng Đường Ca Nam cũng nhớ ra, anh đưa tay ra bắt tay với anh ta.

An Duyệt Sinh bước xuống một bậc, bắt tay anh.

Đường Ca Nam hỏi: “Hai người quen nhau à?”

An Duyệt Sinh liếc Phong Bình rồi mỉm cười và nói: “Dĩ nhiên, trên báo có đăng ảnh mà”.

Câu nói ấy khiến Đường Ca Nam rất hài lòng. Bây giờ Phong Bình là vợ sắp cưới của anh. Chắc chắn là tay phó giám đốc An này muốn làm thân. Thế là anh buột miệng hỏi: “Phó giám đốc là người yêu thích đồ cổ?”

An Duyệt Sinh lại cười: “Dù có sở thích tao nhã như vậy thì tôi cũng không có đủ tiền. Tôi chỉ thay mặt giám đốc Viên thôi, ông ấy đi công tác, không biết lấy thông tin từ đâu mà đặc biệt gọi điện về, dặn tôi nhất định phải mua được chiếc bình hoa mai đời Minh. May mà cô Phong nhường lại...”

“Vậy à?” Đường Ca Nam cười rồi quay lại nhìn Phong Bình.

Phong Bình im lặng đứng bên, lúc ấy mới nói: “Nhìn thời tiết chắc là sắp có tuyết rồi. Chúng ta về nhà thôi. Tạm biệt anh An”. Nói xong cô cũng không nhìn An Duyệt Sinh mà quay người đi trước.

Đường Ca Nam và An Duyệt Sinh bắt tay chào tạm biệt.

Một lúc sau, chiếc xe phóng ra khỏi bãi đỗ xe, Đường Ca Nam nói: “Thì ra em thích đồ cổ”.

Phong Bình cười nhưng tâm trí thì đang ở nơi nào đó.

“Nếu em đã thích chiếc bình ấy thì việc gì phải nhường cho anh ta?”

“Cũng không phải là tuyệt phẩm gì, em chỉ xem cho vui thôi mà”.

Nghe cô nói vậy, Đường Ca Nam thấy dường như cô rất có con mắt thường thức chứ không phải là xấu hổ hay ngượng ngùng gì. Nhưng chiếc bình mà ngay cả giám đốc Viên muốn có được thì chắc chắn không phải là rẻ. Cô ấy có rất nhiều tiền sao?

Từ hồi quen nhau đến nay, đây là lần đầu tiên anh nghĩ đến vấn đề ấy. Chắc là do thói quen, anh không bao giờ quan tâm đến thu nhập của phụ nữ, bởi vì anh hoàn toàn không có gánh nặng về tiền bạc. Bây giờ anh không khỏi cố gắng nghĩ lại chuyện quá khứ. Quần áo, trang sức của Phong Bình không hề xa xỉ, dường như cô ấy không đeo trang sức quý giá nào, cái kẹp áo mà anh tặng cô cũng chưa thấy cô đeo bao giờ. Ngoài việc yêu cầu về gối cao một chút, còn lại rất dễ phục vụ...

Ờ? Vì sao bỗng nhiên anh lại nhớ lại những cái đó? Giống như một người chồng đang buồn phiền vì chuyện tiền nong của gia đình vậy.

Ý thức được điều đó, Đường Ca Nam bỗng thấy mình thật buồn cười.

Phong Bình gặp lại An Duyệt Sinh, do chưa chuẩn bị tâm lý nên không tránh khỏi cảm thấy hoảng hốt, ngồi im lặng trong xe. Bên ngoài trời tối sầm lại, dường như tuyết sắp rơi. Một lúc lâu sau cô mới chợt nhận ra Đường Ca Nam cũng im lặng, trong lòng thấy có chút nghi ngờ, lại thấy anh nhếch mép cười nên càng nghi ngờ hơn. Lẽ nào anh ta biết chuyện gì đó?

“Anh cười gì vậy?” Phong Bình quay sang hỏi.

“Hà?”

Đường Ca Nam trả lời một cách vô thức, ngẩng đầu lên soi mình trong gương xe thì thấy mình đang mỉm cười, dường như có bí mật gì đó nên không khỏi thấy nóng mặt. Đúng lúc ấy ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào mặt, anh giật mình nghĩ rằng dường như trí tò mò của mình đã đi quá xa.

Tuy Phong Bình thấy lạ vì hiếm khi anh đỏ mặt nhưng cũng không có tâm trạng nào để trêu đùa anh. Cô đang có tâm sự.

Hai người về nhà ăn tối, quả nhiên ngoài trời tuyết đã rơi.

Khó khăn lắm mới có chút thời gian riêng bên nhau, Đường Ca Nam rất muốn ngồi với cô thật lâu trong căn phòng ấm áp, thường thức khung cảnh tuyết rơi bên ngoài, chẳng kém phần lãng mạn. Nhưng không ngờ từ đầu đến cuối Phong Bình đều để tâm trí tận đâu đâu, điều ấy khiến anh thấy mất hứng.

Lạ thật, anh không hề hiểu cô, vì sao lại đính hôn với cô nhỉ? Anh giống những người làm chuyện ngu ngốc trong lúc bị kích động, xong chuyện mới giật mình hoảng hốt. Thực ra nếu lúc ấy có một cô gái khác thì chắc chắn anh cũng sẽ hỏi và chắc chắn họ cũng sẽ nhận lời. Không phải là tự tin quá mức mà quả thực sức hấp dẫn của nhà họ Đường khiến người ta khó lòng mà cưỡng lại được. Đến nay Đường Ca Nam vẫn chưa có kinh nghiệm bị từ chối. Nếu Phong Bình đủ thông minh thì nên biết cách thể hiện, biến giả thành thật. Tuy chuyện đính hôn của họ cũng không hoàn toàn là giả, chỉ có điều, tục ngữ đã có câu: “Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng”. Nhưng trên đời này tình cảm là chuyện khó nói, nếu có biến cố thì nhiều nhất là anh sẽ bị mắng là kẻ bạc tình. Nhưng người mắng anh còn ít sao?

Nghĩ vậy, tâm trạng vui vẻ ban đầu cũng tiêu tan, anh lầm lì đi lên tầng.

Phong Bình ngồi một mình trên sofa rồi cũng đứng dậy đi lên tầng, khi đi qua cửa thư phòng, bỗng nhiên nghe thấy Đường Ca Nam nói: “Này...”, giọng điệu như đang muốn nổi cáu với ai đó.

Phong Bình dừng lại, thò đầu vào hỏi anh: “Có chuyện gì à?”

Đường Ca Nam đi vòng qua bàn đọc sách, đưa cho cô tấm thẻ và giải thích: “Bọn họ cảm thấy rất xin lỗi về chuyện đó”.

Phong Bình nhìn thấy hai chữ “Hồng Nhật” trên tấm thẻ lập tức hiểu ra vấn đề, cô cười khẩy và nói: “Thẻ hội viên của hội quán hạng ba, em không thèm”.

Đường Ca Nam giật mình, cảm thấy hai chữ “hạng ba” nghe rất chói tai. Anh cố kiềm chế, cố ý cười và nói: “Thế theo em, thế nào mới được gọi là hội quán hạng nhất?”

Phong Bình nói: “Hội quán riêng của bố anh ở núi Nhạn Đãng có thể coi là hội quán hạng nhất?”

Có thể coi đó là tặng bốc không?

Đường Ca Nam không nói gì, rồi thấy cô nói tiếp: “Chu Tân Trúc lấy áo khoác của em. Tấm thẻ hội viên này coi như xong sao? Hừ, dù cô ta tặng em cả cái hội quán Hồng Nhật ấy thì em cũng không thèm”.

Đường Ca Nam không biết đó là những lời nói trong lúc tức giận hay chiếc áo khoác ấy thực sự quý giá nên hỏi: “Chiếc áo khoác đó có ý nghĩa đặc biệt sao?”

Phong Bình nói: “Không. Nhưng dù nó có rách nát thì cũng có ý nghĩa hơn tấm thẻ này”.

Đường Ca Nam không còn gì để nói.

Cô tức giận bổ sung thêm một câu: “Em quyết không bao giờ đến hội quán ấy nữa”.

Đường Ca Nam mỉm cười vì những lời nói trẻ con của cô, anh nói: “Nhưng những người trong giới của chúng ta hầu như đều đến đó chơi...”

“Em không có hứng thú với những người trong giới của anh”. Phong Bình ngắt lời anh, xoa tay chúc ngủ ngon.

Mặt Đường Ca Nam biến sắc, câu nói ấy chẳng khác nào em không có hứng thú với anh. Anh tự cho rằng mình là người rất biết cách ứng phó với phụ nữ, nhưng cứ nói chuyện với cô là không biết làm thế nào, dù là người phụ nữ cao ngạo đến đâu thì trước mặt anh cũng phải nhún nhường vài phần, chỉ có Phong Bình là ngoại lệ.

Tâm trạng vui vẻ của anh tan biến như mây khói, anh cảm thấy ức chế. Đã đính hôn với người ta rồi còn nói không hứng thú, nói những lời ấy không sợ đã quá muộn rồi sao? Anh gặp không ít những cô gái chơi trò lật mềm buộc chặt, nhưng không có ai chơi giống cô ta. Một người không có tiền mà mở mồm ra là ăn nói xằng bậy, thật đáng ghét.

Chính vì những điều này mà đêm ấy anh mất ngủ.

Đêm hôm ấy, có ít nhất hai người mất ngủ giống anh, một người là Phong Bình, một người là An Duyệt Sinh.

Từ sau khi nhìn thấy ảnh của Phong Bình trên báo, An Duyệt Sinh lúc nào cũng tưởng tượng đến cảnh tượng lúc hai người gặp lại nhau. Dĩ nhiên, trước khi nhìn thấy tấm ảnh ấy anh cũng đã từng nghĩ đến điều đó. Nhưng lúc ấy ý nghĩ quá mơ hồ, quá trừu tượng. Sau khi nhìn thấy tấm ảnh ấy anh tưởng tượng cụ thể hơn, phạm vi cũng thu hẹp hơn rất nhiều.

Cô ấy là vợ sắp cưới của Đường Ca Nam. Đường Ca Nam là giám đốc hành chính của Bắc Thần. Bắc Thần là khách hàng lớn của Viên Thị, hai bên đang hợp tác trong lĩnh vực bất động sản. Trong hoàn cảnh như vậy, có lẽ họ sẽ gặp nhau trong một buổi tiệc nào đó...

Kết quả là trong cuộc bán đấu giá.

Về ngoài của cô ấy không khác gì trong ảnh, nhưng phong thái, cử chỉ thì khác hoàn toàn so với trước đây. Trước đây cô còn trẻ, còn non nớt, thỉnh thoảng cũng thấy bất an, mất tự nhiên, nhưng bây giờ cô ngồi trên ghế với tư thế tao nhã, bình thần giờ bán đấu giá, số tiền lên đến hàng tỷ mà nói thản nhiên như không, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Đúng là có nhiều tiền có khác, thay đổi một cách chóng mặt.

Anh vẫn còn nhớ mùa thu năm ấy, cô bị đuổi việc, chỉ vì ba trăm tệ mà cô cãi nhau với người ta đến nỗi làm kinh động cả bảo vệ dưới tầng một. Đó là lần đầu tiên anh phát hiện ra rằng thì ra cô là một người trọng tiền bạc. Bình thường cô thường tỏ thái độ không coi tiền ra gì. Ví dụ khi anh xuýt xoa khen một loại xe ô tô nào đó trong ti vi thì dù đang làm việc khác cô cũng chạy lại và nói như muốn lấy lòng anh: “Nếu anh thích thì chúng ta đi mua một cái”. Giọng nói của những kẻ lắm tiền, cứ như kiểu dường như họ có thể mua được ngay chiếc xe ấy thật vậy. Anh ghét nhất là cái tính hài hước thái quá ấy của cô, anh không những không thích thú chút nào mà ngược lại còn thấy phản cảm. Mỗi lần như vậy anh đều mượn cớ đi vệ sinh rồi hút hai điếu thuốc để làm nguội bốt nỗi tức giận trong lòng. Sau khi anh ra ngoài, tuy cô không nói gì nhưng chắc chắn việc đầu tiên cô làm là vào phòng vệ sinh bật quạt thông gió.

Cô vô cùng hài lòng với thói quen vứt quần lót và tất vào cùng một chiếc giỏ của anh. Nhưng anh không thể sửa được. Thực ra lúc mới bắt đầu anh cũng thử thay đổi, tuy nghĩ rằng cô làm như vậy là coi trọng hóa vấn đề, chuyện bé xé ra to nhưng về sau anh lại cố ý làm như vậy, dường như cố tình muốn chọc giận cô. Ngoài ra, lối sống tiểu tư sản của cô cũng khiến anh không thể chấp nhận được. Tiền lương thì không nổi ba nghìn tệ mà cứ đòi dùng hàng nhập khẩu. Từ nước gội đầu, sữa tắm đến gối, chạp mắt. Đặc biệt là chạp mắt, quả thực có chút nực cười. Hồi học đại học, anh ở cùng sáu người, cũng chưa thấy ai cần có chạp mắt mới ngủ được.

Cô là một điển hình cho việc tiêu tiền như nước, tuy cô chưa bao giờ nhắc đến việc thiếu tiền nhưng cái kiểu ăn tiêu như thế thì chẳng có người đàn ông nào dám chung sống với cô suốt phần đời còn lại, ít nhất là anh không muốn. Huống hồ cô thường xuyên thất nghiệp, nhưng nhờ có khuôn mặt xinh xắn nên dù không có bằng cấp vẫn tìm được việc một cách khá dễ dàng. Cũng chính vì lý do đó mà anh càng không dám nghĩ đến tương lai của hai người.

Trong khoảng thời gian hơn một năm ở bên nhau, cô thất nghiệp năm lần. Lý do có thể dùng nhan đề một bài hát để giải thích, đó là *Chỉ trách em quá xinh đẹp*. Vì quá xinh đẹp nên thường được cấp trên hoặc lãnh đạo khen ngợi quá lời. Một khi nuốt không trôi là cô bỏ không làm nữa. Thế nên mới có vụ cãi nhau ấy.

Hôm ấy cãi nhau nhưng vẫn không đòi được tiền. Họ lại còn bị mọi người vây quanh rồi chỉ trích. Thú thực lúc ấy anh thấy rất mất mặt. Trên đường về hai người không nói một câu nào.

Dường như bắt đầu từ lần đó, cả hai người đều có chút gì đó khang khác.

Nhưng cô muốn anh làm thế nào đây? Giúp cô cãi nhau ư? Xin lỗi, anh không dám làm chuyện ấy. Thà rằng bỏ ba trăm tệ ra đưa cho

cô còn hơn. Ở cái công ty có hàng trăm hàng vạn người ấy, khả năng của anh không lớn hơn con giun con kiến là mấy. Cô nghĩ anh sẽ thế nào? Sớm nhận ra sự thực ấy cũng tốt, có thể sớm kết thúc.

Xét từ một góc độ khác, qua chuyện này anh có thể hiểu cô một cách rõ ràng hơn. Tiêu chuẩn đánh giá người khác của anh quyết định rất lớn vào thái độ của người ấy đối với tiền bạc. Bình thường cô rất ít khi nhắc đến vấn đề tiền bạc, thỉnh thoảng nhắc đến cũng đủ khiến người ta nghẹn thở. Dĩ nhiên anh quyết không chủ động hỏi. Một là cô không tiêu của anh một đồng nào, thỉnh thoảng mua quà cho cô, cô cảm thấy rất vui. Hai là anh sợ rằng nhắc đến sẽ rước họa vào thân, không phải anh kiệt xỉ như vậy mà là thái độ tiêu pha của cô khiến anh rùng mình. Đừng nói là anh không có tài lực hùng hậu, dù bây giờ đã có thật nhưng vẫn không thể vung tiền như rác, bởi vì tiền của anh là do anh nỗ lực kiếm được, không giống như Đường Ca Nam.

Cô là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, vì nhất thời xúc động mà nhận lời anh ta. Sau khi tình cảm mãnh liệt ban đầu tan biến, trong lòng không hẳn không cảm thấy không cam lòng. Xét từ việc cô đính hôn với Đường Ca Nam thì quả thực là tiền đồ rộng mở.

Sự ra đi của cô là đúng đắn.

Họ ở bên nhau là ràng buộc nhau, u ám, âm đạm. Bây giờ sự nghiệp của anh cũng coi là thuận lợi, chắc chắn cô cũng thuận lợi bước chân vào cửa nhà giàu. Đó là kết cục quá mỹ mãn.

Chỉ có điều anh cần phải gặp cô một lần.

Sau khi cô ra đi, anh tưởng rằng mình có thể nhanh chóng quên được cô. Nhưng sự thực thì hoàn toàn ngược lại, anh không những không quên được cô mà lại càng nhớ cô hơn. Một khoảng thời gian rất lâu sau đó anh mới hiểu được trạng thái tâm lý ấy của mình, không phải vì anh vẫn còn yêu cô mà là vì cô ra đi quá dứt khoát, dứt khoát đến nỗi không để cho anh có một cơ hội để níu giữ. Tuy tám, chín phần là anh sẽ không níu giữ cô nhưng lòng tự trọng của anh không cho phép cô chủ động ra đi.

Vì vậy mà anh luôn nhớ đến cô.

Cô nợ anh một lời giải thích.

Lúc gặp nhau ở buổi đấu giá, cả hai vẫn chưa đi vào vấn đề chính thì Đường Ca Nam xuất hiện. Nét mặt lúc ấy của cô rõ ràng là có chút căng thẳng. Ha ha. Thực ra trước khi chưa gặp cô, anh cũng rất căng thẳng, nhưng sau khi gặp cô lại thấy bình tĩnh hơn.

Chẳng có gì to tát cả.

Nghĩ vậy, An Duyệt Sinh không giấu được nụ cười tự chế nhạo mình, nhẹ nhàng đập tắt điều thuốc trên tay.

Đã có bảy, tám đầu mẩu thuốc lá trong gạt tàn.

Gần đây anh không còn hút thuốc nhiều như trước. Hôm nay cảm xúc trào dâng nên mới buông thả như thế. Anh không có tư cách buông thả, tuy ngày mai là cuối tuần nhưng vẫn có việc phải giải quyết. Chức vụ càng cao thì trách nhiệm càng nặng nề, áp lực càng lớn, đặc biệt là những người phải leo từng bước gian khổ vất vả như anh thì quyết không thể tùy tiện buông thả bản thân.

An Duyệt Sinh muốn gặp Phong Bình nhưng lại không biết liên lạc bằng cách nào. Trên các tờ báo lá cải có rất ít thông tin về cô. Cô kín đáo như vậy khiến anh cảm thấy ngạc nhiên. Thông thường, khi người nghèo một bước lên tiên sẽ khó tránh khỏi dương dương tự đắc, không kiềm chế được bản thân. Huống hồ thành tựu của cô lại đáng kinh ngạc như vậy. Dĩ nhiên cô cần thận thế cũng đúng, dù sao thì vẫn chưa được gả vào cửa nhà giàu. Anh tự cho rằng mình hiểu được ý đồ của cô, cảm giác thật khoái trí.

Thời gian trước, giới truyền thông thì nhau đoán thân phận của Phong Bình nhưng không có ai tìm ra đáp án chính xác. Trong lòng anh cảm thấy rất đắc ý. Bởi vì cô đã từng thuộc về anh, là của anh. Thân xác và con tim của cô đã được anh chiêm ngưỡng và nắm bắt, dường như anh đang nắm giữ một bí mật mà rất nhiều người không biết. Cảm giác thật thích thú. Chỉ tiếc là lúc đầu mình đã không hiểu cô nhiều hơn để biết thêm một số thông tin nữa.

Anh muốn gặp cô, một nửa là vì trái tim mình, một nửa là tò mò. Quả thực anh rất tò mò về cuộc sống của cô trong thời gian gần đây. Sự tò mò ấy khiến anh không thể chờ đợi được. Hai hôm sau, anh đặt mua một bó hoa gửi đến nhà họ Đường, kèm theo một tấm bưu thiếp và vài lời nhắn, cảm ơn vì chiếc bình hoa mai trong buổi bán đấu giá lần trước. Anh tự cho rằng cái cơ này rất thỏa đáng. Sau khi nhìn thấy nó chắc chắn cô sẽ gọi điện cho anh. Nào ngờ hôm ấy Phong Bình đến phòng làm việc của Dịch Nhĩ Dương, tối muộn mới về nhà, bó hoa ấy rơi vào tay Đường Ca Nam. Anh đọc xong chỉ cười, chỉ nghĩ rằng tay phó giám đốc An này quá cẩn thận, không nghĩ ngợi gì nhiều.

Cứ đến cuối năm, Bắc Thần lại tổ chức rất nhiều bữa tiệc, Dịch Nhĩ Dương phải chuẩn bị cho Phong Bình mấy bộ váy dạ hội, nhân tiện thuyết phục cô thường xuyên xuất đầu lộ diện. Phong Bình khịt mũi, nói với anh ta bằng giọng điệu không từ tế gi: “Nhà thiết kế Dì, anh biết có bao nhiêu người tặng quần áo miễn phí cho tôi không?”

Dịch Nhĩ Dương gườm gườm nhìn cô: “Tôi không chỉ tặng cô quần áo mà còn tặng cô tiền đấy”.

Phong Bình cười phá lên: “Thôi đi, tôi có thấy xu nào đâu”.

Dịch Nhĩ Dương cũng cười, chỉ vào đồng vải cao cấp và hai chiếc váy dạ hội đang may dở và nói: “Lẽ nào những thứ này không phải là tiền sao? Chỗ vải ấy đắt lắm đấy. Cô là người hiểu rõ nhất, cất chúng trong tủ quần áo là hành vi vô đạo đức”.

Nhờ có Đường Ca Nam nên Phong Bình đã sớm nghe nói về danh tiếng kiệt xỉ của Dịch Nhĩ Dương, vì vậy không đấu khẩu với anh ta

nữa, đưa tay ra nhìn đồng hồ và nói: “Không còn sớm nữa, tôi phải về rồi”.

Dịch Nhĩ Dương nói: “Đợi nửa tiếng nữa tôi đưa cô về”.

Phong Bình vội nói: “Không cần, tôi bắt taxi”.

Dịch Nhĩ Dương tỏ vẻ nghi ngờ nhưng vẫn quyết định hỏi: “Sao cô không mua xe? Ca Nam không đến nổi...”

“Anh ấy tặng rồi nhưng tôi không đi”, Phong Bình mỉm cười và nói.

“Vì sao?”

“Dù sao cũng không chạy theo thời gian mà...” Phong Bình cười.

“Cô thậm chí không có điện thoại...” Cuối cùng thì Dịch Nhĩ Dương cũng có cơ hội để hỏi điều mà anh ta muốn biết từ lâu.

“Tôi nghĩ rằng mọi người nên giữ chút khoảng cách. Bây giờ thông tin vô cùng phát triển như vậy, không có di động, chẳng phải anh vẫn tìm được tôi sao? Phong Bình mỉm cười.

“Đây là thời đại thông tin, cô sẽ vì thế mà bỏ lỡ rất nhiều cơ hội”.

“Chuyện gì cũng có hai mặt của nó. Chỉ có điều xem anh nhìn từ góc độ nào mà thôi. Tôi hy vọng có được cuộc sống như người cổ. Bây giờ việc gì cũng đạt được một cách quá dễ dàng, niềm vui cũng giảm đi. Hơn nữa, anh biết đấy...” Cô hạ thấp giọng, chớp mắt một cách bí hiểm và nói: “Những cô gái xinh đẹp như tôi thế này, cơ hội được người ta hỏi số điện thoại sẽ vô cùng nhiều. Nếu không cho thì có lúc khó tránh khỏi rắc rối với người khác. Chi bằng không có, đỡ phiền phức”.

Dịch Nhĩ Dương cười phá lên: “Ai dám không tự lượng sức mình, dám nghĩ đến chuyện đó”.

Ý nói là có ai có thể tài lực hùng hậu hơn nhà họ Đường?

Ha ha, một cô gái xuất thân nghèo khó, tốt nhất cô ta nên dành tình cảm cho một chàng trai cũng xuất thân nghèo khó. Như thế người khác sẽ không có gì để nói. Nhưng một khi trao tình yêu cho công tử nhà giàu, vậy thì tình yêu của cô ta sẽ bị “giảm giá”. Hơn nữa dù cô ta có yêu công tử nhà giàu kia thật hay không thì cũng có một số người chắc chắn cho rằng cô có ý đồ khác.

Dĩ nhiên, Phong Bình hoàn toàn không phải là một cô gái xuất thân nghèo khó. Cô cũng không yêu Đường Ca Nam sâu sắc. Vì vậy cô chỉ cười như không có chuyện gì xảy ra, lấy mũ áo trên giá, rồi mặc nghiêm chỉnh, sau đó xua tay chào tạm biệt Dịch Nhĩ Dương.

Bây giờ là bốn giờ, chỉ cần nửa tiếng nữa là giao thông của thành phố này sẽ khiến người ta khó lòng tưởng tượng được. Hàng nghìn hàng vạn người sẽ đổ ra từ mọi ngõ ngách, người qua kẻ lại bít chặt thành phố. Muốn gọi một chiếc taxi sẽ vô cùng khó khăn.

Phong Bình bước ra khỏi tòa nhà, đứng chờ ở bên đường một lúc, không thấy có chiếc xe taxi trống nào đi qua nên đi bộ sang con đường đối diện. Nếu có di động thì có thể gọi điện bảo lái xe đến đón, nhưng ba năm trước cô đã vứt điện thoại đi, sau khi rời xa An Duyệt Sinh cô không dùng điện thoại nữa.

Sau khi rời xa An Duyệt Sinh, cô đã đi du lịch một mình. Cô đi rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người, nếm trải rất nhiều việc nhưng cuối cùng vẫn không thể khiến lòng tĩnh lại. Cô tưởng rằng mình đã hết mình vì tình yêu, hiến dâng hết mình thì nhất định An Duyệt Sinh sẽ là của cô. Nhưng sự thực nói với cô rằng, tình yêu không hề liên quan đến phẩm chất và thái độ.

Anh ta không phải là người xấu, cô cũng không phải. Nhưng hai người tốt thì sao chứ? Chưa chắc họ đã đến được với nhau. Tình yêu sẽ không vì bạn trẻ trung xinh đẹp, giàu có mà coi trọng bạn.

Không sai, quả thực An Duyệt Sinh yêu tiền và bản thân anh ta hơn. Nhưng điều đó cũng chẳng có gì đáng trách cả. Chẳng phải hầu hết mọi người trên thế giới này đều theo đuổi tiền bạc, giàu sang phú quý sao? Đó cũng là chuyện thường tình. Muốn trách thì phải trách bản thân mình. Vấn đề cô không nên giấu diếm thân phận khi sống với anh.

Tình yêu vì tiền chưa chắc đã không phải là tình yêu thực sự. Cô thiếu tình yêu chứ không thiếu tiền. Dù về sau cô đã thử bộc lộ thân phận của mình với anh nhưng khổ nỗi là lựa chọn không đúng phương pháp thì là thời cơ không đúng hoặc vì nguyên nhân khác, kết quả là chưa lợn lành thành lợn què, chưa triển khai được vấn đề thì anh đã cảm thấy ngán lắm rồi.

Về sau cô dần nhận ra rằng họ đã đi vào ngõ cụt, phía trước không có đường để đi tiếp nữa. Nếu cô bộc lộ thân phận thì cũng đồng nghĩa với việc cho anh một cái bạt tai thật mạnh, chỉ riêng lòng tự tôn của một người đàn ông đã khiến họ không còn gì hết.

Trong một đêm mất ngủ của cuộc hành trình cô đơn, trong một khách sạn cũ kỹ ở một thị trấn nhỏ, cô ngồi đọc một cuốn tiểu thuyết dưới ánh đèn mờ nhạt, đọc đến một đoạn trong đó, nước mắt của cô chỉ trực trào xuống...

Anh biết em ngu ngốc, cợt nhả, đầu óc trống rỗng, nhưng anh yêu em. Anh biết ý đồ của em, biết lý tưởng của em, biết lợi thế và sự dung tục của em, nhưng anh yêu em. Anh biết em không phải là người hoàn hảo, nhưng anh yêu em. Để thường thức những thứ mà em đam mê, anh đã cố gắng hết sức. Để biểu lộ cho em biết anh không phải là người ngu ngốc, dung tục, ăn nói vụng về, ngạo nghễ ngốc nghếch, anh đã nhọc lòng biết bao. Anh biết trí tuệ sẽ khiến em vô cùng hoảng sợ, vì vậy anh luôn chú ý hết sức cẩn thận, phải biểu hiện là một kẻ ngốc giống như bất kỳ người đàn ông nào quan hệ với em... Anh yêu em sâu sắc đến vậy. Anh không hề bận lòng vì điều đó.

Cô biết An Duyệt Sinh chưa đủ tốt nhưng cô yêu anh. Đó là lần đầu tiên cô yêu một người, tình cảm quá nhiều, quá sâu sắc, chỉ biết yêu mà không chú ý phương pháp và cách thể hiện nên khó mà có hồi kết tốt đẹp. Lúc ấy cô vẫn còn quá trẻ, vẫn chưa biết rằng đôi khi phương thức thể hiện tình yêu còn quan trọng hơn bản thân tình yêu. Nếu cho cô cơ hội làm lại, chắc chắn cô sẽ làm tốt hơn, nhưng cuộc sống không cho phép người ta nói “nếu”.

Cô đứng chờ đèn xanh đèn đỏ, cảm xúc dâng trào trong tâm trí. Đèn xanh ở trước mặt bật sáng một lúc lâu cô mới chợt nhận ra, vội vàng bước nhanh qua đường, chưa kịp đứng vững thì một chiếc xe bỗng nhiên phóng vọt qua người cô, cô giật nảy mình lùi sau hai bước, về mặt có chút hoảng hốt.

Nào ngờ, chiếc xe đó lại dừng lại trước mặt cô, chiếc cửa kính màu tối hạ xuống, để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn của một người đàn ông trung niên. Ông ta nhìn cô và cười: “Đề tôi đi cùng cô một đoạn”.

Dù thế nào thì Phong Bình cũng không ngờ được rằng sẽ gặp Đường Trạ, cô đứng bất động.

Ông ta mở cửa xe, mỉm cười nhắc nhở cô: “Ở đây không tiện đỗ xe”.

Đầu óc Phong Bình vẫn chưa kịp phản ứng nhưng hai chân đã quyết định trước. Đường Trạ chuyển vị trí nhường chỗ cho cô, cô ngồi xuống chỗ mà ông ta vừa ngồi. Lái xe nhanh chóng phóng xe đi.

Tuy ông ta nói là đi cùng cô một đoạn nhưng không hề hỏi xem cô đi đâu, chỉ hỏi bằng quơ: “Sao không lái xe đi?” Tư thế của ông ta có vẻ khá tự nhiên, các ngón tay đan vào nhau đặt trước ngực, khuôn mặt rạng ngời.

Phong Bình không hiểu vì lý do gì mà mỗi lần gặp ông ta đều cảm thấy có chút bất an. Để tránh kéo vấn đề đi quá xa nên quyết định nói dối, cô mỉm cười và nói: “Tôi không biết lái xe”.

Câu trả lời ấy khiến Đường Trạ cảm thấy bất ngờ, ông hỏi: “Nếu cô biết lái xe thì chắc sẽ không ngồi ở đây”. Nói xong lại cười như không có chuyện gì xảy ra, tỏ vẻ rất thẳng thắn vô tư.

Phong Bình nghe vậy chỉ thấy rất khó xử, hai má nóng bừng cả lên.

Dù như vậy, cô vẫn không kìm được quay sang nhìn ông ta. Ông ta cũng đang nhìn cô, vì mỉm cười nên để lộ những nếp nhăn nhỏ trên khóe mắt, tuy nhiên không vì thế mà mất đi sức hấp dẫn.

Đôi mắt của ông ta như một cái giếng sâu, như muốn hút người ta vào trong.

Phong Bình nhìn một cái rồi lập tức quay đầu lại, nhìn thẳng về phía trước, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong xe rất yên tĩnh, cô nghi ngờ không biết ông ta có nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch không, cô không khỏi cảm thấy vừa ngỡ ngàng vừa bực.

“Nếu cô không có việc gì gấp thì cùng ăn bữa tối được không? Tôi đang có chuyện muốn nói với cô”.

Tuy là câu hỏi nhưng ông ta nói có vẻ rất chắc chắn.

Phong Bình hít một hơi, cố tỏ vẻ bình tĩnh và nói: “Xin lỗi ngài, tôi còn có việc”.

Mặt Đường Trạ biến sắc.

Gần hai mươi năm nay, chưa bao giờ ông bị người khác từ chối, bất kể là đàn ông hay phụ nữ.

Ông cười và chậm rãi nói: “Vậy có thể cho tôi số điện thoại của cô được không? Chúng ta hẹn dịp khác”.

Phong Bình không khỏi cảm thấy khó xử, nhưng cũng chỉ biết nói sự thực: “Tôi không có điện thoại”.

Nói xong không dám nhìn ông ta, không chỉ thấy lúng túng thay cho ông ta mà còn lúng túng thay cho mình, ngay cả giọng nói cũng hạ thấp xuống, giống như phạm sai lầm gì đó, đặc biệt là nhớ lại những lời mà lúc này Dịch Nhĩ Dương nói, đúng là xấu hổ.

Cô không nhìn Đường Trạ, cũng không biết lúc ấy nét mặt của ông ta thế nào, chỉ nghe thấy tiếng soạt soạt, sau đó là một mẩu giấy đặt trước mặt mình. Giọng của Đường Trạ vô cùng ấm áp, ông ta mỉm cười và nói: “Đây là số điện thoại của tôi. Nếu tiện thì cô có thể gọi cho tôi”.

Phong Bình không thể không ngước nhìn một phong độ của ông ta, cô đưa tay cầm lấy mẩu giấy.

Mười năm trước, có di động là chuyện rất đáng tự hào bởi di động tượng trưng cho thân phận và tiền bạc. Bây giờ, điện thoại trở nên phổ biến, trở thành công cụ thông tin không thể thiếu đối với người hiện đại, nhưng Phong Bình lại nói là không có, quả thực khiến người ta khó mà tin được. Trước đây cô cũng nói với người khác, nhưng không ai tin lời cô, thỉnh thoảng gặp những người mặt dày mày dạn, không biết điều, cứ bám riết lấy hỏi bằng được, thậm chí còn nói mua tặng cô. Nhưng Đường Trạ thì không nói một câu thừa thãi nào.

Ông cất giấy bút đi và hỏi: “Cô đi đâu?”

Phong Bình vội đáp: “Đến phía trước thì dừng xe ạ”. Cô chỉ tay về phía tòa nhà khá cao ở phía bên phải.

Đường Trạm im lặng một lúc rồi khẽ mỉm cười. Một người đã bước sang tuổi năm mươi mà vẫn có sức hút khiến một cô gái trẻ đẹp phải đỏ mặt, tim đập thình thịch thì quả là một chuyện đáng tự hào.

Ông ngược mắt nhìn rồi mỉm cười và nói: “Khu công nghệ cao Bác Tri sao?”

Phong Bình ngáy ngời, thì ra là đến đây rồi? Nhưng cô không biểu lộ ra mặt, chỉ gật đầu.

Một lúc sau, chiếc xe đỗ bên đường, cô nói lời cảm ơn rồi xuống xe trong trạng thái chân tay tê liệt, mắt nhìn theo chiếc xe lao vút đi, lúc ấy mới thở ra hơi.

Những ngày tháng cuối năm lạnh giá, thời tiết sau trận tuyết mang thêm chút lạnh của ẩm thấp. Gió thổi đến khiến cô thấy bình tĩnh hơn. Cảm giác lúc này có chút thất lễ. Dù sao đi nữa thì ông ta cũng là bố của Đường Ca Nam, cùng ông ta ăn bữa cơm cũng không chết được, cùng lắm là khó tiêu hóa.

Ông ta muốn nói chuyện gì với cô?

Cô bắt đầu thấy tò mò.

Lúc ấy là giờ tan tầm, những người làm việc ở khu công nghệ cao ủa ra như ong vỡ tổ, bắt xe càng khó khăn hơn. Cô liền đi dạo xung quanh.

Phía trước và phía sau khu công nghệ cao có ba tòa nhà, nhìn bề ngoài có vẻ cũ kỹ, lại được bao trùm trong làn sương mờ ảo của buổi chiều mùa đông nên dường như càng thêm “già nua” hơn.

Công việc đầu tiên trong đời của cô là ở đây. Cô vụng về viết sơ yếu lý lịch rồi chạy khắp nơi nộp hồ sơ, cuối cùng hai tháng sau cũng có cơ hội phỏng vấn. Lúc ấy cô bị đá kích đến nỗi chỉ còn chút hơi tàn nên lần phỏng vấn ấy giống như một liều thuốc kích thích.

Cô chuẩn bị rất kỹ càng, nhưng khi phỏng vấn vẫn trả lời lệch với vấn đề, lung tung lộn xộn, vậy mà vẫn được nhận vào làm. Sau này mới biết rằng bí quyết thành công là ở tướng mạo xuất chúng của cô. Điều ấy khiến cô cảm thấy hụt hẫng trong một thời gian dài. Bây giờ, dĩ nhiên cô có thể tỉnh tâm để nhìn nhận lại mình, coi đó như một câu chuyện cười để trêu đùa. Cuộc sống

Chương 7: Đa Tình Sẽ Hối Tiếc

Sáng hôm sau, Phong Bình tỉnh dậy trong căn phòng riêng ở tầng trên cùng của khách sạn Thời Quang, đầu giường đã chuẩn bị sẵn bữa sáng thịnh soạn và hai tờ báo buổi sáng. Cô đánh răng, rửa mặt xong xuôi, bụng cốc sữa nóng lên uống một ngụm, vừa uống vừa đọc báo.

Tin nóng là tin về một vụ bắt cóc giết con tin. Người bị bắt cóc là con trai của chủ thuyền ở thành phố Đào Nguyên. Đối phương hận gia đình đó đã báo cảnh sát nên giết con tin.

Phong Bình xem xong cảm thấy rất ngạc nhiên, chưa kịp thay quần áo mà chạy thẳng xuống phòng làm việc của Phương Bá Thao để hỏi tình hình.

Phương Bá Thao vốn đã quen với sự xuất quỷ nhập thần của cô, vừa nhìn thấy cô cầm tờ báo trên tay liền biết được mục đích của cô. Chưa đợi cô hỏi, ông ta liền nói: “Chuyện này tối qua đã đến tai những người trong giới rồi, ai cũng phải hết hoảng”.

Phong Bình chau mày: “Thật là xấu xa, kẻ nào làm vậy?”

Phương Bá Thao lắc đầu và nói: “Tạm thời chưa biết là ai. Những người nổi tiếng ở các thành phố xung quanh đều cảm thấy bất an. Chú đã thuê hai vệ sĩ ở Thái, ngày mai họ sẽ đến”.

Phong Bình nghe mà toát mồ hôi.

“Quân Di quay lại Anh chưa?”

“Chưa, nó đi du lịch cùng Richard rồi. Tối qua chú đã gọi điện bắt nó quay về”.

“Có phải là chú hơi căng thẳng không?”

Phương Bá Thao thở dài: “Đó là bởi vì cháu vẫn chưa làm bố làm mẹ”.

Phong Bình bĩu môi không nói gì. Lúc ấy dường như cô đã hiểu ý của Đường Ca Nam tối qua, chắc là lo lắng cho mình. Nhưng việc gì mà anh ta phải nói những lời khiến người ta tức giận như thế, thật là...

Hai người nói chuyện về vụ án mạng một lúc. Vì Phương Bá Thao có cuộc họp lúc mười giờ nên Phong Bình đứng dậy về phòng. Hai người cùng đi thang máy. Đúng hôm ấy có ngôi sao lớn ở phòng tổng thống của khách sạn Thời Quang, phóng viên đến rất nhiều, không hiểu sao lại bị họ chụp ảnh, đăng lên báo.

Tác giả lên tiếng là hoàn toàn vô tình, nhưng nhớ lại thời gian trước, có người từng tung tin nói rằng Phong Bình có quan hệ rất thân mật với một tỷ phú kinh doanh khách sạn. Bây giờ thấy vậy mới nghĩ không có lửa thì làm sao có khói, mọi chuyện ắt phải có nguyên nhân của nó. Đặc biệt là trong bức ảnh Phong Bình mặc quần áo ngủ, không khỏi khiến người ta nghĩ lệch lạc.

Đội săn tin luôn tìm mọi cách để tóm được “thóp” của Đường Ca Nam, không ngờ người xảy ra sự cố trước lại là Phong Bình nên không thể thiếu được sự đồng cảm có chút “giả tạo” đối với Đường Ca Nam. Bài viết đó tưởng tượng thật bạo dạn, suy đoán hợp lý, phân tích sâu sắc, thấu triệt, lời văn trau chuốt, mượt mà, giống như một “tác phẩm văn học” xuất sắc. Chỉ có điều “sinh không hợp thời”, đứng trước vụ án mạng to lớn ấy thì quả là thâm hại.

Dù như vậy, Đường Ca Nam vẫn nhìn thấy.

Cho dù anh không nhìn thấy thì nhất định sẽ có người làm mọi cách để anh biết điều đó. Cơ hội “thọc gậy bánh xe” này, một số người quyết sẽ không bỏ qua, ví dụ như Chu Tân Trúc.

Khi biết thông tin về vụ scandal này, cô ta thấy hưng phấn hơn bao giờ hết. Cuối cùng thì việc gian dâm của Phong Bình cũng lộ ra, nếu Đường Ca Nam còn là một thằng đàn ông thì nên tổng cổ cô ta ra khỏi nhà. Dù anh ta có thể nhẫn nhịn thì nhà họ Đường quyết không nhẫn nhịn. Phen này cô ta chết chắc.

Cô ta không dám chắc Đường Ca Nam đã biết tin về vụ scandal ấy chưa nên việc làm đầu tiên là làm thân với Đường Minh Tuyên, vòng vo tam quốc khơi gợi thông tin về vụ scandal này ra. Đường Minh Tuyên quả nhiên giật nảy mình, đúng là cô gái trẻ, không kiềm chế được bản thân nên lập tức gọi điện cho Đường Ca Nam, bảo anh đọc tin đó.

Như thế Chu Tân Trúc mới yên tâm thờ phào nhẹ nhõm, giống như trút được một gánh nặng vậy.

Sau đó, hai người nói chuyện về giới thời trang. Nghe nói cuộc thi người mẫu sắp tổ chức ở thành phố Thánh Anh có mời nhà thiết kế nổi tiếng Jennifer làm giám khảo. Một mặt cũng là để tuyên truyền cho show trình diễn thời trang xuân hạ của bà ta ở châu Á. Đường Minh Tuyên biết hai cô em họ của cô ta đều tham gia cuộc thi này nên mỉm cười và nói: “Tĩnh Hà và Nhã Bá chắc chắn sẽ lọt vào vòng chung kết?”

Chu Tân Trúc tỏ ra rất khiêm tốn, thái độ có vẻ rất khách quan: “Vào top 10 thì chắc không có vấn đề gì, điều kiện của Tĩnh Hà tốt hơn Nhã Bá, cơ hội cũng lớn hơn...” Nói đến đây cô ta khéo léo ngừng lại, có cơ hội thì sao nữa? Để cho người nghe tự hiểu thì hơn.

Hai đứa em này là do người chị giỏi giang là cô ta đích thân chỉ giáo, làm sao có thể bị loại một cách dễ dàng được? Huống hồ có nguồn tài lực hùng hậu làm hậu thuẫn. Đây là điều không thể nhắc đến và cũng vô cùng quan trọng, vì vậy, chắc chắn họ sẽ dựa vào thực lực của bản thân để tiến thẳng vào vòng chung kết.

Đường Minh Tuyên nghe vậy, lịch sự khen vài câu và chúc họ may mắn. Tuy chưa từng gặp Phong Bình nhưng vì nóng lòng muốn về nhà để nghe ngóng thái độ của mọi người sau khi biết thông tin lá cải kia nên cô ngồi một lúc rồi kiểm soát ra về.

Cô vội vàng quay về nhà, bà nội và mấy cô họ, chị em họ bên đảng ngoại đều đang ở đây. Mọi người đang bàn luận rất sôi nổi, trông ai cũng có vẻ rất kích động, chủ đề dĩ nhiên là xoay quanh vụ án mạng gây chấn động dư luận. Nhắc đến chuyện này, những người cảm thấy lo âu khiếp sợ nhất là những người có tiền. Đường Minh Tuyên ngồi xuống cùng mọi người, thấy họ không ngừng chỉ trích chính trị và trị an nên không khỏi cảm thấy lưỡng lự. Lúc ấy mà nhắc đến vụ scandal tình ái kia thì có vẻ là không đúng lúc cho lắm. Nếu không nói thì lại thấy bức xúc khó chịu.

Đường lão phu nhân rất quan tâm đến cháu ngoại, đôi mắt sắc bén khi nhìn cháu cũng dịu dàng hẳn đi, nói rất chậm nhưng cũng đầy uy nghiêm: “Minh Tuyên, dạo này cháu nên yên phận một chút, đừng có chạy lung tung”.

Đường Minh Tuyên mỉm cười và nói: “Từ trước đến nay cháu đều rất yên phận. Người không yên phận là anh hai...” Càng nói về cuối càng lí nhí.

Nghe vậy mọi người bỗng chốc yên lặng, hướng ánh nhìn về phía cô. Nhưng khóe mắt vẫn không quên liếc nhìn về mặt của Đường lão phu nhân. Từ sau khi Đường Ca Nam đính hôn, rất ít người dám nhắc đến tên anh ta trước mặt Đường lão phu nhân, một là sợ bà bị kích động, hai là không ai muốn tự mang lại phiền phức cho mình. Vì Đường Minh Tuyên được bà yêu quý hơn cả nên khó tránh khỏi có chút kiêu căng.

Lúc ấy, nét mặt của Đường lão phu nhân không biểu lộ chút cảm xúc gì. Bà ta im lặng một lúc rồi nói: “Thằng Nam không an phận thế nào?”

Giọng nói của bà nhẹ nhàng đến nỗi Đường Minh Tuyên không biết làm thế nào. Nhưng cô ta vẫn liếc nói thông tin lá cải ấy ra, dù gì thì biết mà không nói cũng là tội. Một khi bà ngoại truy cứu thì cũng bị vạ lây. Trong gia đình họ, Đường lão phu nhân giống như Từ Hy thái hậu, tuy chồng mất sớm nhưng vì con trai Đường Trạm quá xuất sắc nên cuộc sống của bà chỉ bó hẹp trong gia đình. Chút quyền lực này là tất cả niềm vui của bà. Bà quyết không chịu để mất nó.

Tuy không bộc lộ qua nét mặt nhưng trong lòng bà cảm thấy rất vui. Có cơ hội chứng minh sai lầm của người khác và sự anh minh của mình, dĩ nhiên là một chuyện thật khiến người ta vui mừng. Chuyện này đã chứng minh được tầm nhìn xa trông rộng của Đường

lão phu nhân, kinh nghiệm nói với bà ta rằng: Con đường mà một người phụ nữ bình thường chen chân vào xã hội thượng lưu quyết không phải là trong sạch. Chỉ khi nào một người đàn ông trong xã hội thượng lưu lấy cô ta thì sau đó mới được coi là danh chính ngôn thuận. Con cháu của nhà họ Đường quyết không chịu oan ức như vậy.

Đường lão phu nhân hơi cúi mặt xuống, trong lòng đã có chủ ý. Nhưng sự uy nghiêm của bà khiến bà phải tạm thời giữ im lặng.

Vụ scandal gây xôn xao cả nhà họ Đường không gây phiền phức gì cho Phong Bình, nhưng lại khiến một đương sự khác là Phương Bá Thao tức điên lên. Ông ta gọi điện đến tòa báo mắng cho người đầu tiên nghe điện thoại một trận toại bời, sau đó kiên quyết yêu cầu giới truyền thông phải làm sáng tỏ chuyện này. Phong Bình mỉm cười ngăn ông ta lại, cô nói những chuyện như thế này từ trước đến nay càng tỏ càng đậm, càng cố thanh minh thì càng bị hiểu lầm, vì vậy không nên làm như vậy.

Phương Bá Thao tức đến nỗi không thể chịu đựng được, vội nói: “Không được, không được, thật không ra thể thống gì cả”.

Phong Bình cười khi khi rồi nói: “Chú Phương, nếu chú muốn người ta lưu truyền tên tuổi của mình trên thế giới này, vậy thì nhất định không cần giải thích bất kỳ điều gì với họ cả. Hãy để cho họ thả sức với đôi cánh của mình đi, xem trí tưởng tượng của họ được phát huy đến đâu. Sờ dĩ con người là loài linh trưởng là bởi vì họ có một bộ não giỏi tưởng tượng. Không biết tận dụng thì quả là đáng tiếc”.

Phương Bá Thao nghĩ rằng lòng nhiệt tình của mình không được đền đáp. Ông tròn tròn mắt nhìn cô: “Chú lo Đường Ca Nam sẽ hiểu lầm cháu...”

Phong Bình cười ha ha, ngắt lời ông: “Chú Phương nghĩ nhiều rồi. Cháu không lo”.

“Thật sao?”

“Scandal tình ái của anh ta nhiều như vậy, cháu mới có một cái, trừ phi cháu...”, cô vừa nói vừa mặc chiếc áo khoác lông cừu màu xanh lá cây, “Trừ phi một ngày nào đó cháu trở thành nữ hoàng scandal, nếu không anh ta quyết không có lập trường để chỉ trích cháu. Cháu hẹn Dịch Nhĩ Dương xem quần áo, không nói chuyện với chú nữa. À đúng rồi, cho cháu mượn lái xe của chú”.

Phương Bá Thao toát mồ hôi: “Dùng xe của chú? Cháu còn lo thiên hạ chưa đủ loạn hay sao?”

Phong Bình xách túi rồi mở cửa, trước khi đi cô cười và nói: “Cho dù giới truyền thông có viết thế nào, người khác có nói gì thì cũng không thể thay đổi được quan hệ của chúng ta. Cứ coi nó như là cơn gió thoảng qua”.

Phương Bá Thao lắc đầu không ngừng, nói vọng ra nhắc nhở cô: “Chú ý an toàn”.

Phong Bình đi thang máy xuống tận tầng hầm, lái xe trẻ với comple giày da lịch sự đã ngồi trong xe chờ sẵn để phục vụ. Chiếc xe dừng trước cửa tòa nhà làm việc của Dịch Nhĩ Dương, lái xe xuống xe muốn đưa cô lên tầng, cô vội từ chối: “Không cần, tôi quen rồi”.

Lái xe vẫn kiên quyết đưa cô đến cửa phòng làm việc.

Lần này nhìn thấy cô, thái độ của Dịch Nhĩ Dương có vẻ khang khác, mấy lần muốn nói nhưng lại thôi, dường như có chuyện gì đó rất khó mở miệng. Phong Bình hiểu được cái khó của anh ta nên chủ động giải thích: “Báo chí viết lung tung, không có chuyện đó đâu”.

Dịch Nhĩ Dương đang không biết phải mở miệng thế nào, cô ta chủ động nhắc đến thì không còn gì hơn, quyết định truy đến cùng, anh hỏi: “Chuyện của cô với Ca Nam là thế nào? Tối hôm trước cậu ta lái xe đến tìm cô. Kết quả là ngày hôm sau cô và Phương Bá Thao có scandal tình ái, rốt cuộc hai người đang làm gì vậy?”

Phong Bình bĩu môi: “Không làm gì, anh ta quan tâm đến tôi nhưng dùng sai phương pháp. Chúng tôi cãi nhau vài câu. Chuyện với Phương Bá Thao hoàn toàn là báo chí viết lung tung, tin hay không tùy anh”.

Dịch Nhĩ Dương bỗng nghiêm túc hẳn lên: “Tôi tin hay không tin không quan trọng, quan trọng là Ca Nam, thái độ của cậu ta thế nào?”

“Không biết”.

“Không biết?”

“Ừ. Anh ta chẳng có phản ứng gì cả”.

“Không có phản ứng gì mới là chuyện lớn”. Dịch Nhĩ Dương tỏ ra vô cùng căng thẳng: “Chuyện lớn thật rồi đó”.

“Thật sao? Vậy cứ để cho nó lớn đi”. Phong Bình tỏ vẻ bất cần: “Cho tôi xem quần áo đi”.

“Quần áo?” Thấy cô như mắc bệnh não chậm phát triển, Dịch Nhĩ Dương rất ức chế, không kìm được nhắc nhở cô: “Đại tiểu thư của tôi ơi, nếu Ca Nam nhất thời tức giận cho cô đi luôn thì chẳng phải cô...”

“Anh ấy sẽ không làm thế đâu”. Phong Bình ngắt lời anh ta, mỉm cười và nói: “Vì vậy anh không cần lo đến việc đã đầu tư từng thước vải lên người tôi”.

Dịch Nhĩ Dương giận tím mặt, tròn tròn mắt như muốn gầm rú “Đúng là phụ lòng người khác, thôi thôi, tôi mặc kệ chuyện của hai

người". Anh ta hùng hăng hồ hồ bước đi, vừa lớn tiếng dặn dò trợ lý: "Hủy tất cả các cuộc họp chiều nay, tôi không muốn gặp ai hết", giọng nói vang vang, nếu đập xuống đất thì e rằng tóe lửa.

Phong Bình cười phá lên.

Suýt nữa thì cô quên rằng Dịch Nhĩ Dương cũng là một trong số ít nhà thiết kế thời trang nổi tiếng trong nước.

Thông thường những người làm nghệ thuật, thành tựu nghệ thuật của họ tỷ lệ thuận với tính cách của họ. Nhưng Dịch Nhĩ Dương thì không phải, chí ít là trước mặt Phong Bình thì không phải. Vì thế khi anh ta giận dữ hạ lệnh tiễn khách, Phong Bình cũng rất biết điều tránh đi.

Hôm ấy thời tiết rất đẹp, trời cao và trong xanh, ánh nắng chan hòa, ấm áp.

Cô bước ra khỏi phòng làm việc của Dịch Nhĩ Dương, không vội quay về, liền vào siêu thị ba tầng dạo một chút. Đây là tòa B trong hai tòa siêu thị nổi tiếng của thành phố, cách tòa A một vườn hoa có vòi phun nước. Cô dạo một vòng, ngồi ở vị trí gần cửa Haagen-Dazs, gọi một xuất bánh điểm tâm cùng một cốc trà.

Kế hoạch ban đầu bỗng nhiên bị hủy, tự nhiên có nửa ngày rảnh rỗi, bỗng chốc không có việc gì để làm, đã vậy thì trốn ở đây phơi nắng. Cô tắm mình trong ánh nắng mặt trời ấm áp, ánh nắng vàng ươm chiếu vào mắt khiến cô nheo mắt lại.

Hay là gọi điện cho Đường Trạm? Hôm nay có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Cô có chút chần chừ.

Trong lòng cảm thấy rất tò mò, không biết rốt cuộc Đường Trạm muốn nói gì với cô.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn cho tay vào túi lấy mẫu giấy đó, trên đó có số điện thoại của Đường Trạm. Nhưng bỗng nhiên nhớ lại bộ quần áo mặc hôm qua vừa mới được giặt khô là hơi, mẫu giấy đó chắc chắn là ở trong khách sạn. Sờ đi sờ lại, quả nhiên, trong túi trống rỗng.

Cô thổi phù một cái, cảm giác như chút được gánh nặng trong lòng. Quay sang nhìn ra ngoài cửa kính, liếc nhìn vu vơ, tầm nhìn đã di chuyển nhưng không kim được lại quay lại nhìn.

Không sai, trong tòa nhà đối diện, ở vị trí tầng sáu hoặc tầng bảy, có hai người đang nói chuyện trước tấm cửa kính trong suốt, hai người đều dùng ngôn ngữ cơ thể. Trong đó có một người, bao gồm tư thế tay của anh ta khi nói chuyện, đôi lông mày chếch lên, cô đã từng rất quen thuộc với bóng hình ấy, vì vậy sẽ không nhận nhầm.

Thì ra công ty của anh ta đã chuyển đến đây, xem ra việc làm ăn rất thuận lợi.

Mặt anh ta hướng về phía cô, chỉ có thể nhìn thấy đường nét bao quát của cơ thể và khuôn mặt. Hai người họ cách nhau tấm cửa kính, cách nhau ánh nắng của buổi quá trưa, cách nhau tầm lười của thời gian và ký ức mịt mờ, cảm giác ấy rất giống kỹ xảo điện ảnh, dường như bước ra từ trong sâu thẳm ký ức, cảm giác mông lung, mờ ảo.

Những ngày tháng hai người ở bên nhau, cô đã làm mọi cách để lấy lòng anh, đã vứt bỏ thân phận cao quý của mình, có lúc nghĩ lại cũng thấy cảm động về mình. Ví dụ như buổi sáng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, ví dụ như giặt quần nhỏ, tắt cho anh ta, ví dụ như rửa nhà vệ sinh... Tất cả những việc ấy, quá phổ biến, quá mức bình thường, dường như người phụ nữ nào cũng sẽ làm cho người đàn ông mình yêu. Nhưng đối với cô, một người đã quen với việc được người khác hầu hạ thì những chuyện ấy lại có một ý nghĩa khác. Dù cô làm những việc đó, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, cảm thấy thỏa mãn, nhưng cô vẫn mong muốn nhận được những lời khen ngợi, những lời khích lệ. Chỉ có điều cô là người mới học nghề, phương pháp kỹ năng đều không thành thực, không thích hợp, vì thế anh thường không hài lòng, nói thức ăn cô nấu không ngon, quần áo giặt không sạch, làm việc nhà thì vụng về, đến cả chổi lau nhà cũng không biết dùng... Thời gian ấy cô ở nhà rảnh rỗi, lúc ấy cảm thấy rất tự ti, cô không hề biết rằng mình lại kém cỏi, việc gì cũng không biết làm như vậy.

Lúc một mình, nhớ lại khoảng thời gian ấy khó tránh khỏi cảm thấy ảm ức. Vốn dĩ cô không cần phải vất vả như thế, bởi anh ta cũng không ép buộc cô. Tuy nhiên, dù là tình yêu vĩ đại đến đâu thì trong đó cũng khó tránh khỏi lẫn một chút ích kỷ. Chính vì chút ảm ức ấy mà cô cũng nổi nóng. Cái cách mà cô nổi nóng là im lặng.

Im lặng có nghĩa là từ chối giao tiếp. Đôi lúc tâm sự của đàn ông và phụ nữ trái ngược nhau hoàn toàn. Cô ngày càng thấy mình không hiểu anh ta. Còn An Duyệt Sinh thì hoàn toàn ngược lại, anh tự cho rằng mình rất hiểu cô, đặc biệt là sau lần họ cãi nhau với người khác. Anh không biết rằng cái cô quan tâm không phải là tiền mà là sự hy sinh của mình. Ngày nào cô cũng dậy từ sáu giờ sáng, chen chúc trên xe bus, đi nửa vòng thành phố để đi làm, ngồi đứng tám tiếng, đánh máy, nghe điện thoại, bận tối mắt tối mũi, một câu mà có thể đuổi cô đi, cô không phục. Nhưng anh không nghĩ như thế. Anh yêu thể diện của mình hơn yêu cô. Cô cảm thấy buồn vì điều đó, về sau cô thậm chí còn nghĩ rằng anh đến với cô chỉ vì muốn thỏa mãn nhu cầu sinh lý, vì vậy mà cô thấy xót xa, bị thương.

Đã rất nhiều lần cô nghĩ đến việc ra đi nhưng chưa lần nào hành động. Cuộc cãi vã nhỏ sáng hôm ấy chẳng qua là giọt nước tràn ly. Sau chuyện đó nếu anh dịu dàng hơn thì không biết chừng cô sẽ rung động, nhưng anh không làm gì cả, ngày nào cũng như thế, không hề thay đổi. Quả thực cô không tìm ra lý do để tiếp tục ở bên anh, thế nên cô ra đi. Sự ra đi của cô đúng với nguyện vọng của anh, cô đã đánh giá quá cao vị trí của mình trong lòng anh.

Cứ tưởng ai cũng mê mình là điều ngu ngốc nhất trên thế giới này.

Có một khoảng thời gian cô thấy mình thực sự rất ngu ngốc. Dĩ nhiên, bây giờ cũng không thông minh hơn là bao. Chỉ có điều cuộc sống có thể dạy cho chúng ta rất nhiều thứ, những thứ ấy khác hoàn toàn so với sách vở. Có nhiều cái biết là dễ nhưng làm thì khó. Mỗi người đều biết làm thế nào mới là đúng đắn nhất nhưng chưa chắc mọi người đều không phạm sai lầm. Con người vốn rất giỏi trong việc đề ra những câu châm ngôn nhưng lại không nghe theo nó.

Khi Phong Bình ngẩng đầu, nheo mắt nhìn sang thì không thấy bóng dáng của hai người ở tòa nhà đối diện đâu.

Cô rầu rĩ một lúc rồi đứng dậy ra về. Bước ra khỏi siêu thị, không có một gợn gió, thời tiết nắng ấm hiem có từ khi tiết trời chuyển sang đông, quả thật là đẹp đến nỗi khiến người ta thấy ngạc nhiên.

Cô đã bảo lái xe về từ lâu, cô không hề lo sợ cái gọi là bắt cóc tổng tiền.

Buổi tối Quân Di và Richard quay về, chú Phương mời cô cùng ăn bữa tối. Tuy đã gặp Quân Di trong bữa tiệc từ thiện lần trước nhưng Quân Di không hề quen cô. Buổi tối hôm nay coi như là lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt nhau. Cô nghĩ phải chuẩn bị món quà nhỏ mới được.

Cô tạm gác lại những phiền muộn trong lòng, cố gắng nhớ lại sở thích của mình hồi mười bảy, mười tám tuổi. Châu báu, quần áo, trang sức, những thứ ấy cô không cần bận tâm, muốn thứ gì, chỉ cần nói với người dưới là được. Về vật chất, không có thứ gì là họ không làm được, chỉ có những thứ không nghĩ ra được.

Cô vừa suy nghĩ miên man, vừa bước vào quầy bán đồ trang sức của siêu thị.

Nhân viên bán hàng quả là thành phần yêu thích các vụ scandal, vừa mới nhìn đã nhận ra vị khách này là nhân vật làm mưa làm gió trong các vụ scandal gần đây, vội đưa cô vào phòng khách vip, giám đốc đích thân tiếp đón.

Thực ra cô vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc nên mua cái gì, nhưng thấy đối phương nhiệt tình như vậy, đành phải vào xem.

Hai viên kim cương tám cara, cô vừa nhìn lập tức lắc đầu, không đủ độ thuần chất, kỹ thuật chế tác cũng không tốt. Nếu cuộc sống của Phương Quân Di xa hoa giống như lời Phương Quân Hạo nói thì chắc chắn sẽ không để mắt đến cái này.

Giám đốc không ngờ cô là người sành hàng như vậy, hoàn toàn không giống với mắt nhìn của một cô gái lọ lem liền lấy viên kim cương hình trái tim hơn hai mươi cara mà người khác đã đặt ra. Đây là viên Sapphire hoàn mỹ không thể chê vào đâu được, không ngờ cô vẫn chưa vừa ý.

Giám đốc trợn mắt há miệng, nhấn mạnh đây là viên kim cương được dùng trong lễ đính hôn của con trai cả ngài thị trường.

Phong Bình cười nhẹ nhàng, đang định nói quân tử không cướp đồ của người khác, nhưng ngẩng đầu lên thấy sắc mặt của giám đốc, chỉ có thể dừng lại, vừa lấy ngân phiếu, vừa hỏi giá cả.

Giám đốc lập tức nói rất thân với giám đốc Đường Ca Nam, giảm giá thấp nhất. Anh ta cúi đầu tính tiền, nói ra một con số. Phong Bình đặt bút viết rồi đưa ngân phiếu cho anh ta.

Giám đốc nhận lấy tờ ngân phiếu, bỗng chốc mặt anh ta đỏ bừng lên, không nói được lời nào.

Phong Bình cười thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra: "Còn về việc nạm thế nào thì tôi sẽ thông báo cho anh sau".

Giám đốc lấy lại tinh thần, tiễn cô ra khỏi cửa bằng một nụ cười hết sức không tự nhiên, sau khi quay lại mới lau mồ hôi trên trán, nhìn lại chữ ký trên tờ ngân phiếu ấy, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Chữ ký trên tờ ngân phiếu ấy là Phương Bá Thao, hoàn toàn không phải là Đường Ca Nam mà anh quen.

Đúng là không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được.

Nhưng vì sao vợ sắp cưới của Đường Ca Nam lại dùng tiền của Phương Bá Thao? Cô ta không phải họ Phương, lại không phải là con gái của Phương Bá Thao, số tiền lớn như vậy có thể để cô ta tiêu một cách tùy tiện sao? Nhìn dáng vẻ thì dường như cô ta có một tập ngân phiếu trống có chữ ký của Phương Bá Thao. Trời ơi, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy? Xem ra, vụ scandal này chưa chắc đã là giả, rủi không đậu vào chiếc bánh không có mặt, quả nhiên là họ ngoại tình.

Dĩ nhiên, điều đó anh ta chỉ có thể giữ trong lòng để dạ dày và ruột trao đổi với nhau, là một giám đốc cao cấp, giữ kín bí mật của khách hàng là đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất.

Tuy đã đặt kim cương nhưng Phong Bình không nghĩ rằng đó là món quà lý tưởng, cô tiếp tục đi xem đồ.

Mới đi được vài phút đã cảm giác thấy có cái gì đó là lạ. Khi đi ngang qua cửa hàng giày mũ, nhân cơ hội thử mũ trước gương thử đồ, cô nhìn kỹ phía sau nhưng không phát hiện có gì bất thường.

Lúc ấy là hơn bốn giờ chiều, tuy vẫn chưa đến giờ tan tầm nhưng người đi bộ không phải là ít. Phong Bình vô cùng tự tin vào trực giác của mình. Cô suy nghĩ một lúc, đặt mũ xuống rồi đi ra ngoài, bước vài bước là đến một chỗ rẽ, phía bên phải là dãy phố bán quần áo, không phải là rất sâu nhưng chỉ cần vậy là đủ.

Phong Bình rảo bước, nhanh chóng chọn một cửa hàng quần áo rồi đi vào.

Khoảng ba phút, quả nhiên có một người đàn ông mặc áo lông đen xuất hiện. Dáng người không cao, tay cầm cặp kính râm, ánh mắt lướt nhìn xung quanh, rõ ràng là đang tìm ai đó.

Phong Bình nhìn thấy anh ta, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Anh đang tìm tôi sao?” Cô kéo cửa bước ra.

Người đàn ông đó quay người lại, khuôn mặt màu đồng bỗng chốc đỏ bừng lên, không nói được lời nào.

Người đàn ông đó chính là A Cửu, lái xe kiêm vệ sĩ của Đường Ca Nam.

Phong Bình ngạc nhiên hỏi: “Anh bám theo tôi làm gì?”

Anh ta tỏ vẻ lúng túng, im lặng một lúc rồi mới nói: “Giám đốc Đường bảo tôi đến”.

“Anh ta bảo anh đến làm gì?”

“... Giám đốc không cho tôi nói”.

“Không sao, tôi sẽ không nói với anh ta”.

“Anh ấy bảo tôi...”, anh ta ngập ngừng hai giây, hơi cất cao giọng nói: “Anh ấy bảo tôi đến bảo vệ cô”.

Phong Bình sửng người, sau đó mỉm cười và nói: “Thật sao? Vậy thì nhờ anh cảm ơn anh ta hộ tôi”.

“Anh ấy bảo tôi mời cô về nhà tối nay...”

“Sao anh ta không tự đến?” Phong Bình thản nhiên như không.

“Giám đốc đang làm việc”.

“Ừ”. Phong Bình gật đầu, chuyển chủ đề nói chuyện: “Chỉ có điều tối nay tôi có hẹn rồi”.

“Điều này...”, vẻ mặt của A Cửu có vẻ rất khó xử: “Giám đốc bảo cô nhất định tối nay phải về nhà...”, càng nói đến cuối tiếng nói càng nhỏ lại, đầu cũng hơi cúi xuống. Bỗng nhiên anh ta liếc nhìn thấy lông mày của Phong Bình hơi nhíu lại, vội nói: “Nếu cô không về thì chẳng phải phụ lòng của giám đốc sao? Anh ấy sẽ rất đau lòng...”

Tuy Phong Bình nghĩ rằng “phụ lòng” và “đau lòng” có vẻ hơi nghiêm trọng nhưng không hỏi lại. Cô nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy thì anh bảo anh ta tám giờ tối nay đến khách sạn Thời Quang tìm tôi, cùng ăn tối...”

A Cửu nghe thấy hai chữ “Thời Quang”, lập tức liên tưởng đến vụ scandal tình ái trên báo, bỗng chốc sắc mặt trở nên rất khó coi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Phong Bình mỉm cười và hỏi: “Sao, tối nay anh ta phải đi tiếp khách sao?”

“Không...” A Cửu định nói là không nhưng nghĩ lại, chẳng may giám đốc Đường không muốn đi thì sao? Thế nên anh vội vàng nói: “Tôi không rõ lịch làm việc của giám đốc...”

Phong Bình không kim được cười phá lên. Ha ha, cái tên A Cửu này, lần đầu gặp thì cảm thấy vô cùng lạnh lùng, quyết không nói thêm nữa câu, sao hôm nay lại lúng túng ngập ngừng như gà mắc tóc vậy?

“Vậy thì anh nói với anh ta rằng nếu không phải đi tiếp khách thì đến tìm tôi”. Nói xong cô quay người đi.

“Thế nếu phải tiếp khách thì sao ạ?” A Cửu vội hỏi với một câu, trong lòng thầm nghĩ rất có thể giám đốc sẽ không đi.

Câu hỏi của anh ta khiến Phong Bình hơi ngạc nhiên, cô ngây người một lúc rồi nói: “Vậy thì cứ đi tiếp khách...”

A Cửu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thấy Phong Bình nói tiếp: “Khi nào xong thì đến tìm tôi”.

A Cửu giật mình, đầu thì gật nhưng tâm trí thì đang nghĩ đến việc khác, không khỏi thảm than thở: Giám đốc, tôi đã cố gắng hết sức rồi, có thể tìm được lý do thích hợp hay không là phụ thuộc vào anh.

Anh dõi mắt theo Phong Bình đến tận khi bóng cô biết mất ở góc rẽ, sau đó mới rút điện thoại gọi điện cho Đường Ca Nam.

Vừa nhắc máy, Đường Ca Nam đã hỏi ngay: “Thế nào rồi? Mọi việc ổn thỏa chứ?”

“Giám đốc...” A Cửu nói rất nhỏ nhẹ

“Có vấn đề gì sao?” Giọng nói của Đường Ca Nam có chút biến đổi.

“Thế này ạ, cô Phong vừa mới...”, A Cửu quyết định lảng tránh vấn đề chính, “Dạ, cô ấy nhờ tôi bày tỏ lòng cảm ơn với anh...”

“Cảm ơn?” Đường Ca Nam chau mày, nghĩ: Tôi bảo đi trối cô ta về đây, cô ta không tức giận mà còn cảm ơn tôi?

A Cửu lau mồ hôi, trước khi anh hỏi vội nói trước: “Giám đốc, tối nay anh có phải đi tiếp khách không?”

“Tiếp khách?” Đường Ca Nam cảm thấy rất khó hiểu. Anh ngồi dựng dậy khỏi chiếc sofa, quát lên: “Cửu, rốt cuộc cậu đang làm cái gì vậy? Bây giờ Phong Bình đang ở đâu?”

A Cửu giật mình, hốt hoảng nói: “Cô Phong mời anh tám giờ tối nay đến khách sạn Thời Quang ăn tối. Nếu anh phải đi tiếp khách thì xong việc hãy đi. Nghe cô ấy nói thì tối nay nhất định anh phải đến. Anh xem thế nào ạ. Điện thoại của tôi hết pin rồi. Tạm biệt giám đốc”.

Anh ta nói liền một mạch rồi dứt khoát tắt điện thoại. Thầm nghĩ sớm hay muộn cũng sẽ bị chửi, tránh được phút nào hay phút ấy.

Anh ta cầm chặt điện thoại một cách tuyệt vọng, thành khẩn cầu nguyện, thiếu chút nữa thì nước mắt lăn dài trên má.

Đường Ca Nam trợn mắt nhìn điện thoại, không tin anh ta dám cúp điện thoại của mình, gọi lại thì thấy tắt máy. Tức chết đi được. Anh rất muốn nói với A Cửu rằng: “Cậu không có lỗi gì cả, dù sao thì cậu cũng nói rõ mọi chuyện với tôi”. Chỉ có điều A Cửu không hiểu ý của anh.

Anh đi đi lại lại trong văn phòng hai vòng, rồi lại nằm xuống sofa, suy ngẫm thật kỹ về những lời A Cửu nói. Dường như đại để là Phong Bình muốn cảm ơn anh nên mời anh đến khách sạn Thời Quang dùng bữa?

Cô ta lại định giờ trò gì đây?

Ha ha, lần này anh quyết sẽ không mắc bẫy.

Anh nằm trên ghế, hai chân gác lên bàn làm việc, dáng vẻ nhàn rỗi nhưng trong đầu lại đang bàn tính âm mưu quỷ kế. Lúc suy ngẫm, đôi mắt của anh trở nên thật linh hoạt, nhạy bén. Anh có đôi lông mày đẹp và rậm, đôi mắt đẹp và cuốn hút. Hôi nhỏ, đôi mắt ấy đã từng làm trào dâng tình mẹ bao la của biết bao phụ nhân giàu có, trường thành rồi, đôi mắt ấy làm thổn thức trái tim của biết bao cô gái trẻ.

Từng đường nét trên khuôn mặt anh đều rất hài hòa, hoàn mỹ, tuy không phải là chàng trai “tuyệt sắc” nhưng vì có gia thế huy hoàng nên vô hình chung đã tạo thêm cho anh một vẻ sáng hết sức lôi cuốn, vì vậy anh không bao giờ thiếu phụ nữ. Dường như lúc nào xung quanh cũng có một đám lượt vô hình của các bóng hồng, sẵn sàng chờ đợi để “săn” anh. Anh đã vờn quanh những cái bẫy ấy biết bao nhiêu năm, đã trở nên rất xảo quyệt, bây giờ cũng muốn thử thách một chút với thân phận người đi săn.

Sau khi biết mình phải làm gì, anh ngồi bật dậy, tư thế nghiêm chỉnh, nhanh chóng xử lý những công việc quan trọng để có thể đến khách sạn Thời Quang cho kịp giờ hẹn với người đẹp.

Chương 8: Tôi Đến Từ Thúy Minh Hồ

Bây giờ ba mươi, Đường Ca Nam vứt những giấy tờ trên tay sang một bên, gọi thư ký vào phòng dặn dò vài câu, gọi hai cuộc điện thoại, sau đó vào phòng vệ sinh rửa mặt, chỉnh lại quần áo, người đàn ông trong gương với đôi lông mày lười mác, mái tóc đen óng mượt, quả là không thể chê vào đâu được.

Anh soi mình trong gương, mỉm cười, sau đó cầm chìa khóa đi xuống.

Tòa nhà Bắc Thần và khách sạn Thời Quang chỉ cách nhau ba dãy phố nhỏ. Ba con phố này là khu vực hoàng kim của thành phố Thánh Anh, rất nhiều công ty có tầm ảnh hưởng lớn đều ở trên ba con phố này, tắc nghẽn giao thông là chuyện thường tình. Nếu đã gặp trường hợp này thì dù bạn là ai, thế lực có lớn thế nào thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tối nay Đường Ca Nam khá may mắn, tiến tiến dừng dừng chỉ tắc đường mười phút. Khi anh đến sảnh lớn của khách sạn Thời Quang, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, lúc ấy là tám giờ mười lăm phút.

Khu ăn uống của khách sạn Thời Quang đặt ở tầng thượng, không gian rộng, tầm nhìn xa, rất hợp với tâm lý ưu việt của một số người thành công trong sự nghiệp. Đầu bếp thì khỏi phải nói, dĩ nhiên toàn là hạng nhất.

Nhân viên phục vụ đều biết Đường Ca Nam, vừa bước vào thang máy đã có người báo lên tầng thượng, giám đốc bộ phận đích thân tiếp đón ở cửa thang máy. Dĩ nhiên, dịch vụ ấy hoàn toàn không phải vì anh là Đường Ca Nam mà bất cứ khách hàng nào cũng vậy.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, Đường Ca Nam đi vào khu ăn uống. Liếc nhìn xung quanh, anh thấy Phong Bình đang ngồi ở bàn gần cửa sổ, đang nói chuyện với một cô gái trẻ. Cô mặc chiếc áo lông cừu màu đen, vẫn là kiểu mái manơcanh ngang lông mày, mỉm cười dịu dàng, trông hết sức cao quý, khác hoàn toàn với dáng vẻ thẳng thắn khi ở bên anh.

Hừ, cô ta thật biết diễn trò.

Đường Ca Nam nhìn cô, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác một ngày không gặp mà như cách ba năm, nhưng làm sao có thể như thế được? Đúng là chuyện vợ vẫn. Anh lập tức di chuyển tầm nhìn sang hai người đàn ông ngồi cùng bàn, vừa nhìn, mặt liền biến sắc.

Richard, người em cùng cha khác mẹ của anh. Dù vẫn chưa được nhà họ Đường chính thức thừa nhận nhưng nhà họ Đường không lạ gì cậu ta. Không những không lạ mà còn rất quan tâm, có người định kỳ thông báo tin tức của hắn cho nhà họ Đường.

Anh ta là một mầm bệnh của nhà họ Đường, chỉ có điều triệu chứng của mỗi người có chút khác nhau.

Mọi người đều biết quan hệ yêu đương giữa anh ta với Phương Quân Di, chỉ là điều không ngờ rằng... Phong Bình lại ăn tối với họ... Chỉ có điều, điều đó càng khẳng định cho suy đoán của anh.

Chỉ trong tích tắc mà suy nghĩ của Đường Ca Nam đã thay đổi 180 độ, thấy Phong Bình vẫy tay chào anh, lập tức mỉm cười đáp lại, nhưng trong lòng cảm thấy rất bối rối: Xem ra cô ấy không hề tức giận. Nếu không, theo kinh nghiệm của anh với phụ nữ... đặc biệt là khi đuổi một cô gái ra khỏi nhà thì dù gặp nhau trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng sẽ không cư xử thân thiện như vậy.

Nhìn thấy cử chỉ ấy của Phong Bình, cả ba người đều quay đầu lại nhìn anh.

Vì vụ scandal tình ái nhằm nhí kia mà Phương Bá Thao luôn cảm thấy có lỗi với Đường Ca Nam, vì thế ông liền đứng dậy tiếp đón anh, chủ động bày tỏ sự thân thiện, đưa tay ra bắt tay với anh.

Dĩ nhiên Đường Ca Nam đáp lại rất nhiệt tình, anh bước nhanh về phía trước, bắt tay ông ta, nụ cười rất rạng ngời. Phương Bá Thao cảm thấy ngạc nhiên vì sự nhiệt tình của anh ta, nhưng không nghĩ ngợi nhiều, thế là hai người bắt tay đúng một phút.

Phương Quân Di nửa đùa nửa thật nói: “Bố ơi, rợu sắp biến vị rồi”.

Câu nói ấy khiến mọi người cười phá lên.

Lúc ấy Đường Ca Nam mới nhìn rõ Phương Quân Di, làn da trắng như tuyết, đôi mắt to tròn, đúng là người đẹp danh bất hư truyền. Anh tỏ vẻ vô tình nhìn Richard, sau đó ngồi xuống vị trí giữa Phong Bình và Phương Bá Thao.

Phong Bình giới thiệu qua về anh, anh cũng chỉ làm như chưa hề quen biết Richard, cư xử rất lễ độ, thân thiện. Xét về lĩnh vực ngoại giao thì con cháu nhà họ Đường đều có tài năng thiên bẩm. Phong Bình thầm cảm phục trong lòng.

Chỉ có điều cô thấy khâm phục Richard hơn, không biết anh ta hoàn toàn không hiểu rõ về mối quan hệ giữa mình với nhà họ Đường hay là thực sự không biết Đường Ca Nam là ai mà vẻ mặt, ánh mắt hoàn toàn không có chút gì bất thường, vẫn trò chuyện, cười nói vui vẻ như thường. Phong Bình lại một lần nữa phải thốt lên rằng: Đúng là con cháu họ Đường, còn trẻ mà đã tài giỏi như vậy, thành công sau này khó mà tưởng tượng được.

Đường Ca Nam không thể ngờ rằng lại gặp Richard trong bữa ăn, vì thế có chút lưỡng lự với kế hoạch mà mình đã chuẩn bị từ trước. Nếu bị người nhà họ Đường nhìn thấy anh ăn cơm cùng Richard, vậy thì hậu quả... thật không thể tưởng tượng nổi. Người đầu tiên nhảy lên sẽ là anh cả. Thực ra, trong bữa tiệc từ thiện lần trước đã từng gặp nhau, chỉ có điều, anh bận rộn với việc ứng phó với các người đẹp và để ý đến Phong Bình nên không chú ý đến Richard, phải đợi sau hôm ấy Đường Hạo Vân nhắc anh mới biết chuyện đó.

Anh để những do dự ấy trong lòng, miệng thì đáp lại những lời hỏi han ân cần của Phương Bá Thao, ví dụ như công việc gần đây thế nào, tình hình làm ăn của công ty. Hai người tăng bốc lẫn nhau, giả bộ khiếm tốn một hồi. Anh vừa ăn nói lập lờ, vừa giả bộ nhìn xung quanh.

Thấy nét mặt của anh có chút bất thường, Phong Bình không khỏi cảm thấy kỳ lạ, vẻ mặt vẫn tươi cười rạng rỡ, ánh mắt thì dõi theo tầm nhìn của anh, phát hiện phía bên trái có một người đàn ông đang nhìn về phía họ, bắt gặp ánh mắt của cô lập tức cúi đầu ngich điện thoại. Cô nhìn người đó một lúc, comple lịch sự, ngay ngắn, rất giống với dáng vẻ của một người mẫu.

Phương Quân Di ghét nhất là nói chuyện làm ăn lúc ăn, lập tức chuyển chủ đề nói chuyện sang cuộc thi người mẫu ở thành phố Thánh Anh đang rất được dư luận quan tâm. Cô cười và hỏi Phong Bình: “Chị Phong, sao chị không tham gia cuộc thi người mẫu lần này? Chiều cao vừa đủ, tuổi cũng trong phạm vi tham gia, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn”.

Phong Bình không kim được cười phá lên, Đường Ca Nam cũng nhìn cô mỉm cười, chỉ có điều cười hơi giả tạo. Làm vợ sắp cưới của Đường Ca Nam, phép tắc rất nhiều, tạm thời cô vẫn chưa muốn “chơi trội”.

“Chị không thích đứng trên sân khấu cho người ta đánh giá soi mói...”

Phương Quân Di không ngờ cô lại bảo thủ như vậy, thân nhiên nói: “Chị không nghĩ rằng giành được danh hiệu quán quân trong một cuộc thi người mẫu lớn sẽ khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ sao? Vẻ đẹp nên để mọi người chiêm ngưỡng, nếu em cao thêm ba centimet nữa thì em sẽ đăng ký tham gia...” Giọng điệu toát lên vẻ đáng tiếc ngậm ngùi.

“Rốt cuộc trên thế giới này còn cái gì là em không muốn ném trái?” Richard nói với giọng điệu trêu chọc, giọng phổ thông khá trôi

chảy, nhìn mọi người lắc đầu than thở: “Mọi người không biết đấy chứ, cô ấy nhảy vắt chân sáo trên núi, khiến tôi sợ hết cả hồn”.

Phượng Bá Thao nghe vậy không khỏi biến sắc, nhưng không tiện phát tác, chỉ nhìn Phượng Quân Di bằng ánh mắt gườm gườm đầy “âu yếm”. Phượng Quân Di giật mình cúi đầu xuống, quay sang lờm Richard, sau đó thấy khóe miệng anh ta giật giật, rõ ràng là cô ta đang giở trò dưới gầm bàn.

Phong Bình mỉm cười còn Đường Ca Nam mặt lạnh như băng. Anh ngồi đối diện với Richard, ánh mắt dường như muốn xuyên qua con người này, nhưng nét mặt thì không biểu lộ chút cảm xúc gì.

“Thực ra lúc còn trẻ thử sức với một số thứ cũng tốt...” Phong Bình đứng ra dàn hòa.

“Tốt nhất cô đừng thử sức”. Phượng Bá Thao lập tức cười khẩy.

Phượng Quân Di thấy nét mặt giận dữ của cha, vội nói: “Đúng đúng đúng, phận làm con xin nghe theo lời dạy của cha, lần sau không dám nữa”.

Nghe vậy Phong Bình và Richard cười phá lên. Khuôn mặt nghiêm nghị của Phượng Bá Thao cũng có chút dễ chịu hơn. Đường Ca Nam trong lòng không thấy buồn cười nhưng bề ngoài thì cười tươi hơn bất kỳ ai. Cảnh tượng lúc ấy trông rất vui vẻ, thân thiết.

Ngày hôm sau, Phong Bình nhìn thấy tấm ảnh này trên báo. Dĩ nhiên bạn cũng có thể tưởng tượng một chút về kỹ xảo điện ảnh, trước tiên là ngắm chuẩn lúc họ đang cười vui vẻ, sau đó xoay một cái, vậy là họ lên mặt báo. Phong Bình cầm tờ báo trên tay, để lộ bàn tay với các ngón tay thon dài, trắng mịn.

Cô mặc quần áo ngủ, ngồi trên sofa, bên cạnh đặt một cốc sữa vẫn đang bốc hơi nghi ngút. Cô vừa đọc báo vừa cười.

Tác giả của bài báo tự xưng hành nghề hơn hai mươi năm, là một tay săn tin giàu kinh nghiệm, đã từng nghiên cứu về các vụ scandal trong và ngoài nước gần trăm năm nay, từng săn tin và đăng không biết bao nhiêu bài viết, tuy nhiên, bức ảnh với cảnh tượng kỳ lạ này thì chưa từng gặp trong đời, đây là lần đầu tiên. Nếu hôm ấy, ngồi trên bàn ăn chỉ có ba người là Phong Bình, Đường Ca Nam và Phượng Bá Thao thì chúng ta có thể coi chuyện này là một vụ đàm phán, đặc biệt là nó diễn ra sau vụ scandal tình ái của Phong Bình và Phượng Bá Thao. Nhưng tối hôm ấy, có năm người cùng dùng bữa với nhau, không chỉ có con gái của Phượng Bá Thao mà thậm chí còn có người em cùng cha khác mẹ của Đường Ca Nam. Đúng là ngoài sức tưởng tượng. Rốt cuộc mấy người này làm thế nào mà lại ở cùng nhau được? Lại còn trò chuyện hết sức vui vẻ? Dường như scandal của Phong Bình và Phượng Bá Thao không ảnh hưởng gì tới Đường Ca Nam. Anh ta và Phượng Bá Thao tỏ ra hết sức thân thiện, cởi mở.

Điều khiến người ta khó hiểu hơn là Phượng Bá Thao không những đích thân tiễn Phong Bình và Đường Ca Nam xuống tầng mà còn chạy lại mở cửa xe cho Phong Bình, trông có vẻ hết sức ân cần. Dù thế nào đi nữa thì với thân phận và địa vị của Phượng Bá Thao, quyết không cần phải nịnh bợ nhà họ Đường như vậy, thật là khiến người ta khó lòng mà tưởng tượng được.

Phong Bình đọc xong, ngẩng đầu lên nhìn Đường Ca Nam đang ngồi bên bàn ăn dùng bữa và hỏi: “Lạ thật, chúng ta ăn cơm ở khách sạn Thời Quang, sao phóng viên lại biết được nhỉ?”

Đường Ca Nam không ngẩng đầu lên, thản nhiên đáp: “Phóng viên mà, không có chỗ nào là không chui vào được”.

“Em thấy chuyện này hơi kỳ quặc”.

“Có cái gì mà kỳ quặc?” Đường Ca Nam đặt cốc xuống, ngẩng đầu mỉm cười với cô, vệt sữa dài dính trên đôi môi gợi cảm, trông rất giống trẻ con.

Phong Bình thấy tim đập nhanh hơn, ngừng lại một lát rồi nói: “Thì thấy có gì đó là là, chắc là em nhạy cảm quá. Hi hi, bài báo này viết cũng thật là...”

“Sao cơ?”

“À...” Phong Bình khẽ thở dài, nghĩ đến bốn chữ “kỹ càng tử mỉ”.

“Thật sao? Anh vẫn chưa đọc”. Đường Ca Nam lấy khăn lau miệng, đi lại lấy tờ báo.

Anh ta vừa mới giờ tờ báo ra, nhìn thấy bức ảnh đó, sắc mặt có chút biến đổi, vẫn chưa đọc được chữ nào thì điện thoại đổ chuông, Lục quản gia đứng ngay cạnh điện thoại, liền nhấn điện thoại và nói: “Dạ, cậu cả ạ, xin cậu chờ một chút”. Nói xong nhìn Đường Ca Nam: “Cậu cả tìm cậu”.

Đường Ca Nam vừa nhìn thấy bức ảnh trên mặt báo liền biết dụng ý của Đường Hạo Vân, chắc chắn là vì Richard.

Thế là anh cất cao giọng nói: “Tôi đang vội đi làm, bảo anh ấy gọi vào di động”. Nói xong lập tức lấy điện thoại ra tắt máy.

Quản gia nói lại lời của anh ta rồi cúp máy.

Phong Bình không kìm được cười phá lên: “Anh làm gì vậy? Úp úp mở mở... là anh trai anh, đâu phải kẻ địch”.

Đường Ca Nam không trả lời, chỉ nói với quản gia rằng: “Bác lên tầng lấy cho tôi cái áo khoác”.

Lục quần gia lên tầng lấy áo.

Trong phòng không có ai, lúc ấy Đường Ca Nam mới ngồi xuống cạnh Phong Bình, không nhìn cô mà cố gắng hạ thấp giọng nói: “Này, gần đây bên ngoài không được an toàn, nếu có việc gì thì em bảo bác Lục, bác Lăng đi làm cho. Nếu bắt buộc phải ra ngoài thì gọi A Cửu đi theo...”

Bỗng nhiên nghe thấy những lời quan tâm như vậy, Phong Bình không thấy quen lắm, nét mặt toát lên vẻ ngại ngùng. Cô im lặng một lúc rồi mới nói: “Em biết rồi, hôm qua anh sai A Cửu đến bảo vệ em, em... cảm ơn anh đã nghĩ chu đáo như vậy”.

Đường Ca Nam nghe vậy không khỏi ho khan một tiếng: “Cậu ta nói như vậy sao?”

“Lẽ nào không phải?” Phong Bình hơi nhíu mày.

“Dĩ nhiên không phải... À không, đúng, đúng như thế”. Bộ não của Đường Ca Nam tăng tốc hoạt động: “Chỉ có điều, rõ ràng là anh bảo cậu ta, bảo cậu ta...” Quyết không thể nói sự thật được, anh đành phải dừng lại nhìn cô rồi cười nhạt.

Phong Bình nhớ lại câu mà A Cửu nói “giám đốc không cho tôi nói”, thế là nhằm tưởng sự lúng túng của anh ta thành xấu hổ, ngầm hiểu ý, mỉm cười rồi nói: “Em biết rồi, anh cũng phải cẩn thận đấy”.

Đường Ca Nam vẫn muốn nói gì đó nhưng lúc ấy Lục quần gia đã mang áo khoác xuống. Anh đành gác cuộc nói chuyện lại, lặng lẽ mặc áo khoác rồi xách túi ra ngoài. Phong Bình đứng dậy tiễn anh, bỗng nhiên nhìn thấy trong thùng rác ở phía trái cửa cổng có một bó hoa đã héo khô, đó là loài hoa tulip mà cô rất thích.

Cô tưởng rằng Đường Ca Nam muốn chuộc lỗi nên mỉm cười và hỏi: “Thế này là thế nào?”

Đường Ca Nam dõi theo ánh mắt của cô, chợt nhớ ra điều gì đó và nói: “À, cái này là anh An Duyệt Sinh ở Viên Thị tặng...”

Phong Bình sửng người, sau đó là nhíu mày.

“Anh ta có để lại lời nhắn, ở chỗ bác Lục, em hỏi bác ấy, anh đi đây”.

Nói xong, Đường Ca Nam bước vào chiếc xe sang trọng, bác Lăng cung kính đóng cửa xe, chiếc xe từ từ phóng đi.

Sáng nay lái xe A Cửu đi làm với tâm trạng không tốt lắm, tuy trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị mắng nhưng ánh mắt vẫn không tránh khỏi vẻ lo lắng, bất an, vừa lái xe vừa quan sát nét mặt của giám đốc qua gương chiếu hậu.

Nhưng thấy từ lúc lên xe đến giờ Đường Ca Nam có vẻ rất vui, chốc chốc lại mỉm cười bí hiểm, cứ như đang đi trên mây, không biết đang nghĩ cái gì.

Khoảng hai, ba phút sau, bỗng nhiên anh ta như chợt tỉnh giấc mộng, không nghĩ ngợi gì mà hỏi anh ta: “Cửu, chuyện hôm qua cậu làm rất tốt, tôi muốn thưởng cho cậu. Ày... nhưng thưởng cái gì được nhỉ?”

Anh ta sờ cằm suy ngẫm một lúc.

A Cửu thấy tim mình đập thình thịch, nghĩ bụng cái gì đến sẽ đến, giờ đầu ra cũng bị chém mà rút đầu vào cũng bị chém, đã thế thì cứ mặc kệ.

“Giám đốc, tôi rất xin lỗi về chuyện hôm qua, quả thực tôi...”

“Không sao”. Đường Ca Nam mỉm cười ngắt lời anh ta, “Điện thoại hết pin là chuyện thường tình. À, chi bằng tôi tặng cậu một chiếc điện thoại mới”.

A Cửu ngậm chặt miệng không nói gì, ánh mắt toát lên vẻ tuyệt vọng đến cực điểm.

Đường Ca Nam đã ký xong ngân phiếu, nhân lúc xe dừng lại chờ đèn đỏ đưa cho anh ta và nói: “Chiều nay cậu đi chọn, nhân tiện giúp Phong Bình chọn một chiếc”.

A Cửu cảm lấy tấm ngân phiếu, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, không những không phạt mà còn thưởng, thật là bất thường. Lẽ nào lời cầu nguyện tối qua đã hiển linh?

Đường Ca Nam dán mắt vào đồng hồ đếm giờ trên cột đèn đỏ, suy nghĩ miên man, chiếc điện thoại trong xe bỗng nhiên đổ chuông khiến anh giật nảy mình.

Chiếc điện thoại này gần như chưa dùng bao giờ, giống như vật trang trí, không ngờ cũng có một ngày đổ chuông.

Dĩ nhiên Đường Ca Nam biết rằng người gọi điện là ai.

Anh không còn cách nào khác đành phải nhắc máy, nhắm mắt chịu đựng trận mắng mỏ của Đường Hạo Vân, sau đó tìm một lý do mà mọi người thường dùng nhất: “Anh, anh hiểu nhầm rồi, máy của em hết pin nên mới tắt máy”.

Sắc mặt của A Cửu có chút biến đổi khi nghe thấy câu ấy.

“Anh đừng sốt ruột, chuyện này em sẽ nói với anh. Sáng nay em có cuộc họp, bây giờ có văn bản quan trọng cần phải xem, lát nữa em gọi cho anh”.

Nói xong, Đường Ca Nam cúp máy không chút do dự, động tác còn nhanh hơn cả A Cửu.

A Cửu thầm than thở trong lòng, nhìn “văn bản quan trọng” trong tay anh ta, thì ra là một tờ báo buổi sáng, nhìn qua gương thì thấy bốn chữ “tạp chí giải trí”.

Anh ta không tìm được lại than thở.

Một lúc sau, chiếc xe đến tòa nhà Bắc Thành. Đường Ca Nam vừa xuống xe liền bảo A Cửu quay về, đợi lệnh của Phong Bình bất kỳ lúc nào, sau đó mới đi thang máy lên tầng. Vừa vào văn phòng, việc đầu tiên anh làm là gọi điện thoại.

Điện thoại đổ chuông một hồi lâu mới có người nhấc máy, giọng khàn trầm lắng của một người đàn ông dường như vẫn đang mơ màng trong giấc ngủ, nghe rất gợi cảm: “A lô, giám đốc Đường yêu quý, cậu đã xem báo hôm nay chưa?”

“Xem rồi”. Hai tiếng ấy như được phát ra từ kẽ răng của Đường Ca Nam.

“Cậu hài lòng chứ?” Đối phương khẽ cười

“Hài lòng cái con khi”. Đường Ca Nam nổi trận lôi đình, “Chẳng phải tôi đã bảo cậu là chỉ có thể đăng bức ảnh tôi bắt tay với Phương Bá Thao sao? Tại sao lại đăng bức ảnh năm người? Lại con có ba bức ảnh nhỏ, đúng là ngu hết chỗ nói”.

“À, giám đốc Đường yêu quý, chuyện này mình có thể giải thích”. Đối phương lập tức cười trừ, “Cậu biết đấy, tòa báo rất chú trọng nội dung ban đầu để đăng tin của cậu, chuẩn bị xong mọi thứ chỉ cần chờ ảnh là in ra, vì vậy, đối phương chụp ảnh ở phòng ăn, lập tức chuyển về, một khi bức ảnh ấy mà vào tay chủ biên thì làm sao có thể đến lượt mình quyết định?”

Đường Ca Nam cười khẩy, gằn giọng nói: “Vậy thì bài viết là thế nào? Tôi muốn làm sáng tỏ mối quan hệ giữa Phong Bình và Phương Bá Thao, kết quả trên báo viết những thứ linh tinh lộn xộn như thế nào? Toàn là những suy đoán vớ vẩn, những tưởng tượng lan man, vô căn cứ, một câu trọng tâm cũng không nhắc đến. Lẽ nào tôi chủ động tung tin để cho dân chúng tiêu khiển sao?”

Đối phương méo máo, một mực xin lỗi: “Xin lỗi cậu, người bạn yêu quý nhất của mình, chuyện này tùy cậu xử lý. Mình cũng không biết rằng họ lại không nghe lời như vậy. Cậu biết đấy, một khi có liên quan đến cậu thì giới truyền thông giống như con ngựa đứt cương, điên hết cả...”

Đường Ca Nam còn muốn khóc hơn cả anh ta: “Đúng là đồ ngu, một chuyện con con như vậy mà cũng làm không xong. Cậu nói xem, tôi cần một người bạn như cậu làm gì nữa”.

Đối phương xanh tái mặt mày: “Đừng mà Ca Nam, xin cậu đừng bỏ rơi mình”.

Đường Ca Nam cười khẩy: “Thế mà cũng đòi tự nhận là quen biết với giới truyền thông, hừ, bây giờ tôi đặc biệt nghi ngờ, người muốn xỏ tôi chính là cậu, Dịch Nhĩ Dương”.

Dịch Nhĩ Dương muốn khóc nhưng không thể khóc được: “Cậu hơi nặng lời rồi đấy, nặng lời rồi đấy, có cho mình mười vạn lá gan thì mình cũng không dám xỏ cậu, mình...”

Đường Ca Nam chẳng thèm để ý đến lời anh ta, cúp máy đến cách một cái.

Chuyện đã đến nước này, trút giận rồi cũng đành phải cho qua.

Đường Ca Nam nhắm đôi mắt tuyệt vọng, đưa tay day huyệt thái dương đang đau âm ỉ, anh có thể dự đoán được phản ứng của người nhà họ Đường khi nhìn thấy bức ảnh này.

Lúc ấy, Đường lão phu nhân đang nhắm mắt giống anh, bà ngồi trên sofa trong phòng khách, bên cạnh có tờ báo buổi sáng.

Hàng chục năm nay, bà đã quen với việc buổi sáng thức dậy, ngồi trên sofa trong phòng khách sang trọng giống như hoàng thượng lâm triều vậy, mọi người ngồi vây xung quanh, họ đều là những người bên ngoài của bà. Những nội dung mà họ bàn luận dù chỉ là vấn đề làm đẹp, dưỡng sinh thì cũng đều nghiêm túc giống như đang bàn bạc việc triều chính vậy.

Chỉ có điều, bây giờ vẫn chưa đến lúc bàn luận viển vông, trong phòng khách chỉ có bà và Đường Minh Tuyên.

Đường lão phu nhân ở góa từ khi còn trẻ, hồi trẻ, bà rất muốn dạy dỗ con gái trở thành một người hiền dịu, nét na. Kết quả là già néo đứt dây, con gái bà đã đi theo con đường hoàn toàn ngược lại với mong muốn của bà, vì thế mà đau khổ suốt nửa đời còn lại, sinh sống ở nước ngoài xa xôi. Tình yêu ấy không được con gái báo đáp lại, nên bà chuyển nó sang cháu ngoại, có yêu có hận, có buồn có đau, nhưng xét cho cùng thì yêu vẫn lớn hơn hận, vì vậy Đường Minh Tuyên có thể nói những lời mà người khác không dám nói.

“Cháu thấy cái cô Phong Bình này không đơn giản”.

“Vậy sao?” Đường lão phu nhân im lặng một lúc lâu rồi mới trả lời, Đường Minh Tuyên đã quá quen với thói quen này của bà.

“Trước đây cháu chưa bao giờ nghe đến tên cô ta, bữa tiệc từ thiện của hội quán Hồng Nhật là lần đầu tiên cô ta lộ diện. Lúc ấy, cô ta là bạn gái của Phương Bá Thao nhưng sáng hôm sau lại ở trong biệt thự của anh hai. Bác Lục cũng nói chưa bao giờ thấy cô ta... Sau đó, anh hai như trúng tà, kiên quyết đòi đính hôn với cô ta, hoàn toàn không quan tâm đến sự phản đối của cả nhà...”

Nói đến đây, cô ta lén liếc nhìn nét mặt của bà ngoại, không phát hiện có gì bất thường nên nói tiếp: “Quan hệ giữa cô ta và Phương Bá Thao chắc chắn không bình thường chút nào. Nhưng anh hai không những không quan tâm mà còn cùng họ ăn tối. Đây không phải là tác phong của anh hai, không biết rốt cuộc Phong Bình đã cho anh ấy ăn bùa mê thuốc lú gì. Còn nữa, Richard, cậu ta với Phương Quân Di yêu nhau, Phong Bình cũng là do Phương Bá Thao đưa vào giới thượng lưu, cháu sợ bên trong có...” Nói đến đó bỗng nhiên cô dừng lại.

“Có gì?”

“Cháu lo Phong Bình lai lịch không rõ ràng, anh hai đúng là không dứt ra được rồi”. Câu nói của Đường Minh Tuyên đầy hàm ý.

“Cháu tưởng rằng cô ta chịu sự sai khiến của ai, đến quyền rũ anh hai của cháu sao?” Cuối cùng Đường lão phu nhân cũng mở mắt, ánh mắt bà nhìn cháu gái sắc như dao, bỗng nhiên bà cười khẩy và nói: “Sức tưởng tượng của cháu quả là phong phú. Còn có thể kéo cô ta và Richard lại với nhau. Cháu tưởng ta không thích cái người ở nước ngoài kia nên bỏ rơi cháu mình sao? Ta nói cho cháu biết, không bao giờ có chuyện đó. Ta biết các cháu nghĩ những gì, tất cả cũng chỉ vì lo có người chia gia sản với mình...”

Đường Minh Tuyên nghe thấy những lời đó, bỗng chốc mặt đỏ như gấc chín, vừa ảm ức vừa khó xử, không nói được lời nào, một lúc sau mới mếu máo nói: “Sao bà có thể nói như thế được, từ trước đến nay cháu chưa bao giờ nghĩ như thế, cháu...”

“Ta biết cháu không có, ta nói là nói hai anh của cháu”. Đường lão phu nhân nhẹ giọng nói, yên lặng một lúc, bỗng nhiên thở dài: “Chỉ có điều, những điều mà cháu lo lắng không phải là không có lý. Họ Phong kia cần phải điều tra kỹ càng mới được, xem xem rốt cuộc lai lịch thế nào”.

Đường Minh Tuyên vẫn thấy ảm ức, bĩu môi không nói gì.

Đường lão phu nhân cũng thấy lúc này mình nói hơi nặng lời nên dịu dàng dỗ dành cô cháu gái, Đường Minh Tuyên vui vẻ trở lại, can tâm tình nguyện đi làm việc.

Lại nhắc đến Phong Bình, cô không hiểu vì sao An Duyệt Sinh lại tặng hoa cho mình, sau khi tiễn Đường Ca Nam, cô về phòng hỏi Lục quản gia mẫu giấy, sau khi đọc xong cảm thấy... không còn gì để nói. Có thể nói rằng tuy An Duyệt Sinh dùng từ có vẻ rất khẩn thiết nhưng cô vẫn cho rằng hành động này là thừa, dù gì thì chiếc bình ấy không phải là cô tặng không cho anh.

Hay nói cách khác, anh ta có dự ý khác?

Cô nghĩ một lúc, nhắc máy, ấn số điện thoại ghi trên mẫu giấy, nhưng nghĩ lại liền cúp máy. Anh ta đã tặng bó hoa này mấy ngày rồi. Mấy hôm trước cô đã không gọi lại thì bây giờ càng không cần thiết, nếu không người khác lại tưởng cô sóng lòng trào dâng, cần phải can nhắc mấy ngày mới nhắc điện thoại.

Thế là cô tiện tay vứt mẫu giấy ấy vào thùng rác, đứng dậy đi lên tầng.

Lúc ấy Phong Bình không biết rằng, nét mặt, cử chỉ của cô lúc này đã lọt vào mắt Lục quản gia, làm khơi dậy sự nhạy cảm và những suy đoán vốn có của một người phụ nữ. Ba ta nhặt mẫu giấy trong thùng rác lên, hơn nữa, vào một ngày nào đó, nhân cơ hội ra ngoài mua đồ, đi vào bộ phận công cộng, sau khi nói chuyện vài câu, bà ta tỏ ý gọi nhầm máy rồi hết sức bình tĩnh cúp điện thoại.

Tuy nhiên, chúng ta phải tạm gác chuyện đó sang một bên.

Hiện nay, chuyện náo nhiệt nhất của thành phố Thánh Anh là cuộc thi người mẫu do đài truyền hình Thánh Anh tổ chức.

Đoạn video tuyên truyền cho cuộc thi đã được giới truyền thông phát sóng nhiều lần, còn sáng tác cả bài hát riêng cho cuộc thi, do ca sĩ hot nhất lúc ấy là Hàn Dịch và quán quân lần thi trước cùng song ca. Chu Tân Trúc từng giành danh hiệu quán quân của cuộc thi, lại là bạn gái của Hàn Dịch. Hai em họ của cô ta cũng tham gia cuộc thi lần này, vì vậy gần đây cô ta xuất hiện liên tục trên báo chí, truyền hình.

Phong Bình đã xem vài lần đoạn video tuyên truyền trên tivi, không quan tâm cho lắm, biết Jennifer sẽ đến nhưng không biết Dịch Nhĩ Dương cũng được mời làm giám khảo. Không chỉ vậy, đài truyền hình còn mượn hai nhân viên ở phòng làm việc của anh ta làm hướng dẫn trang phục cho các người mẫu. Vì vậy, anh ta lại muốn nhờ Phong Bình, người làm việc không công đến giúp đỡ, không ngờ đã bị từ chối.

“Cô đúng là người vô lương tâm, được gã vào cửa nhà giàu là không thèm quan tâm đến sự sống chết của bạn bè...” Dịch Nhĩ Dương khóc lóc trong điện thoại.

Phong Bình mỉm cười: “Thứ nhất, tôi vẫn chưa được gã vào nhà giàu. Thứ hai, dạo này tôi không có thời gian”.

Giọng nói của Dịch Nhĩ Dương vô cùng ai oán: “Cô thì có chuyện gì chứ? Chẳng phải là cô chủ nhân rồi sao?”

Phong Bình không thèm sửa lại cách dùng từ của anh ta, nghiêm túc trả lời: “Tôi thực sự không có thời gian”.

Dịch Nhĩ Dương không còn cách nào khác, đành phải cúp máy.

Phong Bình về phòng, tiếp tục cuộc họp qua điện thoại vừa bị Dịch Nhĩ Dương làm gián đoạn. Đoàn cố vấn của cô đang báo cáo công việc với cô, Bình Thần và chú lùn cũng đang nghe. Cuộc họp này kéo dài gần bốn tiếng, còn rất nhiều vấn đề chưa được giải quyết, cuối cùng mọi người hẹn nhau ngày mười lăm tháng này sẽ gặp mặt ở London, lúc ấy sẽ bàn kỹ hơn.

Phong Bình vươn mình trên ghế, muốn nhấn chuông gọi người mang trà lên, nhưng lại nhớ đến thái độ của Lục quản gia, không kìm được thở dài một cái, nghĩ rằng tự mình xuống lấy thì hơn.

Cô vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy một người đang đứng ở cửa, người đó chính là Lục quản gia.

Phong Bình cố kìm nén cơn giận dữ và nói: “Bà Lục, bà đừng có lần nào cũng thế này được không? Tôi không phải là trộm, vì sao lúc nào bà cũng lên lên lút lút như thế...”

“Cô Phong, cô hiểu lầm rồi”. Lục quản gia đã ngần này tuổi đầu rồi, dĩ nhiên không dễ dàng đối phó, nói dối không đỡ mặt, giọng nói rất thẳng thắn: “Tôi thấy cô ở trong phòng một mình suốt cả buổi chiều nên muốn lên hỏi xem cô có cần gì không. Cô có cần gì không ạ?”

Phong Bình không làm gì được bà ta, cô im lặng một lúc rồi nói: “Hồng trà, cảm ơn”.

“Xin cô chờ một chút”. Lục quản gia mỉm cười tỏ vẻ hết sức “nghe lời”, sau đó quay người đi xuống.

Phong Bình thấy bà ta đi đến chỗ rẽ, bỗng nhiên cô gọi bà ta lại, sau đó bước đến cửa cầu thang, nhìn bà ta với ánh mắt của chủ nhân rồi từ từ hỏi: “Lục quản gia, bà nghĩ Đường Ca Nam có lấy tôi không?”

Lục quản gia không biết dụng ý của cô, nhưng bà ta là cao thủ trong giao tiếp, nét mặt vẫn tươi cười, tỏ vẻ khá “ngoan ngoãn”:
“Chẳng phải cậu hai đã đính hôn với cô rồi sao?”

Phong Bình nhìn bà ta, nhếch mép cười rồi hết sức thẳng thắn nói: “Lục quản gia, nếu có một ngày tôi trở thành bà chủ của căn nhà này thì người đầu tiên mà tôi đuổi việc là bà”.

Thoạt nghe Lục quản gia cũng thấy sững sờ, sau đó bà ta cười rồi đáp lại cô bằng giọng điệu không hề run sợ: “Đợi sau khi cô trở thành bà chủ của ngôi nhà này rồi nói câu ấy vẫn chưa muộn”.

Phong Bình gạt đầu, mỉm cười: “Được, chúng ta cứ chờ xem. Bây giờ thì hãy mang hồng trà lên đây”.

Lục quản gia vừa bưng trà lên thì A Cửu đến, anh ta cầm một chiếc điện thoại trên tay, nói là giám đốc Đường tặng cô Phong. Kiểu điện thoại hot nhất, số lượng có hạn, giá cả lên tới gần tám mươi nghìn nhân dân tệ.

Sắc mặt của Lục quản gia không được tốt cho lắm.

Vốn dĩ Phong Bình không thích điện thoại, nhưng lúc này, sự xuất hiện của chiếc điện thoại này quả là rất đúng lúc. Vì vậy cô vui vẻ cầm nó lên, cố ý hỏi ý kiến của Lục quản gia: “Bà thấy có đẹp không?”

Lục quản gia nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười và nói: “Cũng được, chỉ có điều không đẹp bằng cái mà lần trước cậu hai tặng cô Hạ Dao”.

Lần này đến lượt A Cửu biến sắc.

“Bà Lục, bà nói linh tinh gì vậy? Giám đốc tặng điện thoại cho Hạ Dao lúc nào?”

Lục quản gia thần nhiên đáp: “Không phải à? Vậy thì chắc là tôi nhớ nhầm. Cậu cũng biết đấy, cậu hai rất thích tặng đồ cho phụ nữ, tôi không nhớ rõ nữa...”

A Cửu ngạc nhiên đến ngây người.

Anh ta không dám tin Lục quản gia có thể nói những lời này trước mặt Phong Bình. Anh không kìm được quay sang nhìn Phong Bình, chỉ thấy cô không hề thay đổi sắc mặt, nhếch mép mỉm cười, không hề tỏ vẻ tức giận, chỉ xoay xoay chiếc điện thoại trên tay, không biết cô ấy đang ấn nút gì mà bỗng nhiên vang lên một âm thanh kỳ lạ, nham hiểm: “Cậu cũng biết đấy, cậu hai rất thích tặng đồ cho phụ nữ, tôi không nhớ rõ nữa...”

Không gian trong căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Phong Bình cười và nói: “Thì ra còn có chức năng ghi âm. Mấy năm rồi tôi không dùng điện thoại, khoa học kỹ thuật phát triển thật nhanh”.

Lục quản gia không biểu lộ chút cảm xúc gì, đặt hồng trà lên chiếc bàn cạnh sofa và nói: “Trà của cô”.

A Cửu dù có đần độn đến đâu thì cũng cảm nhận được sự bất thường giữa họ, nhưng anh ta không hỏi mà chỉ có thể giữ trong lòng.

Mấy hôm sau, người đương sự này biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra.

Gần đây Đường Ca Nam phải tham gia không biết bao nhiêu cuộc họp còn Phong Bình thì khá nhàn rỗi tuy rằng cũng phải đọc không ít văn bản. Hiếm có dịp cô ở trong nước nên có rất nhiều chuyện Phương Bá Thao trực tiếp bàn bạc với cô. Vì vậy mà hai người thường xuyên chạm mặt nhau.

Cô không hề biết rằng lúc ấy đang có người giữ trò sau lưng mình, hơn nữa lại còn giám sát từng nhất cử nhất động của cô, thậm chí còn kéo cả An Duyệt Sinh vào chuyện này. Không có gì phải nghi ngờ, người đưa ra đầu mối lớn nhất chính là Lục quản gia.

Sau đó... nhân viên trinh thám xuất sắc đã hoàn thành nhiệm vụ một cách "xuất sắc".

Sau khi nhận được báo cáo, Đường lão phu nhân nghĩ rằng mình đã có câu trả lời, không cần tiếp tục điều tra nữa.

Bà ta bảo Đường Minh Tuyên gọi điện cho Đường Ca Nam, yêu cầu ngày mai nhất định phải về nhà.

Từ sau khi tự ý đình hôn, Đường Ca Nam không được bà nội ngó ngang đến. Bỗng nhiên lúc này lại nhận được lệnh về nhà, theo lý mà nói thì phải đến hỏi thăm bà, tiếc rằng ngày mai là ngày Valentine.

"Không được đâu Minh Tuyên, tối mai anh có việc, ngày kia nhé".

"Việc gì?"

"Ngày mai đài truyền hình có cuộc thi người mẫu, công ty tài trợ một khoản tiền, anh phải đến đó, sau đó anh hẹn Phong Bình ăn tối. Ngày mai là Valentine mà".

"Thế à?" Đường Minh Tuyên nghĩ một lúc rồi tự đưa ra kiến nghị: "Hay là anh đưa cô ấy về nhà ăn cơm".

"Về nhà? Ha ha, anh cũng muốn thế". Đường Ca Nam cười ha hả, "Nhưng anh sợ cô ấy sẽ không thoải mái. Hơn nữa những ngày này anh không muốn người khác quấy rầy bọn anh. Thôi nhé, anh phải đi họp rồi".

Đường Minh Tuyên cúp điện thoại rồi nhăn nhó nhìn bà ngoại.

Đường lão phu nhân im lặng một lúc, từ từ đứng dậy, bình tĩnh nói: "Nếu đã như vậy thì ta sẽ đích thân giải quyết chuyện này thay nó. Nó vẫn là một đứa trẻ".

Thế là, tối hôm sau, khi Phong Bình trang điểm xong, lên chiếc xe của A Cửu đến đài truyền hình, chuẩn bị cùng Đường Ca Nam tham dự lễ khai mạc vào buổi tối hôm ấy thì bị chặn lại ở cửa và mời lên một chiếc xe sang trọng khác.

Chiếc xe lái sang một hướng hoàn toàn ngược lại.

Cô ngồi trong xe, mười đầu ngón tay đan vào nhau đặt trước ngực, các ngón tay hơi dùng lực, bẻ các khớp tay kêu khục khục, mắt nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Chiếc xe dừng lại trước hội quán Nữ Tử nổi tiếng nhất thành phố. Cô cùng lái xe lên tầng 8, đi vào một gian phòng vừa sang trọng lại vừa yên tĩnh.

Một người phụ nữ gầy, mặc quần áo đen đứng trước tấm cửa kính trong suốt, ngắm nhìn khung cảnh lung linh của thành phố khi màn đêm buông xuống.

Bà ta biết Phong Bình đã đến nhưng không quay đầu lại mà vẫn lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Phong Bình đợi một lát, không kim được, liền nói: "Thưa bà, tôi đang vội, có việc gì xin bà cứ nói thẳng".

Sắc mặt của Đường lão phu nhân có chút biến đổi, dường như vô cùng bất mãn với thái độ của cô và thần nhiên cho rằng đó là biểu hiện của sự thiếu hiểu biết, hoàn toàn không hề nghĩ rằng mình quá ngạo mạn.

Dù như vậy, bà vẫn im lặng vài giây, sau đó mới nói: "Nếu đã như vậy thì ta sẽ nói thẳng..." Nói đến đây, cuối cùng thì bà ta cũng quay người lại.

Phong Bình nhìn bà ta. Tuy bà ta đã già nhưng biết cách chăm sóc nên vẫn giữ được nét trẻ trung hiếm thấy.

"Cô Phong, mời ngồi".

Bà ta chậm rãi nói: "Tôi đã biết khá nhiều về cô, chỉ có điều, cô có thật sự yêu thằng Nam không?"

"Nếu để một thời gian nữa thì rất có thể".

Phong Bình cười, bổ sung một câu: "Tôi xin trích dẫn một câu quảng cáo: Tất cả đều có thể xảy ra".

Ánh mắt sắc bén của Đường lão phu nhân nhìn cô chằm chằm, bà ta lạnh lùng nói: "Nếu cô vẫn chưa yêu nó, vậy thì tôi muốn cho cô một cơ hội để lựa chọn lại".

Nói xong bà lấy tấm ngân phiếu trắng đã chuẩn bị từ trước, từ từ đẩy ra trước mặt cô rồi nghiêm giọng nói: "Tôi nghĩ cô cần cái này

hơn”.

Phong Bình nhìn một cái rồi nói: “Phu nhân, xin bà hãy cất tấm ngân phiếu này đi, nó khiến tôi thấy xấu hổ”.

“Hãy tin tôi, cô Phong”. Đường lão phu nhân bình tĩnh nhìn cô, mỉm cười hết sức tự tin: “Tôi sống hơn bảy mươi năm rồi, vẫn chưa gặp chuyện gì mà tiền không giải quyết được”.

Phong Bình không nói gì.

Cô lặng lẽ nhìn tấm ngân phiếu ấy, bỗng nhiên trong đầu nảy ra ý định “trả đũa” bà ta, thế là cô cầm bút viết vào đó ba chữ năm nghìn tỷ nhân dân tệ, sau đó đẩy nó đến trước mặt Đường lão phu nhân.

Sắc mặt của Đường lão phu nhân bỗng chốc trở nên rất khó coi.

Phong Bình không nhìn bà ta, cầm chiếc túi xách sang trọng trong tay, đứng dậy và nói: “Xin lỗi, cháu bà đang đợi tôi”.

Đi đến cửa, bỗng nhiên cô quay người lại và nói: “Phu nhân, những điều bà biết về tôi còn quá ít. Có lẽ bà vẫn chưa từng nghe nói, nhưng tôi vẫn muốn nói cho bà biết, tôi đến từ Thúy Minh Hồ”.

Nói xong, cô quay người bước đi.

Đường lão phu nhân ngồi một mình trong căn phòng rộng rãi, sang trọng. Ánh trăng của buổi tối mùa đông và ánh đèn lung linh của thành phố hòa quện vào nhau, phản chiếu lên khuôn mặt được chăm sóc rất tốt của bà. Bà hơi ngẩng đầu lên, như đang lật tìm lại điều gì đó trong ký ức. Bà nhớ lại rất nhiều năm trước, khi chồng bà v

Chương 9: Mặt Nạ Của Công Chúa

Đến hội trường của đài truyền hình, Đường Ca Nam không tránh khỏi việc tiếp khách. Sự nhiệt tình của nhà tổ chức thì khỏi phải nói. Trong số các vị khách VIP và thành viên giám khảo có mặt ở hội trường cũng có không ít người quen. Những hồng nhan tri kỷ trước đây cũng có mặt đông đủ, nhưng không thấy bóng dáng Phong Bình đâu.

Anh lo sẽ tắc đường nên bảo A Cửu đến đón cô sớm một chút. Sao giờ này vẫn chưa đến nhỉ? Anh muốn gọi điện cho cô, chỉ có điều Chu Thiên Hựu đứng bên cạnh đang nói chuyện rất nhiệt tình, con người phong độ như anh chỉ còn cách cố gắng nhẫn nại. Đã thế Chu Tân Trúc còn chạy lại “hóng hớt”, vòng vo tam quốc nhắc đến vụ scandal mấy hôm trước, sau đó nham hiểm khen ngợi anh là một người rộng lượng, nghĩ thoáng, phong độ. Thấy anh không có phản ứng gì, cô ta mới nhấn nhó đi ra chỗ khác.

Lúc này là năm giờ kém mười.

Lần thứ tư Đường Ca Nam nhìn đồng hồ, sau đó ngược mắt nhìn về phía cửa ra vào, vẫn không thấy bóng dáng Phong Bình đâu, chỉ thấy Dịch Nhĩ Dương xuất hiện. Dáng người anh ta cao gầy, mặc chiếc áo lông trắng, trông rất tuấn tú. Chỉ có điều, Đường Ca Nam không biết thưởng thức vẻ đẹp “mềm mại” này, hơn nữa anh biết rất rõ dưới vỏ bọc đẹp đẽ như thiên thần kia là một con “ác thú” nham hiểm như thế nào. Sự xuất hiện của anh ta lúc này quả là đúng lúc.

“Nhĩ Dương, cậu ngồi đây với chủ tịch Chu, mình đi gọi điện thoại”. Nói xong Đường Ca Nam đi ra

ngoài.

“Này, sắp bắt đầu rồi đấy, họ sắp xếp để cậu đọc diễn văn đấy...” Chu Thiên Hựu vội nhắc nhở anh.

Đường Ca Nam không quay đầu lại, chỉ ra hiệu bằng tay tỏ ý biết rồi.

Anh bước nhanh ra phía cầu thang vắng người, rút điện thoại ra, vừa nhấn được hai số thì bỗng nhiên điện thoại rung, số điện thoại của Phong Bình hiển thị trên màn hình. Số điện thoại đẹp mua với giá cao, dĩ nhiên anh nhớ rất rõ.

Đường Ca Nam vội vàng nhấn nút nghe: “Em đến đâu rồi?”

“Em đang ở... ừm... phía nam đường Thừa Đức...”

Đường Thừa Đức cách trung tâm thành phố khá xa nhưng không phải là vùng ngoại ô, mượn lời quảng cáo của một công ty bất động sản nào đó thì là: Yên tĩnh trong náo nhiệt, bên phải phồn hoa, bên trái yên tĩnh. Nhưng quả thực là nó cách đài truyền hình khá xa, phương hướng trái ngược nhau hoàn toàn. Đường Ca Nam không thể hiểu được vì sao cô ấy lại ở đó.

“Em đến đó làm gì”.

“Chuyện dài lắm”.

“Lát nữa em nhất định phải giải thích với anh đấy”. Đường Ca Nam lại nhìn đồng hồ, “Sắp không kịp nữa rồi, em bảo A Cửu trực

tiếp...”

“Em không đi cùng A Cửu”.

“Cái gì?” Đường Ca Nam không kiềm được nói toáng lên: “Lẽ nào cậu ta không đến đón em?”

“Lát nữa em sẽ giải thích với anh. Bây giờ...” giọng của Phong Bình lẫn với chút gió xào xạc, “Em có một câu hỏi muốn hỏi anh...”

“Câu gì?”

“Trên báo đăng vụ scandal của em và Phương Bá Thao, anh chỉ giữ im lặng, không hỏi em bất cứ điều gì, đó là vì anh tin em, hay là vì anh không hề để ý đến em? Hay là vì nguyên nhân nào khác?” Cô ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Hãy nói thật cho em biết”.

Đường Ca Nam không biết vì sao bỗng nhiên cô ấy lại hỏi chuyện không quan trọng ấy trong lúc này, nhưng anh vẫn nhẫn nại trả lời: “Anh biết quan hệ giữa em và nhà họ Phương”.

Phong Bình ngạc nhiên hỏi: “Anh biết?”

“Dĩ nhiên”.

“Anh, làm sao mà anh biết được?”

“Khả năng suy luận của anh rất giỏi. Nhưng vì sao em lại hỏi chuyện ấy?” Giọng của Đường Ca Nam có vẻ gấp gáp: “Phong Bình, nghe này, không có thời gian...”

“Nói cho em nghe làm sao mà anh biết được chuyện ấy”.

Đường Ca Nam thực sự không biết vì sao mà cô ấy lại cố chấp như vậy, anh nói liền một hơi: “Còn nhớ bữa tiệc từ thiện lần trước không. Tối hôm ấy anh vô tình nghe thấy những lời nói của Phương Quân Hạo. Em và cậu ta là thanh mai trúc mã, anh nghĩ có lẽ lai lịch của em không bình thường. Nhưng điều đó không có ý nghĩa gì, em là ai không quan trọng, nếu anh yêu em thì dù em là nữ hoàng hay ăn mày thì anh vẫn sẽ yêu em”.

Anh thở hắt hển sau khi nói hết những lời ấy.

Phong Bình không có chút phản ứng nào, trong điện thoại vang lên tiếng gió ù ù và tiếng còi xe ô tô.

Lúc ấy Đường Ca Nam cũng ý thức được những lời mình vừa nói, không khỏi cảm thấy khó xử, ngạc nhiên vì chính bản thân mình. Người dẫn chương trình dùng micro gọi tên anh, mời anh lên sân khấu đọc diễn văn, sau đó là tiếng vỗ tay vang lên.

“Anh phải cúp điện thoại rồi”. Đường Ca Nam khẽ nói.

“Ok”.

“Em đến nhà hàng Đường Triều đợi anh được không? Anh sẽ nhanh chóng đến đó gặp em”.

“Ừm ừm...” Phong Bình do dự không quyết.

“Anh cúp máy đây”.

Đường Ca Nam cúp điện thoại, rào bước vào hội trường, chuẩn bị lên sân khấu đọc diễn văn.

Phong Bình quay người lại, phía ngoài một siêu thị bên đường có treo một chiếc ti vi. Trên màn hình là hình ảnh Đường Ca Nam đang đọc diễn văn trên sân khấu. Trông anh thật đĩnh đạc, tự nhiên, giọng nói điềm tĩnh nhưng đầy cảm xúc, dù là cô cũng cảm thấy không thể chê vào đâu được.

Bài diễn văn kéo dài khoảng hai phút, cô mỉm cười nghe hết, sau đó vẫy một chiếc taxi.

Tiếp theo chương trình là bài phát biểu của Jennifer tiếng tăm lẫy lừng.

Jennifer là phụ nữ trung niên khoảng ngoài 40 tuổi, giống như những quý bà cao quý khác, bạn không thể đoán được tuổi của bà ta khi nhìn tướng mạo. Cách trang điểm của bà ta hết sức bình thường, nhưng vì vị trí bậc thầy tiếng tăm lẫy lừng không thể lay chuyển mà dù bà ta có mặc quần áo ăn mày thì không những sẽ không bị phê bình mà thậm chí còn trở thành trào lưu mới trong giới thời trang.

Sau khi phát biểu xong, bà ta nhìn một lượt khắp hội trường, khuôn mặt rạng rỡ với nụ cười cao quý, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay vang dội, những người đẹp nổi tiếng và các minh tinh hết sức nhiệt tình. Jennifer là nữ thần trong lòng họ.

Người dẫn chương trình mời Jennifer nói một chút về show trình diễn thời trang xuân hạ sắp tổ chức bằng giọng điệu vô cùng vinh dự. Bà ta nói qua vài câu, đột nhiên ngừng lại không nói nữa. Bà ta trau mày, ban đầu thì mắt tròn xoe, sau đó hơi nhíu lại, nhìn chăm chăm xuống phía dưới khán đài, nét mặt dường như đang nhìn thấy một chuyện quái quỷ gì đó mà tuyệt đối không thể xảy ra được.

Người dẫn chương trình ngạc nhiên, dõi theo ánh mắt của bà ta nhìn xuống thì không thấy có điều gì bất thường.

Phía dưới khán đài là những vị khách vip và những người nổi tiếng, các nhà thiết kế, nhiếp ảnh gia trong giới thời trang, chủ biên các tạp chí thời trang, các nhà quản lý người mẫu, bạn bè trong giới truyền thông và những nhân sĩ trong giới nghệ thuật và văn hóa. Những người có mặt trong buổi tối ngày hôm nay đều là những nhân vật có tầm cỡ trong thành phố Thánh Anh.

Vậy thì vì sao Jennifer lại tỏ ra như nhìn thấy ma vậy?

Mọi người có mặt trong hội trường đều phát hiện sự bất thường của bà ta. Người dẫn chương trình cảm thấy rất kỳ lạ, dùng tiếng Anh hỏi bà: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Jennifer chỉ xuống phía dưới và nói: “Bên kia, dãy thứ tư, cô gái mặc áo trắng...”

Người dẫn chương trình thực sự rất ngạc nhiên, lập tức nhìn xuống phía đó và nói: “Cô Chu, cô...”

Chu Nhã Bá cũng rất ngạc nhiên, tuy cảm thấy bất an nhưng vẫn đứng lên.

Nhân viên nhanh chóng đưa micro cho cô.

Jennifer không hỏi ngay mà ngấm ngấm cô một lần nữa, nói đúng hơn là bà đang ngấm ngấm chiếc áo khoác da báo màu trắng trên người cô.

Chu Nhã Bá tỏ ra lúng túng khi bị Jennifer nhìn chằm chằm như vậy.

Mọi người đều nín thở chờ đợi, ai cũng cảm thấy tò mò vì sự việc bất ngờ này, chỉ có một người cảm thấy hết sức phẫn nộ và tuyệt vọng.

Người đó chính là Chu Tân Trúc.

Cô ta không dám tin, Chu Nhã Bá lại lén lút lấy trộm chiếc áo ấy. Hơn nữa cô ta không có thư mời, sao lại có mặt ở đây? Lẽ nào anh cả không kiểm chế được trước sự nhờn nhẹo của cô ta?

Chu Tân Trúc gườm gườm nhìn anh trai Chu Thiên Hựu. Cô ta là người mẫu nổi tiếng, các em của cô ta đều mong muốn nhận được một số ý kiến của cô ta về cách ăn mặc, đặc biệt là Chu Nhã Bá, người đăng ký tham gia cuộc thi người mẫu lần này.

Sau khi tham quan tủ quần áo của chị họ, cô ta ngạc nhiên phát hiện chiếc áo khoác da báo hoàn mỹ này – đó là chiếc áo Chu Tân Trúc lấy của Phong Bình, vì yêu thích quần áo đẹp nên cô ta không vứt đi. Thế là Chu Nhã Bá nhằm tưởng rằng đó là “vật báu” của chị nên lén lút lấy nó ra để khoe.

Quả nhiên, hiệu quả rất đáng kinh ngạc, làm chấn động cả bậc thầy thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới như Jennifer.

“Xin hỏi chiếc áo trên người cô là của cô sao?” Bà ta nói tiếng Anh qua chiếc micro.

“...”

Chu Nhã Bá không ngờ rằng bà ta sẽ hỏi câu ấy nên không biết phải trả lời thế nào. Nếu nói không phải là của cô ta thì sẽ khiến người ta cười vỡ bụng mất. Tiểu thư đài các, giàu có mà lại mặc chiếc áo không phải là của mình, đặc biệt là hôm nay có rất nhiều người trong giới truyền thông. Nếu nói là của cô ta thì cô ta thấy chột dạ, không mở miệng được, điều quan trọng là cô ta không biết vì sao Jennifer lại hỏi như vậy, dường như bà ta biết chiếc áo không phải của cô ta.

Không gian im lặng đến ngạc nhiên, mọi người đều chờ câu trả lời của cô ta.

Mặt cô ta đỏ như gấc chín, ấp úng mãi mà không nói được lời nào, không kim được liếc nhìn Chu Tân Trúc.

Sắc mặt của Chu Tân Trúc khó coi hơn cô ta gấp trăm lần.

“Chiếc áo này là của cô sao?” Jennifer hỏi lại một lần nữa nhưng không dám chắc là cô ta có biết tiếng Anh không nên quay sang nhờ người dẫn chương trình: “Cô có thể dịch lại giúp tôi được không?”

Chu Nhã Bá không thể im lặng được nữa, cô ta quyết định tuân theo một nguyên tắc đã đọc được trong sách – Khi bạn hoàn toàn không biết nên nói gì thì tốt nhất nên nói sự thật.

Thế là cô ta nói bằng tiếng anh: “Không phải của tôi, của chị tôi”.

Jennifer nhíu mày rõ hơn: “Chị cô? Chị cô họ gì?”

Phía dưới phát ra tiếng rì rào khi nghe Jennifer nói câu ấy.

Chu Nhã Bá nghiêm túc nói: “Họ Chu, Chu Tân Trúc, có lẽ bà đã nghe nói đến chị ấy, chị ấy là người mẫu nổi tiếng ở châu Á”.

“Xin lỗi, tôi chưa bao giờ nghe nói đến cô ta”. Jennifer ngắt lời cô ta và nói bằng giọng điệu vô cùng lạnh lùng, ngọt ngào: “Tôi chỉ

quan tâm đến chiếc áo này, bởi vì nó là tác phẩm của tôi, cả thế giới chỉ có một chiếc. Một năm trước khi ở Venezia, tôi đã tặng nó cho một người bạn vô cùng cao quý như một món quà nhân dịp sinh nhật cô ấy. Tôi dám khẳng định rằng cô ấy không phải là họ Chu, càng không thể là chị của cô”.

Nói đến đây, dường như bà ta hơi kích động, nghiêm giọng nói: “Tôi không biết vì sao chiếc áo này lại xuất hiện trên người cô, nhưng dù là cô hay chị cô đều không xứng đáng mặc chiếc áo do chính tay tôi thiết kế”.

Khi nghe Jennifer nói câu ấy, Chu Tân Trúc thực sự mong có một chiếc áo tàng hình để khoác lên người.

Chu Nhã Bá cảm thấy kinh hoàng hơn là xấu hổ, cô ta đứng ngậy người như một pho tượng, mặt tái nhợt.

Cô ta không biết rằng chiếc áo này không phải là của chị mình. Chị cô ta là người mẫu rất nổi tiếng. Cô ta rất ngưỡng mộ chị và thực sự muốn tin rằng chiếc áo này là “vật báu” của chị.

Lúc ấy, những người trong giới truyền thông như bưng tỉnh sau cơn mơ, họ thi nhau lấy máy ảnh chụp chiếc áo khoác trên người Chu Nhã Bá. Dĩ nhiên cũng không quên chụp ảnh Chu Tân Trúc.

Hai chị em nhà họ Chu không thể ngồi đó được nữa, lần lượt đứng dậy ra về.

Những người trong giới truyền thông quả là sẵn tin mọi lúc mọi nơi, lúc ấy họ không nghĩ ngợi nhiều mà lập tức vây quanh hai người phỏng vấn. Chu Thiên Hựu đành phải hạ thấp thân phận, đứng ra giải vây cho hai em.

Đường Ca Nam ngồi đó không nhúc nhích, xung quanh là ánh sáng nhấp nháy. Trong đầu anh dường như cũng xuất hiện những chùm ánh sáng chớp nhoáng, cảm giác có thứ gì đó muốn chạy ra ngoài nhưng lại không nắm được.

Dịch Nhĩ Dương ngồi cạnh anh, anh ta cắn ngón tay và nói: “Chuyện quái quỷ gì vậy? Mình thật không dám tin, Chu Tân Trúc lại... a ...”

Anh ta chưa nói hết câu, bỗng nhiên giật mình thốt lên, hoảng hốt nhìn Đường Ca Nam, may mà mọi người đều dồn chú ý vào chị em nhà họ Chu nên không ai chú ý đến tiếng kêu thất thanh ấy của anh ta.

Anh ta ghé sát vào tai Đường Ca Nam, khẽ nói: “Tối hôm ấy, cậu và Phong Bình không mặc áo...”

Đường Ca Nam trợn mắt nhìn anh ta: “Ai không mặc áo?”

Dịch Nhĩ Dương nói tiếp: “Cô ấy nói, Chu Tân Trúc lấy áo khoác của cô ấy, lẽ nào chính là chiếc áo này?”

Đường Ca Nam cũng thấy ngạc nhiên nhưng giọng nói vẫn rất điềm tĩnh: “Mình nghĩ là thế”.

Dịch Nhĩ Dương trợn mắt há miệng: “Không phải chứ? Lẽ nào cô ấy chính là người bạn ‘vô cùng cao quý’ mà Jennifer nhắc tới?”

Đường Ca Nam nhún vai: “Mình nghĩ là thế”.

Dịch Nhĩ Dương nháy mắt một cách rất “ngộ nghĩnh”, Đường Ca Nam tiếp tục nhún vai. Hai người chìm vào hồi ức. Hôm ấy, trên máy bay, người nào đó đã lớn tiếng nói: “Chiếc váy này chẳng qua là thiết kế loại ba của Jennifer, không được coi là thông tin có giá trị”.

...

“Chỉ có điều, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng... Hạ Dao bây giờ vẫn chưa có phong thái của một ngôi sao quốc tế, mặc chiếc váy này rất hợp”.

...

“Bởi vì Jennifer có thói quen kỳ lạ, nếu là thiết kế hạng nhất thì sẽ không bao giờ đem bán. Hơn nữa bà ta tự đánh giá mình rất cao, cho rằng trên thế giới này không thiếu người giàu có, nhưng những người xứng đáng mặc quần áo do bà ta thiết kế thì lại rất ít. Nếu anh là bạn tri kỷ của bà ta thì có lẽ sẽ có được một hai bộ, nhưng sẽ không có mác”.

...

“Chu Tân Trúc lấy áo khoác của em. Tầm thẻ hội viên này coi như xong sao? Hừ, dù cô ta tặng em cả cái hội quán Hồng Nhật ấy thì em cũng không thèm”.

...

Trong lúc hai người ngậy người thất thần thì hội trường đã vô cùng hỗn loạn, dường như không thể khống chế được nữa. Phóng viên vây quanh hai chị em họ Chu, những người bạn thân trong giới kinh doanh vội vàng lên trước can ngăn, mỗi người một câu, như kiểu trong phòng bật bảy tám cái máy ghi âm cùng một lúc. Dĩ nhiên nhà tổ chức không mong muốn sự việc này xảy ra, vì thế đã nhanh chóng điều nhân viên can thiệp.

Một số ít phóng viên đứng chen chúc trước sân khấu, mời Jennifer nói rõ hơn về vụ việc này. Jennifer tỏ vẻ không có gì để nói. Quả thực bà ta cảm thấy rất ngạc nhiên, không biết vì sao chiếc áo ấy lại có thể ở trên người khác, bởi vì với thân phận của họ chắc chắn không thể tiếp xúc được với người bạn đó của bà mới đúng.

Nhân lúc đám đông hỗn loạn, Đường Ca Nam chạy ra ngoài.

Xung quanh quá ồn ào, anh cần một không gian yên tĩnh.

Những ký ức đã qua dồn dập trở về, giống như kỹ xảo điện ảnh vậy, cảnh quay và lời thoại hiện lên trong đầu anh, trước mắt anh.

...

“Thế này nhé anh Đường, nếu tôi muốn đi tiêu khiển thì sẽ có nhân viên riêng chịu trách nhiệm sắp xếp chuẩn bị. Khi nào tôi muốn yên tĩnh một mình, không muốn bị làm phiền thì họ sẽ tự động biến mất, đến khi nào tôi cần họ”.

...

“Lãng phí tài năng là vô đạo đức”.

...

“Đối với tôi không lãng phí mới là vô đạo đức”.

...

“Tôi thuộc kiểu người không cần ảo tưởng, thậm chí những thứ tôi mà muốn tôi đều có thể đạt được, trừ tình yêu”.

...

“Tôi ăn bữa cơm này với anh vì mục đích kết hôn, anh phải cẩn thận đấy...”

...

“Tôi không muốn chịu ơn người khác. Bây giờ anh có thể đưa ra một yêu cầu trong phạm vi khả năng của tôi...”

...

“Em quyết định cho anh quyền có thể thay đổi bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu”.

“Vậy thì chẳng phải anh không sợ bị lừa sao?”

“Em cũng chưa chắc đã thua”.

“Đôi lúc em tự tin đến mức khiến người ta phải ngạc nhiên”.

...

Thì ra cô ấy tự tin như vậy là có lý do của nó.

Nếu nói trước đây anh tưởng rằng quan điểm về giá trị của cô khác với người bình thường, tuy nhiên, khi họ ở chung dưới một mái nhà, anh đã dần thay đổi suy nghĩ này.

Tổ chức của một con người có thể biểu hiện qua những chi tiết nhỏ trong cuộc sống hàng ngày. Mặc dù cô có thể tự làm một số việc, tuy nhiên, cô lại rất thân thiện trước sự phục vụ của người khác, hoàn toàn không có chút gì là mất tự nhiên, điều đó chứng tỏ cô đã quen với việc được người khác phục vụ. Cô không hề bận tâm đến những bữa tối hay bữa tiệc sang trọng được chuẩn bị kỹ lưỡng, coi nó như bình thường, dường như chưa từng thấy cô khen cái gì, điều đó chứng tỏ đối với cô tất cả những thứ hoàn mỹ không phải là cái gì đó xa lạ. Nếu nói tất cả những điều đó là cô cố vờ như bình tĩnh, vậy thì anh sẽ phục sát đất ca tụng tài năng diễn xuất của cô.

Anh vẫn chưa biết rõ về lai lịch, xuất thân của cô nhưng có một điều có thể chắc chắn rằng cô không phải là cô gái lọ lem mà giới truyền thông đã nói. Tuy nhiên, do chuyện đính hôn của họ giống như một vở hài kịch khiến anh không tiện hỏi nhiều, nếu không cô sẽ nghĩ rằng anh yêu đơn phương, hơn nữa, làm như vậy là không tôn trọng đời tư của cô. Dĩ nhiên, xét theo một khía cạnh khác, anh cũng không giống như những kẻ sẵn tin chuyên bới móc những chuyện riêng tư của người khác, công việc của anh rất bận, thời gian có hạn, không thể suốt ngày bận khoản về thân phận của một người phụ nữ...

Nhưng dù thế nào đi nữa thì cho đến bây giờ, cô vẫn là vợ sắp cưới của Đường Ca Nam anh đây, chỉ cần biết điều đó là đủ.

Chỉ có điều... Haizzz, dù sao thì xung quanh cũng không có ai, cũng phải thừa nhận rằng sự biến đổi thân phận bất ngờ của cô cũng khiến anh cảm thấy “sốc”.

Người bạn cao quý mà Jennifer nói, rốt cuộc thì cao quý đến mức nào?

Cô ấy là người Vũ Minh, sao lại có quan hệ với Jennifer? Cô ấy và Phương Quân Hạo là thanh mai trúc mã, nhưng Phương Quân Hạo...

Dường như là lớn lên ở nước ngoài?

Anh cũng không rõ lắm.

Anh có thể trực tiếp đi hỏi cô nhưng lại thiếu lời mở đầu thích hợp. Chẳng nhẽ dùng giọng điệu của cảnh sát, cố tỏ ra bình tĩnh và hỏi: “Thành thật sẽ được miễn tội, nếu không để chúng tôi điều tra ra thì tội sẽ nặng hơn”, hay là dùng giọng nôm nỉ giống như người chồng bị lừa dối đi hỏi tội vợ mình hoặc anh nên tỏ ra vô cùng vui mừng, khoa chân múa tay? Vì cả hai vẫn chưa có tình cảm sâu đậm với nhau nên cách nào cũng thật nực cười.

Khóe miệng Đường Ca Nam run run, anh nhếch mép mỉm cười.

Anh rút điện thoại, tìm trong danh bạ số điện thoại của cô nhưng chần chờ một lúc không ấn nút gọi.

Haizzz, thôi vậy, đợi đến lúc nào gặp thì nói.

Cảm giác những tiếng ồn ào phía sau dường như đã dịu bớt, anh xoay người định quay về hội trường, vừa đến cửa suýt thì va vào một người. Đối phương cũng rất ngạc nhiên.

Đợi sau khi họ nhìn rõ mặt nhau thì cả hai đều không khỏi sửng người lại.

“Dạo này em khỏe chứ?” Im lặng vài giây, Đường Ca Nam nói trước.

Tuy anh chưa từng hứa hẹn gì với cô ta nhưng khi nhìn thấy cô ta vẫn khó tránh khỏi cảm thấy áy náy.

Dường như trong mỗi người đàn ông đều tiềm ẩn chút gì đó của sự đa tình, tự thấy cần thiết phải chịu trách nhiệm với người phụ nữ xưa đã từng hôn bay phách lạc vì mình. Có phải là người phụ nữ xưa hay không cần phải xem xét lại, còn hôn bay phách lạc thì có chút hơi quá, dù rằng sắc mặt của Hạ Dao thực sự rất kém.

Cô ta gần như cười ai oán: “Rất khỏe”.

Không biết có phải vì tài diễn xuất quá xuất sắc hay vì tính cách vốn có mà vẻ kiên cường ấy của cô ẩn chứa một chút gì đó của sự yếu đuối khiến người khác không thể làm ngơ được. Có lẽ là do nghiệp diễn mà từng cử chỉ của cô, một ánh mắt, một nụ cười đều có thể mang lại cho người ta cảm giác khó mà đoán biết được. Cái kiểu làm ra vẻ nhưng lại khiến người ta thấy bị chòng ghẹo đã ăn sâu vào máu của cô ta. Trong những lời nói cử chỉ hàng ngày, dù vô tình hay không thì cũng biểu lộ một chút ra ngoài. Chính điều đó đã tạo nên sức hút đặc biệt của cô ta, đàn ông thì thấy bị trêu đùa còn phụ nữ lại rất muốn lấy cô ta làm gương. ... Dù là những người phụ nữ tự cho mình là nghiêm túc thì tận sâu trong đáy lòng cũng không khỏi ngưỡng mộ những người phụ nữ không nghiêm túc, hướng hồ Hạ Dao quyết không phải là không nghiêm túc, chỉ vì cô quá gợi cảm mà thôi.

Đường Ca Nam đã quen với thái độ ấy của cô ta, nhưng vẫn kiếm chuyện làm quà: “Ừ, sắc mặt của em không tốt lắm, chú ý giữ sức khỏe”.

Hạ Dao mỉm cười và nói: “Làm nghề của chúng em, nhìn bề ngoài thì huy hoàng nhưng trên thực tế thì cũng chẳng khác nào làm thân trâu ngựa, mệt muốn chết, thời tiết lạnh giá, đạo diễn nói một câu, dù là sông băng thì cũng phải nhảy xuống, làm sao có thể nói đến hai chữ “nghỉ ngơi” được? Người khác không biết sự gian khổ của bạn, ngưỡng mộ bạn được ở nhà lười, đi xe hơi, mặc đồ hiệu, giao lưu với những người giàu có, thực ra...”

Đường Ca Nam đang vội đi, không ngờ bỗng nhiên cô ta lại phản nản kể khổ, hơn nữa càng nói càng thấy có gì đó không đúng, dường như có ý gì đó ngấm ngấm hại người nên vội nói: “Xin lỗi, anh hẹn vợ sắp cưới của anh ăn tối, lần sau nói chuyện nhé”.

Nói xong anh không nhìn sắc mặt của Hạ Dao mà vội vàng bỏ đi, thậm chí còn không chào cả nhà tổ chức.

Đường Ca Nam lái xe đến nhà hàng Đường Triều, đây là nhà hàng cao cấp nằm trên đỉnh núi Nhạn Đãng, nổi tiếng bởi phong cách tao nhã, không gian lãng mạn. Anh theo nhân viên đi qua phòng ăn ngập tràn hương hoa hồng tự nhiên, đến chỗ ngồi đã đặt trước nhưng không thấy ai.

Anh vội nhìn nhân viên phục vụ và hỏi: “Cô Phong không đến sao?”

Nhân viên phục vụ lắc đầu: “Không ạ”.

Đường Ca Nam vội rút điện thoại gọi điện cho cô. Một giọng nói phụ nữ ngọt ngào nói với anh rằng cô đã tắt máy, nhưng để lại lời nhắn cho anh.

Ngoài giọng nói của Phong Bình còn lẫn tiếng gió dữ dội: “Anh Nam, em xin lỗi, lẽ ra em nên nói chuyện này với anh sau bữa ăn nhưng theo thông tin dự báo thời tiết mới nhất, nửa đêm sẽ có một khối không khí lạnh tràn về, vì vậy máy bay phải cất cánh trước, em sẽ giải thích chuyện này. Dĩ nhiên, anh cũng có thể gọi điện cho em vào giờ này ngày mai. Cuối cùng em muốn nói tối nay anh phát biểu rất hay”.

Đường Ca Nam dở khóc dở cười, anh cúp điện thoại, cảm thấy khó hiểu, bối rối, không biết nên làm thế nào, lại cảm giác có người đang nhìn anh. Là người nổi tiếng, anh đã quen với việc được người khác chú ý tới. Chỉ có điều trong buổi tối ngày hôm nay thì điều đó khiến anh cảm thấy rất khó xử.

Những bàn xung quanh đều có đôi cả, họ thì thầm nói chuyện tình cảm với nhau, chỉ có anh là cô đơn một mình. Thật đáng ghét. Có người dám bỏ bom anh? Lại còn vào đúng ngày Valentine, hơn nữa anh bị chính vợ sắp cưới của mình bỏ bom, bạn nói xem thế là thế nào? May mà không có phóng viên, nếu không thì họ sẽ chuyện bé xé ra to, liên tưởng hùng hèn.

Tuy không gian nhà hàng rất đẹp, rất lãng mạn, đồ ăn rất ngon nhưng quả thực Đường Ca Nam không có dũng khí ngồi ăn một mình, đành phải buồn bực ra về.

Có thể dự đoán được rằng ngày mai báo chí sẽ được một phen náo nhiệt như thế nào, không biết chừng tối nay đã bắt đầu phát điên lên rồi.

Sau khi về nhà, anh lên mạng đọc tin tức, quả nhiên một trang web nổi tiếng trong nước đã bắt đầu tung tin. Ngoài chuyện bề mặt của chị em nhà họ Chu, điểm nóng thảo luận tập trung vào người bạn của Jennifer và chiếc áo khoác đó. Dự đoán của mọi người hết sức lý kỳ, sáng tạo, suy đoán khoa trương, anh đọc mà cười vỡ cả bụng, nỗi buồn bực trong lòng bỗng chốc tiêu tan.

Chỉ có điều khi tắt máy tính, leo lên giường ngủ anh lại suy nghĩ, trằn trọc mãi mà vẫn không ngủ được, cuối cùng anh quyết định chạy sang phòng Phong Bình kiểm tra mặc dù biết rằng làm như vậy là vô liêm sỉ.

Không thấy có gì bất thường.

Phòng để đồ gần hai mươi mét vuông, quần áo không nhiều, nhiều nhất là màu đen trắng, sau đó đến xanh lá cây nhạt, xanh da trời. Giày không phải là ít, dường như bày kín giá để giày, ước chừng có khoảng gần trăm đôi, ngoài ra còn có hơn ba mươi chiếc kính, các loại túi xách, hơn chục hộp trang sức tinh xảo xếp ngay ngắn trên bàn, trong đó có một chiếc hộp vuông to, mở nắp, bên trong là đôi hoa tai kim cương màu xanh lam, hình dạng giống như giọt nước mắt, không cần phải nói, chắc chắn giá không rẻ chút nào.

Đường Ca Nam nhìn những đồ vật ấy, không hiểu vì sao bỗng nhiên nhớ lại hồi con nhỏ, có một lần vào phòng thay đồ của mẹ. Đối với cậu bé như anh, đó là một nơi rất thần bí, đầy sức hút. Khi trưởng thành, anh đã từng chờ phụ nữ thay đồ nhưng chưa từng bước chân vào phòng riêng của phụ nữ. So với tủ quần áo của mình thì cảnh tượng này đã đủ khiến anh kinh ngạc lắm rồi.

Anh về phòng ngủ, ngồi lên giường, không kiềm chế được lại mở lời nhắn kia ra nghe lại một lần nữa, sau đó nhận ra rằng cô ấy đã đáp máy bay riêng, hơn nữa thời gian bay không phải là ngắn. Vậy thì điểm đến của cô sẽ là đâu đây? Anh không thể nghĩ ra được, chỉ biết thở dài một tiếng rồi nằm xuống giường, hai mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà suy tư.

Chiếc chăn mềm mại tỏa hương thơm dịu nhẹ, Đường Ca Nam nằm một lúc, anh ngạc nhiên phát hiện ra rằng giường của Phong Bình mềm mại và dễ chịu hơn giường của mình rất nhiều. Để khẳng định lại cảm giác ấy, anh thay đổi nhiều tư thế nằm, lộn từ đầu giường đến cuối giường, cuối cùng rút ra kết luận là giường của cô ấy dễ chịu hơn giường của mình.

Thật vô lý, sao giường ở phòng khách lại dễ chịu hơn phòng ngủ chính được? Anh nhớ lại ngày đầu tiên Phong Bình chuyển đến đây, chính là buổi sáng ngày thứ hai sau khi họ quyết định đính hôn.

Hai người ngồi ăn sáng, anh hỏi: "Tối qua em ngủ có ngon không?"

Cô nhú mày lắc đầu, trả lời anh bằng giọng nghệt mũi khi bị cảm cúm: "Rất kinh khủng".

Lúc ấy anh rất ngạc nhiên, không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy.

Cô cảm nhận được sự ngạc nhiên của anh, chớp mắt rồi cười và nói: "Yên tâm, em sẽ không nói với người khác là gối nhà anh cứng như đá đâu".

Anh cũng chỉ có thể cười và nói: "Em cúm rồi, để anh bảo người mang thuốc cho em..."

Cô vội ngăn lại: "Không cần đâu, em có khả năng tự phục hồi".

Câu nói ấy khiến anh không nhịn được cười.

Cô thân nhiên lấy một miếng bánh mì, liếc nhìn anh, sau đó vừa ung dung phết bơ lên bánh mì vừa nói: "Em biết, được kết hôn với em là niềm mơ ước của rất nhiều đàn ông, nhưng anh không cần tỏ ra hưng phấn như vậy đâu..."

Cuối cùng anh không thể kiềm chế được, cốc sữa vừa đưa lên miệng liền sặc đổ ra ngoài khiến anh ho đến đỏ cả mặt.

Lúc ấy anh tưởng rằng đó là khiếu hài hước của cô, cảm thấy rất đáng yêu, cũng rất vui. Bây giờ nhớ lại mới biết vốn dĩ người ta nói thẳng nói thật, không hề có ý gây cười. Haizzz.

Tâm trạng của Đường Ca Nam cứ gọi là x x O O, không thể diễn tả thành lời, rối tinh rối mù, không chịu được lại hồi tưởng lại chuyện của hai người từ đầu đến cuối. Tuy cô ấy không trực tiếp nói mình là ai nhưng qua mấy lần nói chuyện đã gián tiếp bộc lộ thân phận của mình, chỉ có điều anh không nhận ra mà thôi.

A!

Đầu anh như sắp nổ tung ra, lấy chân trùm kín đầu, không muốn nhớ lại những chuyện rối rắm ấy nữa.

Lần này thì ngủ thật.

Sáng hôm sau, anh mơ màng mở mắt, thấy có gì đó khang khác, biết mình đã ngủ nhầm giường nhưng quả thực chiếc giường quá thoải mái, anh vươn mình hai cái nhưng vẫn không muốn ngồi dậy, lúc hít thở bỗng nhiên người thấy bên gối có mùi thơm nồng nàn, mở mắt ra thì thấy dưới gối lộ ra một góc của bộ váy ngủ màu hồng phấn. Anh rút ra thì thấy có thêm một thứ khác, áo ngực màu hồng phấn.

Lần này thì anh tỉnh thật, mắt anh sáng lên, nhưng trong lòng vẫn hy vọng mình vẫn chưa tỉnh, nỗi chán ngán vì phải thức dậy sau một giấc mộng đẹp len lỏi vào đầu. Chỉ có điều, anh lập tức ý thức được rằng ý nghĩ của mình quá hèn hạ nên vội bật dậy khỏi giường như bị điện giật vậy.

Khi quay về phòng vệ sinh của mình đánh răng rửa mặt, anh nghĩ đến một vấn đề hết sức nghiêm túc: Có vẻ như một thời gian rất dài không có cái ấy rồi. Khụ khụ, cái đó tuy không thể thay cơm được nhưng nếu lâu quá mà không có thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Sau khi sửa sang xong, anh xuống dưới nhà ăn sáng, vì dậy muộn nên đành phải mang báo vào xe đọc.

Hai chị nhà họ Chu xuất hiện trên mặt báo, huy hoàng chẳng kém gì Jennifer. Tuy nhiên, chủ nhân của chiếc áo khoác da báo vẫn nằm trong giai đoạn dự đoán, không hề có một chút thông tin có giá trị nào.

Đường Ca Nam vút tờ báo xuống, trong lòng cảm thấy thật nực cười. Vợ sắp cưới của mình là ai, bản thân mình cũng không rõ, lại còn mong đợi báo chí mang thông tin đến cho mình, chuyện này mà truyền ra ngoài chắc người ta cười rụng răng mất.

Anh đang tự cười mình thì bỗng nhiên điện thoại đổ chuông.

Màn hình hiện số của Chu Thiên Hựu. Vừa nhắc máy đã nghe thấy giọng khàn khàn của anh ta, chắc chắn là vì chuyện tối qua mà suy nghĩ đến mất ngủ.

“Ca Nam, mới sáng sớm đã làm phiền cậu, thật ngại quá”.

“Không có gì”.

“Tôi muốn nhận tội với cậu” Chu Thiên Hựu thẳng thắn nói: “Chuyện tối qua cậu thấy rồi đấy, tôi thực sự cảm thấy rất xấu hổ...”

“À, vâng, đúng là không lường trước được...” Đường Ca Nam không biết đỡ lời thế nào, đành phải nói mập mờ.

“Tối qua Tân Trúc đã nói cho tôi nghe toàn bộ sự việc. Tôi thực sự không biết nó lại làm chuyện đáng xấu hổ ấy, thực sự là rất có lỗi với cô Phong. Nếu cậu không để ý thì tối nay tôi muốn mời cậu và cô Phong ăn bữa cơm để Tân Trúc nhận tội trước mặt cô Phong”.

“Chuyện này e rằng không thể...”

“Ca Nam, xin hãy nể tình hai nhà chúng ta...”

“Anh Chu, anh hiểu lầm rồi”. Đường Ca Nam ngắt lời anh ta và giải thích: “Hiện tại Phong Bình không ở trong nước”.

“Vâng...” Chu Thiên Hựu chần chừ một lúc rồi nói: “Vậy thì Ca Nam này, cậu có thể giải thích với giới truyền thông, về chiếc áo ấy...” Anh ta không nói tiếp nhưng Đường Ca Nam đã hiểu ý của anh ta.

Chiếc áo ấy không là cái gì, Jennifer không là cái gì, nhưng nhà họ Chu là gia tộc có máu mặt ở thành phố Thánh Anh này, không thể để mất mặt như vậy được, bằng giá nào cũng phải che đậy sự việc này. Chỉ có điều, Chu Thiên Hựu tìm nhầm người rồi. Anh cũng không biết Phong Bình sẽ có thái độ như thế nào. Tuy anh là vợ sắp cưới của anh, nhưng tình cảm thì vẫn chưa sâu đậm như trên danh nghĩa, anh cũng không thể quyết định thay cô. Nhưng không thể nói thẳng điều đó cho Chu Thiên Hựu biết được, có nói thì Chu Thiên Hựu cũng không tin, không biết chừng còn nghĩ là anh có ý từ chối.

Thẳng thắn mà nói anh sẽ không bao giờ để bụng chuyện nhỏ nhặt này, tuy nhiên, con gái vốn tính ích kỷ, so đo, ai biết được Phong Bình sẽ thế nào, thôi thì cố gắng nói giảm nói tránh.

“Anh Chu, hiện tại Phong Bình vẫn chưa biết chuyện này, lát nữa tôi sẽ liên lạc với cô ấy rồi thông báo cho anh”.

“Ca Nam, nhờ cả vào cậu đấy”. Chu Thiên Hựu vội vã cảm ơn.

Anh ta cúp máy, gườm gườm nhìn hai cô em thê thảm trên sofa, đúng là không thể nhẫn nhịn được. Nhưng cần mắng chửi thì đã mắng chửi rồi, cần giáo huấn thì cũng giáo huấn rồi, hai chị em cãi nhau thì cũng cãi nhau rồi, nói nhiều cũng vô ích. Mọi người đều không chớp mắt, bây giờ đọc báo xong lại thấy bình tĩnh hơn.

Chu Nhã Bá đã ngáp lên ngáp xuống không ngừng, muốn đi ngủ từ lâu rồi, chỉ vì sắc mặt của chị quá khó coi nên cố gắng chịu đựng.

Chu Tân Trúc ngồi ngây ra, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cố gắng lật lại những ký ức có liên quan đến Phong Bình, quả thực là không phát hiện thấy điểm đặc biệt của cô ta. Cô không thể hiểu được, một người phụ nữ dựa vào đàn ông để thăng tiến như cô ta sao có thể bỗng nhiên trở thành người bạn cao quý của Jennifer? Chắc chắn là có vấn đề gì đó. Quá trình nghị luận này không chặt chẽ chút nào. Cô có luận điểm, chỉ có điều chưa tìm ra được luận chứng nào đủ lớn để chứng minh cho nó.

Cô không cam tâm!

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ cô thất bại trong chuyện gì, bỗng nhiên lúc này gặp phải thất bại lần đầu tiên trong đời, đối thủ lại là người mà cô không coi ra gì. Nổi tức giận này quả là khó “nuốt”. Cô không phục, thực sự không phục.

Chương 10: Sự Hiểu Nhầm Đáng Yêu

Đường Ca Nam không đợi được đến tối, vừa kết thúc cuộc họp buổi chiều, anh vội gọi điện cho Phong Bình ngay. Vốn dĩ là muốn thử xem thế nào, không ngờ lại có tiếng chuông.

Phong Bình đang ngủ say thì bị anh đánh thức, giọng nói vẫn còn ngái ngủ: “Anh Nam?”

“Anh đây, em đang ngủ à?” Đường Ca Nam chần chừ một lúc rồi nói: “Hay là... lát nữa anh gọi lại cho em”.

“Ok”. Phong Bình trả lời rất dứt khoát rồi lập tức tắt điện thoại.

Đường Ca Nam thật không dám tin, anh trợn mắt nhìn cái điện thoại, không biết nói gì hơn, chán ngán đến nỗi muốn cắn đứt cái

lưỡi của mình. Sao anh lại quên được chứ, Phong Bình là người không hiểu những câu nói uyển chuyển hay những lời nói lịch sự, nói chuyện với cô ấy nhất định phải nói “toạc móng heo”, không được nói lấp lửng hay ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Chẳng còn cách nào khác, thôi thì làm việc tiếp.

Anh xem bảng số liệu về bất động sản, cố nhồi nhét chúng vào đầu, nhưng những con số không chịu nghe lời, chúng cứ nhảy múa như muốn trêu tức anh khiến anh không thể đọc tiếp được.

Tâm trạng rối bời, anh quyết định rút đồng tài liệu ấy sang một bên, nhấn chuông hỏi thư ký: “Có báo tối nay chưa?”

Báo buổi tối đã được đưa đến một lúc rồi, nhưng vì thư ký bận việc khác, định là làm xong rồi sẽ mang vào cho anh nhưng lúc này lại bị hỏi đến nên vội vàng mang vào phòng anh.

Đường Ca Nam không xem báo đã đủ chán ngán lắm rồi, vừa lật báo ra lại càng thấy đau đầu hơn.

Nếu buổi sáng chị em nhà họ Chu gây chấn động báo giới thì đến buổi tối Đường Ca Nam lại “độc chiếm” mặt báo. Trên báo đăng ảnh anh và Hạ Dao nhìn nhau đắm đuối, khung cảnh là một góc khuất vắng vẻ bên ngoài phòng tiệc. Lời văn miêu tả là: “Anh giấu diếm vợ sắp cưới bí mật hẹn hò với bạn gái cũ, nét mặt của Hạ Dao đầy vẻ ai oán nhưng vẫn không kìm nén được nỗi nhớ mong với người tình xưa”... Toàn là những lời viết nhảm nhí. Anh cố kìm nén bản thân, quyết định không đọc nữa, vo tròn tờ báo rồi ném vào thùng rác.

Sau đó anh thấy lòng như lửa đốt, lo lắng đi đi lại lại trong phòng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng như chợt nhận ra rằng còn có một chuyện quan trọng chưa làm, đó chính là về nhà thăm bà nội – Đường lão phu nhân. Tối qua anh được bà gọi về nhà nhưng vẫn chưa đến hỏi thăm bà, bây giờ thì có thể đi rồi, nhân tiện phân tán chú ý.

Thế là anh lái xe đến căn nhà cũ.

Nào ngờ Đường lão phu nhân lại từ chối không muốn gặp anh.

Thật là kỳ lạ, không thể hiểu nổi.

Anh tìm Đường Minh Tuyên để thăm dò tình hình. Cô ấy cũng tỏ vẻ không hiểu, “Tối qua lúc về bà vẫn bình thường, hôm nay không ăn sáng, em cứ tưởng là bà không muốn ăn, buổi chiều hội di Mai đến đều bị bà đuổi về, bà nói không muốn gặp ai...”

Đường Ca Nam im lặng một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “À, tối qua gọi anh có chuyện gì?”

Nghe thấy câu ấy, Đường Minh Tuyên có chút mất tự nhiên.

Cô rất hiểu tính khí của anh hai. Anh ấy ghét nhất là người khác can thiệp vào chuyện riêng của mình, tính khí thì có trời mà biết được, lúc nào cũng muốn làm theo ý mình. Theo lý mà nói thì mọi người đều trưởng thành, đều có thể sống tự lập, nhưng cả nhà chỉ có anh là dám dọn ra ngoài ở, không ai quản được, có rất nhiều việc ngay cả Đường lão phu nhân cũng phải dể dành anh. Trong hoàn cảnh như thế này vẫn nên giữ kín một chút thì tốt hơn...

Cô cười gượng một tiếng rồi nói: “Là bà tìm anh, em cũng không rõ...”

Đôi lông mày rậm của Đường Ca Nam trau lại, anh thay đổi ngữ khí: “Minh Tuyên!”

Đường Minh Tuyên vội cười trừ: “Em không biết thật mà”

“Không biết mới lạ”, Đường Ca Nam hát hàm rồi ngồi xuống sofa, tiện tay nói lòng cà vạt, mỉm cười và nói: “Minh Tuyên, em đừng tưởng rằng anh không ở nhà nên không biết gì. Quan hệ giữa em và bà là quan hệ giữa lang và sói...”

“Suýt suýt”, Đường Minh Tuyên vội ngắt lời anh, “Anh dám nói những lời ấy à, cẩn thận...” Cô rướn cổ nhìn lên tầng.

“Đừng có giờ cái trò ấy”. Đường Ca Nam không thèm để ý đến hành động kỳ quặc của cô em, “Ý đồ xấu xa ấy của em mà giấu được anh sao, hừ, lúc anh biết cách nói dối thì em vẫn chưa biết đi đâu. Mau mau khai sự thật đi”.

Đường Minh Tuyên không giấu được, đành phải nói: “Em nói rồi anh không được tức giận đâu đấy”.

Câu nói ấy đã khơi dậy trí tò mò của Đường Ca Nam, anh giục: “Nói mau”.

Đường Minh Tuyên đứng cách sofa thật xa rồi mới nói: “Tối qua bà đi gặp Phong Bình...”

“Sao cơ?” Đường Ca Nam nhủ mày. Thật không thể tin được, lẽ nào tối qua Phong Bình đến phía nam đường Thừa Đức là để gặp bà nội?

“Bà chuẩn bị cho cô ta một khoản tiền, để cô ta rời xa anh”.

...

Đường Ca Nam im lặng vài giây, không kiềm được cười phá lên: “Thật chẳng có chút sáng tạo nào cả, đã mười mấy năm rồi mà bà vẫn còn dùng cái chiêu ấy?”

Đường Minh Tuyên nhìn chăm chăm vào mặt anh, không biết anh cười vì quá tức giận hay là thực sự không hề tức giận, cô cẩn trọng nói: “Bà cũng vì muốn tốt cho anh. Phong Bình lai lịch không rõ ràng, lại có quan hệ thân thiết với nhà họ Phương, e rằng...”

Đường Ca Nam gật đầu lia lịa, cười và nói: “Anh chỉ muốn biết rốt cuộc bà đã đưa cho cô ấy bao nhiêu tiền để cô ấy rời xa anh?”

“Không biết”. Đường Minh Tuyên lắc đầu, rốt cuộc vẫn không tìm được, bổ sung một câu: “Nhưng chẳng phải tối qua cô ta không về nhà sao?”

Đường Ca Nam ngáy người một lúc, sau đó lập tức hiểu ra mọi chuyện, anh cười và nói: “Ngay cả việc tối qua cô ấy không về em cũng biết sao? Ha ha, xem ra nhà họ Đường chúng ta có rất nhiều người không ưa cô ấy...”

Đường Minh Tuyên hơi đỏ mặt, nhưng tự thấy rằng mình làm vậy là muốn tốt cho anh nên cất cao giọng nói: “Anh hai, cô ta yêu tiền hơn yêu anh”.

Đường Ca Nam gật đầu và nói: “Vậy à... chẳng trách tối qua cô ấy đáp máy bay đi vội như vậy, thì ra là vì chuyện này”.

Đường Minh Tuyên nghe vậy, thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng: Anh nghĩ được như vậy là tốt.

Nhưng lại thấy Đường Ca Nam hỏi: “Tối qua khi trở về nhà bà vẫn bình thường thật sao, không hề có chút bất thường nào?”

Đường Minh Tuyên thấy anh không hề tức giận như mình đã tưởng tượng nên cảm thấy không quen lắm, lại thấy anh tư duy linh hoạt như vậy nên không khỏi cảm thấy lúng túng.

“Bà về hơi muộn, lúc ấy em ngủ rồi. Hôm qua bác Dư lái xe, em hỏi thì bác ấy bảo không có gì, rất bình thường”.

Đường Ca Nam hiểu rõ hơn ai hết, anh biết rằng chắc chắn người bà cao ngạo của mình cũng cảm thấy sốc... Bản thân anh cũng vừa mới trải nghiệm cảm giác ấy, thật không dễ chịu chút nào, nhưng anh là người dám tự cười nhạo mình, khó xử một hồi rồi cũng thôi. Nhưng bà nội anh cả đời cao ngạo, động một tý là thấy cái này chướng mắt, thấy cái kia chướng mắt, bây giờ cuối cùng cũng có người không coi bà ra gì, làm sao có thể thoải mái được chứ? Ha ha...

Càng nghĩ anh càng thấy nực cười, khóe miệng cũng vì thế mà nhếch lên, trong mắt Đường Minh Tuyên, nụ cười ấy thật bí hiểm.

Bỗng nhiên Đường Ca Nam đứng dậy và nói: “Anh đi đây”.

Đường Minh Tuyên vội giữ anh lại: “Ăn tối xong rồi đi, trời tối rồi”.

Đường Ca Nam liếc mắt lên tầng, mỉm cười bí hiểm: “Anh ở đây sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của bà”.

“Anh nói thế có ý gì?”

“Anh đi đây”.

Đường Ca Nam không trả lời cô, anh vội mặc áo khoác, rào bước qua vườn hoa, lên xe phóng vọt đi.

Việc đầu tiên sau khi về nhà là gọi điện cho Phong Bình.

Lần này, giọng của cô ấy nghe rất sáng khoái, chỉ có điều những lời nói lại khiến người ta cảm thấy buồn bực.

“Anh Nam, một lúc nữa em có cuộc họp, anh chỉ có thời gian năm phút”.

...

Đường Ca Nam “nghe ngào” không nói lên lời, từ trước tới nay chưa có ai nói với anh như vậy cả. Anh rất phản cảm với cách nói chuyện ấy, vì vậy thấy không có gì để nói, nhưng lại thấy Phong Bình nói tiếp: “Sao vậy? Có phải vì quá nhớ em không?”

Nghe câu nói ấy, Đường Ca Nam không kìm được cười phá lên, sau đó ho khan hai tiếng rồi nói: “Phong Bình, em còn nhớ chiếc áo khoác mà đã bị Chu Tân Trúc lấy đi không?”

“Dĩ nhiên”.

“Tối qua, em gái của Chu Tân Trúc mặc nó đến hội trường, kết quả là bị Jennifer vạch trần...”

“Hoan hô!” Phong Bình thốt lên, không giấu được niềm vui sướng, “Vậy thì chắc là thú vị lắm, thật tiếc vì lúc ấy em không có mặt”.

Đường Ca Nam không còn gì để nói trước niềm phấn kích không chút che đậy của cô.

Anh không kìm được ho khan hai tiếng và nói: “Bây giờ giới truyền thông đang ầm ĩ cả lên, nhà họ Chu có vẻ không thoát ra được, Chu Thiên Hựu đến tìm anh...”

Anh vẫn chưa nói hết câu, Phong Bình đã quay đầu dấn dò chú lùn đứng bên cạnh: “Mở ti vi, tìm kiếm thông tin mới nhất ở thành phố Thánh Anh”. Sau đó mới hỏi Đường Ca Nam: “Chu Thiên Hựu là ai?”

Dù gì thì Chu Thiên Hựu cũng là nhân vật có tầm cỡ ở thành phố Thánh Anh, nhưng cô ấy... cô ấy hỏi như vậy khiến Đường Ca Nam không khỏi nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt cô ấy hỏi mình đã đóng phim gì, thật là... quá nực cười!

“Anh ta là anh trai của Chu Tân Trúc. Anh ta mong em giờ cao đánh khế, tha lỗi cho em gái anh ta”.

“Anh ta nhờ anh làm thuyết khách?” Phong Bình lập tức hiểu ý của anh.

“Cứ coi là như thế”.

“Anh hy vọng em làm thế nào?”

Đường Ca Nam ngây người: “Em muốn làm thế nào?”

Phong Bình cười phá lên: “Em rất ghét cô ta, chỉ có điều, Jennifer đã thay em trút giận rồi, như vậy cũng tốt, gieo nhân nào gặp quả ấy, còn về...” Bỗng nhiên cô ngừng lại không nói nữa, ba giây sau, giọng nói có chút thay đổi: “Em nghĩ anh nên giải thích với em trước...”

“Cái gì?” Đường Ca Nam toát mồ hôi hột.

“Anh nghe cái này...” Nói xong cô nghiêng người đặt điện thoại sát ti vi, sau đó Đường Ca Nam nghe thấy giọng nói trong trẻo của một cô gái, tốc độ nói rất nhanh nhưng cũng rất rõ ràng, lưu loát: “Chỉ có điều hiện trường rối loạn cũng tạo cơ hội cho một số người thừa nước đục thả câu, dù đã đính hôn nhưng cậu con trai thứ hai nhà họ Đường chưa yên phận được vài hôm đã chứng nào tật ấy, nhân lúc náo loạn đã cùng cô bạn gái cũ Hạ Dao trốn ở hành lang phía cuối đường để tâm sự, không may bị phóng viên phát hiện...”

Đường Ca Nam giật mình hoảng hốt. Thì ra mình không chỉ lên báo mà còn lên ti vi. Anh lại một lần nữa khâm phục khả năng bịa chuyện của những người làm trong giới truyền thông.

“Anh và Hạ Dao làm gì ở đó?”

“Tất cả đều là bịa đặt”. Bỗng nhiên Đường Ca Nam đổi giọng: “Nếu thời gian của em có hạn, vậy thì đợi khi nào em quay lại anh sẽ giải thích tường tận cho em hiểu, bây giờ chúng ta quay lại vấn đề chính, em chuẩn bị làm thế nào...”

“Anh tự quyết định là được, em không có ý kiến gì”.

“Thật sao?”

“Em phải cúp máy đây”.

“Câu hỏi cuối cùng”, Đường Ca Nam vội nói, “Em đang ở đâu?”

“London”.

“Khi nào về?”

“Xem ra đây mới là câu hỏi cuối cùng”. Phong Bình cười và nói: “Chắc là khoảng một tuần, em phải cúp máy đây”.

Cô gập điện thoại lại, lái xe đã mở cánh cửa của chiếc xe quan trọng và đợi cô ở ngoài từ rất lâu.

Phong Bình mặc bộ đồ màu xanh lam nhạt, cô xuống xe, bước nhanh lên bậc thềm, chú lùn thờ hỏn hỏn theo sau, vừa đi vừa thì thầm: “Cái cô họ Chu ấy phẩm hạnh không tốt, cần gì phải quan tâm đến sự sống chết của cô ta”.

Cô không quay đầu lại: “Nếu cô ta đã tìm đến tận cửa rồi thì cũng nên nể mặt một chút, nếu không người ta sẽ nghĩ tôi nhỏ mọn, hơn nữa Đường Ca Nam cũng sẽ rất khó xử...”

“Tôi thấy câu cuối cùng mới là quan trọng”.

“Chú quả là có đôi mắt tinh tường”.

“Quá khen, quá khen”. Chú lùn cười phá lên.

Thực ra chú lùn không phải là quá lùn, chỉ là người hơi béo một chút, bụng hơi tròn một chút, trông rất giống quả bí đao tròn xoe. Tuy nhiên không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, khả năng quản lý kiệt xuất của chú ta không thua kém bất kỳ bậc thầy quản lý đương đại nào.

Cô vừa bước vào phòng, tám người ngồi đó đều đứng dậy, tất cả đều mặc comple lịch sự, tinh thần sáng khoái, đều là những bậc anh tài trong các bậc anh tài.

Chú lùn nói: “Phòng họp tầng hai”.

Phong Bình bước lên trước, dẫn theo đoàn người bước lên tám thềm sang trọng đến trước cửa phòng họp tầng hai, hai người hầu mỗi người đứng một bên mở cánh cửa lớn được chạm khắc tinh xảo. Chiếc bàn họp hình elip màu đen, bên trong là một quầy ba nhỏ, một người đàn ông tóc xoăn, cao gầy đang ngồi dựa người trước quầy ba.

Mọi người đều complet giày da, ăn mặc rất trang trọng, lịch sự, chỉ có một mình anh ta là mặc quần áo bình thường, áo len trắng kiểu body, quần bông rộng thùng thình, chân đi dép bông, ăn mặc tùy tiện đến nỗi không thể chấp nhận được. Nghe thấy tiếng động ở cửa, anh uể oải quay người lại, tay nâng ly rượu sảng sảng, cười và nói với mọi người bằng giọng Anh chính thống: “Nếu đã đến thì hãy uống rượu nguyên chất, ăn chơi hết mình, ngày mai lại uống nước soda, nghe người ta giảng đạo”.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thanh niên này là con cháu của thượng đế, nhận được nhiều sự nuông chiều nhất. Anh có mái tóc xoăn rất đẹp, dày và óng mượt, con gái nhìn cũng phải ghen tỵ. Bờ môi góc cạnh nhếch lên, toàn thân toát lên phong thái của quý tộc cao quý khó mà diễn tả được, gần như là hoàn mỹ. Phong Bình lại chau mày.

“Bình Thìn, lúc này mà anh uống rượu sao?”

“Uống rượu phải xem tâm trạng chứ không phải thời gian”. Bình Thìn uể oải đáp lại, cười rất tươi: “Nhìn thấy anh em không muốn uống một ly sao?”

Phong Bình ngược mắt nhìn anh ta vài giây, cuối cùng nở nụ cười rạng rỡ: “Ok, mọi người cùng uống một ly”.

Thấy vậy, chú lùn mỉm cười rạng rỡ, những người khác vẫn không nói không cười, khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào, nhưng họ vẫn uống một ly, bởi vì cuộc họp sắp tới sẽ vô cùng dài, nội dung thì hết sức khô khan nặng nề, nhưng quyết định cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến kiến trúc, tài chính của châu Âu thậm chí sự phát triển của tất cả các ngành nghề.

Trên thực tế, Phong Bình không hiểu hết những nội dung mà mọi người thảo luận, suốt cuộc họp chỉ thấy đau đầu chướng óc, thấy chú lùn và những người trong đoàn cố vấn lần lượt rời đi, cô mới thờ phào nhẹ nhõm, nằm nhoài ra sofa.

Bình Thìn thì mặt mày hớn hờ, chống hai tay lên mặt bàn, các ngón tay đan vào nhau đỡ cằm, khuôn mặt tuấn tú và đôi mắt sáng thật cuốn hút, anh ta nói với em họ bằng giọng điệu đùa cợt: “Em táo à, xem ra nửa năm nay em rất nhàn rồi...”

“Sao anh lại nói thế?” Phong Bình nhắm mắt, hỏi lại bằng giọng điệu yếu ớt.

“Mặt em tròn hơn”.

“Anh chắc chắn không phải do kiểu tóc chứ?” Phong Bình lập tức mở mắt, đưa tay lên sờ mặt.

“Cánh tay cũng thô hơn...” Bình Thìn tỏ vẻ nghiêm túc, hướng ánh mắt xuống dưới, “Ngực cũng căng hơn một chút...”

Phong Bình tiện tay lấy cái kẹp tài liệu ném về phía anh ta. Anh ta ngồi im không nhúc nhích, xoay cổ tay một cái là bắt được, mỉm cười và nói: “Em thô lỗ như vậy, làm sao cái cậu Đường Ca Nam kia ‘tiêu hóa’ được?”

“Suy nghĩ của anh thô tục như vậy mà vẫn có phụ nữ hẹn hò với anh?”

“Bởi vì đại đa số phụ nữ là động vật thị giác, đối với họ, anh chỉ cần mỉm cười”. Anh ta nói rồi nhếch mép mỉm cười, nháy mắt trái như muốn thách thức, “Còn những nội hàm phong phú đa sắc anh chỉ dành riêng cho những người phụ nữ tao nhã, em có thể thử xem mình thuộc loại nào”. Nói xong anh ta lại nháy mắt đầy thách thức.

“Quần tử nên cẩn trọng hành vi lời nói, anh cứ mồm mép như vậy, không sớm thì muộn cũng trở thành bà già lắm điều”.

“Có em ở đây anh có thể kê cao gối ngủ”. Bình Thìn mỉm cười.

Bình thường Phong Bình rất nhanh mồm nhanh miệng, nhưng gặp anh ta thì đành chịu, cô nhắm mắt không thèm để ý đến anh ta. Bình Thìn thấy cô có vẻ mệt mỏi, quyết định đến bàn ăn, sau khi cơm no rượu say sẽ giáo huấn cô.

“Đi thôi, anh đưa em đi ăn”.

“Nói thế còn được”.

Cô lau bàu một tiếng, vươn mình trên sofa một lúc rồi mới đứng dậy. Bình Thìn lấy chiếc áo gió trên mắc treo, hai người cùng xuống dưới, đi bộ đến một khách sạn gần đó.

Vừa mới ăn chưa được bao lâu thì Bình Thìn đã không kiềm chế được bắt đầu giáo huấn. Nội dung không ngoại trừ việc cô quá nhàn hạ, không quan tâm đến người thân, coi chuyện trọng đại cả đời như trò chơi... Những lời đó anh giấu kín trong lòng đã lâu, vì thế mà anh nói rất hùng hổ, như sóng nước ồ ạt vào bờ.

Phong Bình vẫn làm ngơ như không.

Sau khi đánh chén no nê, cô lấy khăn ăn lau mồm, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh ta một lúc rồi nói: “Bình Thìn, trông anh thật đẹp trai...”

Bình Thìn thấy mình giáo huấn cô em họ như vậy mà còn nhận được lời khen, nghĩ bụng chắc chắn có gì đó không đúng.

Quả nhiên, cô nói tiếp: “Những người đàn ông tuấn tú như anh không phải là nhiều, nhưng vẫn có. Tuy nhiên, những người đàn ông tuấn tú mà lại lắm điều như anh thì tuyệt đối không có người thứ hai”.

Bình Thìn sực thì lấy thìa gõ vào đầu cô: “Lần này em hơi quá đáng rồi đấy...”

Phong Bình bĩu môi và nói: “Em là tín đồ của Wilde, cuộc sống không có gì thay đổi khiến người ta chán ngấy”.

“Wilde, anh biết ông ta, nói gì mà ‘tôi thích người chiến thắng nguyên tắc, tôi thích người không có nguyên tắc chiến thắng thế giới’ . Hừ, đáng tiếc là anh không thể dễ dàng đồng ý được”. Bình Thìn nghiêm túc nói.

“Xin hỏi anh thích thế nào?” Phong Bình mỉm cười hỏi lại.

Bình Thìn cười và nói: “Nếu sửa lại câu này thành ‘tôi thích những phụ nữ không có nguyên tắc chiến thắng thế giới’ thì anh không có ý kiến gì”.

Phong Bình kiềm chế để không lườm anh ta, cố gắng không biểu lộ chút cảm xúc gì để biểu thị sự khinh bỉ đến cùng cực, sau đó đưa tay nâng ly nước ngọt uống liền một hơi.

Bình Thìn lớn tiếng nói: “Ở nơi công cộng, phải chú ý lịch sự, chú ý hình tượng chứ”.

Phong Bình lập tức nắm lấy cơ hội phản công: “Em đã ăn tối với anh rồi, làm gì còn hình tượng nữa”.

Bình Thìn lắc đầu ngao ngán, xem đồng hồ và hỏi cô: “Lát nữa có kế hoạch gì không?”

“Ngủ”.

“Không phải chứ?” Bình Thìn khẽ nhíu mày, chần chừ một lúc rồi nói: “Hay là đi tiêu khiển với anh, nhân tiện giới thiệu hai người bạn cho em làm quen?”

Phong Bình phì cười.

Bình Thìn tỏ vẻ khó chịu, anh giải thích: “Một trường phái nghệ thuật văn minh sẽ có không ít những nhà văn hóa nổi tiếng”.

Phong Bình cười to hơn: “Anh chuyển giới rồi à?”

Bình Thìn không thèm để ý đến sự chế nhạo của cô mà nói: “Anh nghiêm túc đấy. Gần đây có một người với bút danh là ‘Kim chỉ nam của cuộc đời’, rất nổi tiếng, báo chí đăng nhiều bài viết của anh ta, dùng từ cực sắc bén, cực chuẩn, quan điểm mới lạ, sáng tạo. Nghe nói ngày nào tòa soạn cũng nhận được điện thoại hỏi về người này”.

“Vậy à?” Phong Bình tỏ vẻ hứng thú: “Là bình luận về những lĩnh vực gì?”

“Thời trang, sách báo, điện ảnh... cái gì cũng có”.

“Tài giỏi vậy sao?”

“Anh rất tò mò nên đã bảo Michael đi thăm dò, chủ biên của tòa soạn tiết lộ, thì ra phía sau bút danh ‘Kim chỉ nam của cuộc đời’ là bốn

cô gái...”

Anh ta nói đến đó, Phong Bình đã ngộ ra, cô đỡ lời: “Thế là anh bảo Michael đứng ra làm cái gọi là trường phái nghệ thuật và mời bốn kỳ nữ này, đúng không?”

Bình Thìn mỉm cười và nói: “Đúng thế!”

Phong Bình lắc đầu nguây nguẩy, bỏ khăn ăn ra và nói: “Em chúc anh cái gì bây giờ nhỉ?”

“Em không đi thật sao?”

“Do chệch múi giờ, đã suốt đêm em không ngủ rồi”.

“Vậy thôi”. Nói xong, Bình Thìn gọi phục vụ tính tiền, nhưng không ngờ phục vụ nói đã có người thanh toán rồi.

Nghe vậy, cả hai anh em nhà họ Phong đều ngạc nhiên nhìn nhau.

“Là ai?” Phong Bình Thìn hỏi.

“Một người đàn ông”.

“Cụ thể một chút”.

“Rất trẻ, rất tuấn tú, rất ga lăng”.

Nghe vậy, hai anh em nhà họ Phong lại nhìn nhau, cảm ơn phục vụ rồi ra ngoài.

Phong Bình Thìn cười và nói: “Không phải là người đàn ông nào theo đuổi em biết tin em về đây chứ...”

Phong Bình ngắt lời anh ta: “Thế anh tưởng rằng họ sẽ không để lại tên sao?”

“Cũng đúng”. Bình Thìn mạnh dạn đưa ra giả thiết: “Vậy thì không phải là người theo đuổi anh chứ?”

Phong Bình phì cười.

Bình Thìn lúc nào cũng đáng yêu như vậy, không bỏ qua bất kỳ cơ hội chọc cười nào, dù là lấy bản thân mình ra để trêu đùa.

Tổ tiên dạy con cháu không được để lộ tiền bạc cho người khác biết. Nhưng con người vốn có nhiều thói hư tật xấu, thích thể hiện bản thân, không ít thì nhiều đều cảm thấy sĩ diện, rất ít người có thể không để lộ tiền bạc ra ngoài. Anh em nhà họ Phong có thể coi là một trong số ít đó.

Đến ngã tư thì Bình Thìn tạm biệt Phong Bình, mặc chiếc áo gió cũ và dép lê, bắt taxi đi dự tiệc.

Phong Bình đi về nhà một mình, khi đi qua công viên, đến chỗ rẽ bước chân lên bậc thềm thì bỗng nhiên phía sau có tiếng người nói: “Hello”.

Tiếng nói vừa dứt thì có một bàn tay đặt lên vai cô.

Cô nhanh chóng nắm lại bàn tay ấy, đang định dùng lực nhưng khi quay người nhìn rõ mặt đối phương thì lập tức bỏ tay anh ta và nói: “Này, suýt nữa thì cậu bị gãy xương đấy, biết không?”

Đối phương vung cổ tay, cười khi khi và nói: “Không đến nỗi thế chứ?”

“Không đến nỗi”, Phong Bình nhiu mày cười khẩy, nắm tay tạo tư thế đánh nhau và nói: “Đại xanh Judo, đánh được cả cao thủ, cậu có muốn thử không?”

Đối phương vội cười, xua hai tay và nói: “Không không”.

Phong Bình hỏi: “Cậu lén lén lút lút bám theo tôi làm gì?”

Đối phương vẫn cười khi khi và nói: “Tôi có thể hẹn hò cô không?”

Phong Bình ngạc nhiên, sau đó nhú mày: “Chẳng hài hước chút nào”.

“Tôi nghiêm túc đấy”.

“Tốt nhất cậu nên rút lại câu nói ấy, nếu không Quán Di sẽ xé xác cậu ra”. Phong Bình nghiêm mặt nói với cậu ta.

“Quán Di?” Cậu ta tỏ vẻ ngạc nhiên một chút nhưng lập tức cười ngay, răng trắng môi hồng, trông rất đáng yêu: “Ha ha, cô ấy không quản được tôi. Tôi là người tự do”.

Phong Bình biết thanh niên bây giờ tư tưởng rất thoáng, nhưng không biết rằng thoáng đến mức này. Nghe vậy cô im lặng một lúc nhưng vẫn không kìm được nhủ thầm: “Nếu đã vậy thì Richard, cậu đi chỗ khác mà mua vui, tốt nhất đừng làm phiền tôi, tôi không phải là...”

Cô vẫn chưa nói hết câu, cậu ta đã không kìm được cười phá lên.

Phong Bình ngừng lại nhìn cậu ta và nói: “Buồn cười lắm sao?”

Cậu ta không cười nữa mà nói: “Cô không muốn đi dạo ở công viên đằng kia sao?”

Phong Bình gần như đã dùng hết sự nhẫn nại của mình, cô lạnh lùng nói: “Không muốn, tốt nhất cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Cậu ta không để ý đến lời nói của cô, chỉ về phía công viên mà cô vừa đi qua và nói: “Chính là công viên này, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu”.

Phong Bình không tin nhưng vẫn hướng ánh mắt về công viên mà cậu ta chỉ.

Sau đó cô sững người lại.

Một người đàn ông đứng cạnh công viên trong màn đêm, chỉ cần nhìn qua Phong Bình đã biết ông ta là ai.

Cô khẽ thờ dài, sau đó gườm gườm nhìn cậu ta và quát lên: “Lần sau đừng chơi trò này với tôi, Richard...”

Cậu ta cười ngất lời cô: “Tôi là Charles”.

Phong Bình ngây người, nhưng lập tức nói: “Ồ, hai người là anh em sinh đôi”.

“Không, chúng tôi là anh em sinh ba”.

Nhìn nụ cười khoái chí của Charles, Phong Bình không còn gì để nói.

“Thôi, tôi không làm phiền hai người nữa, chỉ có điều câu nói này tôi không nói đùa đâu”. Trước khi quay người bước đi, Charles cười và nói: “Cô là người con gái xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp”.

Đối với lời khen ngợi ấy, Phong Bình chỉ có thể mỉm cười tiếp nhận.

Con riêng của Đường Trạ không chỉ có một mà là ba, ông ta thật khéo để.

Cô quay người đi về phía công viên, một bóng người cao gầy đi lại, cô cười gượng và nói: “Thì ra là anh em sinh ba, tôi cứ tưởng cậu ta là Richard”.

“Trước đây tôi cũng thường nhầm lẫn”. Giọng nói của Đường Trạ pha lẫn niềm vui, trong đêm tối, giọng nói ấy thật hồn hậu: “Richard chín chắn một chút, Charles thì nghịch ngợm hơn, giống thằng Nam”.

Ông ta đến gần trước mặt cô. Lúc ấy Phong Bình mới nhìn rõ chiếc áo da màu đen, để lộ chiếc cổ áo len trắng ở trong, nhìn trông trẻ hơn rất nhiều, không còn cảm giác nghiêm trang như trước, có lẽ vì ăn tối với con trai nên mới ăn mặc thoải mái như thế. Phong Bình nhìn ông ta rồi khẽ mỉm cười.

“Tôi vừa ăn một bữa cơm miễn phí, chắc là chủ tịch Đường...”

“Có cơ hội mời anh em nhà họ Phong ăn cơm là niềm vinh dự của tôi”. Đường Trạ mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm cũng sáng hẳn lên.

Phong Bình nghe vậy cảm thấy không tự nhiên, cô cười gượng và nói: “Xin lỗi, tôi không cố ý giấu diếm”.

“Tôi hiểu”. Đường Trạ cười, im lặng một lúc rồi nói: “Nếu không phải vừa nhìn thấy hai người ăn tối thì tôi cũng khó lòng tưởng tượng được, quả là khiến người ta ngạc nhiên”.

“Ngài quen Bình Thìn?” Phong Bình cũng thấy rất ngạc nhiên.

“Tôi đã từng tham dự một cuộc họp cùng cậu ấy, trong cuộc họp, có hai nhà ngân hàng có máu mặt đều tỏ ra hết sức tôn kính đối với cậu ấy. Tôi đặc biệt chú ý đến tấm thẻ trước ngực cậu ấy. Tối hôm ấy, tất cả những người có mặt trong bữa tiệc đều đeo tấm thẻ giống nhau, giới thiệu về thân phận, quốc tịch của mình, nhưng thẻ của cậu ấy chỉ có một tên tiếng Anh là Chage”. Đường Trạ ngừng lại một lúc, sau đó khẽ mỉm cười: “Tôi đã từng nghe nói về một người trẻ tuổi tên là Chage, gia tộc của anh ta rất có thế lực, gần như nắm giữ mạch máu kinh tế của một nửa châu Âu...”

“Những lời đồn đại đều không đáng tin”. Phong Bình không đợi ông ta nói xong mà mỉm cười lắc đầu.

“Vậy sao?” Đường Trạ quay sang nhìn cô.

Phong Bình cố tình xì mặt, nghiêm túc nói: “Trên thực tế, gia tộc của tôi đã thống trị cả châu Âu, lúc nào cũng chuẩn bị thống trị thế giới...” Chưa nói hết câu cô đã cười trước.

Đường Trạm mỉm cười nhìn cô, không quan tâm đến lời nói đùa của cô, dưới ánh đèn đường, dường như ánh mắt ấy ẩn chứa điều gì đó rất sâu xa.

Phong Bình không cười nữa mà nói: “Xin lỗi, tôi làm mất số điện thoại của ngài rồi”.

Đường Trạm cũng không hỏi cô nói giả hay thật, chỉ xua tay tỏ ý không có gì, ngẩng đầu lên thở dài một tiếng rồi nói: “Nói thật, thằng Nam dính hôn với cô, tôi rất tức giận”.

“Ngài tức giận?” Phong Bình hơi ngạc nhiên: “Sao tôi không nhận ra nhỉ?”

“Thật sao? Vậy thì điều đó chứng tỏ tôi ngụy trang rất thành công”. Đường Trạm mỉm cười và nói.

“Ngài tức điều gì?”

“Nó sống buông thả như vậy, tôi khó mà không giận được. Sở dĩ tôi không tỏ ý tức giận là vì tôi biết nó cố ý chọc tức tôi, cô có hiểu không?”

“Tôi hiểu”. Phong Bình gật đầu. Cô đã mơ hồ nhận ra ý đồ của Đường Ca Nam, anh ta cố tình chọc giận bố mình, chỉ có điều cô không hiểu vì sao.

“Vì sao anh ấy lại làm như vậy?”

“Tôi cũng không rõ”. Đường Trạm khẽ thở dài, giọng nói toát lên vẻ tự trách: “Hồi nó và Hạo Vân còn nhỏ, tôi không quan tâm nhiều đến chúng, mẹ chúng lại mất sớm... Hạo Vân còn đỡ, thằng Nam thì tôi chịu, không quản được. Hồi còn đi học nó sống rất buông thả, cả nhà đã đe dọa, dụ dỗ nhưng vô ích, cuối cùng cho nó ra nước ngoài mới đỡ hơn một chút. Hai năm nay tôi cứ tưởng nó chín chắn hơn rồi, nào ngờ nó vẫn chứng nào tật ấy, vẫn sống buông thả như xưa”.

Nghe ông ta nói vậy, Phong Bình cũng không biết nói gì.

Quả thực Đường Ca Nam dính hôn cũng có chút vội vàng, tùy tiện nhưng cô cũng là người trong cuộc, theo cách nói của Đường Trạm thì cô cũng không chín chắn, cũng buông thả.

“Nó có rất nhiều bạn gái nhưng không có người nào được lâu, sự xuất hiện đột ngột của cô quả thực khiến mọi người rất ngạc nhiên. Lúc đầu tôi còn lo không biết có phải cô bị nó bắt nạt không. Bây giờ xem ra sự lo lắng ấy là thừa, ha ha...” Ông ta cười hai tiếng, bỗng nhiên lại nói đùa rằng: “Nó mà dám bắt nạt cô thì e rằng sau này đừng nghĩ đến chuyện lên tầng thượng của khách sạn Thời Quang nữa”.

“Chủ tịch Đường cũng quan tâm đến tin tức giải trí?” Phong Bình mỉm cười và hỏi, trong lòng thì biết rằng ông ta đã điều tra mình từ lâu. Thật đúng như ông ta đã nói, ông ta là người rất giỏi ngụy trang.

“Ai bảo tôi có thằng con trai suốt ngày lên báo”, Đường Trạm tự cười mình.

Phong Bình vẫn giữ nụ cười trên môi, quả thực không biết nói gì, may mà Đường Trạm không cần cô nói gì. Ông ta khéo léo chuyển chủ đề và nói tiếp: “Phong Bình, tôi không biết tình cảm giữa thằng Nam và cô đã đến mức nào rồi, nhưng có một điều tôi cần nhắc nhở cô, tuy nhà họ Đường không bằng nhà họ Phong, nhưng làm con dâu nhà họ Đường không phải là dễ”.

Phong Bình hơi ngạc nhiên: “Ngài nói thế có ý gì?”

Đường Trạm chân chừ một lúc rồi mới mỉm cười và nói: “Lấy tin giải trí mới nhất của thành phố Thánh Anh làm ví dụ, Chu Tân Trúc khiến cô phải chịu áp lực, nhưng trong mắt tôi thì đó chỉ là trò trẻ con, nhà họ Đường sẽ không vì thế mà trở mặt với nhà họ Chu. Dĩ nhiên, tôi nói như vậy có thể khiến cô thấy không vui...”

Phong Bình ngắt lời ông ta: “Chủ tịch Đường, ngài coi thường tôi rồi. Tuy tôi không tán thành lấy ân báo oán nhưng cũng không phải là người tâm địa hẹp hòi”.

Đường Trạm vẫn mỉm cười, trầm giọng nói: “Phong Bình, cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ lấy ví dụ trước mắt. Ý tôi là nhà họ Đường sẽ khiến cô phải chịu thiệt thòi. Cô xuất thân cao quý, thằng Nam không hợp với cô”.

Ý đồ của ông ta quá rõ ràng.

Phong Bình im lặng một lúc rồi mỉm cười và nói: “Đây là lần đầu tiên tôi bị kỳ thị vì xuất thân cao quý”.

Đường Trạm chỉ cười, không nói gì.

“Tôi nghĩ đây không phải là ý của anh Nam?”

“Là ý của tôi”. Đường Trạm nói.

“Vậy thì tôi đã bắt đầu hiểu vì sao anh ấy không thích ngài rồi”.

Đường Trạh ho khan một tiếng, tỏ vẻ khó xử.

“Tạm biệt ngài”. Nói xong, Phong Bình quay người bước đi.

Đường Trạh dõi theo bóng cô, trong đêm tối, ánh mắt ấy ẩn chứa điều gì đó rất sâu xa.

Phong Bình cảm thấy buồn bực, về nhà cũng không ngủ được.

Không phải cô không nghĩ đến việc Đường Trạh sẽ yêu cầu cô rời xa Đường Ca Nam, nhưng trong lòng thì nghĩ ông ta không phải là người dung tục như thế. Bây giờ, sau khi ông ta đã biết thân phận của cô thì lại đưa ra yêu cầu đó. Thôi được, coi như là cảm giác của riêng cô, nhưng vì xuất thân cao quý mà cô bị người ta chê bai, thật là nực cười, lẽ nào ông ta sợ cô sẽ ngược đãi con trai mình sao?

Buồn bực thì buồn bực, trần trọc một hồi cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Nhưng dường như vừa mới ngủ thì cảm giác có người sờ mặt mình, mở mắt ra thì thấy khuôn mặt mơ mơ màng màng của Bình Thìn, lập tức đẩy tay anh ta ra và nói: “Về phòng của anh đi”.

“Anh thấy em mê nói nên mới vào”.

“Em không bao giờ mê nói”.

“Em vừa nói mà!” Nét mặt của Bình Thìn không giống đang nói đùa chút nào.

“Em nói gì?” Phong Bình bị anh ta làm cho rối tung lên.

“Không nghe rõ, nhưng có hai câu chữi người”.

“Thật sao?”

“Thật”.

“Em không tin”.

Phong Bình nhún vai, xòe hai tay, tỏ ý không còn gì để nói, sau đó nằm vật xuống giường, không nói gì.

Phong Bình đập vào người anh ta: “Về giường anh mà nằm”.

Một lúc lâu sau Bình Thìn mới lên tiếng: “Có sao đâu, dù sao thì giường em rộng mà”.

Phong Bình không làm gì được anh ta, im lặng một lúc rồi hỏi: “Này, anh gặp bốn kỳ nữ ấy chưa?”

Đợi một lúc lâu không thấy anh ta trả lời, nghĩ bụng chắc là anh ta đã ngủ say như chết.

Cô xoay mình, cố ép mình ngủ tiếp.

Lần này, cảm giác vừa mới ngủ thì đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Thật là ức chế.

Nhắm mắt quờ quạng khắp giường mà không thấy điện thoại đâu, chỉ nghe thấy Bình Thìn nói với giọng ngái ngủ đặc sệt: “Ai đấy?”

Phong Bình ngẩng đầu nhìn, chiếc điện thoại trên tay anh ta chính là của mình.

Không cần phải hỏi, đầu dây bên kia chắc chắn là Đường Ca Nam, ngoài anh ra, không có ai biết số điện thoại này.

“Trà đây”. Phong Bình đập anh ta.

“Cúp máy rồi”.

Phong Bình Thìn vứt điện thoại lại, sau đó đắp chăn, xoay người ngủ tiếp.

Đường Ca Nam cúp điện thoại, quay sang nhìn đồng hồ.

Không sai, lúc này bên London là sáng sớm.

Anh lại nhìn lại số điện thoại vừa gọi đi, cũng không sai, vậy thì người đàn ông nghe điện thoại là ai?

Vào thời điểm ấy, nghe giọng nói ngái ngủ đặc sệt như vậy, bất kỳ là ai cũng phải suy nghĩ miên man, hướng hồ anh ta còn tùy tiện nhắc điện thoại của Phong Bình, điều đó chứng tỏ quan hệ của hai người không phải là bình thường, có lẽ đêm qua họ cũng ngủ trên một chiếc giường.

Đó là một buổi chiều đẹp trời.

Đường Ca Nam ngồi trong phòng tổng giám đốc trên tầng 32, bên ngoài cửa sổ là bầu trời cao xanh của thành phố Thánh Anh. Tầm nhìn rộng, phong cảnh tuyệt đẹp, nhưng anh cảm thấy ngột thở nên đưa tay nới cà vạt.

Con người là vậy, càng những thứ không nghĩ ra được thì càng thích nghĩ lung tung, càng cố gắng nghĩ thì càng dễ làm phức tạp hóa vấn đề.

Chỉ có điều bây giờ là giờ làm việc, không có thời gian để anh nghĩ lung tung.

Thư ký thông báo với anh, phó giám đốc An Duyệt Sinh của doanh nghiệp Viên Thị đã đến, đang đợi anh trong phòng họp số 2.

Đường Ca Nam đang nằm trên ghế, anh xoa tay, tỏ ý đã biết, nhưng vẫn nằm im không nhúc nhích.

Anh im lặng khoảng năm phút rồi mới đứng dậy đi vào phòng họp.

An Duyệt Sinh đang ngồi trong phòng họp, nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên thấy anh bước vào, lập tức đứng dậy, mỉm cười và nói: “Giám đốc Đường...”

Đường Ca Nam bắt tay anh ta, cười gượng và nói: “Thật ngại quá, để anh chờ lâu”.

An Duyệt Sinh khách sáo vài câu, sau đó hai người mới ngồi xuống bàn vấn đề chính.

Giọng nói gợn cảm của người đàn ông đang ngái ngủ choán hết tâm trí của Đường Ca Nam lúc này, vì vậy mà khi bàn công việc khó tránh khỏi không tập trung chú ý, An Duyệt Sinh cảm thấy rất gượng gạo.

Điều đó càng khiến anh ta thấy khó hiểu, bởi anh ta đã từng tặng hoa cho Phong Bình nhưng không thấy hồi âm, lẽ nào có sơ suất gì? Nghĩ đến

Chương 12: Ai Hiểu Tấm Lòng Của Kẻ Phong Lưu

Thực ra, người tò mò không chỉ có một mình Lục quân gia, Đường Minh Tuyên còn tò mò hơn bà ta. Cô ta cũng không biết rằng vì sao bà ngoại lại thay đổi thái độ, hơn nữa lại giữ kín chuyện tối hôm ấy, không hé lộ một lời. Vì thế vừa nghe tin Phong Bình quay về, ngày thứ hai cô ta đã đến thám thính tình hình.

Chiều bài của cô ta là hẹn Phong Bình đi dạo phố, nói là hàng quần áo nổi tiếng ở phố Trung Hoàn có hàng mới về, cô ta muốn đi xem, biết Phong Bình rất sành về thời trang nên muốn mời cô tư vấn.

Thế là Phong Bình cùng cô ta đi dạo phố.

Đường Minh Tuyên vừa lái xe vừa hỏi Phong Bình: “Mấy hôm trước chị đi đâu vậy?”

Phong Bình đáp: “London”.

“Chị đi du lịch à?”

“Không, đi họp”.

“Đi họp?” Đường Minh Tuyên tỏ ra rất ngạc nhiên, “Chị, chẳng phải chị không đi làm sao?”

“Có, chỉ có điều công việc khá tự do”.

“Ờ”.

Mới nói chuyện đã nhận được câu trả lời đáng ngạc nhiên khiến Đường Minh Tuyên cảm thấy hơi hụt hẫng. Nhưng vì cô chịu ảnh hưởng của nền giáo dục phương Tây, không quen dò hỏi chuyện riêng tư của người khác nên câu chuyện dừng lại ở đó.

Một lúc sau hai người vào cửa hàng quần áo, dưới sự tiếp đón nhiệt tình của nhân viên, Đường Minh Tuyên mặc thử trang phục mùa xuân mới nhất của nhà thiết kế Michael ở Paris, nhân tiện bảo Phong Bình chọn hai bộ quần áo mặc thử. Phong Bình mỉm cười từ chối, sau đó liếc nhìn giá quần áo. Đường Minh Tuyên tưởng rằng cô chê đắt nên không khỏi nhăn nhó: Lẽ nào cô ta không dùng thể tín dụng của anh hai sao?

Đi đi lại lại hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng mua xong quần áo, hai người đến quán cà phê cạnh đó uống trà, nói đồng nói tây

một hồi, Đường Minh Tuyên không kiềm chế được tò mò, trực tiếp hỏi: “Có một buổi tối, bà em tìm chị, hai người đã nói chuyện gì?”

Phong Bình cười: “Mới nói được vài câu, bà đưa cho tôi một tấm ngân phiếu, bảo tôi rời xa anh Nam, tôi không đồng ý”.

Đường Minh Tuyên cũng có thể đoán được những điều đó, cô muốn biết chút gì đó đặc biệt hơn.

“Thế thôi à? Không có gì khác à?”

“Không có gì khác”. Phong Bình uống một ngụm hồng trà rồi hỏi lại: “Sao bỗng nhiên em lại hỏi điều đó?”

“Không có gì”. Đường Minh Tuyên cũng cười: “Em chỉ muốn hỏi thế thôi mà”.

Phong Bình cũng nghi ngờ: Lẽ nào Đường Minh Tuyên vẫn chưa biết thân phận của mình? Đường Trạ không nói cho cô ta biết sao?

Đường Minh Tuyên không nhận được câu trả lời mà mình muốn, lại thấy Phong Bình nghi ngờ, đành phải cúi đầu uống trà. Thực ra Phong Bình cũng rất tò mò về chuyện nhà họ Đường, đặc biệt là ba cậu con riêng kia, nhưng có lẽ đây là điều cấm kỵ của người ta, không tiện hỏi trực tiếp. Thế là hai người đều chuyên tâm uống trà.

Im lặng một lúc, bỗng nhiên Đường Minh Tuyên nói: “Lần này anh hai rất có mắt nhìn người”.

Phong Bình ngạc nhiên, sau đó mỉm cười.

“Trong số những người bạn gái trước đây của anh ấy, chị là người đặc biệt nhất, không lấy lòng bất kỳ người nào”.

“Cảm ơn”. Phong Bình nói lời cảm ơn rồi mỉm cười, uống trà.

Đường Minh Tuyên mỉm cười, đang định nói gì đó, bỗng nhiên ánh mắt hướng về phía sau cô, nét mặt có vẻ ngạc nhiên. Phong Bình hướng theo ánh mắt của cô ta, quay đầu lại nhìn, một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc chỉnh tề đang đi về phía họ, chính là An Duyệt Sinh.

Anh ta bước nhanh đến trước bàn, nhẹ nhàng gạt đầu với Đường Minh Tuyên, sau đó mỉm cười với Phong Bình và nói: “Tôi gặp khách hàng ở tầng trên, thấy cô ở đây nên qua chào một tiếng”.

Phong Bình không có chuẩn bị gì, bỗng nhiên gặp anh ta nên không biết phản ứng thế nào, chỉ mỉm cười.

Đường Minh Tuyên tinh tế liếc nhìn hai người, sau đó nhìn An Duyệt Sinh, khuôn mặt của anh ta khá tuần tú, đôi mắt phượng dài, ẩn chứa vẻ gì đó rất dịu dàng, còn Phong Bình tuy mỉm cười nhưng ánh mắt có gì đó kháng khác.

Vì không có nhiều chủ đề để nói với Phong Bình nên cô ta đã sớm muốn viện cớ đi trước, bây giờ lại thấy tò mò, nhìn Phong Bình và hỏi: “Anh đây là...”

Phong Bình đặt cốc xuống, giới thiệu với cô: “An Duyệt Sinh”.

Đường Minh Tuyên thấy cái tên này quen quen nhưng bỗng chốc không thể nhớ lại được là mình đã nghe thấy ở đâu.

Phong Bình tiếp tục giới thiệu Đường Minh Tuyên: “Cô ấy là em gái của Đường Ca Nam”.

An Duyệt Sinh mỉm cười với Đường Minh Tuyên: “Xin chào cô Đường”.

Đường Minh Tuyên khẽ gạt đầu.

An Duyệt Sinh nói: “Rất xin lỗi vì đã làm phiền hai người, tôi muốn mượn chút thời gian của cô Phong, không biết có tiện không?” Câu cuối cùng là nói với Phong Bình.

Anh ta nói rõ ràng thẳng thắn như vậy, Đường Minh Tuyên đành phải kìm nén trí tò mò rồi từ biệt trước. Đến tận lúc lái xe ra khỏi Trung Hoàn, cô ta mới chợt nhớ ra. An Duyệt Sinh, thời gian trước họ bí mật tìm người điều tra Phong Bình, Lục quản gia đã từng nhắc đến cái tên này, nói là anh ta đã từng tặng hoa cho Phong Bình, lẽ nào họ có quan hệ sâu sắc hơn?

An Duyệt Sinh ngồi xuống chỗ của Đường Minh Tuyên, chỉ nhìn Phong Bình mà không nói gì. Ba năm nay, anh đã tưởng tượng cảnh tượng này không biết bao nhiêu lần, bây giờ điều đó đã trở thành sự thực, nhưng lại quên mất lời mở đầu.

Từ khi anh ta tặng hoa, Phong Bình đã mơ hồ hiểu được ý của anh ta.

Thực ra, cô không bận tâm đến việc đối diện với anh, chỉ có điều hai người đã không còn gì để nói thì gặp nhau để làm gì? Lẽ nào cùng nhau hồi tưởng lại những ký ức đã qua? Tuy cô cũng tin rằng trên thế giới này có những đôi tình nhân chia tay rồi vẫn có thể làm bạn của nhau, nhưng bản thân cô, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc cô không có ý nghĩ và dự định ấy.

Cả hai cùng im lặng một lúc lâu An Duyệt Sinh mới nói: “Anh đã tìm em”.

Phong Bình cười và nói: “Em biết, em nhìn thấy tin nhắn tìm người trên báo”.

“Dù thế nào đi nữa, dù anh có gì sai thì em cũng không nên bỏ đi như thế, hành động ấy của em thực sự rất không đạo đức”.

“Em rất xin lỗi”.

An Duyệt Sinh lại im lặng.

Thái độ ấy của cô khiến anh có chút ngạc nhiên, không giải thích với anh cũng không thanh minh cho mình, cô thực sự đã thay đổi rồi. Trước đây anh nói cô hai câu, cô không thấy ầm ức thì vội giải thích ngay, vì sao bây giờ lại hờ hững như vậy?

Anh khẽ ho một tiếng rồi nói: “Trước đây em... không thế này”.

“Trước đây em thế nào?”

“Ha ha”, An Duyệt Sinh khẽ cười hai tiếng, thực ra anh cũng không hiểu rõ lắm về chuyện trước đây, chỉ có điều thái độ của Phong Bình với anh thay đổi, trong lòng cảm thấy hụt hẫng nên không kim được nhắc lại chuyện đã qua.

“Bây giờ em chín chắn hơn nhiều rồi”.

“Ba năm rồi mà”.

Phong Bình mỉm cười, bưng cốc trà lên uống một ngụm. Trà đã nguội, vừa đắng vừa chát. Cô cũng không kim được, trong đầu bỗng hồi tưởng lại trước đây mình như thế nào. Nhưng những ký ức ấy đã chìm xuống nước, chảy về phía trước, sóng nước gập ghềnh, không nhìn rõ được.

Cô đã từng tưởng rằng, anh không yêu cô là chuyện xót xa nhất trên đời này.

Về sau cô phát hiện mình cũng không yêu anh, đó mới là chuyện xót xa nhất trên đời này.

An Duyệt Sinh thấy cô ngồi ngay trước mặt, đầu hơi cúi xuống, miệng khẽ mỉm cười. Thời gian dường như rất “thiên vị” cô, năm tháng chỉ nhẹ lướt qua người cô, êm dịu, nhẹ nhàng, dường như không để lại chút vết tích nào. Nếu nhất định phải nói là có thì đó là sự tao nhã mà năm tháng đã gọt giũa, mài mòn.

Anh không kim được, thầm than thở trong lòng: Một người như thế này, sao năm ấy anh lại nỡ từ bỏ cơ chứ, đúng là phải khâm phục bản thân mình.

“Mấy năm nay em đều ở Thánh Anh à?”

“Không”. Phong Bình nói xong ngừng lại một lát, thấy anh ta không nói gì, lại bổ sung thêm một câu: “Ở trong nước rồi lại ra nước ngoài, năm ngoài mới quay về”.

“Quay về bao lâu rồi?”

“Khoảng hơn nửa năm gì đó”.

“Anh nhìn thấy ảnh của em trên báo, ảnh đính hôn của em và Đường Ca Nam...” An Duyệt Sinh ngừng một lát, cười gượng gạo, “Nói thật, lúc ấy anh thực sự cảm thấy ngạc nhiên”.

“Ha ha”. Phong Bình thân nhiên cười một tiếng rồi nói: “Thực ra em cũng rất ngạc nhiên”.

Ý cô muốn nói là mình nhất thời kích động nên đã nhận lời cầu hôn của anh ta, biến một trò đùa có thể cho qua thành một chuyện lớn như vậy, bây giờ xem ra vẫn có xu hướng tiếp tục. Nhưng An Duyệt Sinh lại nhầm tưởng rằng ý của cô là giấc mộng hảo huyền được bước chân vào nhà giàu nay thành hiện thực nên gật đầu, tỏ ra rất hiểu cô.

“Anh thấy mừng thay cho em”.

“Cảm ơn, em cũng mừng thay cho anh”. Phong Bình nhìn anh chân thành và nói: “Thật đấy, anh là người có tài, chỉ là không tìm được không gian để phát triển. Em biết lúc ấy anh rất chán nản, rất đau khổ, bây giờ thành công rồi, em thực sự mừng thay cho anh”.

An Duyệt Sinh không ngờ cô lại nói những lời ấy, hoàn toàn không có chuẩn bị, bỗng chốc thấy rối bời, cảm thấy lòng chua chát nên vội quay đầu về phía cửa sổ.

Thì ra cô biết điều đó. Anh cứ tưởng cô không hề quan tâm đến anh. Hồi ấy anh đang ở trong thời kỳ đau khổ nhất của cuộc đời, đang quá độ từ một chàng thanh niên ngây thơ thành một người đàn ông chín chắn, lý tưởng và nhiệt tình bị hiện thực tàn khốc mài mòn, từng bước từng bước học cách thỏa hiệp với xã hội. Lúc ấy, ngay cả bản thân mình anh cũng thấy vô cùng căm ghét, dĩ nhiên cũng không có khả năng gánh vác một gia đình, không phải vì anh không yêu cô mà vì họ không gặp nhau đúng lúc.

Anh không nói gì, Phong Bình cũng chỉ lặng lẽ ngồi nhìn cốc trà, nó đã thực sự nguội hẳn, biến thành màu gỉ sắt đắng chát, chỉ nhìn màu sắc ấy thôi cũng đủ khiến người ta thấy miệng đắng ngắt.

Trong tĩnh lặng, điện thoại của An Duyệt Sinh bỗng đổ chuông.

Anh rút điện thoại ra nhìn rồi nói với Phong Bình: “Anh nghe điện thoại”.

Phong Bình gật đầu.

Anh bước sang một bên nghe điện thoại, một lúc sau quay lại nói là công ty có chút việc, cần phải quay về xử lý.

Phong Bình gật đầu.

Nhưng An Duyệt Sinh vẫn chưa đi, anh hỏi: “Anh muốn gặp em một lần nữa, có được không?”

Phong Bình hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười.

Anh nói tiếp: “Anh còn nhiều điều muốn nói với em”.

Phong Bình gật đầu và nói: “Được, em cũng có vài điều muốn nói với anh”.

An Duyệt Sinh đưa cho cô tấm danh thiếp: “Trên đó có số điện thoại của anh”.

“Ok”.

“Vậy anh đi trước đây”.

Phong Bình gật đầu.

Sau khi An Duyệt Sinh đi, cô ngồi ở đó một lúc, nghe xong bản piano du dương rồi mới đứng dậy ra về.

Phố Trung Hoàn nằm ở trung tâm thành phố Thánh Anh, cách khách sạn Thời Quang hai quãng phố đi bộ. Cô nhìn đồng hồ, hơn bốn giờ chiều, vẫn còn một chút thời gian nên quyết định qua bên đó.

Vì mới gặp lại người yêu cũ nên trong lòng có chút phiền muộn.

Những năm tháng đã qua, dù là vui vẻ hay đau khổ, chỉ cần cho nó sống lại trong hồi ức thì trí nhớ sẽ tự động cất bỏ đi những phần không hay, sự cách biệt về thời gian cũng tạo cho nó những vầng ánh sáng dịu nhẹ, giống như phong cảnh trong một bức tranh cổ xưa, nhìn thì rất đẹp nhưng có chút gì đó mờ ảo, xa vời.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ vẫn vợ, đến khách sạn Thời Quang từ lúc nào không biết, không ngờ Phương Quân Hạo cũng quay về, đúng là niềm vui bất ngờ.

Sau một hồi hàn huyên, anh ta hí hửng cho cô xem những tác phẩm nhiếp ảnh của mình.

Phong Bình giờ ra xem, không phát hiện bức nào đặc biệt “chấn động” nên không hề khách khí đưa ra nghi vấn: “Quân Hạo, không phải cậu ngộ nhận giữa hứng thú với nhiếp ảnh và sở trường của mình chứ?”

“Cái gì?” Phương Quân Hạo chau mày.

“Giống như viết văn ấy, có người tưởng rằng mình thích viết văn thì nhất định viết được những tác phẩm hay. Có phải cậu cũng vậy không, ngộ nhận giữa hứng thú sở thích với tài năng thiên bẩm, tưởng rằng mình thích là có thể chụp được những tác phẩm xuất sắc?”

“Phong... Bình!” Phương Quân Hạo không thể kiềm chế được, giật lại cuốn album tuyệt đẹp rồi hét lên: “Không có khả năng thưởng thức nghệ thuật, không có con mắt nghệ thuật, lại còn nghi ngờ khả năng chuyên nghiệp của tôi, cậu sĩ nhục người quá đáng rồi đấy...”

Anh ta không hề chú ý đến phong độ của mình mà bất lịch sự đuổi khách: “Cậu đi ra, mau mau đi đi”.

Phong Bình vỗ tay và nói: “Được thôi, bây giờ tôi sẽ đi nói với chú Phương là cậu không có tài năng nhiếp ảnh gì cả, vẫn hợp với quản lý khách sạn hơn”.

Phương Quân Hạo vội vàng thay đổi thái độ, cười trừ và nói: “Nữ hoàng của tôi ơi, bẽ tôi nhất thời lỡ lời, tội đáng muôn chết, xin người hãy tha cho bẽ tôi”.

Phong Bình phì cười: “Xem cậu kia, làm gì mà căng thẳng thế, tôi đi tính sổ sách với chú Phương...”

Phương Quân Hạo toát mồ hôi hột: “Cung kính tiễn nữ hoàng”.

Phong Bình đã quá quen với trò đùa này rồi, cô không thèm để ý đến anh ta mà đi thẳng vào phòng làm việc của Phương Bá Thao, tìm ông ta tính toán sổ sách. Tuy trên danh nghĩa khách sạn Thời Quang đã thuộc về nhà họ Phương, chỉ có điều chủ tịch Phương cổ hủ, bảo thủ vẫn muốn tuân theo quy định, báo cáo lên trên.

Cô bước vào phòng làm việc, lấy chiếc kẹp ngân phiếu trong túi, đặt một tập cuống phiếu lên bàn làm việc.

Phương Bá Thao cầm tập cường phiếu rồi lật ra xem, ông cười và nói: “Số tiền này ít hơn hai số 0 so với dự đoán của tôi, khá lắm, biết tiết kiệm rồi”.

Phong Bình phì cười: “Chú Phương, chú quên rồi sao, cháu đã tìm được phiếu cơm dài hạn, hai số 0 ấy do Đường Ca Nam trả”.

Phương Bá Thao đập tay vào đầu, tỏ ý đầu óc hồ đồ, sau đó cười và nói: “Thực sự chú vẫn chưa nghĩ đến điều đó, con gái nhà họ Phong cũng biết tiêu tiền của đàn ông...”

Phong Bình cười rất tươi rồi nói: “Khi con gái tiêu tiền của đàn ông, nhất định không được ngần ngại, vì cơ hội như thế này không có nhiều, hơn nữa nhà họ Đường cũng rất giàu có”.

Phương Bá Thao cười, cắt cường phiếu vào ngăn kéo, sau đó bỗng chợt nhớ ra chuyện gì đó, đứng dậy đi đến chỗ kết bảo hiểm lấy một tờ báo đưa cho cô, “Cái này giữ lại cho cháu, không biết cháu xem chưa?”

Phong Bình cầm lên xem, là số báo của mấy hôm trước, Jennifer và hai chị em nhà họ Chu trong bức ảnh hoành tráng.

Cô mỉm cười và nói: “Cái này cháu vẫn chưa xem...” Nói xong cô cúi xuống đọc.

Đại ý của bài báo là: Jennifer nhận lời phỏng vấn của đài truyền hình, qua ống kính nói lời xin lỗi với hai chị em nhà họ Chu, nói chuyện tối ngày 14 chỉ là chuyện hiểu lầm, người dẫn chương trình hỏi tí mỉ thì bà ta bày tỏ không tiện tiết lộ.

Phong Bình đọc xong, gấp báo lại rồi mỉm cười.

Bỗng nhiên Phương Bá Thao nói: “Chuyện này Đường Ca Nam giải quyết rất thỏa đáng. Từ trước đến nay cháu đều từ chối vệ sĩ, vẫn nên kín đáo một chút thì tốt hơn. Vụ án của chủ thuyền Đào Nguyên sắp được hai tháng rồi, cảnh sát vẫn không có chút manh mối nào...”

Phong Bình nổi hứng tò mò, nhìn chằm chằm vào ông ta và nói: “Thật không biết là do ai làm?”

Phương Bá Thao nhìn cô một lúc lâu rồi thở dài và nói: “Nghe lão Thất nói thì là do tổ chức phản động của Nhật làm”.

Phong Bình khẽ thở dài và nói: “Chúng cũng thật là hung hăng”.

“Không liên quan gì đến chúng ta”.

“Dĩ nhiên”, Phong Bình gạt đầu, sau đó nhìn đồng hồ và nói: “Cháu phải về rồi”.

“Ăn cơm xong rồi đi. Chú thông báo với nhà ăn làm món mà cháu thích ăn nhất”.

“Không cần đâu, chú Phương”. Phong Bình đứng dậy ngắt lời ông ta, mỉm cười và nói: “Đường Ca Nam nói tối nay có bất ngờ”.

“Vậy à?” Phương Bá Thao gạt đầu, nét mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Vậy thì, xem ra hai người tiến triển khá thuận lợi đấy chứ”.

Phong Bình mỉm cười thẹn thùng, không biết nên phủ nhận hay thừa nhận, chỉ biết lè lưỡi và nói: “Cháu đi đây”.

Thực ra, bất ngờ mà Đường Ca Nam nói chẳng qua là bù ngày lễ Tình nhân.

Hai người gặp nhau, cùng ăn bữa tối thịnh soạn, lãng mạn, sau đó anh đưa cô đi xem phim, quả là không có chút sáng tạo nào. Tuy nhiên, sự khác biệt giữa dung tục và sáng tạo phần lớn là do kinh nghiệm của con người quyết định. Giống như một cô gái xinh đẹp, từ trước đến nay đều được nhận rất nhiều hoa, tuy nhiên nếu có một chàng trai nào đó tặng cô một hộp bấp rang bơ thì không biết chừng cô ta sẽ nghĩ rằng chàng trai này rất đặc biệt. Dĩ nhiên, nếu nghề nghiệp của cô ấy là làm bấp rang bơ thì lại là chuyện khác.

Vì Phong Bình rất ít khi vào rạp chiếu phim nên cảm giác rất mới lạ.

Vốn dĩ họ định xem một bộ phim hài về tình yêu nhưng đến rạp chiếu phim thì thấy có tấm poster quảng cáo phim hành động của Peter, ngôi sao nổi tiếng Hollywood.

Đường Ca Nam hỏi ý kiến của cô: “Hay là chúng ta xem bộ phim này?”

Phong Bình tỏ ra không quan tâm lắm: “Tùy anh, em không có ý kiến gì”.

Thế là họ xem phim hành động.

Nói là phim hành động nhưng có không ít cảnh ân ái. Peter đã ngoài 40 tuổi nhưng cơ thể cường tráng, sexy. Các cảnh quay giống y như thật, không gian sống động, kết hợp với phối âm thanh, rất rùng rợn, không ít cô gái trong phòng chiếu phim hét lên sợ hãi, ngã vào lòng các chàng trai.

Phong Bình cũng thấy sợ, nhưng đối với cô cái kiểu hét thất thanh là không thể tưởng tượng được. Chỉ có điều cơ thể không chịu khống chế, không tránh khỏi có chút kinh sợ. Đường Ca Nam nhân cơ hội ấy nắm chặt tay cô, mắt vẫn dán vào màn hình, tỏ vẻ rất nghiêm túc.

Cô liếc mắt nhìn anh, không tìm được cười thầm trong bụng.

Bộ phim này có nhiều sao bụi, kinh phí đầu tư lớn, được coi là bộ phim bom tấn, tuy nhiên tình tiết phim thì lại quá nhàm chán, mới xem được một nửa, những người không ngốc lắm đều có thể đoán được kết cục, phần sau cố làm ra vẻ huyền bí, tuy không đến nỗi khiến người ta mệt mỗi buổi ngủ nhưng quả thực cô không thể nghiêm túc như Đường Ca Nam được, dường như anh hoàn toàn bị lôi cuốn vào câu chuyện.

Sau khi bộ phim kết thúc, trên đường về nhà, Phong Bình cười và nói: “Anh cố tình đúng không?”

“Cái gì?” Đường Ca Nam vừa lái xe vừa hỏi.

“Đưa em đi xem phim kinh dị, nhân cơ hội lợi dụng em”.

“Chết thật”. Đường Ca Nam cười ha hả, rất hợp với dáng vẻ có chút thái quá của anh: “Chút tâm tư nhỏ bé đáng thương ấy của anh bị em nhìn thấu rồi...”

“Ha ha...” Phong Bình cũng cười.

Im lặng một lúc, bỗng nhiên cô thờ dài: “Phim ảnh bây giờ cốt chuyện ngày càng nhàm chán, lời thoại thì ngày càng tùy tiện, hoàn toàn không có chút gì là trau chuốt, gọt giũa, một chút thi vị, hàm súc cũng không có, thật là khiến người ta thất vọng”.

Đường Ca Nam nhìn cô, mỉm cười và nói: “Nghe giọng điệu của em, hay là em đi cứu vớt giới điện ảnh đi”.

Phong Bình lập tức lắc đầu: “Thế không được, anh không nghe câu cao siêu quá ít người hiểu sao? Chắc chắn tác phẩm của em sẽ thuộc hàng ưu tú của phái ít”.

Đường Ca Nam cười phá lên.

“Những ngôi sao như Peter, dù là đóng bộ phim nào thì cũng đều bị coi là phim thương mại”.

“Anh ấy đóng phim nào anh cũng ủng hộ, anh là fan của anh ấy mà”.

Phong Bình hơi ngạc nhiên: “Lạ thật, sao đàn ông các anh ai cũng thích anh ta, em không thấy anh ta có sức hút đặc biệt nào”.

Đường Ca Nam mỉm cười và nói: “Quan điểm của con trai và con gái vốn đã không giống nhau mà”.

Phong Bình nhíu mày nghĩ một lúc rồi nói: “Em nghe nói có một nữ diễn viên người Pháp đóng cảnh hôn nhau với anh ta, đạo diễn vừa hô cắt, diễn viên nữ liền ngất tại trường quay...”

Đường Ca Nam suýt xoa: “Quả là lợi hại”.

“Không phải”. Phong Bình im lặng một lúc rồi nói: “Anh ta bị hôi miệng”.

...

Đường Ca Nam thấy cô phá hoại bầu không khí như vậy, đúng là dở khóc dở cười.

Phong Bình nhìn sắc mặt của anh, cố gắng nhịn cười an ủi anh: “Em nghe người ta đồn vậy mà, anh không nên tin. Thực ra ngôi sao cũng là người, cũng phải ăn phải uống, cũng bị ốm, cơ thể có mùi lạ cũng là chuyện bình thường”.

Câu nói ấy rõ ràng là cười nhạo anh, coi anh là cậu bé mười sáu, mười bảy tuổi mê thần tượng, Đường Ca Nam dở khóc dở cười, gườm gườm nhìn cô.

Phong Bình quay sang, không tìm được cười phá lên. Bên ngoài, ánh đèn lung linh sáng rực bầu trời đêm, ánh đèn huyền ảo đến mờ hồ, từng tòa nhà cao chọc trời, sừng sững trước ánh sáng vàng óng khiến người ta có ảo giác, mơ mơ hồ hồ, nửa tỉnh nửa say.

Lúc ăn tối, cô uống rượu vang hơi quá chén, lại bị kích thích bởi phim hành động pha chút kinh dị, lúc ấy, thả lỏng tinh thần, cảm giác mệt mỏi trĩu nặng nên hơi hạ thấp ghế, nhắm mắt thư giãn.

Khoảng mười lăm phút sau, xe vừa dừng lại, Phong Bình liền mở mắt và nói: “Đến rồi à?”

Điều này khiến Đường Ca Nam đang cời dây an toàn cho cô cảm thấy rất thất vọng, anh thờ dài, sau đó mới quay sang nhìn cô, nghiêm túc nói: “Em không được như thế”.

“Cái gì?” Phong Bình vừa chớp mắt một chút, thấy anh ta nghiêm túc như vậy, cảm giác không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Lúc này em nên nằm yên trên ghế, không được động đậy, cũng không được mở mắt, dù tỉnh rồi thì em cũng phải vờ như chưa tỉnh, tiếp tục ngủ...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chờ nam diễn viên chính xuống xe, mở cửa xe phía em ngồi, hôn lên trán em để em tỉnh lại, trong phim đều như vậy mà...”
Đường Ca Nam tỏ vẻ hết sức nghiêm túc.

Phong Bình không thể nhịn được, cười phá lên, cười đến nỗi không còn sức mà đứng dậy. Đường Ca Nam nắm tay cô, kéo cô dậy.

“Em không biết anh có thời gian xem phim cơ đấy”.

“Hồi còn đi học, xem phim cùng bạn gái”.

Phong Bình ngạc nhiên, sau đó mỉm cười: “Wa, anh cũng thật lãng mạn”.

“Dĩ nhiên rồi”. Đường Ca Nam xuống xe, đi vòng qua đầu xe, lịch sử mở cửa xe cho cô.

Người hầu lái xe vào bãi đỗ xe.

Hai người vào nhà, sau đó về phòng mình nghỉ ngơi. Phong Bình vào phòng tắm gội, đang sấy tóc thì bỗng nhiên Đường Ca Nam gõ cửa: “Quên không nói với em, anh và Jennifer hẹn nhau tối mai gặp, em không có kế hoạch gì chứ?”

“Không”.

Đường Ca Nam gật đầu: “Vậy thì, chúc ngủ ngon”.

Anh nói chúc ngủ ngon nhưng vẫn đứng ở cửa không đi. Phong Bình muốn đóng cửa nhưng lại bị anh đưa tay chặn lại.

Phong Bình lờ mờ hiểu được ý đồ của anh ta, cố nhịn cười, hỏi lại: “Sao nào?”

Đường Ca Nam hơi đỏ mặt, khẽ ho một tiếng rồi nói: “À, là thế này, anh thấy giường của em ngủ rất dễ chịu, không biết là của hãng nào?”

Câu trả lời này cách xa so với tưởng tượng của Phong Bình, tuy nhiên đều nói đến giường.

“Được sản xuất ở một cửa hàng cổ ở Pháp, không có nhãn mác”.

“Họ có nhận đơn đặt hàng không?” Đường Ca Nam tỏ ra rất nghiêm túc.

“Cái đó em không rõ”.

“Ồ, vậy à...”

“Có chuyện gì nữa không?” Phong Bình mỉm cười hỏi anh, sau đó chuẩn bị đóng cửa.

“À...vẫn còn một...”

Đường Ca Nam lại đỏ mặt, có chút gì đó ngượng ngùng khó nói, muốn nói nhưng lại thôi, Phong Bình nhẫn nại chờ đợi.

Anh do dự một lúc lâu, dường như đã lấy hết dũng khí nhìn cô, nhưng lời anh nói ra...quả thực khiến người ta không còn gì để nói.

Anh nói: “Em có số điện thoại của nhà hàng cổ ở Pháp ấy không?”

Phong Bình đã dùng hết sự nhẫn nại của mình, không còn hứng thú để đùa với anh nữa, khẽ nói: “Không có”.

Nói xong liền đóng cửa thật mạnh, cửa chưa đóng xong đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đường Ca Nam.

Phong Bình biết là đã bị kẹt tay, không khỏi ngạc nhiên, thấy anh ta nắm tay ngồi dưới đất, đau đến nỗi nghiến răng chịu đựng, mặt mày nhăn nhó, lông mày, mắt trau lại, vội nói: “Anh có sao không, để em xem nào?”

Đường Ca Nam rên rỉ, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, rơm rớm nước mắt nhìn Phong Bình khiến cô thực sự hoảng hốt.

Lúc ấy Lục quản gia đã chạy lên tầng, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Cậu hai, cậu không sao chứ?”

Phong Bình trả lời thay anh: “Anh ấy bị kẹt tay”.

Thế là Lục quản gia vội sai người hầu lấy hộp thuốc, sau đó bảo người thông báo cho bác sĩ riêng.

Tuy Đường Ca Nam đau đến thấu xương nhưng trong lòng không muốn có người đến quấy rối, cố gắng chịu đau ngăn bà ta lại: “Chuyện nhỏ nhất thôi mà, không cần làm phiền bác sĩ”. Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: “Để hộp thuốc ở đây, tất cả đi nghỉ đi, tôi không sao”.

Thế là Lục quản gia đặt hộp thuốc ở phòng Phong Bình rồi cùng hai người hầu xuống nhà.

Sau khi họ đi khỏi, Đường Ca Nam lại thấy đau, anh nghiêng răng bầm miệng rên rĩ.

Phong Bình nhẹ nhàng mở tay anh ra, chỉ thấy ba ngón tay phải sưng đỏ lên, trong lòng cảm thấy rất áy náy, mở hộp thuốc ra nhìn, tìm một hồi không biết làm thế nào, liền hỏi: “Cái này, nên làm thế nào?”

Đường Ca Nam đau đến nỗi sống mũi cay cay, mắt nóng đỏ, bỗng nhiên nghe thấy câu nói ấy, gần như tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn cô, thật đúng là mắt ướt hời hoa hoa chẳng nói.

Phong Bình tỏ vẻ vô tội nhìn anh: “Em chưa gặp chuyện này bao giờ”.

Đường Ca Nam thảm kêu than, đành phải hướng dẫn cho cô: “Anh cũng là lần đầu, chỉ có điều, anh nghĩ trường hợp này trước tiên nên tìm đá để đắp”.

Phong Bình lập tức phi xuống nhà lấy đá.

Nhân cơ hội đó, Đường Ca Nam lên giường của cô đúng như mong đợi, dù phải trả cái giá quá lớn không ngờ tới nhưng cũng đáng, đặc biệt là khi nhìn thấy nét mặt của cô ấy khi đắp đá vào tay mình, nói thế nào nhỉ? À, đúng rồi, đau và vui, không sai, đúng là cảm giác ấy, thật là tuyệt.

Anh ngây ngất, thăng hoa, sự thỏa mãn của linh hồn đã chiến thắng nỗi đau xác thịt, anh dựa người lên gối một cách thỏa mãn, mắt nhắm nghiền suy nghĩ miên man.

Phong Bình cẩn thận đắp tay cho anh một lúc rất lâu, ngẩng đầu lên thấy anh như sắp ngủ, vội kêu lên: “Anh Nam, không phải anh đã ngủ say rồi chứ?”

Mười đầu ngón tay liền với tim, làm sao mà anh có thể ngủ được cơ chứ? Chẳng qua là anh cố gắng suy nghĩ vẩn vơ, dồn hết toàn bộ chú ý từ thân trên xuống thân dưới để giảm đi nỗi đau đớn. Lúc ấy thấy Phong Bình nói vậy, anh quyết định nhắm mắt vờ ngủ.

Phong Bình gọi hai câu, thấy anh không có phản ứng gì, lại nhìn ba ngón tay như ba củ cà rốt của anh, cuối cùng vẫn không ra tay được, chỉ có thể khẽ mỉm cười và nói: “Anh Nam, em biết anh đang nghĩ gì, thực ra anh không cần vòng vo tam quốc như vậy, cứ nói thẳng ra là được. Từ trước đến nay em đâu có biết từ chối người khác, chắc chắn sẽ cho anh”.

Cô cố tình nói thật tình cảm, quả nhiên Đường Ca Nam mở mắt ra ngay, khuôn mặt hớn hờ: “Thật chứ? Em biết anh nghĩ...”

Phong Bình ngắt lời anh: “Chẳng phải anh thích cái giường này sao? Em nhường cho anh là được chứ gì”.

Đường Ca Nam nghe vậy lập tức cụt hứng, hai con người đen sì gườm gườm nhìn cô, sau đó tay lại đau, nằm vật xuống giường rên rĩ.

Phong Bình mỉm cười đắp chăn cho anh rồi nói: “Em biết, anh muốn ngủ với em. Không sao, thế thì ngủ cùng nhau, chúng ta là vợ chồng sắp cưới, ngủ cùng nhau là chuyện bình thường”.

Đường Ca Nam nghe vậy, tiếng rên hừ hừ nhỏ đi rất nhiều.

Phong Bình nói tiếp: “Chỉ có điều, tư thế ngủ của em không được nho nhã lắm, chẳng may nửa đêm đạp anh xuống đất làm anh gãy xương hoặc không cẩn thận chạm vào ba ngón tay đau của anh thì hậu quả...”

“Hậu quả để một mình anh chịu, không liên quan gì đến em”. Đường Ca Nam vội đỡ lời.

“Được, vậy thì ngủ đi”.

Cô rút trong tủ quần áo một chiếc chăn rồi nằm ngủ bên cạnh.

Các ngón tay của Đường Ca Nam đau buốt, làm sao có thể ngủ được, đừng nói là có người đẹp nằm bên cạnh, nỗi đau thể xác và niềm sung sướng trong lòng đan xen với nhau, trần trọc mãi khó lòng nhắm mắt được.

Cuối cùng Phong Bình phải lên tiếng: “Thật sự đau lắm sao?”

Đường Ca Nam rên hừ hừ.

Phong Bình làu bàu: “Có thể giống nam tử hán được không? Vết thương còm vậy mà cũng rơm rớm nước mắt”.

Đường Ca Nam lập tức cảm thấy bị sỉ nhục, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trời ơi, mười đầu ngón tay liền với tim đấy ạ. Em thử xem sao, khóc vì đau là phản ứng bản năng của cơ thể, liên quan gì đến nam tử hán hay nam đại hán? Cho dù có rút nước mắt thì không phải là nam tử hán chắc? Em không nghe người ta nói sao? Vô tình chưa chắc đã là hào kiệt...”

“Trời ơi, anh thật giỏi cần nhân...” Phong Bình lại làu bàu.

“Thôi xin, em là người gây ra tai họa mà thái độ như vậy, không biết ăn năn hối lỗi”.

“Vậy phải làm thế nào?”

“Em có biết giá trị của bàn tay này không?”

“Không biết”.

“Em có biết mỗi ngày có bao nhiêu văn bản chờ nó ký không?”

“Không biết”.

“Em có biết”.

“Không biết”. Cuối cùng thì Phong Bình cũng quay người sang, gườm gườm nhìn anh và nói: “Anh nói thẳng ra đi, muốn bồi thường thế nào? Nói ra đi, em sẽ làm hết, sau đó xin anh giữ kín cái miệng của mình. Em rất buồn ngủ, không muốn nghe anh cằn nhằn, cũng không muốn nghe anh rên hừ hừ”.

Đường Ca Nam đồng ý ngay: “Là em nói đấy nhé, đừng có mà nuốt lời”.

Phong Bình nhếch mép cười: “Quân tử không nói hai lời”.

“Sau này em phải hầu hạ anh, đến khi nào tay anh khỏi thì thôi”.

“Cái gì?”

“Tay anh không được chạm vào nước, những việc như rửa mặt, đánh răng, tắm em đều phải làm”.

Phong Bình giơ tay vỗ vỗ vào mặt anh và nói: “Anh vẫn chưa ngủ mà đã bắt đầu nằm mơ rồi à?”

Đường Ca Nam không để ý đến cô, nói tiếp: “Mỗi buổi sáng, trước khi anh thức dậy, em phải thắt sẵn cà vạt, là áo sơ mi, lau giày sạch sẽ...”

“Cái đó thì anh yên tâm, Lục quản gia sẽ làm rất tốt”.

“Anh muốn em làm”.

“Vì sao?”

“Vì đó là những thứ anh muốn em bồi thường, em phải làm hết”.

...

“Còn nữa, sau này em phải mang cơm đến cho anh, bón cho anh ăn”.

“Bón cho anh ăn?” Phong Bình rùng mình: “Tay trái của anh cũng bị thương chắc?”

“Đó chính là thứ mà anh muốn em bồi thường”.

...

Phong Bình quay người lại, im lặng một lúc rồi nói: “Anh đúng là bắt chẹt người khác, hay là anh ký giấy ủy quyền để em thay anh ngồi vào ghế giám đốc đi, mong anh chắc cũng rất đau, đúng không? Còn nữa văn bản giấy tờ của anh cũng để em ký thay anh là được”.

“Cái này tạm thời không cần, bây giờ lưng anh ngứa quá, em gãi giúp anh...”

Phong Bình không thể tin vào tai mình, tay phải bắt đầu nắm thành nắm đấm, kêu tanh tách.

Đường Ca Nam mỉm cười khoái trí: “Nhanh lên, em nói là làm hết cơ mà, định nuốt lời à?”

Phong Bình im lặng một lúc rồi nói: “Đúng vậy, em nuốt lời đấy”.

Đường Ca Nam gào lên: “Sao em có thể như thế được?”

Phong Bình mỉm cười và nói: “Em là phụ nữ, phụ nữ có đặc quyền ấy”.

Đường Ca Nam nhụt chí, nắm lấy cổ tay lăn lộn trên giường, đau đớn kêu la.

Phong Bình không thể chịu nổi, đành phải lật chăn ra, nhào người về phía trước cởi áo anh, vừa cởi khuy áo vừa nhìn khuôn mặt tê dại của anh: “Đừng có nghĩ lung tung, em chỉ gãi giúp anh thôi đấy”.

Đường Ca Nam nhân cơ hội ấy rất muốn chuyển từ thế bị động sang thế chủ động, nhưng anh động đậy hai ba cái mà Phong Bình nằm đè trên người anh không chút nhúc nhích.

“Không phải chứ, em khỏe thế?”

“Em đã học võ Judo rồi đấy, vì thế đêm ngủ anh phải ngoan ngoãn, không được linh tinh, biết chưa?”

Đường Ca Nam giơ tay phải lên nhìn một lúc rồi nhăn nhó nói: “Anh cũng muốn nhưng khổ nỗi không đủ sức”.

Phong Bình mỉm cười khen ngợi anh tự biết lượng sức mình, cô hỏi: “Ngửa ở đâu? Ở đây? Hay ở đây?”

Bàn tay nhẹ nhàng mơn man khắp người anh, nhưng anh không thể làm gì được... Lúc này mà lưng Đường Ca Nam có ngửa thật thì chẳng phải tự làm khổ mình sao? Thế nên anh vội cười trừ: “Lạ thật, bây giờ lại hết ngửa rồi”.

Phong Bình mỉm cười, không kì kèo với anh mà chui vào chăn của mình và nói: “Chúc ngủ ngon”.

Lúc ấy, đêm đã về khuya, những suy nghĩ rục rịch cháy trong tâm trí Đường Ca Nam sau một hồi bị giày xéo giờ chỉ còn lại vài phần nhỏ nhoi, cũng không muốn chọc cô ấy nữa. Anh nhìn tay mình rồi nhìn người nằm bên cạnh, không biết có được coi là vì trong cái rủi có cái may không? Haizzz...

Tuy ngón tay rất đau nhưng vẫn nhắm mắt được.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, không thấy người nằm bên cạnh đâu. Nhưng bữa sáng, sữa nóng vẫn bốc hơi nghi ngút trên chiếc bàn đầu giường, sơ mi, cà vạt, comple đã được là lướt phẳng phiu, chờ đợi chủ nhân của nó.

Đường Ca Nam liếc nhìn một lượt rồi hài lòng nhắm mắt hưởng thụ, trong lòng cảm thấy vô cùng khoái trí. Không cần phải nói, những thứ này chắc chắn là do Phong Bình dậy sớm chuẩn bị. Hôm nay là ngày cô ấy phải bù đắp lỗi lầm của mình.

Anh vừa nghĩ như vậy, bên tai đã vang lên tiếng nói vô cùng quen thuộc: “Cậu hai, cậu nên dậy rồi”.

Đường Ca Nam giật mình mở mắt, chỉ thấy Lục quản gia đang vắt chiếc khăn mặt, cung kính đứng trước giường anh. Anh trau mày hỏi: “Sao lại là bác? Phong Bình đâu?”

“Cô Phong vẫn chưa dậy...”

“Hả?” Đường Ca Nam tỏ ý nghi ngờ, sau đó lật cái chăn bên cạnh mình, chắc chắn bên trong không có người nên mới nói: “Cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy ở phòng của cậu. Cậu hai, tay cậu không sao chứ? Hay là cậu...”

Lục quản gia chưa nói hết câu, Đường Ca Nam đã đập tung chăn ra, sau đó chạy hùng hục về phòng của mình. Vừa vào thì thấy Phong Bình đang ngủ rất ngon trên giường của mình, nghe thấy tiếng động liền quay người vào trong, hoàn toàn không có ý muốn tỉnh dậy.

Đường Ca Nam vỗ vào mặt cô hai cái rồi nói: “Dậy dậy dậy, này, dậy mau...”

“Làm gì?” Phong Bình bị người khác đánh thức, tỏ vẻ rất khó chịu.

“Hôm nay là ngày em phải bồi thường, ai cho phép em ngủ nướng?”

“Anh ngáy như xe bò kêu, hại người ta mất ngủ cả đêm”.

“Cái gì? Anh mà ngáy á?”

“Đúng vậy, anh đi làm đi, đừng có đánh thức em”.

Đường Ca Nam thấy cô chơi xấu như vậy, nhất thời không biết làm thế nào, đành phải đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi đi làm.

Chương 13: Đặc Quyền Của Phụ Nữ

Phong Bình ngủ đến tận trưa mới dậy, đánh răng rửa mặt xong, đọc tin tức, check mail một lúc thì đến giờ ăn trưa.

Cô ngồi trước bàn ăn thì thấy bác Lăng xách chiếc hộp đi từ phòng bếp ra, đó là bữa ăn trưa của Đường Ca Nam.

Tuy cô không thêm quan tâm đến cái gọi là bồi thường của Đường Ca Nam, nhưng vẫn cảm thấy áy náy với cái tay của anh. Cô cúi đầu gắp vài hạt cơm, nghĩ một lúc, quyết định mang cơm cho anh.

Thế là cô vội chạy ra ngoài, gọi bác Lăng và nói: “Bác Lăng, hôm nay để tôi mang cơm cho”. Thấy nét mặt của bác ấy có vẻ ngạc nhiên, cô liền cười và nói: “Đúng lúc tôi có chuyện ra ngoài, tiện đường mang cơm luôn, hi hi. À, còn nữa, tối nay chúng tôi có việc, không về ăn cơm đâu”.

Bác Lăng vội gạt đầu, dõi theo chiếc xe phóng vụt đi.

Đến tòa nhà Bắc Thần, Phong Bình xách hộp cơm vào thang máy dưới ánh mắt sáng quắc của bảo vệ. Trên đường đi gặp không ít ánh nhìn. Đến phòng giám đốc, hai cô thư ký đang thì thầm to nhỏ, nhìn thấy cô bước vào vội ngẩng người ra, quay sang nhìn nhau, dường như không biết phải làm thế nào.

“Giám đốc Đường có trong phòng không?” Phong Bình mỉm cười hỏi.

“Có ạ, xin cô chờ một chút, tôi giúp cô gọi giám đốc...”

“Không cần khách sáo, để tôi tự vào”.

Phong Bình cười ngăn họ lại, nói hết câu cũng là lúc đến trước phòng giám đốc, cô nắm lấy tay cầm rồi đẩy cửa bước vào, ánh mắt liếc nhìn căn phòng rộng rãi, sau đó cố định ở chiếc sofa gần cửa sổ.

Trong chớp nhoáng, cô bỗng nhiên hiểu rằng vì sao hai thư ký lại hoang mang đến vậy.

Hai người ngồi trên sofa, một cô gái tóc dài mặc bộ vest đen, những đường nét trên mặt đẹp như tranh vẽ, những ngón tay dài đang cầm chiếc thìa bón bữa trưa cho Đường Ca Nam.

Sự xuất hiện bất ngờ của cô khiến hai người đều có chút ngạc nhiên.

Phong Bình mỉm cười bước vào như không nhìn thấy gì, cô đặt hộp cơm lên trên tấm thảm, cười và nói: “Em mang cơm đến, chỉ có điều hình như anh không cần nữa”.

Thức ăn trong miệng Đường Ca Nam vẫn chưa trôi xuống cổ, vừa nhìn thấy cô đã nghẹn, ho liên hồi. Sắc mặt của cô gái kia không hề biến đổi, vẫn mỉm cười.

Phong Bình nhìn bữa trưa của họ rồi cười và nói: “Thịnh soạn quá, còn có canh bào ngư, cơm ở ngoài ngon hơn cơm ở nhà, đúng không anh Nam?”

Đường Ca Nam lấy tay che miệng, ho nhiều hơn.

Phong Bình liếc nhìn, ba ngón tay của anh đã được băng bó kỹ càng, chắc chắn là công lao của quý cô ngồi cạnh.

Trong lòng cô nghĩ như vậy nên tự nhiên ánh mắt cũng hướng về phía cô gái kia.

Điều đáng khâm phục là cô ta rất bình tĩnh, ngay trước mặt cô mà còn dám rót nước cho Đường Ca Nam, thậm chí còn vỗ lưng cho anh ta để anh dễ thở.

Phong Bình nhìn mà cũng thấy khâm phục, nhưng dường như Đường Ca Nam có vẻ không thể hưởng thụ được, anh ta vừa ho sặc sụa, vừa từ chối ý tốt của cô ta.

Phong Bình thấy anh ta quả là thần kỳ!

Từ khi cô bước vào phòng, khoảng năm phút, anh ta liền ho không ngừng, ho đến nổi mặt mày đỏ lừ mà vẫn không dừng lại được. Quả thực cô không thể đứng nhìn được, lại gần vỗ một cái thật mạnh vào lưng anh, quả nhiên, cơn ho dai dẳng ấy dừng lại một cách thần kỳ.

Đợi đến khi anh ta hồi phục lại, cô mới cười và hỏi: “Không sao chứ?”

Đường Ca Nam vội lắc đầu tỏ vẻ không sao, anh đứng dậy và nói: “Để anh giới thiệu một chút, cô ấy là...”

“Tôi là Đường Thi, giám đốc kế hoạch mới của công ty”. Cô ta chủ động đứng lên, mỉm cười, tự giới thiệu, tỏ vẻ rất tự nhiên, thoải mái.

“Rất vui được gặp cô, cô Phong”. Nói xong cô ta đưa tay ra.

Phong Bình bắt tay cô ta, rất muốn hỏi cô ta một câu: “Công việc của cô có phải bao gồm cả việc bón cơm cho cấp trên không?” nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Nhưng hình như Đường Thi đã biết trong lòng cô nghĩ gì nên chủ động giải thích: “Tôi bón cơm cho Ca Nam vì tay anh trái của anh ấy không tiện lắm”.

Ca Nam? Ha ha, có nhân viên gọi giám đốc của mình như vậy sao?

Nhưng không ngờ Đường Thi lại nói tiếp: “Quan trọng hơn là tôi muốn bón cơm cho anh ấy”.

Câu nói ấy khiến Phong Bình thực sự phải nhìn cô ta bằng ánh mắt khác, Đường Ca Nam cũng tròn xoe mắt nhìn cô ta.

“Vì tôi mà tay trái của anh ấy mới bị thương”.

“Thế à?” Giờ thì Phong Bình đã hiểu: “Xem ra quan hệ của hai người không đơn thuần chút nào”.

“Đúng vậy”. Đường Thi mỉm cười rạng rỡ, “Tôi là chị khóa trên của Ca Nam, chúng tôi từng có quãng thời gian vui vẻ bên nhau...”

Đường Ca Nam thấy cô ta càng nói càng chẳng ra đầu vào đầu nên vội nói: “Đường Thi, cô về phòng làm việc đi”.

Đường Thi liếc nhìn hai người một lượt, sau đó mỉm cười và nói: “Được, vậy tôi về trước, tạm biệt cô Phong”.

Phong Bình mỉm cười và nói: “Tạm biệt”.

Sau khi cánh cửa của phòng làm việc được đóng lại, không khí trong phòng chìm trong tĩnh lặng.

Đường Ca Nam liếc nhìn Phong Bình, thấy cô đang ngấm nghĩa những món ăn mà anh vừa mới ăn được vài miếng, khóe môi gọi cảm khẽ mỉm cười, cứ như là không có chuyện gì vậy.

“Khụ khụ”. Đường Ca Nam ho khan hai tiếng, phá vỡ không gian tĩnh lặng, “Hơn mười hai giờ rồi, anh tưởng em không mang cơm đến...”

“Vì thế... anh đã gọi đồ ăn thịnh soạn ở ngoài?” Phong Bình ngẩng đầu nhìn anh.

“Làm gì mà thịnh soạn, chỉ là bữa cơm trưa bình thường thôi mà”.

“Tay trái của anh làm sao?” Phong Bình chuyển chủ đề, hướng ánh nhìn về phía tay anh.

“Nếu nói một cách nghiêm trọng thì bị tàn tật”. Đường Ca Nam giơ tay trái lên và nói: “Em thấy chưa? Khớp ngón giữa không thể gập lại được”.

“Nếu không chú ý thì không nhìn ra được, không ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày chứ?”

“Phải xem làm gì đã, đánh đàn thì không được”.

“Sao lại thành ra thế này?”

“Đánh nhau với người ta bị thương, lúc ấy không chú ý, để lỡ thời gian chữa trị”.

“À... thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân”.

“Cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân?” Đường Ca Nam đỏ mặt, “Làm gì có chuyện ấy”.

“Thế thì là chuyện gì?”

“Thì là đánh nhau”.

Nghe giọng điệu ấy của anh, Phong Bình không kìm được nhếch mép mỉm cười, nghĩ bụng: Lẽ nào anh vô duyên vô cớ đánh nhau với người ta? Nhưng nhìn nét mặt của anh, rõ ràng là đang xấu hổ, vì thế cô đành “nuốt” những lời ấy vào bụng, không muốn để anh thấy khó xử. Hơn nữa, mình hỏi cặn kẽ như vậy rất dễ bị hiểu lầm là ghen.

Trước khi dính hôn, hai người đều có cảm tình với nhau. Nhưng sau khi dính hôn, hai người đều cố gắng kìm nén, không bộc lộ cảm tình của mình với đối phương. Đây có thể coi là cuộc “tranh tài” ngầm, không cần thách thức bằng lời nói, trong lòng hai người đều tự hiểu. Trước đây tình trạng này luôn trong trạng thái ẩn, bây giờ thì có xu hướng “rõ ràng rành”. Lúc ấy, tốt nhất là không để ý đến.

Nghĩ đến đây, cô liền tỏ ra rất độ lượng, cúi người xuống mở hộp cơm, gấp thức ăn rồi cười và nói: “Anh còn đói không, để em bón cho anh ăn”.

Bữa sáng Đường Ca Nam chỉ uống một cốc sữa, bữa trưa mới ăn được miếng đầu tiên đã nghẹn, làm sao mà không đói được cơ chứ? Chỉ có điều lúc sáng cô ta vẫn còn giờ trò, sao bỗng nhiên bây giờ lại thay đổi thái độ? Lẽ nào là vì Đường Thi? Haizzz, mặc xác nó, là gì thì là, cô đã muốn bón cho anh thì dù là thuốc độc anh cũng dám ăn.

Phong Bình gấp thức ăn đưa đến trước mặt anh, anh há to miệng, vừa ăn vừa buồn dứa lê.

“Chị khóa trên của anh cũng họ Đường à?”

“Ừ”.

“Hai người không có quan hệ huyết thống đấy chứ?”

“Không”.

“Tình cảm của hai người rất tốt đẹp, đúng không?”

“Hồi còn đi học anh đã từng theo đuổi cô ấy...”

“Thật à?”

“Ừ, ực ực...” Đường Ca Nam uống hai ngụm nước rồi mới nói: “Chỉ có điều cô ấy đã từ chối”.

“Không phải chứ?” Phong Bình tỏ vẻ ngạc nhiên, dừng tay lại không gấp thức ăn nữa.

“Rau, anh muốn ăn rau”.

“Ồ...” Phong Bình gấp rau cho anh, “Em không nghe nhầm đấy chứ. Anh là Đường Ca Nam cơ mà. Cô ta lại từ chối anh?”

Đường Ca Nam nghe vậy liền lườm cô một cái, nhai rau thật kỹ, nuốt xuống cổ rồi mới nói: “Đúng vậy, lúc ấy anh đau lòng chết đi được, uống say một trận, sau đó tìm một cô bạn gái nước ngoài”.

“Sau đó thì sao?”

“Anh quên rồi... Haizzz, sao em cứ gấp rau mãi thế, bóc hai con tôm cho anh ăn đi mà”.

“Ok”. Phong Bình đặt đũa xuống, bóc một con tôm trắng nõn nhét vào miệng anh, tiếp tục tra khảo: “Chuyện như thế này làm sao có thể quên được?”

Đường Ca Nam ăn con tôm do cô bóc, cảm giác thật là ngon lành, sảng khoái, lại thấy cô hỏi han về chuyện tình cảm của mình, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, cười khi khi và nói: “Về sau, cô bạn gái kia chia tay với anh, anh lại uống say một trận”.

Phong Bình phì cười: “Nghe có vẻ anh thật là đa tình, hôm nay say một trận, ngày mai say một trận”.

“Chủ yếu là vì hồi ấy còn trẻ, thất tình mà không uống say bí tỉ thì dường như không gọi là thất tình”.

“Còn có cách nói đó sao?”

“Dĩ nhiên”. Đường Ca Nam khua khua bàn tay phải bị đau, thản nhiên nói: “Nói thì em cũng không hiểu được, chỉ có điều, lúc ấy vẫn còn ấu trĩ, một số việc không phải xuất phát từ trái tim, nhưng hầu hết những nam sinh hồi ấy đều như vậy”.

Phong Bình nhìn cười, gật đầu lia lịa: “Em hiểu em hiểu, đàn ông không có trải nghiệm về tình yêu thì đâu được gọi là đàn ông, đúng không? Nếu ngay cả một người phụ nữ để anh ta uống say một trận cũng không có thì chẳng phải là rất đáng buồn sao?”

Đường Ca Nam gườm gườm nhìn cô: “Anh muốn uống canh”.

Phong Bình nhìn hai bát canh trên bàn rồi cười và nói: “Canh gì? Canh bào ngư hay là...”

“Canh cà rốt nấu thịt”.

Phong Bình mỉm cười, bóc canh cho anh, sau đó lại quay về chủ đề ban đầu: “Ban đầu chị khóa trên của anh đã từ chối anh theo đuổi rồi, sao bây giờ lại ứng tuyển vào công ty của anh?”

“Chẳng có gì là lạ cả. Cùng là một công việc nhưng Bắc Thần là tốt nhất, có nhiều cơ hội phát triển”.

“Anh cho rằng cô ta vì tiền sao?” Ý nói là cũng có thể vì một người nào đó.

“Có lẽ là theo đuổi cảm giác thành công. Trước đây cô ấy từng nói muốn có không gian rộng lớn để phát triển bản thân. Nay, sao em cứ hỏi về cô ấy thế?” Bỗng nhiên Đường Ca Nam thay đổi ngữ khí, cười bí hiểm và nói: “Ghen à?”

“Tò mò mà, trí tò mò của phụ nữ lúc nào cũng mãnh liệt như thế”. Cô ngừng một lát rồi bổ sung một câu: “Lẽ nào nhìn em giống với người phụ nữ thích ghen tỵ tiện lắm sao?”

“Rất giống, vô cùng giống”. Đường Ca Nam cố tình chọc tức cô.

“Anh quên giao hẹn ban đầu của chúng ta rồi sao? Anh có quyền nuốt lời bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu. Nếu anh yêu người khác thì chỉ cần nói với em một tiếng là được, em rất biết điều”. Phong Bình tỏ vẻ rất nghiêm túc.

Đường Ca Nam ngậy người hai phút, sau đó cười và nói: “Dĩ nhiên, nếu em thay lòng đổi dạ thì anh cũng tác thành cho em”.

Đây là lần đầu tiên hai người nói đến vấn đề này, tuy nói bằng giọng điệu bông đùa nhưng không khí có gì đó khang khác.

Phong Bình thấy anh dùng bốn chữ “thay lòng đổi dạ”, cứ như là bây giờ cô đang yêu anh vậy, rõ ràng là muốn chiếm lợi về mình. Nhưng vì cô chủ động nhắc đến chủ đề này khiến không khí trở nên ngột ngạt nên tự cảm thấy có nghĩa vụ phải xoa dịu nó: “Muốn ăn gì

nữa không?”

Đường Ca Nam lắc đầu: “Không ăn nữa”.

Thế là Phong Bình đặt thìa xuống, lấy một con tôm trong khay và bắt đầu bóc.

Đường Ca Nam nói: “Anh không ăn nữa mà”.

“Em nghe thấy rồi, em tự bóc cho mình ăn”. Phong Bình đưa con tôm trắng nõn vào miệng, lẩm nhẩm nói: “Tự mình bóc tôm, mùi vị thật khác biệt”.

Đường Ca Nam thấy hơi kỳ lạ, bỗng nhiên hỏi: “Không phải đây là lần đầu tiên em bóc tôm cho đàn ông ăn đấy chứ?”

Phong Bình cũng ngạc nhiên, cô cười và nói: “Lần đầu tiên em bóc tôm cho mình ăn”.

Đường Ca Nam ngả người vào sofa, mỉm cười và hỏi: “Không phải là em chưa yêu bao giờ chứ?”

“Làm gì có chuyện ấy?” Phong Bình cười phá lên, thấy anh tỏ vẻ nghi ngờ nên đưa ra câu trả lời khẳng định: “Dĩ nhiên là em đã từng yêu rồi”.

“Thật xem, nói ra xem nào...”

“Nói ra xem nào?”

“Đúng vậy, nói xem em đã yêu mấy lần, đối phương là người đàn ông như thế nào?”

“Sao anh có thể khẳng định chắc chắn là đàn ông như vậy?” Phong Bình cố tình chọc ghẹo anh.

Quả nhiên Đường Ca Nam tròn xoe mắt ngạc nhiên, nhưng sau đó anh lập tức cười phá lên: “Em đang chuyển chủ đề nói chuyện, anh không bị mắc lừa đâu”.

Phong Bình đang bóc tôm, không ngừng đầu lên mà buột miệng nói: “Quá nhiều lần rồi, em không nhớ rõ nữa”.

...

“Nếu nhất định anh muốn biết bằng được thì em có thể thử cố gắng nhớ lại, điều kiện là trước tiên anh cần nói rõ về bản thân mình”.

...

Đường Ca Nam rất phản cảm với cái kiểu ấy của cô, rõ ràng là điều kiện trao đổi không công bằng một cách nghiêm trọng như thế này anh quyết không bao giờ đồng ý vậy mà vẫn còn lấy ra để trao đổi với anh. Nhưng anh quên rằng, tối qua có người đã nói “phụ nữ có đặc quyền nuốt lời bất cứ lúc nào”. Chỉ có điều anh thực sự thấy tò mò.

“Buổi chiều có việc gì không?” Anh chuyển chủ đề nói chuyện.

“Không. Sao cơ?”

“Lát nữa anh có cuộc họp, sợ em ngồi một mình”. Đường Ca Nam mỉm cười.

“Không sao, em quen với việc tự tìm thú vui cho mình rồi. Nếu anh không để ý thì em muốn tham quan ở đây một chút”.

“Hà?” Đường Ca Nam ngạc nhiên thốt lên.

Phong Bình ngẩng đầu nhìn anh, cười và nói: “Một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ em sẽ trở thành một phần thành viên của nhà họ Đường, tham quan văn phòng làm việc của nhà mình chắc là không sao chứ?”

“Dĩ nhiên”. Đường Ca Nam mỉm cười: “Để anh bảo A Mạn đi cùng em”.

“Cảm ơn”.

Thế là buổi chiều Đường Ca Nam đi họp, Phong Bình tham quan tòa nhà Bắc Thần. Dĩ nhiên điều đó gây không ít xôn xao, ở đây chúng ta không nhắc đến. Nháy mắt đã đến tối, họ đi gặp Jennifer như đã hẹn.

Jennifer có may mắn được gặp quý nhân nên ăn mặc rất sang trọng, trang điểm lộng lẫy khiến hai người ăn mặc bình thường đến gặp cảm thấy hơi khó xử. May mà Jennifer là người khéo giao tiếp, sau một hồi khách sáo cũng thôi.

Phong Bình vừa ngồi xuống lập tức nói lời cảm ơn Jennifer.

Một là cảm ơn bà ta đã tặng quần áo. Hai là cảm ơn bà đã chịu áp lực, đứng ra nói lời xin lỗi Chu Tân Trúc, thực là không dễ dàng gì, địa vị của bà như vậy mà có thể không để danh tiếng làm cho kiêu ngạo, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Jennifer đã sớm nghe nói về sự kín đáo của nhà họ Phong, một số người nổi tiếng trong giới đều không thể bắt chuyện với họ được, cứ tưởng rằng cô là người không thể với tới được, kết quả lại thân thiện đến đáng ngạc nhiên. Hai người nói chuyện vui vẻ, trong bữa ăn có nhắc đến một số người, Đường Ca Nam cũng biết sơ sơ nên không thấy tẻ nhạt lắm.

Bữa tối sắp đến hồi kết thì bỗng nhiên người mẫu Chu Tân Trúc xuất hiện.

Cô ta đi cùng vài người bạn, đang cười nói vui vẻ, đột nhiên nhìn thấy Phong Bình, nụ cười đóng băng trên khuôn mặt. Lại nhìn thấy Jennifer ngồi cùng bàn, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Đúng ra thì cô ta nên lại chào hỏi, bày tỏ lòng biết ơn. Chuyện chiếc áo lần trước, vốn dĩ anh trai cô ta là Chu Thiên Hựu đã bắt cô ta đích thân xin lỗi Phong Bình, nhưng vì Phong Bình không ở thành phố Thánh Anh nên cô ta mới không phải hạ thấp bản thân mình. Sau đó Jennifer giải thích với giới truyền thông, cho cô ta một cơ hội, vậy mà cô ta còn không biết tốt xấu. Chỉ có điều bình thường cô ta kiêu căng ngạo mạn quen rồi, nếu không có ai ở đó thì cúi đầu, nói vài câu khách sáo cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng tối nay có mấy chị em ở đó, bình thường cô ta thường chế nhạo, nói xấu Phong Bình trước mặt họ, bây giờ làm sao có thể cúi đầu trước mặt cô được đây?

Chỉ trong nháy mắt mà cô ta chân chừ do dự, nghĩ lên nghĩ xuống không biết bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng vẫn không dám cúi đầu xuống, không biết làm thế nào. Mấy cô bạn gái đã bắt đầu thì thầm to nhỏ: “Cái anh Đường Ca Nam kia nhìn ngoài đời còn đẹp trai hơn trên ti vi”.

“Ngưỡng mộ vừa thôi”.

“Thì sao, ở thành phố Thánh Anh này còn người đàn ông nào hấp dẫn hơn anh ấy sao?”

“Có chứ, bố anh ta”.

“Phong Bình người chẳng đẹp bằng người mình, dựa vào cái gì mà được ngồi cạnh anh ấy, lại còn được ngồi ăn cơm với người nổi tiếng như Jennifer nữa chứ, thật là vô lý”.

Chu Tân Trúc nghe mà thấy đỏ cả mặt, quyết định tìm vị trí nào đó để các bạn ngồi xuống, sau đó xem xem có nên lại chào một tiếng không.

Phong Bình vốn tưởng rằng chắc chắn cô ta sẽ lại cảm ơn, nào ngờ cô ta lại đưa các bạn đi như không có chuyện gì xảy ra, dường như cố tình không nhìn thấy mình nên không khỏi nhăn mày. Chỉ có điều có mặt Jennifer ở đây nên không muốn nói. Đường Ca Nam không ngờ Chu Tân Trúc thất lễ như vậy, chỉ có thể nháy mắt với Phong Bình, biểu thị sự “không thêm để ý” của mình.

Jennifer không hiểu tình hình cụ thể, tuy cảm nhận thấy có gì đó bất thường nhưng không nói gì. Bà ta đang chuẩn bị show diễn thời trang xuân hạ nên chuyển chủ đề nói chuyện sang show thời trang đó, muốn tặng Phong Bình hai bộ váy dạ hội.

Phong Bình đã nhận lời với Dịch Nhĩ Dương, chỉ mặc thiết kế của anh ta nên cảm ơn ý tốt của Jennifer. Thế là Jennifer tặng hai phiếu mời trong show diễn thời trang. Phong Bình nhìn thời gian và nói nhất định sẽ đi.

Sau đó hai người nói khách sáo vài câu, bữa tối kết thúc trong vui vẻ.

Chu Tân Trúc chân chừ một lúc rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm chuẩn bị qua bên đó cảm ơn. Đúng lúc ấy Phong Bình đứng dậy chuẩn bị rời đi, thế là cô ta lại rụt đầu rụt cổ vào cái mái rùa của mình.

Tay phải của Đường Ca Nam bị thương, bữa tối ăn rất ít, chỉ uống một chút rượu, vừa lên xe đã bắt đầu nung nịu với Phong Bình: “Đói qua, lúc nãy người ta chẳng ăn được gì cả”.

Vừa nói dứt lời, anh cảm giác xe giật một cái, Phong Bình cũng cảm nhận được điều đó. Hai người nhìn về phía lái xe. Đường như toàn thân A Cửu cứng đờ lại như bị sét đánh vậy, một lúc lâu mới quay đầu lại cười gượng với họ, tỏ ý xin lỗi rồi lái xe đi.

Vậy là hai người đều hiểu vì sao bỗng nhiên xe lại giật như thế.

Trong nháy mắt, nét mặt Đường Ca Nam thay đổi 180 độ, thật là xấu hổ, xấu hổ chết đi được.

Phong Bình nhìn anh, cố gắng bặm chặt môi nhìn cười, suýt nữa thì bị nội thương.

Đường Ca Nam dùng ánh mắt sắc nhọn cảnh cáo cô không được cười. Nhưng cô cố gắng nhìn cười đến đỏ cả mặt, vẫn phát ra âm thanh nhỏ, anh lập tức nhào người sang bịt miệng cô lại.

Tay anh nong mùi thuốc. Phong Bình dồn hết sức mà cũng không đẩy được tay anh ra. Ánh mắt chếch qua vai anh, đúng lúc nhìn thấy vai của A Cửu, các cơ rung lên như bị cọ giạt vậy, rõ ràng là cũng đang cố nhìn cười. Cô không nhìn thì thôi, nhìn rồi lại không nhìn được, kết quả là cười bật thành tiếng.

Cô vừa cười, A Cửu cũng không nhìn được cười phá lên.

Đường Ca Nam ức chế, mặt hầm hầm ngồi im trên ghế chẳng nói chẳng rằng. Thấy hai người trên xe càng cười càng to, dường như không có ý dừng lại, anh không kiềm chế được quát loạn lên.

“A Cửu, tháng sau cậu bị trừ một nửa tiền lương”.

“Không phải chứ giám đốc?” A Cửu vui quá hóa buồn, vội mím chặt miệng lại, lên tiếng phản kháng.

Xử lý xong anh ta, Đường Ca Nam quay sang nhìn khuôn mặt co giật vì cười của Phong Bình, lạnh lùng nói: “Em còn cười à? Ai hại anh bị thương? Nếu tay anh không bị thương thì lẽ nào anh không cầm được dao đĩa? Sao có thể bị đói được? Lại còn cười được nữa... em, anh giận thật rồi đấy”.

Phong Bình cười đến nỗi chảy cả nước mắt, cố gắng lắm mới miễn cưỡng dừng lại được. Cô gối đầu vào đùi anh, mắt nhắm miệng thở phò phò, nụ cười trên khuôn mặt vẫn chưa tan biến hết, hai má ửng hồng, bờ mi ướt ướt, trông rất đáng yêu.

Thấy cô gối đầu vào đùi mình, Đường Ca Nam thấy có gì đó là lạ, từ trước đến nay chưa có cô gái nào làm thế với anh, trước mặt anh họ thường cố gắng biểu lộ mặt hoàn mỹ nhất của mình, gối đầu lên đùi đàn ông, không ít thì nhiều cũng có phần hơi mất hình tượng.

Hành động ấy của cô như khiến mối quan hệ của hai người thân thiết hơn rất nhiều.

Đường Ca Nam thấy rung động trong lòng, nghĩ bụng dù sao hôm nay đã xấu hổ rồi, làm thêm những việc phá cách thì có sao đâu. Vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên Phong Bình mở mắt, nói với A Cửu: “A Cửu, chúng ta đến đường Anh Hoa”.

Đường Ca Nam ngạc nhiên: “Đến đây làm gì?”

Phong Bình nhắm mắt lại rồi nói: “Chẳng phải anh rất đói sao? Đưa anh đi ăn chút gì đó”.

“Ờ đó thì có gì ngon chứ?”

“Có một quán mì, không rộng lắm nhưng mì ở đây rất ngon”. Nói xong liền đưa tay trái lên massage mặt.

“Cười đến nỗi mỏi cả cơ mặt, đúng không? Để anh massage cho em”. Đường Ca Nam nói xong không chờ cô trả lời mà đưa tay véo mặt cô, quyết tâm trả thù.

Các giác quan trên mặt Phong Bình bị lòng bàn tay bạo lực của anh ta làm cho biến dạng.

Anh ta vo véo một lúc lâu mà vẫn không có ý dừng lại. Cuối cùng cô gỡ ngón nghề của mình ra, tấn công vào chỗ hiểm – ngón tay. Đường Ca Nam kêu lên thảm thiết, lập tức rút tay lại.

Phong Bình bò dậy, lấy gương trong túi xách ra soi, son môi đã nhòe sang hai má, phấn trên mặt nhòe nhoẹt hết cả, cô quay sang lườm cho anh một cái rồi lấy giấy ăn sửa sang lại dung nhan.

Đường Ca Nam ngồi cạnh cười khi khi tỏ vẻ rất khoái trí: “Ờ tai cũng có đấy”.

Chiếc gương của Phong Bình quá nhỏ, nghiêng đầu soi hai lần mà vẫn không nhìn thấy, cáu gắt với anh: “Đâu?”

Đường Ca Nam nói: “Sau tai ấy, em lại đây, anh lau giúp em”.

Phong Bình nhíu mày, uy hiếp anh: “Nếu anh mà gỡ trò gì thì biết tay em”.

Đường Ca Nam nhăn nhó giờ bàn tay bị thương ra cho cô nhìn, tỏ ý là dù có muốn thì cũng không làm gì được. Phong Bình đưa cho anh hai tờ giấy ăn, nghiêng người ra để anh ta phục vụ mình. Cô vừa gỡ tai ra thì cảm giác thứ gì đó nóng ấm chạm vào má trái của mình, cô ngáy người, đang định quay lại để phản công, kết quả là giờ môi ra cho kẻ địch.

Ở phần trước chúng ta đã nói kỹ thuật hôn của Đường Ca Nam rất tốt, chỉ có điều, lần này là hôn trộm, chủ yếu là mang ý chơi xấu, nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước, sau đó thản nhiên như lợn chết không sợ nước sôi, nhắm mắt lại và nói: “Sao, định làm anh gì nào?”

Phong Bình không làm gì được anh, vừa tức vừa buồn cười, nghiêng răng nói: “Khi nào về thì em sẽ cho anh biết tay”.

Cô vừa nói câu ấy, A Cửu không nhịn được phì cười.

Hai người ngồi sau quay sang nhìn nhau, Phong Bình xấu hổ đỏ cả mặt còn Đường Ca Nam thì cười.

A Cửu là lái xe kiêm vệ sĩ, bình thường quan hệ với sếp rất tốt, cười sếp một chút thì không sao nhưng cười vợ sắp cưới của sếp thì không được tốt cho lắm. A Cửu vội ho khan hai tiếng để lảng tránh và nói: “Cô Phong, đây là đường Anh Hoa rồi, quán mì mà cô nói ở đâu ạ?”

“Phía trên tòa nhà kia một chút”.

“Vâng”.

Qua tòa nhà ấy, hai bên đường bỗng nhiên xuất hiện hơn chục nhà hàng, khách sạn. A Cửu lái xe chậm lại, quả nhiên nhìn thấy tấm biển có in chữ đỏ của quán mì.

Lúc này là hơn mười giờ đêm, tiết xuân se lạnh, khách hàng không đông lắm.

Phong Bình cùng Đường Ca Nam đẩy cửa bước vào, đến trước quầy gọi món. Bà chủ tóc xoắn đang ngồi trên quầy tính toán sổ sách, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, bỗng chốc hai mắt sáng lên, vội đứng dậy rồi thốt lên: “Trời ơi, cô Phong, thật không ngờ cô lại đến ăn mỳ của chúng tôi”.

Phong Bình cười và nói: “Mỳ ở đây rất ngon mà”.

Bà chủ sục sôi lòng nhiệt tình, chỉ muốn dốc hết ra cho cô thấy mà không cần biết cô có hiểu không, giọng địa phương đặc sệt: “Trời ơi, cô Phong, cô không biết là khi nhìn thấy ảnh của cô trên báo tôi ngạc nhiên thế nào đâu. Mấy con bé ở cửa hàng tôi ngưỡng mộ cô chết đi được. Tôi nói với chúng là trước đây cô thường xuyên đến quán của chúng tôi ăn mỳ, vậy mà chúng không tin, thật là, còn nữa, mấy hôm trước anh An cũng đến ăn mỳ, thật là trùng hợp. Trời ơi, anh này là... a, anh là Đường Ca Nam... anh Đường, mau, mau lại đây, xin mời ngồi, hôm nay tôi mời!”

Bà ta nói lung tung lộn xộn, Đường Ca Nam nghe mà chẳng hiểu gì cả, cũng không biết rằng anh An mà bà ta nói chính là An Duyệt Sinh. Phong Bình thì rất hiểu cách ăn nói không logic của bà ta, chỉ mỉm cười nghe bà ta nói là mời nên cũng không khách sáo cất ví tiền đi. Gọi hai bát mỳ, hai lon nước ngọt, sau đó tìm một vị trí ở góc rồi ngồi xuống. Không ngờ bà chủ cứ đi theo, muốn được chụp ảnh với họ. Hai người thấy khó xử, đành phải đồng ý để bà ta chụp ảnh cùng.

Chụp ảnh xong, bà chủ vẫn không muốn rời đi, hỏi hết cái này đến cái kia. Sau khi bùng mỳ ra, bà ta lại bắt đầu nói một thôi một hỏi về loại mỳ này, theo nguồn lịch sử về tận thời Đường, lâu đời hơn cả lịch sử gia tộc họ Phong. Đường Ca Nam đói mờ cả mắt, nằm bò trên bàn nhìn Phong Bình, trông rất đáng thương. Thế là Phong Bình không thể không ngắt lời bà ta: “Xin lỗi bà chủ, có thể rời đi một chút được không, chúng tôi phải ăn mỳ”.

Bà chủ cũng không thấy khó xử, mỉm cười hơn hờ rồi lưu luyến quay về trước quầy. Có ba cô bé đã tụ tập ở đấy thì thào to nhỏ. Bà ta không mắng mỏ chúng như mọi ngày mà nhập hội buôn dưa lê, thì thào thì thọt.

Phong Bình và Đường Ca Nam nhìn nhau, khẽ thở dài: “Lẽ nào đây là sự phiền muộn sau khi thành người nổi tiếng?”

“Vốn dĩ em đã là người nổi tiếng rồi mà”. Đường Ca Nam cười khi khi.

“Nhưng không hot bằng anh, anh phong độ hơn nhiều”.

“Vậy thì hãy xu nịnh anh đi, anh đói quá”.

“Em thấy hình như em đã phạm một sai lầm”. Phong Bình thở dài, cầm đũa quán một đũa mỳ bòn vào miệng anh rồi nói: “Nhưng mong là không bị phóng viên chụp được, nếu không chắc chắn họ sẽ tưởng là em lấy lòng anh, rồi lại viết linh tinh, lấy đó ra làm trò cười...”

“Chúc mừng, chúc mừng”. Đường Ca Nam ăn ngon lành, vớ được món béo bở lại còn khoe mẽ: “Em lo lắng như vậy chứng tỏ đã có đủ tư cách làm người nổi tiếng rồi”.

Phong Bình không nói linh tinh với anh nữa, chuyên tâm với việc bòn mỳ cho anh ăn, ăn được hơn nửa bát, Đường Ca Nam mới dừng lại khen mỳ ngon, nước mỳ ngọt đậm.

Từ đầu đến cuối, bà chủ và mấy nhân viên phục vụ đều dán mắt vào họ, không rời ánh mắt một phút một giây nào và không ngừng thì thào bàn luận – nhưng sự thì thào này là do họ tự cảm nhận. Ngoài ngưỡng mộ vận may của Phong Bình, còn lấy cô ra để so sánh với những cô bạn gái cũ của Đường Ca Nam, sau một hồi cân đo đong đếm, rút ra kết luận là Hạ Dao vẫn là đối thủ đáng gờm nhất của Phong Bình.

Một người nói: “Chỉ cần họ chưa kết hôn thì Hạ Dao vẫn còn cơ hội”.

Người kia cười khẩy và nói: “Cô tưởng rằng họ kết hôn rồi thì Hạ Dao không có cơ hội sao? Đường Ca Nam là công tử phong lưu mà...”

“Suyt...” Bà chủ nói: “Khẽ thôi chứ, đừng để người ta nghe thấy”.

Vì thế mà Đường Ca Nam không thể ngồi được nữa, dù mỳ có ngon đến mấy thì cũng không thể nuốt nổi. Anh cùng Phong Bình ra về trong tiếng reo hò nhiệt tình “mời quý khách lần sau lại đến” của bà chủ và mấy cô nhân viên.

Lúc ấy, trời đã khuya, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đang ngồi trong xe đỗ theo chiếc xe của họ, sau đó chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai, bước vào quán mỳ, gọi một bát mỳ, sau đó bắt chuyện với bà chủ.

Bà chủ đang ở trong trạng thái phấn khích cực độ, cho dù người ta không hỏi thì bà cũng phải tìm cách để nói cho người ta biết. Thế là hai người lạ mặt, vì có chung hứng thú với một chủ đề nên bắt đầu nói chuyện rất nhiệt tình, vui vẻ, những nhân viên làm lâu năm biết nhiều chuyện thỉnh thoảng cũng chạy ra nói xen vào một hai câu.

Cậu chuyện bắt đầu từ ba năm trước, hồi ấy Phong Bình vẫn chỉ là một cô gái lọ lem ở tận đáy xã hội, xét cho cùng cũng chỉ là nhân viên quèn trong một văn phòng nhỏ, thường xuyên cùng bạn trai đến quán ăn mỳ...

Sau khi kể xong câu chuyện ấy, bà chủ quán mỳ cảm thấy vô cùng thỏa mãn vì được là người làm chứng thần kỳ. Người nghe câu

chuyện cùng xúc động đến nỗi hai mắt sáng lên, nhịp thở gấp gáp, mặt mũi đỏ ửng, như kiểu hồi hộp đến nỗi tim đập thành thịch. Anh ta thậm chí không kịp lau sạch nước mỹ dinh trên mép mà vội lao ngay vào xe, rút điện thoại ra, xúc động đến nỗi hai tay cũng phải run lên.

“A lô a lô, tôi nói cho cô nghe, cái cô Phong Bình kia, tôi vừa điều tra được...”

“Cái gì? Không điều tra nữa? Chẳng phải cô rất muốn biết rốt cuộc cô ta là ai sao?”

“... Ha ha ha, cô nhầm rồi, cô thực sự nhầm rồi cô Chu, cô ta chính là cô gái lọ lem, tôi tìm thấy chứng cứ đáng tin cậy tuyệt đối... Không sai, đáng tin cậy tuyệt đối”.

...

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên, cô hãy chờ tin tốt lành của tôi”.

Phong Bình hoàn toàn không biết rằng, vì sự nổi hứng lần này của cô mà đã khiến một số người dốc hết sức lực điều tra về cô có bước đột phá vô cùng quan trọng. Hơn nữa trong tương lai không xa, một bài báo gây chấn động dư luận sẽ ra đời...

Chương 14: Không Nên Nhắc Lại Những Chuyện Đã Qua

“Tối qua anh ngáy thật sao?” Tối hôm ấy, trước khi đi ngủ, Đường Ca Nam không kìm được quay sang hỏi Phong Bình.

“Anh cứ hừ hừ hừ rên đau, em không thể ngủ nổi...”

Đường Ca Nam ngạc nhiên, giờ trò đùa gì vậy, nam tử hán đại trượng phu ngáy thì còn có thể chấp nhận được, sao có thể kêu

đau

được? Mắt mặt chết đi được. Anh lập tức phản kháng: “Tuyệt đối không có chuyện ấy. Chắc chắn là em có ý đồ đen tối với anh nên mới không ngủ được. Đừng có mà tùy tiện vu oan cho người khác”.

“Có ý đồ đen tối với anh?” Phong Bình phì cười, “Anh mới là người vu oan cho người khác, đồ Chu Bát Giới điển hình, tự kỷ thì cũng phải có mức độ thôi chứ, thật là”.

Nói xong cô xoay người một cái, quay lưng về phía anh rồi bắt đầu ngủ.

Nói thật, Đường Ca Nam mới là người có ý đồ đen tối, xoay đi xoay lại không thể ngủ được, tay đau rát như lửa đốt, trong lòng cũng như thiêu như đốt. Nhìn chăm chăm vào làn da trắng như tuyết lấp ló sau lưng cô rồi suy nghĩ miên man, ngáy người một lúc lâu, nhìn tay phải của mình, rồi lại nhìn tay trái của mình, chần chừ một lúc lâu, cuối cùng gơ bàn tay trái tội lỗi ra... vuốt nhẹ một lúc, đúng

lúc quan trọng thì bỗng nhiên Phong Bình quay người lại. Anh giật nảy mình, giống như bị sét đánh vậy, ngấm nghĩ một lúc, cuối cùng ôm theo tâm trạng buồn chán chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, cảm giác nửa tỉnh nửa mơ thật là sáng khoái, mở mắt ra thì thấy cánh tay của mình đang đè lên người người khác, chân mình đang đè lên đùi người khác, điều đáng mừng là người bị đè không hay biết gì, dường như vẫn đang chìm đắm trong giấc mộng. Anh không dám khinh xuất, vội vàng rút tay rút chân lại, ngồi dậy chuẩn bị rồi đi làm.

Bận rộn đến tận mười hai giờ trưa, thức ăn đã được mang đến nhưng người bôn cơm thì chưa đến. Khi anh đang nhỏ nước miếng với đồng thức ăn ngon lành thì Đường Thi đến. Giống như trưa hôm qua, cô ta đòi bôn cơm cho anh. Nhưng điều đó khiến anh thấy khó xử.

“Sao? Sợ cô Phong nhìn thấy sẽ giận sao?” Đường Thi nhìn anh, như cười mà không phải là cười.

“Không, dĩ nhiên là không phải”. Đường Ca Nam cười gượng hai tiếng, “Từ trước đến nay cô ấy chưa bao giờ giận vì những chuyện này...”

“Vậy thì cậu ngại gì chứ?” Đường Thi mỉm cười đỡ lời.

“Tôi vẫn chưa đói”.

“Ha ha, nét mặt của cậu khi đói tôi còn không biết sao? Bây giờ là giờ nghỉ trưa, tôi là chị khóa trên của cậu, vì vậy không cần phải ngại. Nào, uống chút canh trước đi”.

“Thực sự tôi không đói”.

Đường Thi chăm chăm nhìn anh vài giây, bỗng nhiên nói: “Ca Nam, trước đây cậu không thể này”. “Trước đây trẻ tuổi không biết gì, ha ha”.

“Trẻ tuổi không biết gì?” Đường Thi đặt thìa xuống, ngẩng đầu nhìn anh, im lặng một lúc rồi mới hỏi: “Vậy thì những lời mà cậu nói với tôi lúc ấy cũng là do trẻ tuổi không biết gì sao?”

Đường Ca Nam lúng túng, cười gượng hai tiếng rồi nói: “Cái đó, ha ha, hồi ấy dĩ nhiên là thật rồi...”

Đường Thi dồn dập hỏi: “Thế còn bây giờ?”

Đường Ca Nam có chút không thể chịu được ánh mắt của cô ta, không thể không cúi đầu xuống, cười ngốc nghếch. Đường Thi đợi một lúc, không thấy anh trả lời, lại hỏi: “Sao không nói gì? Có phải vì hồi ấy tôi làm tổn thương lòng tự trọng của cậu không?”

Nghe thấy câu nói ấy, Đường Ca Nam không khỏi nhếch mép mỉm cười.

Đường Thi bật cười: “Trong ấn tượng của tôi, Đường Ca Nam không phải là người có tinh thần trách nhiệm mãnh liệt, lẽ nào vì cậu đã đính hôn rồi?”

“Đường Thi”. Đường Ca Nam ngắt lời cô ta, đầu vẫn cúi, không nhìn cô ta: “Tuy chúng ta đã quen nhau rất lâu nhưng tôi thấy hình như cô không hiểu tôi. Có lẽ trong mắt cô tôi là một cậu công tử kém cỏi, không có tài cán gì, là cậu học sinh hư không biết nghe lời, là công tử phong lưu vô trách nhiệm...”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy”. Đường Thi tìm cơ hội nói xen vào: “Tôi chỉ thấy cậu hơi trẻ con, đôi khi cậu khiến người ta khó mà nắm bắt được”.

“Thật sao?” Đường Ca Nam cười nhạt, im lặng một lúc, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô ta: “Nhưng tôi muốn cô biết rằng tôi không phải là người muốn vứt đi thì vứt, muốn nhặt lên thì nhặt”.

Đường Thi ngạc nhiên, nụ cười đóng băng trên khuôn mặt, nhưng cô ta là người rất giỏi ứng biến, lập tức cúi đầu, khẽ cười một tiếng và nói: “Tôi hiểu ý cậu rồi. Ha ha, tôi hỏi như vậy chẳng qua là vì tính sĩ diện của một người phụ nữ, xin cậu đừng hiểu lầm”.

Cô ta thật là đẳng cấp, chỉ cần vài câu nói tự chế nhạo mình nhẹ nhàng như vậy mà cô ta đã thanh minh cho mình, rõ ràng là đường như Đường Ca Nam đơn phương so đo, có ý đồ gì vậy. Đường Ca Nam không phải là người khéo léo, không nghĩ được như vậy. Anh chỉ thấy cô ta đã nói rõ ràng, cảm giác như trút được gánh nặng.

Đường Thi nói tiếp: “Tôi biết tôi đến Bắc Thần, chắc chắn các cậu đều giết náy mình”.

“Đâu có chuyện đó”. Đường Ca Nam lễ phép phủ nhận.

“Bề ngoài thì không có nhưng trong lòng thì đoán già đoán non, rốt cuộc người phụ nữ này muốn giờ trò gì? Ha ha. Nhĩ Dương đã để lại lời nhắn tỏ vẻ rất ngạc nhiên trên blog của tôi, đọc không thấy sao?” Đường Thi nhếch mép cười.

“Cô có blog? Tôi thực sự không biết”. Đường Ca Nam tự thanh minh cho mình, mỉm cười và nói: “Chỉ có điều, nhìn thấy sơ yếu lý lịch mà phòng nhân sự đưa tới, quả thực là tôi cũng thấy ngạc nhiên, không ngờ cô lại đến Bắc Thần”.

“Vinh dự chứ?” Đường Thi cười và hỏi.

“Có thể mời được cô, là vinh dự của Bắc Thần”. Đường Ca Nam khách khí nói.

“Tôi quay lại một thời gian rồi mà vẫn chưa tụ tập được với các cậu. Mai là cuối tuần, gọi cả Nhĩ Dương, chúng ta cùng ăn bữa cơm”.

“Ok, vậy để tôi nói với Nhĩ Dương một tiếng”.

“Không cần đâu, tối nay tôi sẽ đích thân gọi điện cho cậu ta, nếu không cậu ta lại thắc mắc về thành ý của tôi. Cậu biết đấy, tôi trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ cái miệng của cậu ta”.

Câu nói ấy khiến hai người cười phá lên.

Đường Thi đứng dậy, liếc nhìn đồ ăn trên bàn rồi cười và nói: “Nếu cậu đã chọn cách để cho bụng mình sôi lên thì tùy cậu thôi. Cậu yên tâm, sau này tôi sẽ không tùy tiện ghé thăm phòng giám đốc của cậu đâu”.

Dáng vẻ phóng khoáng của cô ta khiến Đường Ca Nam có chút ái ngại.

Đường Thi mỉm cười đi ra ngoài rồi khẽ đóng cửa phòng lại.

Khi đi thang máy xuống dưới, cô đặc biệt soi mình trong gương, vẫn là khuôn mặt của ba năm trước nhưng khí chất đã khác nhiều, trở nên già dặn và tự tin hơn. Năm nay cô 28 tuổi, ở cái độ tuổi ấy, thành tích mà cô đạt được quả là khiến người ta khâm phục. Ngoài tư chất thông minh, chủ yếu là do chăm chỉ, chịu khó. Dĩ nhiên, vẻ ngoài xinh đẹp cũng phát huy tác dụng ở một mức độ nào đó.

Bề ngoài của cô có vẻ rất hợp với tên của cô, giống như một bài thơ, nhưng bản chất của cô lại là một người phụ nữ mạnh mẽ, người phụ nữ của sự nghiệp. Vì sự phấn đấu không ngừng mà những năm gần đây cô đã đạt được những thành công đáng kể trong giới doanh nghiệp. Đây chính là nguyên nhân mà Dịch Nhĩ Dương cảm thấy ngạc nhiên vì sự trở về đột ngột của cô. Vì sao một người đang ở trong thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, lại chọn cách từ bỏ?

Dịch Nhĩ Dương không thể hiểu nổi.

Anh không phải là giun đũa trong bụng Đường Thi, làm sao mà biết được suy nghĩ của cô?

Nhưng Phong Bình thì lại không nghĩ như vậy.

Cô ngồi trên sofa, vừa lật mấy mẫu thiết kế vừa chậm rãi nói: “Chẳng phải các anh là bạn học sao? Sao chẳng hiểu cô ta gì cả, thật là không có gì để nói”.

“Bọn tôi chỉ là bạn cùng trường”.

“Bạn cùng trường nhưng quan hệ rất không bình thường”, Phong Bình nhắc nhở anh.

Dịch Nhĩ Dương cười và nói: “Thì ra cô cũng là người biết ghen đấy Phong Bình ạ, thực sự là tôi không nhìn ra được”.

Phong Bình cũng ngẩng đầu lên cười với anh ta: “Anh kích tôi cũng vô ích thôi, mau mau khai sự thật ra đi”.

Dịch Nhĩ Dương lúng túng, nhăn nhó kêu than, thề sống thề chết là không biết.

Phong Bình tìm mọi cách uy hiếp, chỉ thiếu mỗi hy sinh nhan sắc, nhưng anh ta vẫn ngậm chặt miệng, nghiến răng nói hai chữ: không biết.

Qua lần này, Phong Bình đã hiểu được “sự kiên cố” trong tình bạn của đàn ông.

Cô uể oải đứng dậy và nói: “Nếu anh thật sự không biết, vậy thì tôi về vậy”.

Nếu là bình thường thì Dịch Nhĩ Dương sẽ giữ cô lại một lúc, nhưng hôm nay bị tra khảo mãi, chỉ thiếu treo anh lên giá tử hình nên chỉ mong cô nhanh chóng rời đi. Thấy cô nói vậy mừng ra mặt, chạy thật nhanh ra mở cửa.

“Thì ra tôi là người không được hoan nghênh như vậy”.

Phong Bình ngẩng mặt lên ca thán, chỉ muốn khóc cho rồi, cô ra về với khuôn mặt bi thảm.

Khi xuống dưới tầng, cô chợt nhớ là công ty của An Duyệt Sinh ở tòa nhà bên cạnh, thế là cô rút điện thoại gọi cho anh ta. Anh ta chuẩn bị họp, vội vàng hẹn tối mai gặp, địa điểm sẽ nhắn lại sau.

Phong Bình gấp điện thoại lại, bắt taxi đến khách sạn Thời Quang tập Yoga, sau đó chăm sóc da và tóc. Vậy là hết buổi chiều. Buổi tối cùng ăn cơm với Phương Quân Hạo.

Từ trước đến nay tầng thượng của khách sạn Thời Quang không thiếu người nổi tiếng, thấy họ ăn cơm với nhau, không tìm được thì thầm to nhỏ: Phong Bình là vợ sắp cưới của Đường Ca Nam, lại có scandal với Phương Bá Thao, bây giờ lại ăn cơm với con trai của Phương Bá Thao... quan hệ giữa hai nhà Đường, Phương trở nên thân thiết từ lúc nào vậy?

Đúng là không thể hiểu được.

May mà Phong Bình không khao khát mong họ hiểu. Cô vui vẻ ăn cơm, sau đó Phương Quân Hạo lái xe đưa cô về biệt thự của Đường Ca Nam.

Vì phép lịch sự, cô mời anh vào nhà ngồi chơi.

Kết quả là Phương Quân Hạo nhận lời ngay. Anh ta nhắc chân bước vào cửa thì bị cô ngăn lại và nói: “Này, tôi chỉ buột miệng nói thế thôi, không còn sớm nữa, cậu có thể từ chối”.

Phương Quân Hạo hất tay cô ra, cười khẩy và nói: “Tôi muốn đến đây từ lâu rồi”.

Nói xong anh bước vào cửa, trước tiên ngắm nghía vườn hoa trước nhà, sau đó ngắm nghía tòa biệt thự rồi nói không chút khách khí: “Ngôi nhà này được xây từ thời nào vậy? Là đồ cổ à? Thật sự có thể ở được sao?”

Ngôi biệt thự này vốn là nơi mẹ Đường Ca Nam ở lúc sinh thời, kiểu nhà truyền thống, thiếu một số trang thiết bị hiện đại, nhưng cũng chính vì thế mà nó trở nên rất đặc biệt. Bây giờ Phương Quân Hạo nói vậy khiến bác Lăng chạy ra mở cửa cũng thấy lúng túng khó xử, dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên có người chê nhà của họ Đường.

“Tôi lại thấy nó rất tao nhã”. Phong Bình liếc nhìn nét mặt của bác Lăng, sau đó kéo tay áo của Phương Quân Hạo, “Cậu không biết phép tắc khi đến chơi nhà người khác, thôi cậu về đi”.

“Hình như cậu cũng không hiểu phép tắc tiếp khách, đã đến tận cửa rồi, sao có thể đuổi khách về được chứ”.

Phương Quân Hạo vung tay, bước nhanh vào cửa, khiến Lục quản gia đang đi về phía cửa giật nảy mình.

Phong Bình vội đi sát theo sau, thấy bà ta ở trước mặt nên nhân tiện dặn dò: “Anh ấy là bạn của tôi. Nhờ bà pha cho tôi một ấm hồng

trà, mang vào phòng khách”.

Lục quản gia đưa mắt nhìn hai người từ đầu đến chân, sau đó mới trả lời một tiếng rồi quay người đi pha trà. Phong Bình vừa cười áo khoác vừa hỏi bà ta một câu: “Anh Nam vẫn chưa về sao?”

“Chưa”.

Nói xong Lục quản gia đi vào phòng bếp, một lúc sau, bà ta bê một ấm hồng trà cùng với chanh, đường, sữa, mật ong ra phòng khách, đặt trên bàn, để cho hai người tự pha chế.

Phong Bình rót cho Phương Quân Hạo một cốc. Phương Quân Hạo bưng cốc trà lên, vừa nhấp môi đã trau mày: “Mùi vị gì vậy?”

Lục quản gia bồng chốc biến sắc, pha trà là nghề của bà ta.

Phong Bình liếc nhìn nét mặt của Lục quản gia, nhin cười và nói: “Cậu uống tạm đi. Ở đây hồng trà còn tạm được một chút”. Ý nói là tuy cốc hồng trà này không ngon lắm nhưng những thứ khác còn kinh hơn.

Mặt Lục quản gia tái xanh.

Phương Quân Hạo không biết cô cố ý chọc tức Lục quản gia, tròn xoe mắt ngạc nhiên và nói: “Vậy thì còn ở đây làm gì? Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuyển sang chỗ tôi ở đi”.

Lục quản gia tức tím cả mặt, nghe thấy anh ta nói vậy trở mặt ngạc nhiên.

Phương Quân Hạo sống ở nước ngoài nhiều năm, lại là người kín đáo, rất ít khi xuất đầu lộ diện ở thành phố Thánh Anh. Lục quản gia hoàn toàn không biết anh ta là ai, có quan hệ gì với Phong Bình.

Phong Bình cười và nói: “Bây giờ tôi là vợ sắp cưới của Đường Ca Nam, dọn đến chỗ cậu thì còn ra thể thống gì nữa”.

Phương Quân Hạo chần chừ một lúc rồi nói: “Vậy thì tôi gọi hai đầu bếp siêu hạng ở Pháp sang cho cậu dùng nhé”.

Phong Bình mỉm cười từ chối ý tốt của anh ta: “Bây giờ tôi không chú trọng đến ăn uống nữa rồi”.

“Hả? Vậy thì bây giờ cậu chú trọng cái gì, tình dục à?” Phong Quân Hạo nói rồi đứng dậy, đi về phía cầu thang.

Phong Bình bị những câu nói không suy nghĩ của anh ta làm cho tức đến phát cười, thấy anh ta không chú ý phép tắc chạy thẳng lên cầu thang, rõ ràng là có ý đồ đen tối nên vội chạy theo ngăn anh ta lại và cảnh cáo: “Cậu đừng có mà quá đáng quá”.

Cuối cùng thì Phương Quân Hạo cũng bộc lộ bản chất, anh ta cười khi khi và nói: “Thực sự tôi rất tò mò, rốt cuộc hai người là như thế nào?”

Phong Bình hạ thấp giọng nói: “Tôi đếm đến ba, nếu cậu không bước ra ngoài thì tôi sẽ ném cậu ra. Chắc cậu vẫn nhớ bản lĩnh của tôi lợi hại thế nào rồi chứ?”

Phương Quân Hạo lập tức rút chân lại, quay người bước về phía cửa, lớn tiếng nói: “Chúc ngủ ngon, tiểu thư Táo, cảm ơn vì món hồng trà quái vị của cô”.

Cuối cùng thì Lục quản gia cũng không thể kiềm chế được.

Bà ta nói với Phong Bình với giọng đầy khiêu khích: “Cô Phong, người bạn này của cô thật bất lịch sự”.

“Đúng vậy, vì thế tôi mới bảo anh ta bước ra ngoài”.

Phong Bình cười và nói, sau đó quay người đi lên tầng, để lại Lục quản gia một mình dưới tầng gặm nỗi ức chế. Món hồng trà hoa hồng mà bà ta dày công pha chế lại bị người ta gọi là hồng trà quái vị? Thật đúng là... thô bỉ, hết sức thô bỉ, nói nghệ thuật trà đạo với họ đúng là đàn gậy tai trâu.

Tối hôm ấy Đường Ca Nam tiếp khách về muộn. Anh gọi một cốc trà đã rượu. Lục quản gia rất muốn nhân cơ hội mang trà lên báo cáo với anh chuyện tối nay. Kết quả là Đường Ca Nam bảo bà đi vận nước tắm, vận xong anh mời bà ta ra ngoài khiến bà ta vô cùng bực bội.

Vì uống nhiều rượu nên sau khi tắm rửa xong, Đường Ca Nam về phòng mình ngủ.

Sáng sớm Phong Bình tỉnh dậy, bật đèn nhìn đồng hồ, neho mắt đi sang phòng bên cạnh, cửa phòng không khóa. Cô mở cửa bước vào thì thấy Đường Ca Nam ngủ say như chết, tư thế ngủ khiến cao thủ Yoga nhìn thấy cũng không thốt lên lời.

Cô quay người bước về phòng, đi đến cửa lại quay lại đắp chăn cho anh.

Buổi sáng tỉnh dậy, việc đầu tiên mà Đường Ca Nam làm là đi tỉnh sỗ với Phong Bình: “Này, em dậy ngay cho anh, dậy, dậy...”, anh vừa gọi vừa vỗ vào mặt cô.

“Làm cái gì thế?”

“Trưa nay không được quên mang cơm cho anh đâu, biết chưa?”

“Biết rồi”.

Phong Bình rất buồn ngủ, dù là cái gì cũng đồng ý hết, nói xong lại chui vào chăn ngủ tiếp. Đường Ca Nam nhìn mà ngưỡng mộ từ tận đáy lòng, ngậm ngùi xách cặp đi làm.

Qua mười giờ, anh bắt đầu nhìn đồng hồ, đến tận mười hai rưỡi Phong Bình mới lững thững đến công ty. Mở cửa bước vào thì thấy Đường Ca Nam đang nằm ườn trên sofa, gọi anh nhưng không thấy có phản ứng gì.

“Ăn cơm thôi”. Cô mở hộp cơm, lấy thức ăn ra ngoài.

Vẫn không có phản ứng gì.

“Ngủ rồi à”.

Tiếp tục không có phản ứng.

“Anh không sao chứ, Đường Ca Nam?” Cô giơ chân đá vào giày anh.

Đường Ca Nam lập tức nhảy dựng lên như bị điện giật vậy, khản giọng nói: “Tôi đói đến là người đi rồi, đại tiểu thư, phiền cô nhìn đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Mười hai giờ ăn trưa là bình thường mà”.

“Cô không biết số à? Kém năm phút nữa là một giờ chiều rồi đấy. Tôi đói đến nỗi dính hết cả ruột lại rồi đây này”.

“Chẳng phải là vẫn còn sức để nói đó sao?” Phong Bình hoàn toàn không ăn năn hối lỗi.

“Haizzz!” Đường Ca Nam không biết nói gì hơn, nhìn trời than vãn: “Sao nói gì em cũng có lý, chẳng trách mà thánh nhân nói ‘phụ nữ và trẻ con rất khó nuôi’.”

“Bây giờ người cần được bón là ai?” Phong Bình bưng thức ăn lên trước mặt anh, mỉm cười và nói.

Đường Ca Nam há to miệng ăn thức ăn mà cô bón, cười khi khi phản công lại: “Em không nghe câu ‘quân tử động mồm, tiểu nhân động tay’ sao, anh là người động mồm không động tay”.

Phong Bình cũng không tức giận, cười và nói: “Coi như chúng ta hòa. Anh ăn nhanh lên”.

Trưa qua Đường Ca Nam ăn rất ít, tối lại tiếp khách uống rượu, không ăn gì mấy. Bánh mì và sữa từ sáng đã tiêu hóa hết từ lâu rồi, vì vậy bữa trưa ăn rất nhiều khiến Phong Bình không kịp nghỉ tay, chưa sinh con mà đã phải nếm trải mùi vị đau khổ của việc bón cơm rồi.

Ăn xong, hai người vừa nằm trên sofa vừa buồn chuyện.

“Mấy giờ em dậy?”

“Mười giờ”.

“Bao giờ anh mới giống em được nhỉ, ngủ một giấc no say?”

“Ngày mai không phải đi làm, anh ngủ cả ngày là được mà”.

“Ngày mai anh phải về nhà thăm bà...”

“Đứa con đáng thương”.

“Em cũng phải đi”.

“Hả?”

“Em là con dâu tương lai của nhà họ Đường, haizzz, sau này tha hồ mà chịu đựng”.

Phong Bình đang định nói lại thì bỗng nhiên điện thoại đổ chuông.

Bình thường, ngoài Đường Ca Nam ra thì gần như không có ai gọi điện cho cô, chắc chắn là An Duyệt Sinh. Cô rút điện thoại ra xem, quả nhiên là anh ta. Anh ta gọi điện để xác định thời gian và địa điểm cuộc hẹn tối nay. Phong Bình nghe theo sự sắp xếp của anh ta, chỉ nói ba từ ok, rất ngắn gọn rõ ràng.

Đường Ca Nam tò mò hỏi: “Ai đấy?”

“Một người bạn”. Không phải cô cố tình giấu mà thấy rằng không cần thiết phải nói rõ ràng: “Bọn em hẹn nhau tối nay ăn cơm”.

Câu nói ấy đã nhắc nhở Đường Ca Nam.

“Tối nay anh cũng có hẹn”.

Anh ta thường xuyên có hẹn, Phong Bình đã quá quen với chuyện ấy, chỉ hăm hứ một tiếng rồi quay lại chủ đề vừa nói chuyện: “Lúc này anh nói thế là có ý gì vậy, cái gì mà tha hồ chịu đựng?”

Đường Ca Nam khế cười: “Vi bà nội anh là một người vô cùng khó tính, bà...”

Chưa nói hết câu, bỗng nhiên điện thoại trên bàn đổ chuông, Đường Ca Nam nói chuyện hơn mười phút mà vẫn không có ý cúp máy. Phong Bình ngồi nghe thấy rất nhàm chán nên đứng dậy thu dọn đồ ăn, xách hộp cơm về nhà.

Đến tối hai người cùng đến chỗ hẹn của mình.

Ngón tay của Đường Ca Nam bị thương nên Đường Thi làm lái xe. Cô ta vừa lái xe vừa nói: “Tối qua tôi gọi điện cho Nhĩ Dương, cậu ta nói phải làm giám khảo gì đó cho đài truyền hình...”

Cô ta chưa nói xong, Đường Ca Nam cũng chợt nhớ ra.

“Đúng rồi, cuối tuần đài truyền hình có cuộc thi người mẫu, làm thế nào? Cậu ta có nói bao giờ kết thúc không?”

Đường Thi liếc nhìn anh, nét mặt như cười mà không phải là cười: “Nhìn cậu căng thẳng chưa kia, cho dù chỉ có hai người chúng ta thì tôi có thể ăn thịt cậu sao?”

Đường Ca Nam đỏ mặt thẹn thùng: “Tôi không có ý đấy”.

Dĩ nhiên Đường Thi biết là anh không có ý đấy. Thói phóng túng trụy lạc của anh ta đã nổi tiếng từ thời còn đi học, chỉ có trước mặt cô anh mới ngoan ngoãn, không bao giờ phóng túng quá mức. Cô đã từng rất tự hào về điều đó, bây giờ sức ảnh hưởng ngày càng suy yếu, khiến cô cảm thấy có chút muộn phiền.

Tuy chuyên tâm lái xe nhưng khóe môi chúm chím như cười mà không phải là cười, rất có sức cuốn hút. Cô biết mình cười thế nào mới là đẹp nhất, bí hiểm nhất, cô cũng biết những đường nét trên khuôn mặt mình rất đẹp. Cô luôn biết thể hiện mặt đẹp nhất, tốt nhất của mình. Bản lĩnh này dường như ngay từ khi sinh ra đã có, đến nay cô vẫn chưa thất bại với bất kỳ người đàn ông nào.

Phong Bình thì hoàn toàn ngược lại. Cô đã thất bại đau đớn trong tình cảm. Sự tồn tại của An Duyệt Sinh lại một lần nữa nhắc nhở cô về thất bại ấy. Cô ngồi đối diện với anh, trong nhà hàng không gian lãng mạn, trong tiếng đàn violon du dương trầm bổng, giống như trong phim vậy, nhưng hồi ức thì chắc chắn không hề ngọt ngào.

Cô nghĩ vậy, không kim được nhếch mép mỉm cười.

An Duyệt Sinh hỏi: “Em cười gì vậy?”

“Không có gì...” Phong Bình mỉm cười, hướng ánh mắt về phía ly rượu vang trên bàn, im lặng một lúc, quyết định đi thẳng vào vấn đề, đánh nhanh thắng nhanh: “Có một chuyện, em nghĩ anh có quyền được biết. Tuy bây giờ nói chuyện đó đã không còn ý nghĩa gì nữa, nhưng anh muốn gặp em, chắc cũng là vì chuyện này...” Cô nói rất chậm, dường như đang chọn lọc từ ngữ, tỏ vẻ như không biết nên bắt đầu từ đâu.

An Duyệt Sinh tỏ ra rất nhẫn nại: “Chuyện gì?”

Phong Bình im lặng một lúc rồi cúi mặt mỉm cười.

Hành động ấy khiến An Duyệt Sinh càng tò mò, không biết vì sao mà cô định nói nhưng lại không nói, dường như bỗng nhiên thấy ngượng ngùng. Nhưng không thể không thừa nhận, dáng vẻ ấy của cô rất hấp dẫn.

Phong Bình điều chỉnh lại cảm xúc, ngẩng đầu lên nhìn anh, mỉm cười và nói: “Anh nghe nói ba thế lực mạnh nhất phương Tây chưa?”

An Duyệt Sinh không ngờ tư duy của cô lại linh hoạt như vậy, bỗng nhiên lại liên tưởng sang cả chủ đề này, nhưng vẫn gạt đầu và nói: “Trong các buổi tụ tập có nghe người ta nói, rất thần kỳ”.

Phong Bình phấn chấn tinh thần: “Vậy thì chắc chắn anh cũng nghe nói đến Thúy Minh Hồ?”

An Duyệt Sinh nghe mà cười phá lên. Rất nhiều năm trước, trong giới thượng lưu có lưu truyền một truyền thuyết có liên quan đến Thúy Minh Hồ. Nghe nói ba phần năm của cái của châu Âu đều nằm trên hòn đảo thần bí ấy. Truyền thuyết này lưu truyền đã lâu, truyền miệng từ người này sang người khác, đã sai lệch đi nhiều. Bây giờ những người trong giới có nhắc đến thì cũng chỉ như kể chuyện vui, anh cũng không nghe được nhiều về truyền thuyết ấy. Bỗng nhiên lúc này cô hỏi chuyện đó mà không suy nghĩ gì, nên anh tưởng rằng cô vừa mới nghe được câu chuyện đó nên tìm anh để chứng thực.

Thế là anh mỉm cười và nói: “Dĩ nhiên là có nghe nói, chỉ có điều anh chỉ xem nó như câu chuyện nghe cho qua mà thôi”.

Phong Bình thấy anh ta nói vậy, lại cúi mặt xuống, nhấc ly rượu vang trên bàn, nhấp một chút rồi nói: “Nói như vậy thì anh không tin sự tồn tại của Thúy Minh Hồ?”

“Cũng không hẳn là hoàn toàn không tin, chỉ là, nói thế nào nhỉ? Ha ha, cảm giác quá xa vời, không có thực, tin hay không thì có liên quan gì đến cuộc sống của chúng ta đâu?” An Duyệt Sinh vừa nói vừa đưa những ngón tay dài gồ lách cách lách cách xuống bàn.

Phong Bình nhìn động tác ấy của anh mà thấy trong lòng nhói đau. Đây là động tác theo quán tính của anh, nó cho biết anh đã bắt đầu thấy nhàm chán.

Quả nhiên, anh ta hỏi: “Vì sao bỗng nhiên em lại hỏi chuyện này?”

“Hỏi cho biết thôi mà”. Phong Bình cười gượng.

“Lúc này em định nói cho anh biết chuyện gì?”

“Ha ha...”

Phong Bình vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng trong lòng lại rất mâu thuẫn.

An Duyệt Sinh nhìn cô, chợt thấy nét mặt của cô lúc này vô cùng quen thuộc. Khoảng thời gian hai người ở bên nhau, cô thường nhìn anh như vậy, ánh mắt lấp lánh, định nói rồi thôi, làm ra vẻ thần bí khiến anh không thể hiểu nổi. Nhưng dáng vẻ của cô lúc ấy là muốn lấy lòng anh, muốn anh vui, dường như quay lại trước đây, tất cả nỗi buồn, vui, hờn, giận của cô đều do anh quyết định.

Trong nháy mắt, lòng anh trào dâng một nỗi niềm khó tả, khi bộ não vẫn chưa phản ứng kịp thời, cánh tay của anh đã đưa ra nắm lấy tay cô. Phong Bình giật mình, ngược mắt nhìn anh, hai người nhìn nhau, không ai nói gì.

“Phong Bình?” Bên cạnh vang lên tiếng người gọi tên của cô.

Phong Bình quay đầu lại nhìn người đó, lập tức vung tay An Duyệt Sinh ra rồi đứng dậy. An Duyệt Sinh cũng rất ngạc nhiên, đứng dậy, cười và nói: “Xin chào chủ tịch Đường”.

Đường Trạm gật đầu với anh ta, quay sang mỉm cười với Phong Bình và nói: “Nhìn phía sau có chút giống cô nên lại xem thế nào”.

“Thật trùng hợp...” Phong Bình cũng cười.

“Tôi ở đây có làm phiền hai người không?”

Phong Bình không hiểu ý của ông ta.

“Không đâu ạ, nếu chủ tịch Đường không ngại thì xin mời ngài ngồi cùng chúng tôi”. An Duyệt Sinh nói khách sáo vậy, không ngờ Đường Trạm đáp lại: “Vậy thì tôi không khách khí nữa”.

Nói xong, ông ta kéo ghế ngồi xuống, phục vụ nhanh tay nhanh mắt, lập tức mang menu đến cho ông ta.

Thế là Đường Trạm mở menu gọi món, Phong Bình và An Duyệt Sinh nhìn ông ta, sau đó quay sang nhìn nhau.

Đặc biệt là An Duyệt Sinh, anh cảm thấy rất mất hứng.

Khó khăn lắm mới có được cơ hội này. Mấy hôm trước bất ngờ gặp nhau ở quán cà phê, vội vàng, gấp gáp, cũng không biết bắt đầu từ đâu. Bây giờ, cuối cùng thì anh đã chuẩn bị kỹ càng, thời gian cũng rất thoải mái, kết quả là vừa nói được vài câu, hoàn toàn chưa triển khai được chủ đề chính thì Đường Trạm xuất hiện. Lẽ nào kiếp trước anh có thù oán gì với nhà họ Đường sao?

Phong Bình cũng thấy hơi khó xử.

Một người là bố của chồng sắp cưới, một người là bạn trai cũ đã chia tay ba năm trước. Không hiểu sao tình huống kỳ cục này lại xảy đến với cô. Đúng là không thể hiểu nổi. Cô không dự định nói quá khứ của mình với ai, cũng không mong có người cảm thấy tò mò vì điều đó.

Nhận lời gặp An Duyệt Sinh, chẳng qua là muốn một đoạn kết vui vẻ. Dù gì thì anh ta cũng có quyền được biết người mà mình đã từng yêu là ai.

Vốn dĩ tưởng rằng nói cho anh ta biết sự thật sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta. Bây giờ, không biết chừng anh ta sẽ xem cô là uống nhầm thuốc, đầu óc có vấn đề. Dù là trường hợp nào thì cô cũng sẽ không vui. Ai cũng hy vọng người đàn ông mà mình đã từng yêu đầu đội trời chân đạp đất để chứng minh là ngày xưa mình đã từng rất biết nhìn người. Vì vậy biết An Duyệt Sinh thành công trong sự nghiệp, thực sự cô rất vui.

Sau tối hôm nay, vốn dĩ họ có thể không cần gặp lại nhau nữa, nào ngờ bỗng nhiên Đường Trạm chạy tới chen chân. Thật đúng là, bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được rằng câu nói của An Duyệt Sinh chỉ là lịch sự, vậy mà ông ta ngồi xuống thật. Ông ta là con cáo già cơ mà, không đến nỗi không biết phân biệt như thế chứ?

Vậy thì ông ta cố tình? Nhưng ông ta không hỏi về An Duyệt Sinh, vì thế cô cũng không giới thiệu.

Có thể được dùng bữa với Đường Trạh là điều trong mơ của rất nhiều doanh nhân, thậm chí rất nhiều phụ nữ. Nhưng, xin lỗi, lúc này An Duyệt Sinh và Phong Bình không hề cảm thấy vinh dự.

Đường Trạh gọi món xong, đưa menu cho phục vụ, khẽ liếc nhìn An Duyệt Sinh. Bỗng chốc An Duyệt Sinh có cảm giác giống như mặt mình bị kim châm vậy. Anh không tin có người có ánh mắt sắc như vậy, lấy tinh thần nhìn lại thì thấy ánh mắt của Đường Trạh tràn đầy vẻ ám áp và thâm thiện.

“Xin lỗi, hôm nay tôi không mang tiền, bữa ăn này đành phải để hai người mời rồi”.

“... Hai người nói chuyện tiếp đi, cứ xem tôi như người lạ là được”.

Ông ta đang kể chuyện cười, hay là cố tình giờ trò? Chỉ cần hai chữ Đường Trạh là có thể ăn cơm ở tất cả các nhà hàng trong thành phố Thánh Anh này, đâu cần phải mang tiền gì gì đó chứ?

Nhưng Đường Trạh không giống như đang kể chuyện cười, ông ta rất tập trung vào việc dùng bữa.

Phong Bình và An Duyệt Sinh ngồi im nhìn ông ta ăn. Cảm giác rất mơ hồ, không biết chuyện kỳ lạ này xảy ra như thế nào, thực sự thần kỳ quá sức tưởng tượng!

Đường Trạh được mệnh danh là người đàn ông có sức hút mãnh liệt nhất châu Á, ngay cả cách cầm dao đĩa cũng tao nhã hơn người, động tác uyển chuyển như mây trôi nước chảy, từng hành động cử chỉ đều khiến người ta phải trầm trồ ngưỡng mộ.

Dưới sức hút mãnh liệt của ông ta, An Duyệt Sinh ngồi đó mà cũng như không. Trong lòng anh ẩn chứa biết bao thắc mắc và tò mò về Phong Bình trong hai năm nay, đã nhẫn nại chờ đợi mấy tháng trời, cứ tưởng tối nay có thể vén tấm màn bí mật, không ngờ... Anh thăm thẳm vẫn trong lòng, nâng ly rượu vang uống cạn, hóa muộn phiền thành thức ăn. Thế là chỉ còn lại Phong Bình không có hứng thú ăn uống, lặng lẽ nhìn hai người họ ăn.

Cô không thể nghĩ ra được hành động này của Đường Trạh có dụng ý gì.

Sau khi ăn cơm xong, Đường Trạh không hề có ý rời đi. Ông ta bắt đầu trò chuyện với họ, từ món ăn của nhà hàng, sau đó tiếp tục triển khai, ngôn ngữ phóng khoáng, mô tả sinh động, hoàn toàn có thể vượt qua bất kỳ một chủ biên của tạp chí ẩm thực nào. Nhưng khi ông ta nói về những địa điểm du lịch nổi tiếp khắp nơi trên thế giới thì lại giống như chủ biên của một tạp chí du lịch.

Phong Bình nghe còn thấy vài điểm tương đồng còn An Duyệt Sinh hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Ông ta cứ thao thao bất tuyệt như vậy khiến An Duyệt Sinh cảm thấy rất mệt, ngay cả cười gượng cũng rất khó khăn, khóe môi nhếch lên chỉ trực tuột xuống. Cuối cùng, Phong Bình không im lặng nữa, cô chủ động nói: “Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải về rồi”.

Đường Trạh tỏ vẻ đồng ý: “Cũng được”.

An Duyệt Sinh lập tức gọi phục vụ tính tiền.

Đường Trạh lại hỏi: “Cô có bằng lái chưa?”

Phong Bình biết ông ta cố tình làm khó anh ta, nên vội cười và nói: “Có rồi”.

“Thế cô có đi xe đến không?”

“...” Phong Bình định nói là có nhưng lại sợ ông ta đưa mình về nên nói: “Dĩ nhiên”.

“Nếu vậy thì cô tiễn tôi một đoạn, hôm nay tôi không đi xe”. Đường Trạh mỉm cười và nói.

... Phong Bình không còn gì để nói. Cô thấy chuyện hôm nay thật là kỳ lạ, ẩn chứa toàn điều bất ngờ, nhưng cũng đành phải đăm lao thì theo lao: “Dĩ nhiên là được”.

An Duyệt Sinh thanh toán xong, thấy Đường Trạh cướp đi cả cơ hội cuối cùng của mình, đành phải cáo từ trong tuyệt vọng.

Sau khi anh ta đi, Phong Bình lập tức hỏi thẳng: “Chủ tịch Đường, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Đường Trạh mỉm cười: “Người không có tiền ăn cơm, bỗng nhiên nhìn thấy người quen, dĩ nhiên phải đến xin bữa cơm rồi”.

Phong Bình không tin: “Xin đừng đùa nữa”.

Đường Trạh cười rồi nói thẳng: “Tôi nhìn thấy có người chụp ảnh hai người. Theo tôi thì đây không phải là chuyện tốt đẹp gì...”

Phong Bình ngạc nhiên, lập tức ý thức được rằng sự việc không bình thường, sau đó nghĩ lại, từ đầu đến cuối Đường Trạh không hề hỏi An Duyệt Sinh là ai, chắc chắn là đã đoán được thân phận của anh ta. Nếu ông ta đã biết thì dĩ nhiên người khác cũng có thể biết. Nghĩ đến đây, bỗng nhiên cô thấy hơi hốt hoảng.

Đây không phải là chuyện hay ho gì. Một khi chuyện này lộ ra thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cô, nếu nhìn bằng ánh mắt của xã hội thượng lưu thì sẽ là không tốt đẹp gì, thậm chí trở thành chuyện cười lưu truyền trong giới. Dĩ nhiên bây giờ cô đã không quan tâm đến những chuyện trong giới nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là cô muốn để lộ quá khứ mua vui cho thiên hạ. Những năm tháng ấy đã trở thành quá khứ, đã được chôn vùi, cô không muốn động đến nó, cũng không muốn người khác đào bới nó lên.

“Là phóng viên sao?” Cô im lặng một lúc rồi hỏi.

“Dù có phải là phóng viên hay không thì đều có thể bán tin này cho phóng viên kiếm một khoản tiền lớn”. Dĩ nhiên còn có một số người muốn dùng nó để uy hiếp người trong cuộc, nhưng Đường Trạ không nói ra.

“Xem ra tôi nổi tiếng quá rồi”. Phong Bình tự chế nhạo mình.

“Chuẩn bị sẵn tâm lý cũng rất tốt”. Đường Trạ mỉm cười, thấy cô đi thẳng ra khỏi cửa mà không vào bãi đỗ xe, liền hỏi: “Xe của cô đâu?”

“Bắt taxi đi”.

“Chẳng phải cô lái xe đến sao?”

“Tôi không nói là lái xe đến”. Phong Bình giờ trò chơi chữ mà không thấy đỏ mặt xấu hổ, “Đúng vậy, lúc nãy tôi nói ‘dĩ nhiên’ nhưng phía sau vẫn còn hai chữ ‘là không’, ghép lại thành ‘dĩ nhiên là không’.”

Đường Trạ cô làm ra vẻ tỉnh ngộ: “Vậy thì cô đồng ý tiễn tôi một đoạn là chuẩn bị tiễn bằng taxi, đúng không?”

Phong Bình mỉm cười: “Dù gì thì cũng chịu trách nhiệm đưa ngài về nhà, tiền xe tôi trả”.

Đường Trạ chịu thua, gật đầu cảm ơn.

Sau khi lên taxi, bỗng nhiên ông ta im lặng không nói gì, hoàn toàn không giống như lúc ở nhà hàng. Phong Bình cũng không nghĩ ra nên nói gì, nhưng nếu không nói gì thì cũng thấy khó xử. May mà hầu hết lái xe đều nghe tin tức, bây giờ là bài hát mới với tiết tấu sôi nổi của Hàn Dịch.

Phong Bình kiểm chuyện làm quà: “Bài hát này rất hay”.

Đường Trạ cười và nói: “Tôi già rồi, không biết thưởng thức những bài hát thịnh hành của giới trẻ”.

Phong Bình cũng chỉ có thể cười gượng.

Thực ra, cô nghi ngờ rằng “không mang tiền” và “không đi xe” mà ông ta nói chỉ là cái cớ. Ông ta là Đường Trạ cơ mà, biết bao nhiêu người phục vụ. Ông ta muốn một chiếc xe đâu phải là chuyện khó? Chỉ cần một cú điện thoại là ok. Nhưng ông ta lại ngồi taxi cùng cô...

Phong Bình cảm thấy có thứ gì đó đang hình thành trong não, dường như là hình thái ban đầu của một số từ nào đó, nhưng cô không muốn biết, cô lắc đầu, cô gắng để ném nó ra khỏi đầu mình. Đến tận khi chiếc xe rẽ vào phố Thanh Hòa, cô mới như tỉnh giấc mộng: “Áy? Chẳng phải là nói sẽ đưa ngài về nhà sao? Sao lại đến đây?”

Đường Trạ cười và nói: “Trông dáng vẻ hoảng hốt của cô, tôi sợ cô sẽ lạc đường”.

Phong Bình ngượng ngùng: “Vậy thì chút nữa ngài hãy lái xe của tôi về”.

Đường Trạ khế cười, không nói gì.

Bỗng nhiên Phong Bình có cảm giác bị chơi đùa.

Nói xong cũng là lúc taxi rẽ vào ngõ, phía trước có đỗ một chiếc xe màu đỏ. Hai người đứng cạnh xe, trông rất tình cảm. Người đàn ông là Đường Ca Nam, một cô gái đang ngả đầu vào ngực anh, mái tóc dài buông xuống, chỉ để lộ nửa khuôn mặt nhưng Phong Bình vẫn nhận ra cô ta là Đường Thi.

Nhìn thấy taxi đi vào, Đường Ca Nam nhìn về phía ấy rồi cúi đầu xuống, nhưng lại lập tức ngẩng đầu lên nhìn. Lúc ấy, Phong Bình đã mở cửa xe bước ra, vì vậy anh nhìn rất rõ. Thế là anh vội vàng đẩy cái đầu áp sát trước ngực ra, khiến Đường Thi suýt xoa: “Đau quá...”

Phong Bình lại gần và hỏi: “Hai người đang làm gì vậy?”

Đường Ca Nam vội vàng giải thích: “Không có gì, tóc cô ấy vướng vào khuy áo của anh...”

Phong Bình hỏi tiếp: “Tại sao tóc của cô ta lại vướng vào khuy áo của anh?”

Đường Ca Nam chau mày, tỏ vẻ rất ấm ức, “Lúc nãy có cơn gió thổi...”

Chương 15: Cuộc Sống Của Nữ Hoàng

Sáng hôm sau, Phong Bình từ biệt với thời kỳ ngũ nương huy hoàng, mới sáng sớm đã bị Đường Ca Nam lôi dậy đi bái kiến lão phật gia.

Theo phép tắc, lẽ ra cô nên đến nhà họ Đường gặp “phụ huynh” từ lâu rồi, chỉ có điều Đường lão phu nhân không thích cô, sau khi biết thân phận của cô lại cảm thấy hơi ngại khi phải gặp cô. Nhưng dẫu sao thì nàng dâu cũng phải gặp bố mẹ chồng, không thể khác được. Thế là cuối cùng vẫn phải đi gặp mặt.

Khi họ đến nhà họ Đường thì Đường Hạo Vân và bạn gái đã đến rồi. Đường Trạ đang cùng mẹ tập thể dục ngoài vườn. Đường Minh Tuyên xuống nhà rồi mà vẻ mặt vẫn còn buồn ngủ, nhìn thấy Phong Bình ngồi đó, giật nảy mình, tỉnh ngủ hẳn. Sau khi chào hai anh, cô liền chạy ra vườn hoa tìm bà ngoại.

Một lúc sau Đường lão phu nhân vào, khi nhìn thấy Phong Bình, nét mặt rất tự nhiên. Phong Bình đứng dậy chào hỏi, bà ta cũng tỏ ra rất thân thiện. Lúc ăn cơm còn bảo cô ngồi cạnh mình. Dù sao thì bà cũng có kinh nghiệm mấy chục năm, biết rằng nếu không có cách nào thay đổi tình thế thì cách tốt nhất là thuyết phục bản thân vui vẻ chấp nhận.

Nếu bề trên đã chủ động thân thiện như vậy, vậy thì Phong Bình cũng kính đón nhận, coi chuyện tấm ngân phiếu như chưa hề xảy ra.

Điều đó khiến ba người không biết rõ chân tướng vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì thái độ ấy của Đường lão phu nhân chứng tỏ đã chấp nhận Phong Bình, nhưng sao bỗng nhiên lại chấp nhận cô ta? Đúng là không thể hiểu nổi, không thể hiểu nổi.

Vì có Đường Trạ ở đó nên Đường Ca Nam làm lì không nói gì. Đường lão phu nhân thấy ngón tay phải của anh ta không được tự nhiên lắm nên ân cần hỏi han. Anh tìm cơ ứng phó cho xong chuyện. Sau đó bà ta lại kêu ca vài câu.

Đường Hạo Vân cùng bố nói chuyện về tình hình chính trị. Tô Viên Viên là luật sư, biết nhiều nên thỉnh thoảng cũng nói xen vài câu, có nhiều kiến giải rất hay.

Đường Minh Tuyên không hứng thú với chủ đề nói chuyện của họ nên bắt chuyện với Phong Bình, nói về show thời trang của

Jennifer

đang được quan tâm nhất hiện nay. Nghe nói có rất nhiều ngôi sao quốc tế nổi tiếng và những người có ảnh hưởng trong giới thời trang tham dự. Có được vé mời không phải là dễ.

Phong Bình có hai tấm vé mời, tỏ ý có thể tặng lại cho cô. Đường Minh Tuyên vô cùng vui mừng, vẻ mặt hớn hở cũng lây sang cả Tô Viên Viên.

Thế là Phong Bình tặng nốt tấm vé mời kia.

Vậy là tạm thời cô lấy được lòng của hai quý cô. Ăn cơm xong, Đường Minh Tuyên đưa họ lên tầng thăm quan. Trên tầng có năm phòng ngủ, nhưng chỉ có ba phòng có người ở. Phòng ngủ của Đường Minh Tuyên không gian đẹp nhất, đối diện với giàn hoa tử đằng.

Chủ đề nói chuyện cũng chỉ giới hạn ở thời trang, vóc dáng, mỹ phẩm, da... Phong Bình có người chuyên chăm lo việc ấy. Nhân lúc hai người kia nói chuyện say mê, cô đi ra ban công ngắm nhìn cảnh vật. Kết quả phát hiện Đường Trạ và Đường Ca Nam đang nói chuyện riêng dưới giàn hoa.

Phát hiện này khiến cô phấn chấn hẳn lên.

Đường Ca Nam vốn không ưa gì bố mình. Lúc này lại đang nói không ngừng. Đường Trạ im lặng không nói gì. Đường Ca Nam nói xong, ông ta vẫn im lặng, khoảng hai phút sau mới ghé đầu về phía anh, nói một câu gì đó, sau đó quay người bước đi.

Đường Ca Nam đứng một lúc, đang chuẩn bị đi thì bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, quay lại nhìn, không thấy ai, ngẩng đầu lên thì thấy Phong Bình đang đứng trên ban công vẫy tay với mình.

Anh hơi ngạc nhiên, sau đó chậm chậm bước lại, ngẩng đầu lên nhìn cô cười và nói: “Em chán à?”

Phong Bình quay lại nhìn phía sau rồi gật đầu với anh.

Đường Ca Nam bật cười: “Gần đây có một hồ nước, phong cảnh rất đẹp, hay là đến đó chơi?”

Phong Bình vội gật đầu.

“Vậy thì em xuống đây”.

“Biết rồi, anh tránh ra một chút”. Cô nói rồi cúi người xuống.

“Cái gì? Đây, em làm gì vậy?”

“Giày”.

“Giày gì?”

Anh chưa nói hết câu thì hai chiếc giày bay ngang qua đầu, suýt thì trúng đầu anh. Anh vẫn chưa kịp ca cẩm thì thấy một bóng người bay xuống, chạm đất an toàn, không chút thương tích.

Đường Ca Nam ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm, mắt tròn nhìn cô nhặt đôi giày bệt đi vào chân. Anh khẽ hỏi: “Em, em không sao chứ?”

Phong Bình đứng thẳng người, xoa tay và nói: “Không sao, đi thôi”.

Đường Ca Nam vẫn không thể tin vào mắt mình, anh đặt tay lên vai cô, xoay trước xoay sau, muốn chắc chắn là cô không sao. Phong Bình đẩy tay anh ra: “Chẳng phải em đã nói với anh là em học kung fu rồi sao. Cái ban công này không cao lắm. Chúng ta đến hồ nước kia chơi đi”.

Đường Ca Nam đưa cô ra ngoài bằng đường cửa sau, trên đường đi anh không kìm được thốt lên: “Thì ra vợ anh là một nữ siêu nhân”.

Phong Bình nghe thấy chữ “vợ”, trong lòng hơi rung động nhưng không có ý “bật” lại.

Đường Ca Nam không hề nhận ra cách xưng hô của mình không đúng, anh hỏi tiếp: “Vì sao em lại học cái đó?”

“Người nhà họ Phong ít hay nhiều cũng phải biết chút võ thuật để tự vệ. Em là một trong số ít người chăm chỉ”.

“Thật lợi hại”.

Phong Bình cười hai tiếng, không nói gì.

Hai người đi được một lúc, Phong Bình hỏi: “Đây, chúng ta phải đi bộ đến hồ nước kia sao?”

“Đúng vậy, nửa tiếng thôi mà”.

“Không có xe bus à?”

“Có một tuyến, chỉ có điều phải xem vận may, đi bộ thì thực tế hơn”.

“Ừm...”

“Em sao vậy, không phải là mới đi hai bước đã mệt rồi đấy chứ?”

Phong Bình cười, thẳng thắn nói: “Lúc này em nhảy xuống, hình như là bị đá chọc vào chân, bây giờ thấy đau”.

“Sao lúc này em nói là không sao?”

Đường Ca Nam dừng lại nhìn cô, đôi mắt anh sáng ngời, Phong Bình bị anh nhìn đến đỏ cả mặt, “Anh nhìn kiểu gì vậy? Lúc này không sao, bây giờ bỗng nhiên thấy hơi đau”.

“Ha ha ha”. Đường Ca Nam phá lên cười, không chút khách khí.

Cười xong, Đường Ca Nam tỏ vẻ phiến não: “Nếu giống như trong phim thì lúc này anh nên cố em đi để chứng tỏ anh một lòng một dạ với em. Chỉ có điều anh cố em đi bộ mười phút không vấn đề, nhưng nếu ba mươi phút thì e là không được, em nhìn ngón tay anh...”

“Chúng ta thử vận may, đợi xe bus”.

“Đành phải vậy thôi”.

Thế là hai người đến bến xe bus đợi xe, ra hồ nước chơi một lúc lâu, nhân tiện ăn bữa chiều ở nhà hàng ven hồ. Sau khi về khó tránh khỏi phải nghe những lời cần nắn. Hai người chỉ coi như gió thoảng bên tai, mỉm cười cho qua.

Tiếp sau đó là những ngày tháng yên ả. Tiết trời sang xuân, ánh nắng chan hòa, chuyện mà Phong Bình lo lắng cũng không xảy ra. Thời gian gần đây, tiêu điểm mà giới truyền thông quan tâm là show trình diễn thời trang của Jennifer diễn ra vào cuối tuần. Sau rất nhiều ngày tuyên truyền, cuối cùng show diễn thời trang cao cấp này cũng được mở màn, quả là khiến người ta mong chờ. Giới truyền thông và những người nổi tiếng trong giới thời trang đã lần lượt đến thành phố Thánh Anh.

Vì đã tặng vé mời cho người khác nên Phong Bình dự định không đi. Nào ngờ Jennifer lại gọi điện lại để xác nhận và liệt cô vào hàng ghế đầu của khách vip. Cô đành phải tỏ ý là mình còn hai người bạn nữa, rất hứng thú với những mẫu thiết kế của bà ta. Jennifer lập tức sai người mang hai tấm vé mời đến cho cô.

Tuần này Đường Ca Nam bay tới New York để tham dự cuộc họp về sản phẩm mới, không kịp về đúng hẹn. Phong Bình liền gọi Phương Quân Hạo cùng đi.

Địa điểm là hội quán Hồng Nhật.

Tuy cô đã thề là sẽ không bao giờ đến hội quán Hồng Nhật, nhưng sự lớn mạnh của cuộc sống chính là ở chỗ nó có thể khiến bạn lật lại những lời nói ban đầu của chính mình, giống như cô đề xướng bảo vệ môi trường nhưng trong tủ quần áo vẫn không thể thiếu một chiếc áo lông thú.

Tuy Phong Bình không coi hội quán Hồng Nhật ra gì nhưng khách quan mà nói thì nó vẫn là hội quán hạng nhất nhì ở thành phố Thánh Anh, số người có thể tổ chức những hoạt động như thế này ở hội quán Hồng Nhật không phải là nhiều. Vì chuyện của Chu Tân Trúc nên Chu Thiên Hựu để Jennifer miễn phí sử dụng hội trường, đồng thời cũng muốn nhân cơ hội này nói với giới truyền thông rằng chuyện chiếc áo lông trước thực sự chỉ là hiểu lầm. Nhà họ Chu và bậc thầy thiết kế này có mối quan hệ khá tốt. Jennifer có khí chất thanh cao của một người làm nghệ thuật nhưng xét cho cùng vẫn là một thương nhân. Huống hồ hội trường của hội quán Hồng Nhật quả thực không thể chê vào đâu được, vì vậy mà đã vui vẻ nhận lời.

Sự phô trương của buổi tối hôm ấy thì không cần phải nói, có sự tham gia của rất nhiều người nổi tiếng, không gian trang hoàng lộng lẫy, hoành tráng. Ngoài những ngôi sao quốc tế nổi tiếng thân thiết đến chúc mừng Jennifer, còn có rất nhiều minh tinh hạng nhất trong nước như Hạ Dao, được coi như là khách hàng cố định của Jennifer, cũng có mặt trong danh sách khách mời. Ngoài ra còn có những người nổi tiếng trong giới thời trang đến từ New York và Paris, chủ biên các tạp chí và giới truyền thông.

Điều khiến các vị khách và phóng viên cảm thấy ngạc nhiên là hàng ghế khách Vip dưới sàn catwalk hình chữ T.

Từ trước đến nay show thời trang của Jennifer không có ghế Vip. Đây là chuyện mà trong giới thời trang ai ai cũng biết. Ngay cả show diễn thời trang cao cấp ở Paris bà ta cũng không đặt hàng ghế Vip, vậy mà lại đặt ở đây? Thật khiến người ta kinh ngạc.

Rốt cuộc hàng ghế Vip này dành cho ai? Rốt cuộc người sắp đến là người như thế nào?

Rất nhiều người đã bắt đầu thì thầm to nhỏ, chỉ có điều hàng ghế Vip không đề tên nên phạm vi dự đoán là vô hạn. Thế là những người nổi tiếng của thành phố Thánh Anh lần lượt được nhắc đến tên rồi lại lần lượt bị loại.

Đúng lúc mọi người bàn tán xôn xao thì chiếc Porsche của Phương Quân Hạo đã đến trước cửa lớn của hội quán Hồng Nhật. Phong Bình mặc chiếc áo len màu lông chuột, bên ngoài khoác chiếc áo khoác lông cừu màu lam, cùng Phương Quân Hạo bước vào phòng lớn.

Người đứng ở cửa tiếp đón chính là giám đốc phòng phục vụ khách hàng lần trước, vừa nhìn thấy Phong Bình, nụ cười của anh ta bỗng đông cứng trên khuôn mặt. Lúc ấy, nếu bạn hỏi anh ta, người mà anh ta không muốn gặp nhất khi còn sống là ai thì câu trả lời của anh ta nhất định là Phong Bình.

Phong Bình thì hoàn toàn ngược lại, đặc biệt là khi cô nhớ đến buổi tối mùa đông lạnh buốt giá ấy, mình đã thề thảm, run rẩy như thế nào thì cô nghĩ rằng lần này mình đã đến đúng chỗ.

“Chào buổi tối, cô Phong”. Thật không hổ là giám đốc, trong nháy mắt đã trở lại bình thường, mỉm cười tỏ vẻ rất thân thiện, ôn hòa.

Phong Bình đưa vé mời cho anh ta và nói: “Tôi không phải là hội viên ở đây, dựa vào cái này có thể vào được không?”

Giám đốc không để ý đến lời châm biếm của cô mà cười rất nhiệt tình: “Sự hiện diện của cô là niềm vinh dự của chúng tôi”.

Phong Bình hỏi tiếp: “Tôi có cần mặc áo khoác chụp ảnh ở đây không? Nhân viên của các anh hình như trí nhớ không được tốt lắm”.

Các cơ trên mặt giám đốc có phần cứng lại, nhưng vẫn giữ nụ cười: “Cô nói đùa rồi...”

“Tôi để áo khoác ở đây có phải trả thêm tiền không?”

“Không, không cần, chúng tôi có nghĩa vụ bảo quản đồ của khách hàng...” Giám đốc không thể duy trì được nụ cười của mình.

“Vậy thì anh không được để mất nó đâu đấy”. Phong Bình cởi áo khoác rồi đặt lên cánh tay đang giơ ra của anh ta, nói từng câu từng chữ rành rọt: “Bởi vì giá của chiếc áo này không nằm trong phạm vi tưởng tượng của anh”.

“Xin cô yên tâm...” Từng giọt mồ hôi lỵ ty đã lăn trên trán của anh ta.

“Anh...”

“Cô Phong”, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng nói ngắt lời Phong Bình, “Người ta nói tha được cho ai thì tha, việc gì cô phải hùng hổ dọa người như thế?”

Phong Bình quay lại nhìn, người đang nói chính là cô Chu Tân Trúc nổi tiếng với sự kiêu căng lạnh lùng.

Thái độ của cô ta hôm nay rất kỳ lạ, dường như trong nháy mắt đã lấy lại được thói vênh váo tự đắc xưa kia, nhìn Phong Bình bằng ánh mắt khinh thường, khuôn mặt như cười mà không phải là cười.

Phong Bình cười một tiếng: “Đúng vậy, tôi hùng hổ dọa người, nhưng cô biết rằng vì sao tôi lại làm thế không?” Cô nhìn thẳng vào mắt Chu Tân Trúc và nói đầy hàm ý: “Bởi vì đến tận bây giờ anh ta vẫn chưa tạ lỗi với tôi, vẫn chưa nói lời xin lỗi tôi. Những người làm sai sao có thể hùng hùng hổ hổ như thế?”

Chu Tân Trúc đỏ mặt nhưng giọng nói vẫn rất hùng hổ: “Cô Phong, trên cái thế giới này, mọi người đều khó tránh khỏi phạm sai lầm, không chỉ một mình anh ta, vì thế tôi mới nói tha được cho ai thì tha”.

Phong Bình nghe mà không khỏi chau mày, cảm thấy khó hiểu, không biết cô ta có ý gì.

“Cô Chu, xin thứ lỗi cho khả năng lý giải có hạn của tôi, xin hỏi cô nói thế có ý gì?”

“Có lẽ tôi nói hàm ý quá. Cô Phong, mỗi người đều có những chuyện không muốn để người khác biết. Cô nên biết rằng tôi muốn ám chỉ điều gì”. Chu Tân Trúc hơi hạ thấp giọng nói: “Bởi vì chuyện lần trước nên tôi sẽ không nói ra, coi như là báo đáp cô...”

“Ồ, tôi hiểu rồi...” Phong Bình nháy mắt, hơi ngạc nhiên, sau đó phì cười: “Ha ha, thì ra cô điều tra sau lưng tôi”.

“Không thể nói là điều tra được, chỉ là tò mò”. Chu Tân Trúc thần nhiên nói: “Tôi rất tò mò không biết rốt cuộc cô chui ra từ đâu, lúc thì là cô gái lọ lem, lúc lại trở thành người cao quý, lúc nào cũng làm ra vẻ huyền bí. Thì ra cũng chỉ thế mà thôi. Ha ha, tôi không thể không nói, mắt nhìn đàn ông của cô quả thật quá kém”.

“Cô Chu Tân Trúc”. Phương Quân Hạo im lặng từ lúc đến, nhưng lúc ấy không kiềm chế được nói xen vào: “Để tôi nhắc cô một câu, cẩn thận họa từ miệng mà ra”.

“Thật sao?” Chu Tân Trúc thần nhiên cười, nhủ mày, nhìn Phong Bình từ đầu đến chân với ánh mắt của người trên nhìn kẻ dưới.

“Ha ha”. Phong Bình bật cười, không hề tức giận vì những lời nói của cô ta mà bình tĩnh nói: “Cô Chu, chọn đối thủ là một chuyện rất thú vị, có thể từ từ phân loại, lựa chọn kỹ càng, nhưng tình yêu không phải như thế. Tình yêu không ở trong phạm vi khống chế của con người. Có lẽ mắt nhìn đàn ông của tôi có kém một chút, nhưng nếu chọn đối thủ thì tôi rất tự tin vào bản thân mình. Tôi quyết không bao giờ chọn đối thủ như cô, bởi vì cô không đủ tư cách”.

Chu Tân Trúc không thể nhịn được, ngẩng mặt chau mày nói một câu giống hệt bọn xã hội đen trong phim: “Cô biết đây là địa bàn của ai không?”

Phong Bình cười khẩy: “Chỉ cần tôi muốn thì nó có thể biến thành của tôi bất kỳ lúc nào, đáng tiếc là tôi không thèm”.

Chu Tân Trúc tức đỏ cả mặt, tức đến phát cười: “Đây là chuyện cười hay nhất mà tôi từng nghe, cô quả là tự tin quá mức, cô...” Cô ta chưa nói xong, Phong Bình đã khoác tay Phương Quân Hạo đi vào trong.

“Tức chết đi được, tức chết đi được”. Suýt nữa thì cô ta giậm chân vì tức điên lên.

Tay giám đốc kia không để tuột mất cơ hội đổ thêm dầu vào lửa: “Chẳng qua cô ta câu được Đường Ca Nam, sao lại dám phát ngôn ngông cuồng như thế, đúng là không biết trời cao đất dày...”

Chu Tân Trúc nhìn theo Phong Bình, lấy lại vẻ kiêu ngạo vốn có của mình, lạnh lùng nói: “Vốn dĩ ta không muốn tuyệt tình quá, nhưng cô ta cứ muốn tự đào mồ chôn mình, ta cũng đành cho cô ta toại nguyện”.

Nói xong cô ta đi sang một bên, rút điện thoại nói một hồi. Đầu dây bên kia nói vài câu. Lời nói ngắn gọn súc tích, thái độ mạnh mẽ cương quyết, chẳng khác nào một vị tướng quân đang ra lệnh cho một đội quân hùng hậu vậy.

Cho dù chuyện này không ảnh hưởng đến tình cảm của cô ta và Đường Ca Nam thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cách nhìn của người nhà họ Đường với cô ta. Cùng lắm thì cũng có thể lật mặt cô ta, dạy cho cô ta một bài học, để cô ta biết rằng nước của xã hội thượng lưu rất sâu, không dễ dàng làm cho nó vẫn đục như vậy được, làm người không nên quá ngông cuồng.

Chu Tân Trúc gấp điện thoại lại, nhếch mép cười, ngẩng đầu 45 độ cười khẩy một lúc, sau đó nhẹ bước theo dáng đi tiêu chuẩn vốn có của mình, đi vào hội trường.

Vừa đến cửa cô ta đã nhìn thấy một đám người hỗn loạn, rất nhiều phóng viên vây quanh sàn catwalk hình chữ T chụp ảnh.

Người được chụp ảnh là một người đàn ông cao gầy, có để râu. Khuôn mặt không tuấn tú lắm nhưng chiếc mũi thẳng tắp để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với người khác. Đối diện với sự nhiệt tình của những chiếc máy chụp ảnh, ông ta không biểu lộ chút cảm xúc gì, khuôn mặt có đôi chút mệt mỏi, ánh mắt không tập trung lắm, cảm giác rất thờ ơ, khó gần, dường như trên thế giới này không có chuyện gì đáng để ông ta quan tâm.

Chu Tân Trúc lại gần, nhìn rõ khuôn mặt của ông ta, bỗng chốc tròn mắt ngạc nhiên, vội bịt miệng lại, suýt nữa thì thốt ra tiếng. Chỉ có điều bên cạnh đã có người thốt lên thay cô ta: “Trời ơi, đó là Andreu, chủ biên tạp chí *Người nổi tiếng*, ông ta là cha đỡ đầu của giới tạp chí thời trang, Jennifer quả là may mắn...”

“Đúng vậy, nghe nói những người chưa được lên tạp chí ấy thì không được coi là người nổi tiếng thực sự. Các tờ báo còn nói ông ta là khách trong các bữa tiệc của hoàng gia đấy”.

Chu Tân Trúc nghiêng người nhìn, lúc ấy mới phát hiện hai người đang nói chuyện là Hạ Dao và một cô đào khác. Họ đều biết nhau, vì thế cùng mỉm cười rồi bắt chuyện. Vì ghét Phong Bình nên Chu Tân Trúc tỏ ra hết sức nhiệt tình với Hạ Dao – cô bạn gái cũ từng có scandal với Đường Ca Nam.

“Ồi, các cô nhìn bên kia, là Aniston, tôi rất thích phim của cô ấy...”

“Trông cô ấy cũng không xinh lắm mà”. Chu Tân Trúc mỉm cười, sau đó quay sang nhìn nọt Hạ Dao: “So với cô ấy, tôi thích xem phim của Hạ Dao hơn”.

Cô ta nói vậy, cô đào kia cũng không tiện phản bác, đành phải cười phụ họa. Nhưng Hạ Dao biết khả năng của mình, cô tỏ ra rất khiêm tốn khi nhận được lời khen ngợi.

Lúc ấy, cửa ra vào xuất hiện Đường Minh Tuyên và chị dâu tương lai Tôn Viên Viên.

Chu Tân Trúc vừa nhìn thấy họ, liền cười phá lên: “À đúng rồi, lúc này tôi vừa gặp một người ở ngoài, cô ta cũng đến đây, thật là nực cười...”

“Ai vậy?” Hạ Dao hỏi.

“Còn là ai được nữa? Chính là Phong Bình. Cô ta cũng vào rồi, mấy cô không thấy cô ta sao?” Chu Tân Trúc ghé cổ nhìn xung quanh, tìm bóng dáng của Phong Bình, nhếch mép cười và nói: “Kể ra cũng thật lạ, người đi cùng cô ta tối nay lại là Phương Quân Hạo của khách sạn Thời Quang, trông hai người đó rất thân mật. Ha ha, tôi thật khâm phục khả năng kiếm chắt của Đường Ca Nam, vợ sắp cưới của mình như thể với hai bố con nhà họ Phương, vậy mà anh ta không nói một lời nào, thật là phong độ”.

Nói xong, cô ta liếc nhìn sắc mặt của Hạ Dao. Nhưng Hạ Dao không bộc lộ chút cảm xúc nào, cô mỉm cười rất gợi cảm, không nói gì. Cô ta cụt hứng, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, không nhìn thấy bóng dáng của Phong Bình cũng thấy kỳ lạ.

Lúc ấy, còn vài phút nữa mới bắt đầu khai mạc, Jennifer bận rộn sau cánh gà, không lộ diện, các vị khách cũng đến đông đủ.

Nhưng hàng ghế Vip chỉ có một mình Andreu, hàng ghế đầu vẫn trống trơn.

Chỗ trống này khiến tất cả các phóng viên đều nín thở, cả những quan khách có mặt ở đó bao gồm cả Andreu đều cảm thấy hết sức tò mò.

Đúng lúc ấy, trợ lý đặc biệt của Jennifer là Jena xuyên qua đám đông, vội vã đi về phía cửa ra vào. Ánh mắt của mọi người đều dồn về phía cô trợ lý ấy.

Không còn gì nghi ngờ, người xuất hiện trên tấm thảm ở cửa ra vào dĩ nhiên là Phong Bình.

Cô không giống như những người khác, không coi việc tham dự show trình diễn thời trang này là một sự kiện vô cùng long trọng, vì thế chuẩn bị không được kỹ càng lắm. Trước khi đi vào hội trường bỗng nhiên cô muốn vào phòng vệ sinh, vì vậy mà người khác đến hết rồi cô mới chậm trễ đến sau.

Dưới sự chú ý của biết bao con mắt nhìn, Jena cung kính đưa Phong Bình và Phương Quân Hạo đi qua đám đông, đến thẳng hàng ghế Vip. Tất cả những người có mặt trong hội trường đều trở mắt nhìn. Mọi người đều thầm thắc mắc trong lòng: Lễ nào là cô ta?

Chu Tân Trúc vô cùng căng thẳng, dán mắt vào đôi giày cao gót của Phong Bình. Mỗi bước đi của cô khiến nổi kinh ngạc của cô ta tăng thêm một bậc.

Nhưng người ngạc nhiên hơn cô ta lại chính là Andreu.

Ngôi sao sáng trong giới thời trang, người điềm nhiên ngồi trên hàng ghế Vip, khuôn mặt không chút biểu cảm, bỗng nhiên lúc này lại đứng dậy, bước lên trước một bước, cung kính cúi chào Phong Bình – người đang chậm chậm tiến về phía trước.

Phong Bình dừng bước trước mặt ông ta, mỉm cười và nói: “Dạo này có khỏe không, Andreu?”

Andreu khom hai đầu gối xuống, nhẹ nhàng nâng bàn tay cô lên rồi hôn nhẹ vào mu bàn tay: “Có thể gặp lại cô là niềm vinh hạnh của tôi”.

Tất cả những người có mặt đều trở mắt ngạc nhiên đến nỗi suýt rơi con người ra ngoài. Không gian chìm vào tĩnh lặng.

Phong Bình?

Là cô ta? Sao lại có thể là cô ta? Nếu là Phương Quân Hạo thì có thể miễn cưỡng chấp nhận được, dù gì thì khách sạn Thời Quang cũng bắt nguồn từ châu Âu, nhà họ Phương từ trước đến nay vốn kín đáo, đối với những tờ báo lá cải ở thành phố Thánh Anh thì vẫn còn nhiều điều thần bí. Nhưng Phong Bình, hai từ ấy chính là đại từ cho cô gái lọ lem, vì câu được Đường Ca Nam nên mới bước chân được vào xã hội thượng lưu, được mọi người chú ý tới. Cô ta dựa vào cái gì mà có thể ngồi ở vị trí đó? Thậm chí ngay cả Andreu – người nổi tiếng trong những người nổi tiếng cũng phải chịu ngồi sau?

Đúng là không thể không thể hiểu được!

Thực sự thực sự ngoài sức tưởng tượng!

Vì quan hệ của nhà họ Đường sao? Quả thực nhà họ Đường làm ăn rất lớn nhưng từ trước đến nay chưa nghe nói họ có quan hệ gì với Andreu? Nếu không phải như vậy thì rốt cuộc cô ta dựa vào cái gì?

Bỗng chốc, thời gian như ngưng lại.

Mọi người đều bị chấn động đến nỗi không thể tỉnh táo được, ngay cả phóng viên cũng phản ứng chậm chạp, bỏ qua màn có ý nghĩa điển hình nhất.

Nếu nói những vị khách ở thành phố Thánh Anh ngạc nhiên thì những vị khác đến từ châu Âu phải dùng từ kinh hoàng. Bởi họ là những người hiểu rất rõ Andreu là người ngạo mạn như thế nào, dù là quý tộc hoàng thất thì ông ta cũng không cung kính nghiêng mình như vậy, rốt cuộc cô gái kia là ai? Rốt cuộc là ai?

Trong thời khắc này, người muốn biết câu trả lời nhất không ai khác mà chính là Đường Minh Tuyên.

Cô hiểu rõ hơn bất cứ ai, thái độ của Andreu với Phong Bình không có một chút liên quan nào đến nhà họ Đường. Cô ấy là khách Vip ngồi hàng ghế đầu của Jennifer, trong khi đó đại tiểu thư nhà họ Đường lại không nhận được vé mời. Từ đó, liên tưởng đến sự chuyển biến thái độ một cách đột ngột của bà ngoại đối với cô ta, chắc chắn tất cả đều có liên quan đến thân phận của cô ta. Cô ta không phải là cô gái lọ lem mà mọi người nói.

Vậy thì cô ta là ai?

Đường Minh Tuyên nhanh chóng lật tìm trong ký ức, kỹ càng hồi tưởng lại từng chi tiết nhỏ, nhưng không thu hoạch được gì. Tôn Viên Viên ngồi cạnh cô cũng vô cùng ngạc nhiên, tâm trạng rối bời. Cùng là bạn gái của anh em nhà họ Đường, cô vốn tưởng rằng điều kiện của mình tốt hơn Phong Bình rất nhiều, thực sĩ của một trường đại học danh giá, là một luật sư có tiếng, xuất thân trong gia đình gia giáo, tất cả đều hơn Phong Bình... Dĩ nhiên sự so sánh này chỉ là tâm lý so sánh bình thường, hoàn toàn không có ác ý gì. Kết quả là tình thế thay đổi đột ngột, thân phận của Phong Bình bỗng trở nên ly kỳ, huyền bí, hơn nữa rất có khả năng cô xuất thân cao quý, sự chênh lệch này... người ngoài không thể hiểu được.

Hạ Dao và Chu Tân Trúc đều trợn mắt há mồm, tiếng nhạc vang dội bắt đầu show diễn thời trang cũng không thể thu hút được anh nhìn của họ.

“Sao lại là cô ta?” Hạ Dao chau mày, giọng nói nghe như có vẻ hoảng hốt, tự nói với mình, “Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Cô ta thật thần kỳ” Cô đào đi cùng Hạ Dao thốt lên, hoàn toàn quên điều kỳ của Hạ Dao, thẳng thắn nói: “Đầu tiên là đính hôn với Đường Ca Nam, chấn động toàn cầu, nổi tiếng trong một đêm. Bây giờ xoay người một cái biến thành khách Vip ngồi hàng ghế đầu của Jennifer... Nhìn nét mặt của Andreu kia, rõ ràng là đáng vẻ vô cùng hãnh diện. Cô nói xem rốt cuộc cô ta là người như thế nào?”

Vấn đề này Hạ Dao không thể trả lời được. Chỉ có điều, ngoài sự đố kỵ của bản năng con người và sự oán hận về tình cảm, thực ra cô rất hy vọng Phong Bình xuất thân cao quý, lai lịch siêu phàm. Như thế thì tối thiểu có thua cũng không thấy xấu hổ. Cô thực sự không thể chấp nhận được việc mình thua một người con gái ngoài sắc đẹp thì không có gì cả. Dù sao thì cô cũng là một mỹ nhân được mọi người công nhận.

Thực ra trong hội trường lúc ấy không chỉ có họ đang thì thầm mà những vị khách khác cũng tùm tùm thì thầm to nhỏ, tỏ vẻ hết sức tò mò về vị khách Vip trên hàng ghế đầu. Chỉ có Chu Tân Trúc là ngồi thẳng người tại vị trí của mình, nhìn chằm chằm vào những cô người mẫu đang đi đi lại lại trên sàn catwalk hình chữ T, nét mặt rất khó coi.

Trong suốt show diễn thời trang, nét mặt của cô ta không ngừng biến đổi theo màu sắc của những bộ trang phục trên người các cô người mẫu. Đến tận khi Jennifer dẫn các cô người mẫu ra cảm ơn, tiếng vỗ tay phía dưới vang lên thì dường như cô ta mới giật mình vỗ tay theo.

Jennifer phát biểu vài lời, cảm ơn những vị khách đã tham dự, đặc biệt cảm ơn ba vị khách Vip. Trong đó có một đoạn bà ta đã nói như sau: “Đặc biệt cảm ơn cô Phong, sự hiện diện của cô khiến buổi tối ngày hôm nay trở thành thời khắc lịch sử huy hoàng trong cuộc đời tôi, là thời khắc có ý nghĩa nhất, đáng nhớ nhất. Tôi nghĩ tất cả các vị khách có mặt trong buổi tối ngày hôm nay đều cảm thấy vô cùng vinh dự...”

Bà ta vừa nói dứt lời, tất cả các phóng viên vội hướng ống kính về phía Phong Bình.

Phượng Quân Hạo định đứng dậy ngăn lại, Phong Bình khế ho một tiếng: “Cứ kệ họ”.

Một số phóng viên chụp hình xong, xin được phỏng vấn.

Phượng Quân Hạo nói những lời thừa thãi: “Cô Phong không tiếp nhận phỏng vấn”.

Phóng viên không quan tâm đến lời nói đó. Rất nhiều người trong số họ đã nhận tin cho các đồng nghiệp, yêu cầu điều tra toàn bộ tài liệu về Phong Bình ngay từ khi cô vừa ngồi xuống hàng ghế Vip, nhưng họ nhận được rất ít thông tin. Thông tin đáng ngạc nhiên nhất là cô là vợ sắp cưới của Đường Ca Nam. Nếu không tìm hiểu được gì thì chỉ có thể tự mình tìm hiểu. Họ bắt đầu đặt câu hỏi: “Anh Phượng, xin hỏi anh có quan hệ gì với cô Phong, hai người...”

“Xin lỗi, tôi cũng không tiếp nhận phỏng vấn”. Phượng Quân Hạo ngắt lời không chút khách khí.

Thế là phóng viên chuyển hướng nhìn chằm chằm về phía Phong Bình: “Cô Phong, vì sao người đi cùng cô hôm nay là anh Phương đây mà không phải là Đường Ca Nam?”

“Đúng vậy, quan hệ giữa hai người là gì?” Những phóng viên khác thay nhau tiếp lời.

Phong Bình mỉm cười và nói: “Tôi chỉ đến xem một show diễn thời trang, không phải là kết hôn ở lễ đường, vì sao phải đi cùng Đường Ca Nam?”

Phóng viên ấy bị hỏi vặn lại không biết nói gì, ngừng một lúc mới nói: “Trước đây trên báo có đăng scandal của cô và Phương Bá Thao, xin hỏi chuyện đó có thật không?”

Phong Bình nghe vậy, nhin cười nhìn Phương Quân Hạo.

Phương Quân Hạo cười phá lên, đồng dạc nói: “Tôi tưởng rằng có thể được dính dáng scandal với cô Phong Bình là niềm vinh dự của cha mình, tuy rằng ông hết sức lo sợ, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, vụ scandal ấy đã trở thành một chuyện cười kinh điển được lưu truyền rộng khắp...” Nói xong anh không nhin được lại bật cười.

Các phóng viên trợn mắt há miệng, không nói được lời nào.

Phương Quân Hạo thấy họ đứng ngây ra, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ xấu, anh nhin cười, tỏ vẻ nghiêm túc và nói: “Tôi biết các bạn rất tò mò về mối quan hệ giữa nhà họ Phương và Phong Bình. Hôm nay, nhân cơ hội này, tôi chính thức tuyên bố...” Nói đến đây, anh cố tình ngừng lại một lát.

Mấy phóng viên trước mặt đều nín thở chờ đợi, không chớp mắt.

Anh chậm rãi nói: “Trên thực tế, gia đình tôi là fan trung thành của cô Phong Bình. Cô ấy là cô gái lạ lem đặc biệt nhất, có sức hút nhất mà chúng tôi từng gặp. Chúng tôi rất yêu cô ấy. Nhà tôi sưu tầm rất nhiều bức ảnh có chữ ký của cô ấy, có lúc ngay cả những tài liệu quan trọng như doanh thu của khách sạn chúng tôi cũng để cô ấy ký, để sưu tầm...”

Nghe những lời nói ấy, mấy phóng viên quay sang nhin nhau, một lúc sau, họ quay sang tiếp tục phỏng vấn Jennifer. Tuy ngoài mặt không nói gì nhưng chắc chắn trong lòng đang chửi thề.

Phong Bình hiểu rõ tính cách của Phương Quân Hạo. Cô quá quen với những trò đùa ác ý của anh ta nên mỉm cười tỏ vẻ không đồng ý, sau đó ghé sát vào Andreu và nói: “Nhân vật chính trong buổi tối ngày hôm nay là Jennifer, tôi mà ở lại đây e rằng sẽ cướp vị trí ấy mất”.

Andreu mỉm cười đáp lại: “Giá trị mà cô mang đến là vô cùng to lớn, không gì sánh nổi, sau buổi tối hôm nay, chắc chắn cô ấy sẽ gạt hái được nhiều thành tựu huy hoàng”.

“Tôi muốn nhờ ông một chuyện”. Phong Bình quay lại nhin ông ta, mỉm cười nói: “Bài báo của ông có thể tạm thời không nhắc đến tên tôi được không?”

Andreu cảm thấy hơi ngạc nhiên, chớp đôi mắt xanh rất đẹp rồi nói: “Dĩ nhiên, không có sự đồng ý của cô, tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung. Chỉ có điều hôm nay có đồng đủ giới truyền thông, họ...”

“Họ?” Phong Bình nhếch mép mỉm cười, tỏ ý châm biếm: “Bọn họ lúc nào cũng vậy, chỉ biết một, hai nhưng cứ tưởng rằng đã biết chín, mười, thích nói nhăng nói quạ. Ngược lại những người hiểu rõ sự tình thì lại rất thận trọng. Vì vậy, chỉ cần ông không nhắc đến, những người khác đều không quan trọng”.

Nhận được những lời khen ngợi như thế, Andreu cảm thấy toàn thân sảng khoái như được ăn kem giữa trời hè nóng oi bức, ông nghiêng mình và nói: “Quả thực không dám giấu, mấy hôm trước nghe tin có một cô gái tướng mạo rất giống người... Tôi không dám tin, không ngờ lại chính là người”.

Ông ta nói rất hàm ý nhưng Phong Bình hiểu hết, hơn nữa cũng trong dự đoán của cô. Nhà họ Đường không phải là gia tộc vô danh. Ở châu Âu dù thông tin có chậm hơn nhưng rồi sẽ biết, chắc chắn là có nhiều lời đồn đại, chỉ có điều vì thân phận của cô nên không tiện để cô biết.

“Ha ha, không biết chừng hai hôm nữa sẽ có chuyện kinh thiên động địa xảy ra”. Phong Bình cười gượng, tạm biệt ông ta và nói: “Tôi phải đi đây, xin thay tôi gửi lời chúc mừng tới Jennifer”. Cô nhin về phía Jenniifer đang bị phóng viên bao vây, “show thời trang hôm nay rất thành công”.

Andreu nhận lời với cô, định tiễn cô ra ngoài nhưng bị Phong Bình cười ngăn lại.

Cô ra cửa thì nhin thấy Đường Minh Tuyên đang đứng ở ngoài, hai cô gái trang điểm lộng lẫy đang vây quanh cô, không biết đang nói gì, nhin thấy cô họ đều ngừng lại không nói nữa mà quay ra nhin.

Phong Bình mỉm cười và nói: “Minh Tuyên, tôi đi trước đây”.

Đường Minh Tuyên vội nói: “Tôi đi cùng hai người”.

Phong Bình hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu. Thế là Đường Minh Tuyên bỏ mặc hai người kia, rào bước về phía Phong Bình, ba người cùng đi. Phong Bình vừa đi vừa mỉm cười và nói với cô ta: “Hình như hai người chưa biết nhau, để tôi giới thiệu nhé, anh ấy là Phương Quân Hạo. Quân Hạo, cô ấy là...”

“Tôi biết”. Phương Quân Hạo ngắt lời mà không thèm nhìn cô: “Cô vừa gọi tên cô ấy rồi”.

“Ừ nhỉ...” Phong Bình biết tối nay anh ta bị mình lôi đi, trong lòng vô cùng tức giận, vội cười trừ và nói: “Tôi mời ăn đêm, Minh Tuyên cùng đi nhé...”

“Tôi không đói, cảm ơn”.

“Vậy thì chúng ta đến quán bar uống rượu, lâu lắm rồi không ra ngoài chơi”.

“Không hứng thú”.

“Đừng thế mà, Quân Hạo...” Phong Bình liền tiếp bị từ chối, đành phải lắc tay anh ta, tỏ vẻ nũng nịu. Nhưng Phương Quân Hạo vẫn lăm lăm không nói gì.

Đường Minh Tuyên thấy hai người họ rất lạ. Lúc này trong hội trường, dường như Phương Quân Hạo tỏ ra rất tôn kính Phong Bình, vậy mà bây giờ bỗng nhiên lại đảo lộn vị trí thế này? Hơn nữa thái độ của Phong Bình với anh ta... rất kỳ lạ!

Không được, mình phải nhanh chóng báo cáo tình hình cho anh hai mới được.

Chương 16: Vụ Án Mất Tích Ly Kỳ

Đường Ca Nam không cần Đường Minh Tuyên báo cáo tình hình.

Lúc này, anh đang vừa uống sữa vừa xem tường thuật trực tiếp show diễn thời trang qua mạng. Khi ống kính quay về phía Phong Bình trên hàng ghế Vip lần thứ ba, anh nhanh chóng nhấn nút tạm dừng. Trên màn hình, dáng ngồi của Phong Bình rất tự nhiên, khoe miệng nở nụ cười, trông rất cao quý. Quả là một quý cô quý phái.

Đường Ca Nam càng nhìn càng thấy cô xinh, càng nhìn càng thấy cô quyến rũ, không kìm được giờ tay lên vuốt ve, ngón tay

chưa chạm vào màn hình thì lại rút lại, khẽ nhếch mép mỉm cười, có lẽ là thấy hành động ấy không giống mình lắm.

Anh ngậy người nhìn màn hình một lúc rất lâu rồi mới đứng dậy thay quần áo, chuẩn bị cho cuộc họp lúc mười giờ. Lúc Đường Minh Tuyên gọi điện sang, anh đang trên đường đến phòng họp, đầu bên kia điện thoại rất rì, nhiều tạp âm đan xen nhau khiến người ta có cảm giác ỉn tai nhức óc.

“Anh hai, anh đoán em đang ở đâu?” Dường như cô ấy đang hét lên.

Thôi xin, còn cần phải đoán sao? Đường Ca Nam chau mày, lên mặt chỉ trích cô: “Bây giờ là mấy giờ rồi hả? Con gái con lúca đừng có mà ham chơi quá, về nhà sớm đi...”

“Ờ đây ồn quá, anh chờ một chút...” Một lúc sau, tiếng tạp âm trong điện thoại mất đi, giọng nói của Đường Minh Tuyên cũng trong trẻo hơn nhiều, nghe giọng nói có vẻ rất phấn khích: “Anh đoán em đang ở cùng ai nào?”

“Bạn trai à?” Đường Ca Nam buột miệng trêu đùa.

“Phong Bình, em và chị ấy cùng đến”.

“Thật sao?” Điều này thì có chút bất ngờ, Đường Ca Nam ngừng một lát rồi hỏi: “Còn có ai nữa?”

“Anh thử đoán xem...”

“Phương Quân Hạo?”

“Thật không hổ là anh hai, đoán cái trúng liền”. Đường Minh Tuyên bật cười rồi hỏi: “Hai người họ có quan hệ gì?”

“Cô ấy rất thích tự do tự tại mà”. Đường Ca Nam bỏ qua câu hỏi cuối cùng, nói xong anh bật cười.

“Anh hai, hình như quan hệ giữa họ không bình thường, vô cùng thân mật...” Cô cố tình ngừng một lát, thấy Đường Ca Nam không phản ứng gì, hoàn toàn không có ý đỡ lời cô, cuối cùng đã để lộ mục đích thực sự của cuộc điện thoại này – dù sao thì cô cũng không thể nhạ đến nỗi báo cáo chuyện nhỏ nhặt này, cô tò mò hỏi: “Anh hai, rốt cuộc Phong Bình là ai?”

“Cô ấy là vợ sắp cưới của anh, là chị dâu tương lai của em”. Đường Ca Nam nói với giọng điệu không thoải mái lắm.

“Em không hỏi cái đó”. Đường Minh Tuyên phản bác lại với giọng điệu hờn dỗi, “Em muốn hỏi cô ấy là người ở đâu? Gia đình làm gì? Bố mẹ là ai?”

“Em đi học ở sở cảnh sát từ khi nào vậy?” Đường Ca Nam vừa trêu chọc cô vừa bước xuống xe.

“Trời ơi, người ta tò mò mà, thực sự rất muốn biết”. Đường Minh Tuyên nũng nịu. Nhưng Đường Ca Nam không chút động lòng.

“Anh phải họp bây giờ, không có thời gian nói chuyện phiếm với em. Em muốn biết gì thì có thể trực tiếp hỏi cô ấy. Cô ấy là một người rất dễ chung sống”.

Nói xong anh gấp điện thoại lại, lấy túi hồ sơ từ tay trợ lý, vào phòng chuẩn bị họp.

Đường Minh Tuyên không biết làm thế nào, đành phải quay về chỗ ngồi với một mớ thắc mắc trong lòng.

Phương Quân Hạo ngồi đó uống rượu một mình.

Cô hỏi Phong Bình đâu, anh héch càm, chỉ về phía sàn nhảy, tỏ ý là cô ấy đang khiêu vũ.

Đường Minh Tuyên nhìn về phía sàn nhảy lầy lẹ, sau đó kiếm chuyện làm quà: “Hai người có vẻ rất thân thiết”.

“Chúng tôi là bạn thanh mai trúc mã”.

“Vậy à...” Đường Minh Tuyên hơi ngạc nhiên: “Hình như anh lớn lên ở nước ngoài?”

“Chúng tôi đều lớn lên ở nước ngoài”. Cuối cùng Phương Quân Hạo cũng quay lại nhìn cô, “Chỉ có điều về sau xảy ra một số chuyện nên cô ấy về nước sống vài năm”.

“Tôi nghe nói cô ấy là người Vũ Minh?” Đường Minh Tuyên tròn mắt ngạc nhiên.

“Cứ coi là thế”.

“Thế rồi cuộc cô ấy...”

“Cô Đường”, Phương Quân Hạo điều chỉnh tư thế, mỉm cười và nói: “Thú thực, môi trường ở đây không thích hợp nói chuyện. Tôi đến đây chỉ muốn yên tĩnh uống một vài chén. Những chuyện có liên quan đến Phong Bình, cô có thể trực tiếp hỏi cô ấy. Nếu thấy ngại thì hỏi Đường Ca Nam, chắc anh ta biết rất rõ”.

Đường Minh Tuyên đỏ bừng cả mặt, không còn mặt mũi nào để hỏi tiếp. May mà trong phòng có ánh sáng mờ ảo che lấp, chỉ coi là khuôn mặt ửng đỏ vì uống quá chén.

Cô nâng ly rượu, Phương Quân Hạo mỉm cười nâng ly, uống một hơi hết liền.

Một lúc sau, Phong Bình quay lại, ba người ngồi khoảng ba mươi phút, uống chút rượu rồi về nhà. Trong khoảng thời gian ấy có một sự việc xảy ra, đó là sau khi Phong Bình khiêu vũ xong, quay về chỗ ngồi, lần lượt có hai thanh niên ngoại quốc đến bắt chuyện với cô. Phương Quân Hạo không quan tâm. Đường Minh Tuyên thì thấy bất ngờ. Trước đây cô không coi Phong Bình ra gì, ngay cả vẻ đẹp của cô cũng thấy chướng mắt. Bây giờ thay đổi góc nhìn thì thấy cô có sức hút đáng ngạc nhiên.

Sáng hôm sau báo chí xôn xao về show thời trang của Jennifer, rất nhiều ngôi sao quốc tế đến tham dự, đặc biệt là sự xuất hiện của Andreu đã khiến danh tiếng của Jennifer được nâng lên tầm cao mới. Việc Phong Bình được mời và trở thành khách Vip chỉ được nói một hai câu, không gây chấn động lớn.

Ngược lại, những thảo luận trên mạng, nơi mọi người được tự do phát biểu ý kiến của mình thì có phần sôi nổi hơn nhiều.

Có phóng viên lâu năm phát biểu bình luận nói đây là cột mốc đánh dấu cô ấy chính thức bước chân vào thế giới thượng lưu. Những người giấu tên thì lại đoán già đoán non về quan hệ giữa cô và bố con nhà họ Phương. Có người tò mò không biết khi nào cô và Đường Ca Nam kết hôn. Nhưng lập tức lại có người nêu ra ý tưởng mới, viết một hàng chữ to với tiêu đề: Tôi tò mò không biết khi nào Đường Ca Nam chia tay với cô ta.

Phát ngôn ấy vừa được nêu ra thì đã có vô số người hưởng ứng.

Tạp chí *Thời gian* thì dành một chuyên mục riêng để phê bình về cách ăn mặc của cô, nói cô ăn mặc tùy tiện, so với rất nhiều ngôi sao khoác trên mình những bộ trang phục lộng lẫy thì trông cô giống như một cô thôn nữ, không che giấu được bản sắc của cô gái lọ lem. Người ủng hộ cô phản kích lại: Cô ấy không phải là ngôi sao, không kiếm tiền dựa vào khuôn mặt, không cần trang điểm quá lộng lẫy kiểu sa.

Một độc giả trên mạng nghe giọng điệu thì có vẻ là nam giới đã nói: Cô ta không kiếm tiền dựa vào khuôn mặt sao? Tôi phì cười. Nếu không phải cô ta có sắc đẹp thì Đường Ca Nam có để ý đến cô ta không?? Ngôi sao kiếm tiền dựa vào tài năng, cô ta dựa vào cái gì? Cô ta và bố con Phương x x..... phì cười, phì cười.....

Hai lần chắm lửng, mườì hai dấu chấm, mỗi dấu chấm để lại những khoảng trắng đáng ghét, phía dưới lập tức có vô số người hưởng ứng...

Một người thuộc phe bảo thủ đã chất vấn về đạo đức với câu cuối cùng, nói với giọng điệu của “người trên” hiểu biết rộng, kinh nghiệm phong phú và rất ra vẻ ta là “người trong giới”: “Trong giới này có vô số chuyện bản thủ, chỉ có những chuyện bạn không nghĩ tới chứ không có chuyện gì là họ không làm được”.

...

Bạn đọc trên mạng thảo luận hết sức sôi nổi, nhanh chóng xây lên tòa lâu cao. Người trong cuộc thì đang mơ màng chưa tỉnh rượu ở phòng riêng của khách sạn Thời Quang. Ngược lại, ở đầu bên kia đại dương rộng lớn, có một người không chớp mắt, ngồi đọc tất cả các trang bình luận, dường như vẫn chưa thỏa mãn, lại tìm kiếm tất cả những thông tin khác về cô để đọc.

Nội dung về cơ bản giống nhau, có người nói cô ấy là người mẫu, cũng có người nói cô là chân lon ton trong phòng làm việc của Dịch Nhĩ Dương, sau đó quen Đường Ca Nam, hai người trúng tiếng sét ái tình. Sau khi đính hôn, từng bị người ta tung tin là có scandal tình ái với Phương Bá Thao của khách sạn Thời Quang. Nhưng Đường Ca Nam không phản đối, vẫn dùng bữa cùng người trong cuộc, các bạn nam giới đều ca ngợi phong độ và tầm lòng rộng lượng của anh. Chỉ có điều sau khi đính hôn, quả thực Đường Ca Nam trở nên hết sức kín đáo, chỉ có một lần bị phóng viên chụp được đang ôn lại tình xưa với Hạ Dao ở ban công. Ngoài ra không có scandal nào, khiến một số người tâm địa đen tối rất thất vọng.

Tuy Đường Thi không phải là người tâm địa đen tối nhưng đọc xong những thông tin lá cải này, cô cũng thấy rất thất vọng. Bởi vì những thông tin có giá trị thì quá ít, cơ bản đều là những thông tin mà cô đã biết, một số thông tin có thể tự suy đoán.

Tiếng sét ái tình là từ quan trọng.

Chỉ cần có một chút ít thông tin nói họ đang qua lại với nhau, ví dụ như bị phóng viên chụp được đang đi dạo hoặc ăn tối gì gì đó thì cô cũng không thấy kỳ lạ. Nhưng họ không hề có dấu hiệu gì mà bỗng nhiên đính hôn, rốt cuộc đó là do Đường Ca Nam giữ bí mật quá hoàn hảo hay có uẩn khúc gì?

Đây là điều máu chó, ảnh hưởng trực tiếp đến quyết định sau này của cô, vì vậy cô cảm thấy rất phiền não.

Đường Ca Nam chỉ là nhất thời kích động... Rất có khả năng là như vậy. Anh ta là người buông thả, phóng túng, làm việc thường không nghĩ đến hậu quả. Nếu đúng là như vậy thì mọi chuyện dễ giải quyết.

Vấn đề là, nếu anh ta thực sự yêu cô ta?

Có thể không? Đường Ca Nam có thể yêu một người ư?

Bỗng nhiên nảy ra vấn đề này khiến Đường Thi ngây người trước máy tính, một lúc sau mới khẽ ngả người dựa vào ghế, nhìn lên trần nhà suy nghĩ.

Cô vẫn chưa chính thức bắt đầu mà mấy động tác nhỏ thời gian trước đó đã “gãy cánh”, không có chút hiệu quả nào. Lần uống rượu trước, cô nhân cơ hội uống say ngả đầu vào vai anh, tóc vướng vào khuy áo của anh chỉ là sự cố, nhưng khi hai người gần nhau như vậy mà anh vẫn tỏ ra rất lịch sự, không có chút lưu luyến nào, thậm chí nhìn thấy Phong Bình, anh lập tức đẩy cô ra một cách thô bạo... Đây không phải là dấu hiệu tốt.

Nếu nói ban đầu cô quay lại vì sự nhờ vả của Đường Trạm thì tối hôm ấy ít hay nhiều thì tâm lý hiếu thắng của một người con gái đã trỗi dậy. Cô là người con gái đầu tiên mà Đường Ca Nam tỏ tình thật lòng, là nữ thần của anh thời thanh xuân. Vị trí ấy là độc nhất vô nhị, không gì có thể thay thế được.

Tuy nhiên, anh nói anh không phải là người thích vút đi thì vút thích nhặt lên thì nhặt. Nhưng cô lại cố chấp nghĩ rằng đó là sự tự vệ vì lòng tự trọng bị tổn thương. Bởi vì anh luôn luôn như thế, lúc nào cũng tỏ vẻ bất cần, mặc cho mọi chuyện xảy ra, dùng ý nghĩ đó để che giấu ý nghĩ thực sự trong lòng mình.

Chỉ có điều, khi màn đêm yên tĩnh, con người ta thường không đề phòng.

Cô im lặng một lúc rồi đứng dậy, đi đến đầu giường gọi điện thoại.

“A lô”. Giọng nói của Đường Ca Nam hơi khàn, nghe có vẻ không được vui vẻ cho lắm.

“Đánh thức cậu à?”

“Đường Thi?” Đường Ca Nam có chút ngạc nhiên, “Muộn thế này mà vẫn chưa ngủ à?”

“Không ngủ được, còn cậu?”

“Ừ... Tôi đang chuẩn bị ngủ...”

Vì Phong Bình tắt máy, gọi về nhà thì quản gia nói tối qua không về, lại không có số điện thoại của Phương Quân Hạo, cũng không tiện gọi đến khách sạn Thời Quang gây động tĩnh gì nên lúc này Đường Ca Nam cũng đang phiền não không tài nào nhắm mắt được, rất muốn uống rượu. Nhưng quả thực thời điểm này thì quá nhạy cảm, anh đành phải nói dối.

“Tôi muốn ra ngoài uống vài ly, cậu có muốn đi cùng không?”

“VẬY Ờ?” Đường Ca Nam cố tình chần chừ một lúc: “Đã rạng sáng rồi...”

“Cuộc họp kết thúc thành công, khách hàng cũng rất hài lòng, có lý do gì mà không thư giãn một chút?” Giọng của Đường Thi có vẻ rất nhẹ nhàng.

“Chỉ là... bây giờ tôi rất buồn ngủ”. Khi nói câu ấy Đường Ca Nam đúng là có chút buồn ngủ.

Đường Thi im lặng, một lúc sau mới nói: “Cậu buồn ngủ thật, hay là không dám đối diện với tôi?”

Đường Ca Nam không kìm được gương cười, nhưng không tranh luận với câu sau của cô: “Thực sự là tôi buồn ngủ”.

Đường Thi lại im lặng một lúc rồi nói: “VẬY ĐƯỢC, TÔI ĐI MỘT MÌNH. CHÚC NGỦ NGON”.

Nói xong, cô cúp điện thoại trong tâm trạng hết sức tồi tệ, trong lòng có cảm giác thất bại, từ trước đến nay chưa có người đàn ông nào đối xử với cô như vậy, thật là nực cười.

Vốn dĩ cô không nhất thiết phải uống rượu nhưng bây giờ thực sự rất cần uống một ly.

Thế là cô mặc áo khoác, xách túi ra cửa, tìm nhà hàng còn mở cửa, quyết định uống say.

Lúc này ở New York là một giờ mười ba phút sáng.

Đường Ca Nam từ chối lời mời của Đường Thi, nằm một mình trên chiếc giường sang trọng trong khách sạn, ngáy người nhìn trần nhà. Khó khăn lắm mới thấy buồn ngủ, cuối cùng ôm gối ngủ lại nằm mơ đến Phong Bình. Sau đó anh nghe thấy tiếng động, giật mình tỉnh giấc. Tiếp sau đó là một chuyện kỳ lạ xảy ra.

Một chuyện vô cùng kỳ lạ, một chuyện khiến người ta không thể tin được.

Chuyện này để lại dấu ấn không bao giờ phai mờ trong cuộc đời Đường Ca Nam, hơn nữa đã hoàn toàn thay đổi thế giới quan của anh, hoàn toàn làm đảo lộn nhận thức của anh về sinh mạng và vũ trụ.

VẬY THÌ, RỒI CUỘC CHUYỆN ĐÓ ĐÃ XẢY RA NHƯ THẾ NÀO? Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu nổi.

Điều duy nhất mà chúng ta có thể biết là: Anh đã mất tích.

Lúc Phong Bình nhận được tin báo, anh đã mất tích đúng năm tiếng.

Lúc ấy, cô đang ăn tối với Phương Quân Hạo ở khách sạn Thời Quang thì bỗng nhiên Đường Minh Tuyên tới.

Cô ta vội vàng chạy tới, giám đốc nhà ăn đi theo sau, nét mặt có phần căng thẳng, định ngăn cô lại. Nhưng Phong Bình lập tức xua tay bảo anh ta xuống. Cô mỉm cười và hỏi: “Minh Tuyên, có chuyện gì vậy?”

Đường Minh Tuyên không quan tâm đó là nơi công cộng, thái độ rất cấp thiết: “Anh hai có liên lạc với chị không? Hôm nay anh ấy có gọi điện thoại cho chị không?”

“Điện thoại của tôi hết pin rồi, chỉ có điều, hôm qua chúng tôi có nói chuyện điện thoại với nhau”. Phong Bình không hiểu tình hình, cô nói: “Ngồi xuống đây rồi nói”.

“Không thấy anh hai đâu”.

“Sao cơ? Không thấy?”

“Bên New York nói anh ấy mất tích rồi, chúng tôi không liên lạc được với anh ấy”.

“Chuyện gì vậy?”

Phong Bình đặt đĩa xuống, hơi nhíu mày.

Phương Quân Hạo cũng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cô.

“Khách sạn mà anh ấy ở chết hai nhân viên, hiện nay cảnh sát cũng bắt tay điều tra...”

“Chờ một chút, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện”. Phong Bình đứng dậy, vứt khăn ăn xuống, nhìn Phương Quân Hạo, “Chúng tôi muốn dùng phòng họp số 1, ngay lập tức”.

Chưa đợi cô nói hết câu, Phương Quân Hạo đã nhấn số.

“Người phụ trách bên New York là ai?” Phong Bình vừa đi vừa hỏi.

“Kevin và Karl”. Phương Quân Hạo nghĩ một lúc rồi nói.

“Lập tức liên lạc với họ”.

“Chuyện này e rằng phải hỏi Bình Thần trước”.

“Vậy thì mau mau liên lạc với Bình Thần”.

“Ok”.

Cuộc đối thoại của họ khiến Đường Minh Tuyên nghe mà ngỡ mình đang ở trên mây.

Cô đến tìm Phong Bình vốn là để hỏi thăm thông tin về Đường Ca Nam, cơ bản là không hy vọng cô giúp được gì. Nhưng nghe giọng điệu dứt khoát, không thể nghi ngờ vào đầu được của cô và dáng vẻ phục tùng mệnh lệnh của Phương Quân Hạo thì quả thực cô rối tung lên, chỉ biết bám sát theo sau.

Khi họ bước chân vào phòng họp, Phương Bá Thao đã có mặt ở đó, các thiết bị trong phòng đã được khởi động sẵn sàng.

Vừa nhìn thấy họ, Phương Bá Thao liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Phong Bình khẽ xua tay, tỏ ý ông không nên hỏi gì lúc này rồi quay sang nói với Đường Minh Tuyên: “Minh Tuyên đừng lo lắng, hãy nói lại những gì mình biết từ đầu đến cuối, rõ ràng một chút”.

Đường Minh Tuyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Khoảng hơn năm giờ chiều nay, bỗng nhiên anh cả gọi điện về nói anh hai mất tích. Khách sạn mà anh ấy ở xảy ra án mạng, có hai nhân viên bị giết, khách sạn kiểm tra sự an toàn của khách hàng, sau đó phát hiện anh hai không có trong phòng, điện thoại, áo khoác, hành lý vẫn còn, những thứ quý giá đủ cả, không thiếu thứ gì, chỉ không thấy người đầu...”

“Thế còn bố anh ta?”

“Bác ấy bay sang New York rồi”.

“Có những ai cùng đi với anh Nam sang New York?”

“Trợ lý của anh ấy là Dương Phàm, còn có một người tên là Đường Thi...”

“Hai người họ không sao chứ?”

“Không sao, những chuyện bên ấy Dương Phàm đang xử lý, nghe nói cái cô Đường Thi kia uống rượu suốt đêm, say bí tỉ, đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh. Thật là, sao lại có người con gái như thế chứ? Coi chuyện công tác như đi du lịch...” Cô không kìm được trau mày oán thán.

Bỗng nhiên Phong Bình nói: “Hay là anh Nam cũng đi ra ngoài uống rượu?”

Đường Minh Tuyên vội lắc đầu: “Không thể nào, anh hai rất chú trọng ăn mặc, quyết không bao giờ mặc quần áo ngủ ra ngoài. Huống hồ anh ấy còn không mang cả ví tiền”.

“Tìm khắp nơi trong khách sạn rồi chứ?”

“Tìm khắp nơi rồi”. Đường Minh Tuyên có vẻ hơi bực mình, cảm giác giọng nói của mình hơi gắt lên nên bổ sung thêm: “Dương Phàm là trợ lý do đích thân cậu chọn cho anh Hai. Anh ta làm việc hết sức chu đáo, cẩn trọng. Nếu không chắc chắn đã xảy ra chuyện thì quyết sẽ không tùy tiện gọi điện về nhà”.

Phong Bình không còn gì để nói, quay sang nhìn Phương Quân Hạo đang cặm cụi thao tác trước máy tính.

Đường Minh Tuyên nói tiếp: “Bây giờ cảnh sát cũng bắt tay vào rồi, tạm thời thông tin đều bị khóa, có thể nào là bị người ta bắt cóc không, hay đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô đừng lo lắng quá”.

Thực ra trong lòng Phong Bình cũng rất lo lắng nhưng cố gắng bình tĩnh, an ủi cô ấy: “Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đã. Chú Phương, chú rút cho cô ấy ly rượu. À, rút cho cháu một ly”.

Lúc này Phương Bá Thao cũng biết được một số manh mối, nghe thấy vậy liền ấn chuông bảo phục vụ mang hai ly rượu tới, sau đó đến chỗ Phương Quân Hạo và hỏi: “Liên lạc được chưa? Bên ấy nói thế nào?”

“Karl đang đến khách sạn xảy ra chuyện, chắc khoảng mười phút sau sẽ có tin tức”. Phương Quân Hạo không ngần ngại đầu lên, hai tay gõ tạch tạch trên bàn phím, “À, đúng rồi, Bình Thần cũng đang ở New York, anh ấy vừa phát lệnh tìm kiếm khẩn cấp”.

Nghe câu nói ấy, Phong Bình bỗng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác thoải mái hơn một chút.

Đường Minh Tuyên không hiểu gì, hai mắt tròn xoe nhìn Phương Quân Hạo, sau đó hỏi Phong Bình: “Anh ta đang làm gì? Mọi người có người quen ở New York, có thể lục, đúng không?”

“Đúng vậy, chúng ta có thể nhanh chóng biết được tình hình, không cần lo lắng”. Phong Bình đưa cho cô ta một ly rượu, “Uống chút đi, trông cô căng thẳng quá”.

Đường Minh Tuyên cầm ly rượu, nhìn cô và nói: “Sắc mặt của chị cũng không tốt lắm”.

Phong Bình không có thời gian an ủi cô ta, nâng ly rượu còn lại uống một hơi rồi hỏi: “Thế nào rồi, Quân Hạo?”

“Karl đã đến hiện trường, xin chờ một lát”.

“Còn Kevin đang làm cái gì?”

“Lúc này anh ta đang ngồi trước máy tính, xâm nhập vào hệ thống quản lý phòng của khách sạn, kiểm tra thân phận của những khách hàng ở cùng tầng với Đường Ca Nam”.

“Ừ”. Phong Bình gật đầu, uống một ngụm rượu rồi nói: “Sao bên Binh Thần vẫn chưa có thông tin gì?”

“Đại tiểu thư của tôi”. Phương Quân Hạo không kìm được lườm cô một cái và nói: “Mới được có mấy phút, cô cũng sốt ruột quá rồi đấy”.

Chưa nói hết câu, bỗng nhiên thấy loa vang lên âm thanh khe khẽ.

Anh vội dừng vấn đề lại, ngón tay thao tác trên bàn phím, bỗng nhiên màn hình trên tường bên trái vụt sáng, trên màn hình xuất hiện một tòa nhà. Đường Minh Tuyên nhìn mà tròn mắt ngạc nhiên, trong lòng biết chắc là khoa học kỹ thuật hiện đại, nhưng nhìn thấy cũng không có tâm trạng để mà tò mò, chỉ dán mắt vào màn hình.

Tiếp theo, trong phòng vang lên giọng nói gọi cảm của một người đàn ông, nói tiếng Trung rất trôi chảy, “Đây là khách sạn Jili, nơi anh Đường Ca Nam ở. Anh ta ở phòng vip tầng 12, cửa sổ mở, phòng ở khá ngăn nắp. Ồ, Kavin vừa đưa tin, bên cạnh phòng của anh Đường có một khách hàng bị bắn chết trên giường...”

“Trời ơi...” Đường Minh Tuyên không kiềm chế được hét lên.

“Chuyện này rất lạ”. Phong Bình trau mày, nhìn Phương Quân Hạo và nói: “Lẽ nào bị khủng bố tấn công?”

“Thế thì chúng nên cho nổ cả khách sạn”. Phương Quân Hạo phủ định giả thiết ấy, đồng thời đưa ra một giả thiết rất mạnh dạn: “Nhà họ Đường không có thù oán với ai chứ? Liệu anh ta có vô tình dính vào vụ tranh chấp nào không?”

“Lập tức điều tra thân phận của người chết, cả hung thủ...” Phong Bình cúi người nói vào micro.

Hai phút sau, giọng nói gọi cảm lại vang lên: “Kavin đang đối chiếu ảnh trong kho tư liệu, người chết là một người đàn ông quốc tịch Nhật, bốn mươi tuổi, thân phận cụ thể chưa rõ, tin rằng một lát nữa sẽ có kết quả, xin đợi một lát... Ồ, không phải đợi nữa, thông tin đến rồi”.

Anh ta ngừng khoảng năm giây, rồi nói: “Người chết là thành viên của bang xã hội đen của Nhật”.

Phong Bình nghe vậy, mắt phải nháy lên, bỗng chốc nhớ lại vụ án bắt cóc giết người của chủ thuyền gây chấn động một thời.

“Là nhân vật quan trọng à?” Phương Quân Hạo hỏi.

“Không sai. Ông ta là nhân vật đứng thứ hai trong bang xã hội đen lớn nhất của Nhật”.

“Hung thủ là ai?”

“Tạm thời vẫn chưa rõ. Nhưng hiện trường rất sạch sẽ, không để lại bất kỳ dấu vết nào. Hung thủ bắn chết nhân viên trực ban tối hôm ấy, lấy đi thiết bị theo dõi của khách sạn. Phán đoán bước đầu của chúng tôi là một tay sát thủ chuyên nghiệp, có đồng bọn. Kavin đang bắt tay điều tra từ thân phận của người chết, gần đây bang này thay người đứng đầu, người bị giết rất có thể có liên quan đến chuyện này...”

Phong Bình căng thẳng đi đi lại lại, lúc ấy bỗng nhiên đứng lại, nhìn Phương Bá Thao và nói: “Chú Phương, chú lập tức liên lạc với lão Thất, bảo ông ta đích thân lộ diện chấn áp bang này”.

Phương Bá Thao ngạc nhiên, chần chừ một lúc rồi nói: “Điều này không đúng luật lắm”.

“Chẳng phải luật là do con người đặt ra sao?” Phong Bình ngắt lời ông ta.

“Phong Bình, cô đúng là làm cho mọi chuyện rối tung thêm”. Phương Quân Hạo không kìm được nói xen vào, “Dù là xung đột nội bộ bang xã hội đen của Nhật nhưng chuyện này những người đứng đầu trong bang hội sẽ né tránh, quyết không thể đích thân ra tay, chín phần mười là thuê người ngoại quốc làm. Cô tìm họ thì có tác dụng gì? Còn nữa, cô có chứng cứ gì chứng minh Đường Ca Nam

nằm trong tay họ?”

Phương Bá Thao gạt đầu lia lịa, lần đầu tiên cùng con trai đứng trên một chiến tuyến, “Quân Hạo nói đúng, chúng ta cùng đợi tin của cậu Bình Thần”.

Phong Bình cũng biết lời nói của anh ta rất có lý, khổ nỗi lòng dạ như thiêu như đốt, không thể bình tĩnh được.

Đường Minh Tuyên yên tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, không nói một câu nào.

Bởi vì cô hoàn toàn bị chấn động trước cuộc đối thoại của họ.

Thực ra, bắt đầu từ lúc màn hình trên tường bỗng nhiên vụt sáng, nỗi kinh ngạc trong lòng cô đã không ngừng tăng lên, cảm giác không dám tin, không thể tưởng tượng nổi. Cô vốn tưởng rằng có thể người quen của họ có chút quan hệ với cảnh sát, nghe ngóng chút thông tin từ phía họ. Kết quả là họ không cần thông qua cảnh sát, thông tin của cảnh sát còn không nhanh bằng họ, thậm chí ngay cả xã hội đen họ còn biết rất rõ, quả là thần kỳ.

Lúc này, sự tò mò của cô về thân phận của Phong Bình còn vượt qua cả nỗi lo về sự an nguy của Đường Ca Nam, đúng là tội lỗi, tội lỗi!

Sau một hồi im lặng, Phong Bình không kìm được lại bắt đầu lẩm bẩm: “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sốt ruột chết đi được”.

“Sốt ruột cũng vô ích”.

“Sao Bình Thần vẫn chưa có thông tin gì? Anh ta có phải người đi tìm thật không?”

“Cô ngồi xuống kia một lúc đi”. Quả thực Phương Quân Hạo không thể chịu nổi cô, “Cô cứ đi đi lại lại như thế, ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi”.

Tâm trạng Phong Bình rối bời, nghe Quân Hạo nói vậy liền ngồi sang một bên, không nói gì.

Không khí trong phòng chìm vào yên tĩnh.

Khoảng mười phút sau, cuối cùng thì Kavin cũng chắc chắn rằng vụ mưu sát ở khách sạn là cuộc chiến trong nội bộ xã hội đen nhằm tranh quyền đoạt lợi. Người đứng đầu bang sắp bị thay thế, một số người cạnh tranh đã nhân cơ hội này tiêu diệt đối thủ của mình, còn hung thủ là ai thì vẫn đang trong quá trình điều tra.

Thông tin này không có gì nóng hổi, mọi người nghe đều im lặng không nói gì.

Lúc ấy, điện thoại của Đường Minh Tuyên đổ chuông. Cô nhìn màn hình thấy số điện thoại của Đường Hạo Vân, vội nhắc máy: “Có thông tin gì không?”

“Không có”. Đường Minh Tuyên có vẻ nản lòng, lúng túng nhìn Phong Bình.

“Vậy thì cũng phải nhấn lại chứ, mọi người đều rất sốt ruột”. Đường Hạo Vân tỏ vẻ rất bất mãn về hiệu quả làm việc của cô, “Không nói nữa, em mau về nhà đi”.

“Biết rồi”. Đường Minh Tuyên đáp lại một tiếng, ngắt điện thoại rồi nói với Phong Bình: “Tôi phải về rồi”.

“Tôi tin là anh Nam sẽ không sao đâu”. Phong Bình đứng dậy tiễn cô, an ủi rằng: “Đừng lo, có tin gì tôi sẽ báo cho mọi người”.

Đường Minh Tuyên gạt đầu, từ biệt bố con nhà họ Phương, sau đó ra về.

Gian phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Năm phút sau, Phong Bình thực sự không thể nén nhịn được nữa, cô đứng dậy, giọng nói rất kiên quyết: “Đề lão Thất lộ diện đi. Cứ ngồi đợi thế này, tôi e là không kịp”.

Nghe vậy, bố con nhà họ Phương nhìn nhau, sau đó Phương Quân Hạo quay đầu lại, ngậm tở về đồng ý.

Phương Bá Thao đến trước điện thoại, vừa nhắc ống nghe lên, bấm số đầu tiên.

Bỗng nhiên loa vang lên tiếng ngựa kêu kỳ lạ.

“Bình Thần có thông tin rồi”. Phương Quân Hạo không kìm được thốt lên.

“Anh ta nói gì?” Phong Bình lao như tên bắn về phía máy tính.

Phương Bá Thao cũng vội đặt ống nghe xuống, đến gần con trai kiểm tra.

Trong hộp thoại của máy tính hiện lên một tấm ảnh, người trong ảnh chính là Đường Ca Nam.

Anh ta mặc bộ quần áo ngủ màu trắng, ngồi trên quầy ba hình vòng cung của một quán rượu, tóc tai bù rù, vài sợi tóc lòa xòa trước trán, nhìn trông có vẻ suy sụp, đôi mắt sáng đến khác thường, chỉ có điều nét mặt thì có chút... kinh ngạc.

Đối diện với một người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, chẳng nói chẳng rằng xông vào chụp ảnh, kinh ngạc là điều khó tránh khỏi. Đường Ca Nam không kịp ngăn anh ta, chỉ phun ra một câu tiếng Anh: "Hi, anh định làm gì?"

Phong Bình Thần cũng không đáp lại mà vứt điện thoại cho trợ lý đứng sau, dậm dờ bằng tiếng Anh: "Lập tức gửi ảnh đi, nhân tiện nói với mọi người đã tìm thấy người rồi".

Anh nói chuyện với người ở phía sau nhưng mắt thì nhìn Đường Ca Nam chằm chằm, nhìn anh ta từ đầu đến chân không chút kiêng nể. Ánh mắt của anh rất sắc bén.

Đường Ca Nam bị anh ta soi như vậy, trong lòng cũng thấy ngạc nhiên. Nhưng nghe anh ta nói tiếng Trung rất trôi chảy, nghĩ bụng chắc anh ta là Hoa kiều nên nét mặt rạng rỡ hơn rất nhiều.

"Chào anh! Tôi họ Đường..." Anh chủ động giơ tay ra

"Tôi biết cậu là ai".

Bình Thần ngắt lời anh không chút khách khí, kéo chiếc ghế ngồi xuống, lạnh lùng nói: "Cậu cũng đẳng cấp thật đấy, tôi đích thân dẫn người chạy nhông nhông khắp nơi tìm cậu. Vậy mà cậu lại thư thả ngồi uống rượu ở đây". Anh liếc nhìn ly rượu của Đường Ca Nam rồi nói tiếp: "Ồ, uống hẳn rượu Lafleur, cậu quả là biết thưởng thức".

"Thực tế là tôi không được hưởng thụ, ha ha".

Đường Ca Nam cười gượng, có vẻ khó xử, anh nhìn vệ sĩ, sau đó nghiêng người sát lại gần chỗ ngồi của Bình Thần, hạ thấp giọng nói: "Nếu anh giúp tôi trả tiền rượu, vậy thì tôi..."

"Cậu nói cái gì?" Phong Bình Thần không dám tin vào tai mình, trau mày cười khẩy và nói: "Không có tiền thì uống rượu cái nỗi gì?"

"Tôi vội đi, quên không mang". Đường Ca Nam mỉm cười, "Chỉ là nhờ anh trả hộ, tôi có thể viết giấy nợ, tôi sẽ trả lại anh trong thời gian sớm nhất, ha ha".

"Dựa vào cái gì mà tôi phải trả tiền cho cậu?" Phong Bình Thần cười khẩy.

"Nếu anh đã tìm tôi thì chắc chắn là tìm tôi có việc, đúng không?" Đường Ca Nam mỉm cười.

"Không sai". Phong Bình Thần tiếp tục cười khẩy, "Tôi tìm cậu, nhưng tôi chỉ cần biết cậu vẫn còn sống, không chết nơi đầu đường xó chợ là được, không có nghĩa vụ trả tiền rượu cho cậu".

Đường Ca Nam không thể cười được nữa.

Anh mượn điện thoại của quầy ba, gọi cho trợ lý Dương Phạm mấy cuộc điện thoại liền, khổ nỗi máy của anh ta bận liên tục... toàn là gọi quốc tế, anh chàng này nói chuyện mấy tiếng đồng hồ liền, thật là kinh khủng!

Dĩ nhiên anh cũng gọi cho Đường Thi hai cuộc nhưng không có người nghe máy, kết quả là bảo vệ quán bar cứ nhìn anh chằm chằm. Đúng lúc anh tưởng rằng mình sẽ bị ăn một trận đòn toại bời thì chàng trai tuần tú này xuất hiện, còn tự xưng là đang tìm anh khắp nơi.

"Anh là ai? Vì sao lại tìm tôi?"

Phong Bình Thần mặt hầm hầm, chưa kịp nói gì thì tiếng chuông điện thoại réo rất trầm bổng vang lên.

Trợ lý mang điện thoại đến, cúi người khế nói: "Điện thoại của ngài".

Phong Bình Thần im lặng không nói gì, mặc kệ cho tiếng nhạc kêu hết lần này đến lần khác. Đôi mắt đệp hai màu ấy nhìn chằm chằm vào Đường Ca Nam không rời, không nghe điện thoại.

Đường Ca Nam bị anh ta nhìn đến sồn gai ốc, anh chớp mắt, sờ mũi, mỉm cười và nói: "Anh nghe điện thoại đi, nhìn tôi làm gì?"

Phong Bình Thần nhếch mép mỉm cười, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: "Tìm cậu đấy, nhóc con".

Anh ta cầm điện thoại, vứt về phía Đường Ca Nam.

Đường Ca Nam luống cuống đỡ điện thoại, chỉ vào mũi của mình và hỏi anh ta: "Tìm tôi?"

Phong Bình Thần không thể chịu được, quay đầu lại, đặt tay lên trán thở dài: "Ngu không chịu nổi".

Đường Ca Nam tự động bỏ qua câu nói công kích ấy, nhăn nhó nhăn nút nghe: "A lô".

Không ai nói gì.

Anh nhìn Phong Bình Thần một cái rồi hỏi: “Này? Nói gì đi chứ?”

“Em đây, anh không sao chứ?”

“Phong Bình?” Đường Ca Nam vô cùng ngạc nhiên, vội đứng bật dậy kinh ngạc thốt lên: “Sao lại là em? Sao em lại... Đợi đã, này, rốt cuộc anh là ai?” Câu này là hỏi Phong Bình Thần.

“Anh ấy là Phong Bình Thần”. Phong Bình ở đầu dãy bên kia đã trả lời hộ anh ta.

“Phong Bình... ồ, anh ta họ Phong...”

Sau phút ngạc nhiên, Đường Ca Nam vội hiểu ý ngay, lập tức nghiêng đầu về phía anh ta, đôi mắt tròn xoe đầy ngạc nhiên. Phong Bình Thần héch cằm ngạo mạn, mắt híp lại nhìn anh, rất ra vẻ ta đây.

Đường Ca Nam vội nhe răng, mỉm cười với anh ta, gật đầu. Đùa cái gì vậy chứ, anh ấy là ông bác tương lai, dĩ nhiên phải xu nịnh rồi.

“Anh không sao chứ?” Phong Bình lại hỏi, “Anh ra ngoài uống rượu sao không mang điện thoại đi, áo khoác cũng không mặc?”

“Cái này...”

Nhắc đến chuyện này, Đường Ca Nam có trăm điều muốn nói vạn điều muốn nói, nhưng tất cả như một mớ bòng bong, không biết bắt đầu từ đâu, định nói rồi lại thôi: “Chuyện dài lắm, khó nói hết được, khi nào về anh sẽ nói cho em biết, được không?”

“Khi nào về anh phải nói cho rõ đấy”.

Đường Ca Nam thấy giọng nói của cô có gì khang khác, vội cười trừ: “Anh chỉ ra ngoài uống chút rượu thôi mà, tuy có muộn một chút nhưng anh tuyệt đối không phải là sâu rượu”.

“Chuyện này còn đáng ghét hơn cả chuyện anh đi đàn đúm, anh khiến mọi người đều lo lắng cho anh”.

“Vậy hả, xảy ra chuyện gì sao?” Đường Ca Nam nhận thấy có chút hiểu lầm.

“Đồ ngốc”. Phong Bình Thần tỏ vẻ từ bi nói cho anh biết: “Khách sạn Jili xảy ra án mạng, ba người bị bắn chết. Kết quả cậu lại mất tích một cách thần bí năm, sáu tiếng đồng hồ. Ha ha, khi cậu thư thả hưởng lạc ở đây thì bên ngoài đã loạn lên từ lâu rồi”.

“Có chuyện này sao?” Đường Ca Nam ngạc nhiên.

“Đừng có tưởng rằng tôi lên cơn thèm rượu giống cậu, nửa đêm chạy đến quán bar uống rượu?” Phong Bình Thần không kiềm chế được lại muốn nổi nóng.

Nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài uống rượu, khiến mọi người được một trận hết hồn, đúng là đáng ghét!

“Tôi quyết không gả em gái cho một con sâu rượu”.

“Xin anh yên tâm, tôi không phải là sâu rượu”.

“Tôi chỉ tin vào mắt mình”.

“Tôi không muốn đắc tội với anh, e là chuyện này anh không quyết định được”.

“Cậu nói cái gì?” Phong Bình Thần nổi trận lôi đình: “Cậu đang cầu xin tôi xử lý cậu một trận sao?”

“Vũ lực không thể giải quyết được vấn đề”.

“# @ # \$ # %”

Phong Bình cầm chặt ống nghe, không thể nói xen vào được, nhưng nghe thấy hai đầu khẩu, cũng cảm thấy hành vi của Đường Ca Nam rất hung hăng. Cô vội cúp điện thoại, gọi điện cho Đường Minh Tuyên, bảo họ yên tâm.

Đường Hạo Vân nghe thấy tin đó cũng rất vui, sau một hồi vui mừng thì lại thấy nghi ngờ tính chân thực của thông tin này. Dù sao thì phía cảnh sát cũng chưa điều tra được gì, Phong Bình lấy thông tin ở đâu? Anh vừa nói khiến Đường lão phu nhân cũng thấy nghi ngờ. Nhưng Đường Minh Tuyên thì hoàn toàn tin lời Phong Bình.

Một lúc sau, Đường Ca Nam gọi điện về nhà nói với mọi người là mình vẫn ổn.

Cuối cùng thì mọi người cũng thờ phào nhẹ nhõm. Đường lão phu nhân an tâm nhưng vẫn mắng cho anh một trận. Dù là bị mắng, Đường Ca Nam cũng đành phải nghe.

Thế là vụ mất tích kỳ lạ này cũng được khép lại.

Sau chuyện này, Phong Bình Thần than vãn với Phong Bình, trên thế giới này không có ai dám ngồi thư thả trong quán bar uống rượu

để anh phải chạy khắp nơi đi tìm.

Phong Bình mỉm cười an ủi anh: “Đều là người một nhà, việc gì phải nói như thế”.

Phong Bình Thìn nghe vậy, quay một góc 45 độ ngẩng mặt lên trời, nước mắt đầm đìa, nhấn nhò thờ dài: “Đúng là con gái chỉ ưa bề ngoài”.

Dù thế nào thì chuyện này cũng đã kết thúc.

Khi máy bay riêng của Đường Trạm hạ cánh xuống New York thì nhận được tin con trai đã về nước an toàn.

Chương 17: Scandal Lên Đến Đỉnh Đỉnh

Đường Ca Nam giữ im lặng trước sự ghé thăm của bố.

Trên thực tế, trong suốt quá trình sự việc xảy ra, anh mới là người ù ù cạc cạc từ đầu đến cuối. Chỉ có điều diễn biến cụ thể quả thực không thể cho người ngoài biết được, hơn nữa, ai mà biết được khách sạn lại xảy ra mưu sát? Chỉ có điều, điều không thể ngờ tới hơn là bố lại đến tận New York.

Ông bố từ trước đến nay không bao giờ để ý đến việc gì, vậy mà lại quan tâm đến sự sống chết của con mình? Đúng là khiến

người ta ngạc nhiên. Ngoài cảm giác đặc chí tàn nhẫn, Đường Ca Nam còn có cảm giác nhục nhã vì mình đã có chút cảm động. Anh cảm thấy khó xử vì sự cảm động của mình, bờ đê tình cảm kiên cố bao nhiêu năm bỗng nhiên có lỗ hổng, tình cảm dào dạt trào vào, khiến anh không kịp trở tay. Nỗi oán hận sâu thẳm chôn chặt bao nhiêu năm, đã lên men biến đổi mùi vị, đã biến dạng, mất đi dáng vẻ vốn có của nó.

Anh thấy tâm trạng rối bời, trong lòng trào dâng biết bao thứ không thể diễn tả bằng lời. Tuy ngoài mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhưng nỗi đau dục dằng và khoái cảm tàn nhẫn đang vật lộn trong lòng. Trong suốt quá trình này, không phải anh giả vờ ngủ thì cố tỏ vẻ phong độ, im lặng từ đầu đến cuối không nói một lời. Anh thấy mình đã đi qua một đoạn đường rất rất dài, vô cùng cực nhọc mới đến được đến đích, nhưng lại quên mất dự định ban đầu.

Nếu bạn muốn hỏi rốt cuộc anh và bố có thù hận gì thì câu trả lời là không có. Ngược lại, khi anh còn nhỏ, người mà anh vô cùng ngưỡng mộ, vô cùng tôn kính là bố. Nếu nhất định phải tìm một bước ngoặt thì đó là vài ngày trước khi mẹ anh qua đời. Thỉnh thoảng anh nhìn thấy xe của bố ở bên ngoài, trên ghế phụ cạnh ghế lái có một người phụ nữ. Anh đuổi theo chiếc xe gọi bố nhưng bố không nghe tiếng, lái xe phóng vọt đi. Không biết vì sao chuyện ấy lại khiến anh đau lòng như thế, ngay cả lúc ngủ nằm mơ cũng mơ thấy bố không cần anh nữa. Dĩ nhiên, sau này anh biết rằng người phụ nữ ấy không có quan hệ đặc biệt với bố, nhưng lúc ấy anh đã thực sự đau lòng trong một thời gian rất dài, thậm chí bệnh của mẹ cũng bị đổ cho thói đào hoa của bố.

Lúc mẹ qua đời, anh mới 6 tuổi. Một cậu bé xinh xắn, cô đơn. Lúc mẹ còn sống thì ốm yếu, cần được chăm sóc nhiều hơn anh. Bố thì lúc nào cũng coi công việc là số một, thời gian ở bên trợ lý còn nhiều hơn người thân. Dần dần anh trở thành một cậu bé bướng bỉnh, ngỗ ngược, thường xuyên lấy sai lầm và những trò đùa ác ý để gây chú ý với bố, tạo rất nhiều phiền phức cho ông bố vốn đã rất bận rộn vì công việc, nhưng đứa trẻ nghịch ngợm, thích phản kháng lại càng khiến phụ huynh ghét thêm. Thế là anh học cách tự an ủi mình, chuyện gì cũng tỏ ra không quan tâm, lâu dần thành ra bộ dạng bất cần, tùy tiện, phóng túng, đùa giỡn với đời.

Tóm lại, vấn đề giữa anh và bố không phải là chuyện một sớm một chiều. Hồi anh còn là học sinh, vấn đề chọn ngành học và trường học cùng với những chuyện quan trọng trong gia đình khiến anh càng hiểu rõ hơn về sự độc tài và lạnh lùng của bố – Bố đã từng giam lỏng cô, ép cô di cư ra nước ngoài, chỉ vì tác phong của cô ảnh hưởng đến thanh thế của nhà họ Đường. Ông thì để tình cảm rơi vãi khắp nơi, nhưng có tận ba thằng con riêng. Điều này đã thực sự làm đảo lộn hình ảnh của ông bố vĩ đại trong lòng anh. Sau khi lớn lên, anh đã dùng con mắt hoàn toàn mới để đánh giá lại hình tượng người bố đã từng rất vĩ đại và hoàn mỹ, nhưng cuối cùng vì pha trộn quá nhiều quá nhiều tình cảm phức tạp mà mất đi tính khách quan xác thực, vô tình đẩy quan hệ của hai người vào thế đối lập.

Đã mười năm qua đi mà cách anh xử lý tình cảm cha con vẫn không có gì tiến triển, vẫn là những chiêu đã dùng khi còn nhỏ.

Cuộc

sống riêng tư phóng đảng, thói xa hoa vô độ, hoang phí, thậm chí tùy tiện tuyên bố đính hôn. Đáng tiếc là tất cả những chuyện đó đều không ảnh hưởng đến Đường Trạm. Lúc nào cũng là dáng vẻ rất điềm đạm, trầm tĩnh, dường như mọi việc đều trong dự

liệu. Đường Ca Nam hận nhất là dáng vẻ điềm tĩnh ấy của ông ta.

Bây giờ, cuối cùng thì Đường Trạm không điềm tĩnh nữa, khi nghe tin anh mất tích, lần đầu tiên ông đích thân bay đến New York. Tuy anh không chết nhưng cuối cùng thì anh cũng thỏa niềm mong ước. Nhưng vì sao anh lại cảm thấy xót xa tột cùng như thế này?

Anh nhìn bầu trời cao xanh vô tận bên ngoài khoang máy bay, từng đám mây trắng lững lờ trôi, dần dần tan ra và bị vớt lại phía sau. Những chuyện đã qua chợt vụt qua tâm trí. Hai mươi năm chỉ như trong nháy mắt.

Đường Trạm cúi đầu, khóe môi hơi xệ xuống, khiến người ta cảm thấy bi thương.

Lúc này trong lòng anh trào dâng nỗi niềm xót xa.

Ông đã năm mươi tuổi rồi, phần lớn những chuyện mà một người có thể ném trái thì ông gần như đã ném trái hết. Sự hào hùng, mạnh mẽ trước đây đã dần mất đi. Ông đã đi qua một khoảng thời gian dài đằng đẵng, cuối cùng ông ta tìm thấy thứ quan trọng nhất của cuộc đời, không phải tiền bạc, không phải quyền lực địa vị, mà là người thân và tình cảm cha con mà ông đã thờ ơ bao lâu nay. Ông rất muốn bù đắp cho những quãng thời gian thiếu sót trước đây, chỉ có điều con trai ông không tiếp nhận nó.

Ông không nhớ rõ cuốn sách nào đã từng viết: Con trai là lời hứa của người đàn ông với thời gian. Chắc chắn mỗi ông bố đều nhận ra rằng, tất cả những thứ mà ông trân trọng nhất một ngày nào đó sẽ bị cho là thứ ngu ngốc. Còn trên thế giới này người mà mình yêu nhất cũng không thể hiểu được tấm lòng của mình.

Các cậu con trai dường như cũng không thể hiểu được rằng tất cả những thứ mà ông làm đều xuất phát từ tình yêu mà ông dành cho chúng. Ông cũng giống với tất cả những ông bố khác, muốn giúp con có những lựa chọn đúng đắn để chúng không phải đi nhiều đường vòng trong tương lai.

Ông đã đi qua mấy chục năm dài đằng đẵng, cuối cùng đã tìm được một chút thành quả, con đường kinh doanh của một doanh nhân thành đạt, bí quyết thành công, khả năng phán đoán chuẩn xác, nhạy bén, khả năng thương thức... Ông rất muốn truyền lại tất cả những thứ ấy cho con cái, có lẽ là do không biết chọn đúng phương pháp, nhưng tình yêu của ông thì không hề giảm đi. Tuy nhiên ông lại bị coi là độc tài, chuyên chế, thậm chí già rồi, lú lẫn rồi.

Ông cảm thấy rất bi ai.

Nhưng sự kiêu ngạo của ông không cho phép ông để lộ sự bi ai ấy, bởi vì ông là Đường Trạm.

Đường Ca Nam không biết cách làm một cậu con trai ngoan. Trên thực tế, ông cũng không biết làm thế nào để trở thành người cha tốt. Trong những năm tháng mà các con cần ông, ông bận kinh doanh, để lỡ thời gian dạy dỗ các con quý báu. Khi ông ý thức được điều đó thì các con đã trở thành những người trưởng thành, không nghe lời ông nữa.

Hơn mười năm, lần đầu tiên họ bình tĩnh ngồi cùng trên một chuyến bay dài mười lăm giờ đồng hồ nhưng chỉ nói vài câu đơn giản. Chuyến bay quá dài và sự lo lắng căng thẳng trong suốt một đêm khiến sắc mặt của Đường Trạm trông rất khó coi. Bây giờ biết con trai không sao, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm nên ngả mình xuống chiếc ghế mềm ngủ thiếp đi.

Đôi lông mày của ông đen nhánh và rậm rạp, chiếc mũi cao, môi mím chặt, dường như có thể chuẩn bị hô khẩu lệnh bất cứ lúc nào. Khi tỉnh ông lúc nào cũng trong trạng thái phấn chấn tinh thần, thông minh giỏi giang, lúc ngủ say dường như cũng không chịu thả lỏng mình. Tuy nhiên thời gian không thể quay ngược trở lại, ông đã già thật rồi.

Đây là lần đầu tiên từ khi trưởng thành đến nay Đường Ca Nam ngắm nhìn khuôn mặt của bố lúc ngủ.

Anh chưa bao giờ biết rằng bố như thế này, trong lòng trào dâng một thứ cảm giác kỳ lạ. Ngồi im một lúc rất lâu rồi mới khẽ đắp chiếc chăn nhung lên người bố.

Sau khi máy bay hạ cánh, Đường Ca Nam cùng bố về nhà bà nội, nói kỹ càng mọi chuyện ở New York từ đầu đến cuối cho mọi người nghe. Tiếp theo là nghe đi nghe lại những lời dặn dò của bà nội, sau đó còn bị anh em trách móc một hồi. Sau hai tiếng, cuối cùng anh cũng không thể ngồi yên được.

“Bà ơi, cháu phải về rồi”.

“Tôi nay ở đây đi, trời sắp sáng rồi”.

“Không được, cháu nhất định phải về nhà”. Nói xong anh đứng dậy.

Lúc ấy Đường lão phu nhân mới phát hiện anh không cởi áo khoác ra, không khỏi chau mày và nói: “Cái thằng này, ta lo cho cháu đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên, vậy mà cháu mới về được một lúc đã đòi đi”.

Đường Ca Nam cảm thấy rất khó xử: “Bà ơi, còn có một người cũng rất lo cho cháu”.

Câu nói ấy khiến Minh Tuyên và Hạo Vân cười phá lên.

“Vậy thì con về đi”. Đường Trạm im lặng suốt từ lúc về, bây giờ mới lên tiếng, “Tôi nay con ở lại đây”.

Nghe thấy câu nói ấy, cả nhà đều ngạc nhiên, ngay cả lão quản gia đứng cạnh hầu hạ cũng không kiềm được nháy mắt liên tục.

“Có tiện không?” Đường Trạm khẽ hỏi một câu.

“Để cháu đi dọn phòng”. Đường Minh Tuyên đứng dậy chạy lên tầng.

“Tiểu thư, xin hãy để tôi”. Quản gia vội theo sau.

Đường lão phu nhân nâng cốc trà nhấp một ngụm, lấy đó để che giấu cảm xúc trong lòng.

Đường Ca Nam im lặng một lúc, chào tạm biệt mọi người, lấy chìa khóa từ tay lái xe, vượt qua đường núi vòng vèo, phóng thẳng về biệt thự ở khu Thanh Hà.

Lúc này là hai giờ ba phút sáng. Anh rón rén đi lên tầng, mở cửa phòng... Như bạn đã biết, cô Phong Bình lớn lên trong một gia đình lịch sự, gia giáo, không có thói quen khóa trái cửa phòng.

Đường Ca Nam rón rén đi vào phòng, ngồi bên mép giường, khẽ bật chiếc đèn ngủ cạnh đầu giường.

Một tuần không gặp mặt, anh phát hiện tóc cô đã dài hơn rất nhiều. Một lọn tóc nhỏ xòa xuống mặt, nổi bật trên nước da trắng mịn. Anh giờ tay định vuốt nhẹ nhưng dừng lại.

Ba phút sau, anh đứng dậy, vừa đi được hai bước thì người nằm trên giường lên tiếng.

“Em đang chờ anh hôn em”.

Đường Ca Nam lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Phong Bình vẫn nằm nghiêng, mắt nhắm chặt, bờ mi cong cong hình trăng khuyết, trông rất giống vẻ đang ngủ say. Đến tận khi anh quay trở lại ngồi cạnh mép giường thì cô mới mỉm cười mở mắt.

Đêm ấy không gian lãng mạn, cảm xúc trào dâng, chúng ta không cần miêu tả nhiều. Tác giả là một người nhút nhát thuộc phái cổ điển, thích dùng những từ ngữ mờ, ẩn ý, hàm súc, tạo không gian liên tưởng cho bạn đọc. Vì vậy chúng ta hãy hướng ống kính máy quay đến trưa hôm sau.

Thời gian là mười hai giờ.

Sau một đêm hạnh phúc, Đường Ca Nam nằm trên giường tỏ vẻ ăn năn: “Anh xin lỗi vì đã để em phải lo lắng”.

“Đừng tự làm ra vẻ đa tình như thế, ai lo cho anh”.

“Anh biết anh sai rồi”.

“Một người đàn ông cô đơn ở ngoài, khó tránh khỏi buồn chán, cần được giải tỏa”.

“Anh không hề buồn chán”.

“Thế thì chắc là anh hưng phấn quá mức, vì thế nửa đêm nửa hôm mới không ngủ được, chạy ra ngoài uống rượu”.

“Đâu có”.

“Đưa người trong mộng một thời của mình đi công tác, lại còn không hưng phấn chắc? Em nghe nói Đường Thi cũng mơ màng suốt đêm không tỉnh”.

Nói đến đây, cuối cùng thì Đường Ca Nam cũng bừng tỉnh ngộ. Anh vội quỳ xuống đầu giường, dập đầu xuống giường than vãn: “Trời đất chứng giám, anh không hề uống rượu với cô ấy. Phong Bình Thìn có thể làm chứng. Lúc ấy chỉ có một mình anh, ngay cả ví tiền anh cũng không mang đi. Em nghĩ mà xem, anh quyết không thể để con gái trả tiền được mà”.

Anh chủ động nhắc đến chuyện này, Phong Bình liền quay người lại nhìn anh, “Thế mới càng kỳ lạ, chuyện khẩn cấp gì khiến anh mặc quần áo ngủ, ngay cả ví tiền cũng không mang theo mà chạy ra ngoài? Động đất à?”

Đường Ca Nam đứng thẳng người, bầm mồm bầm miệng nhìn cô: “Em thực sự muốn biết?”

Phong Bình làm li nhìn anh: “Thế mà cũng phải hỏi”.

Thế là Đường Ca Nam cúi người xuống, áp sát vào tai cô nói thế này thế này, thế kia thế kia một hồi.

Nghe xong, Phong Bình ngây người một lúc lâu, sau đó cười phá lên: “Anh Nam, thực ra em cũng không nhỏ nhen như thế đâu, dù anh đi uống rượu với Đường Thi thì cũng chẳng có gì, không cần phải bịa ra chuyện ly kỳ như thế”.

“Thực sự anh không uống rượu với cô ấy”. Giọng nói rất chân thành.

“Ừ, tạm thời em tin anh”.

“Tất cả những lời anh vừa nói đều là sự thật”.

Phong Bình không có ý kiến gì, chỉ mỉm cười và nói: “Đúng là anh vẫn chưa tỉnh hẳn, ngủ thêm chút nữa đi. Bây giờ em phải đi tắm”. Nói xong, cô đập chăn ra, che đầu Đường Ca Nam, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm. Đường Ca Nam luống cuống lật chăn ra, chỉ kịp nhìn thấy sau lưng cô.

“À, đúng rồi”. Bỗng nhiên Phong Bình lại thò đầu ra và nói: “Em muốn ăn cơm rang Dương Châu, anh bảo Lục quản gia nhé!”

“Tuân lệnh phu nhân”. Đường Ca Nam chào theo nghi thức quân đội rất buồn cười, sau đó kéo ngăn kéo cạnh đầu giường, lấy bộ

quần áo ngủ bằng bông trắng muốt, đích thân xuống dưới tầng làm cơm rang trứng.

Nhưng nửa tiếng sau, khi Phong Bình tắm xong, sấy khô tóc, mặc quần áo thể thao, xuống phòng ăn thì không những không nhìn thấy cơm rang mà ngay cả Đường Ca Nam cũng biến mất.

Ánh nắng chan hòa rọi vào tấm cửa kính trong suốt, một buổi chiều mùa xuân ấm áp, dịu dàng. Lục quản gia đứng đó nhìn cô, khuôn mặt như cười mà không phải là cười, đôi mắt toát lên thứ ánh sáng của sự phấn khích lạ thường, nét mặt rất bí hiểm. Nhưng từ trước đến nay bà ta vốn quá gờ như thế nên Phong Bình cũng không để ý.

“Anh Nam đâu, vẫn chưa xuống sao?”

“Cậu hai ra ngoài rồi”.

“Ra ngoài?” Phong Bình không khỏi ngạc nhiên, “Lạ thật, lúc nãy anh ấy không nói là ra ngoài. Bà biết anh ấy đi đâu không?”

“Không biết”. Lục quản gia trả lời rất dứt khoát.

“Anh ấy không nói gì sao?” Phong Bình thấy giọng nói của bà ta rất khó chịu nhưng vẫn nhẫn nại hỏi han.

“Không”.

Thấy thái độ của bà ta khó chịu, vô lễ như vậy, Phong Bình cũng thấy tức giận trong lòng, cô đổi giọng nói: “Thế anh ấy không nói với bà là tôi thích ăn cơm rang Dương Châu sao?”

Lục quản gia hơi héch cằm lên, lạnh lùng nói: “Cậu hai có nói, nhưng tôi đã làm món khác, vì vậy...”

“Làm cơm rang Dương Châu khó lắm sao?” Cuối cùng thì Phong Bình cũng không kiềm chế được nổi nóng, “Vì sao ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cũng phải viện cớ từ chối? Rốt cuộc thì bà đã được đào tạo theo đúng chuyên môn bao giờ chưa? Biết thế nào gọi là...”

“Cô vẫn chưa phải là bà chủ của căn nhà này”. Lục quản gia lạnh lùng ngắt lời cô, nói với cô bằng giọng điệu hết sức ngạo mạn: “Vi vậy, xin đừng lên lớp với tôi”.

Phong Bình giận tái mặt nhưng không nói được lời nào. Cô ngậy người một lúc rồi mới nói: “Tôi không thể chịu được bà nữa rồi”.

Lục quản gia mỉm cười khoái trí, sau đó giơ hai tay ra, nhún vai và nói: “Vậy thì cô có thể đi. Có ai ngăn cô đâu?”

“Bà nói gì?”

Phong Bình sống hơn hai mươi năm, gặp rất nhiều quản gia, người hầu nhưng chưa bao giờ gặp người nào vô lễ như bà ta.

Lục quản gia cười rất tươi: “Trước khi đi, tốt nhất hãy xem cái này”.

Bà ta nói rồi lấy tờ báo giải trí trên bàn ăn rồi đi lại đặt trước mặt Phong Bình, đôi mắt biết cười nhìn cô chăm chăm, chậm rãi nói với một giọng điệu hết sức khinh mạn: “Bà báo này... vô cùng... vô cùng... tuyệt vời”.

Phong Bình chau mày, chú ý nhìn tờ báo trên tay bà ta, bốn chữ “CÔ GÁI LỖ LEM” to, đậm đập ngay vào mắt.

Cô chỉ liếc qua là biết chuyện gì.

Chuyện này hoàn toàn trong dự liệu của cô. Sở dĩ trước đó cô án binh bất động là vì cô không biết đối phương muốn thế nào, người ta nói địch chưa hành động thì ta chưa hành động. Về nguyên tắc cô là người rất sợ phiền phức, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ. Cô rất tò mò không biết báo chí viết thế nào, nên cầm tờ báo và cúi xuống đọc.

Lục quản gia đứng cạnh cô, chăm chú nhìn nét mặt của cô, sau đó dùng giọng nói “dịu dàng ấm áp” vốn có của mình, tiếp tục mỉm cười và nói: “Cậu hai do tôi nuôi từ nhỏ đến lớn, tính cách của cậu ấy thế nào tôi hiểu rõ hơn ai hết. Đừng nói là đã đính hôn với cô, cho dù có kết hôn thì cũng chẳng chứng minh được điều gì. Chuyện xấu xa của cô đã bại lộ, cho dù cậu hai có thể nhịn thì lão phu nhân cũng không thể nhịn được... ha, ha, ha ha ha ha”. Bà ta cười khoái trí, sau đó lại thở dài ngao ngán và nói: “Haizzz, bây giờ cô đi thì còn giữ được chút thể diện, đợi người ta đến đuổi đi, thì không hay ho gì đâu...”

Phong Bình vẫn chưa đọc hết bài báo trên tay thì đã bị những lời nói ra về ra đây hiểu biết của bà ta làm cho “sốc” nặng.

Cô ngẩng đầu nhìn ba ta, im lặng đứng ba mươi giây, sau đó bật cười: “Cảm ơn bà đã nhắc nhở. Những người chưa kết hôn đúng là không nên sống cùng nhau. Được, bây giờ tôi đi, trừ phi Đường Ca Nam quay xuống mời tôi về, nếu không tôi sẽ không bao giờ bước chân vào cái nhà này”.

Lục quản gia nghe câu nói ấy mà thấy mát lòng mát ruột, toàn thân sáng khoái, chỉ mong sao có thể mở tiệc chúc mừng ngay tức khắc. Cuộc đối đầu kéo dài hơn nửa năm, cuối cùng phần thắng đã về tay bà ta. Bà ta coi đó là niềm tự hào lớn nhất của cuộc đời. Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, một tiểu thư xuất thân cao quý, muốn thắng được một bà già bò từ dưới đáy xã hội lên, quả thực không phải là chuyện dễ.

Lúc Phong Bình đến, cô chỉ mặc một chiếc váy dạ hội, lúc đi cũng rất nhẹ nhàng, chỉ mặc bộ quần áo thể thao, đẩy cửa bước ra ngoài.

Tuy nhiên, mới đi được vài bước cô đã thấy hối hận.

Cô đánh giá thấp sức ảnh hưởng của bài báo này, vừa bước ra khỏi cổng đã thấy hai người giống như phóng viên “mai phục”. Vừa thấy cô, họ vội vàng vàng lao tới. Nhìn dáng vẻ đó, chắc chắn là không trốn được. Cô quyết định mỉm cười đi tới, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

“Cô Phong, xin hỏi câu chuyện trên báo có phải là sự thật không?” Không hổ là phóng viên, chưa thấy người mà đã nghe thấy tiếng.

“Lẽ nào chuyện trên báo lại có thể là giả?” Phong Bình mỉm cười, hỏi vặn lại với giọng điệu mỉa mai.

“Nói vậy thì chuyện ấy là thật rồi?” Phóng viên lập tức nắm lấy cơ hội, vội hỏi: “Vậy cô hãy nói đôi chút về cảm nhận của mình được không? Chuyện này có ảnh hưởng đến tình cảm và cuộc sống của cô với Đường Ca Nam không?”

“Vấn đề này, tôi khuyên anh nên phỏng vấn quản gia của nhà anh Đường. Bà ta có cách nhìn vô cùng độc đáo...” Phong Bình nói đến đây, cố tình dừng lại.

“Quản gia?” Quả nhiên phóng viên vô cùng ngạc nhiên, không dám tin vào tai mình: “Sao có thể thế được?”

“Vì sao lại không thể? Bà ta vừa mới khuyên tôi, tốt nhất nên tự rời khỏi nhà họ Đường, đừng có đợi người nhà họ Đường đến đuổi tôi đi, như vậy thì có thể giữ được vài phần thể diện còn sót lại”. Nhắc đến điều đó Phong Bình cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, giọng nói hết sức ôn hòa: “Tôi nhận lời khuyên của bà ta, đang định rời đi, kết quả là bị hai người chặn ở cửa”.

Phóng viên đều trợn mắt há mồm, ngạc nhiên đến nỗi không nói được lời nào. Anh ta không thể ngờ rằng cô lại chủ động tung tin hiếm như vậy. Những lời nói đầy khiêu khích, ức hiếp chủ nhân một cách trắng trợn như thế, người khác phủ nhận còn không kịp, vậy mà cô lại nói nhẹ nhàng như thế, không hề che giấu, không hề cảm thấy bị sỉ nhục.

Anh ta phỏng vấn rất nhiều người nổi tiếng, nhưng chưa gặp người nào như cô.

Nhưng vấn đề là, thực sự có một quản gia láo xược như thế sao?

Không chỉ mình anh không tin mà tay phóng viên đứng bên cạnh cũng tỏ ra vô cùng nghi ngờ.

Phong Bình nhìn nét mặt của họ, cô cười rất thật lòng, để lộ hàm răng trắng như tuyết, bộ quần áo thể thao màu xanh da trời nhạt dưới ánh nắng, mái tóc đen nhánh, cùng với làn da long lanh, toàn thân toát lên vẻ thanh tú, quyến rũ, không thể diễn đạt bằng lời.

Hai phóng viên lại được phe ngậy người trước nụ cười như mùa thu tỏa nắng của cô, trong lòng không khỏi trầm trồ ngưỡng mộ: Chẳng trách cô ta có thể câu được đại gia Đường Ca Nam, quả là dung nhan hơn người, không thể phủ nhận.

“Tôi biết hai anh không tin. Chúng ta cùng tiến hành một cuộc thử nghiệm, thế nào?”

Đối với thông tin sốt dẻo không phải mắt công tìm kiếm như vậy, sao phóng viên có thể không nhận lời được chứ.

Thế là Phong Bình dặn dò họ vài câu, sau đó dẫn họ quay trở lại biệt thự của nhà họ Đường.

Lục quản gia không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào trước sự quay trở lại của cô, bà ta cũng coi thường cả hai người đàn ông đi theo sau, lạnh lùng nói: “Tôi biết cô sẽ quay lại”.

“Thật sao?”

“Những người như cô, có thể leo được lên người cậu hai là cái phúc tám đời nhà cô, sao có thể đành lòng bỏ đi, dù sao thì cũng phải cố kiếm khoản tiền chứ”.

“Bà đúng là hiểu tôi”.

Phong Bình mỉm cười, quay đầu liếc nhìn hai phóng viên đứng sau.

“Họ là ai?” Tuy Lục quản gia rất muốn có người ở đó để có thể thả sức bộc lộ cái oai của một quản gia nhà giàu, nhưng cũng phải làm tốt chức trách của một quản gia.

Bà ta thấy hai người đàn ông tướng mạo bình thường, ăn mặc giản dị nên không khách khí mà nói: “Nhà họ Đường không tiếp những người lai lịch không rõ ràng. Cô Phong, tôi khuyên cô đừng có tùy tiện mang những người chẳng đâu vào đâu về nhà. Mỗi đồ vật trong phòng đều rất có giá trị, các người không thể tưởng tượng được đâu”.

Chờ bà ta nói xong, Phong Bình nói với hai phóng viên: “Được rồi, chúng ta đi thôi”.

Nói xong cô đi trước, hai phóng viên vội theo sau, không quên việc phỏng vấn tiếp: “Cô Phong, xin hãy nói cảm nhận của cô”.

“Đúng vậy, quản gia rất không tôn trọng cô, địa vị của cô ở nhà họ Đường thế nào? Họ có ngược đãi cô không?”

“Thôi”, Phong Bình mỉm cười ngăn họ lại, “Hai người đừng có tham lam quá, những thứ mà hai người vừa nghe thấy đã đủ để cho hai người viết một bài báo chấn động dư luận rồi. Vì vậy hôm nay chỉ đến đây thôi”.

“Cô Phong...”

“Tạm biệt”.

Phong Bình không quay đầu lại mà vẫy tay tạm biệt họ. Bộ quần áo thể thao màu xanh da trời nhạt dưới ánh nắng mùa xuân ấm áp xa dần. Tâm trạng của cô giống như thời tiết vậy, tốt đến nỗi có phần hơi thái quá.

Cô đã chịu đựng quá đủ người quản gia thích giờ trò sau lưng người khác, ngay cả cuộc sống tình dục của chủ nhân cũng muốn xen vào.

Phong Bình chưa đi được bao lâu thì Đường Ca Nam gọi điện về.

Người nhắc điện thoại chính là Lục quản gia.

Bà ta vô cùng bình tĩnh, thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra: “Cô Phong đọc báo xong liền đi ra ngoài”.

Đường Ca Nam nổi trận lôi đình, giọng nói hết sức nghiêm nghị: “Chẳng phải tôi đã nói với bác là cất nó đi, tạm thời không được để cô ấy nhìn thấy rồi sao? Bác đã làm thế nào vậy hả?”

“Xin lỗi cậu hai”. Thái độ nhận tội của Lục quản gia hết sức thành khẩn, hết sức lo sợ: “Tôi vẫn chưa kịp cất đi thì cô ấy đã...”

“Thôi”, Đường Ca Nam không có thời gian nghe bà ta giải thích, anh nghiêm giọng nói: “Bác xem xem cô ấy có mang đi động đi không?”

“Lúc đi cô Phong không mang theo gì cả”.

“Nếu cô ấy về thì lập tức gọi điện cho tôi”.

Nói xong Đường Ca Nam dập máy, nhún ga, phóng vọt đi.

Gió lùa vào qua cửa xe, vuốt ve khuôn mặt anh, đôi mắt bị che khuất dưới cặp kính râm nhấp nháy ánh sáng kỳ lạ. Vận tốc lái quá nhanh, đến chỗ rẽ suýt thì xảy ra chuyện, lúc ấy anh mới bình tĩnh lại, cuộc nói chuyện giữa anh và bố tái hiện lại trong tâm trí.

Địa điểm nói chuyện là thư phòng.

Đường Trạm ngồi trước cửa sổ, căn phòng tỏa ra mùi hương trà nhẹ nhàng. Tay ông cầm một cốc trà màu xanh ngọc, bốc hơi nghi ngút, dính vào lông mày, lông mày, ướt ướt giống như giọt sương ban mai. Đôi mắt sâu ấy cũng trở nên rất khó đoán.

“Không sai, con đã nhờ ta, nhưng điều đó không có nghĩa là nhất định ta sẽ làm được hoặc nhất định có thể làm được. Con đã trưởng thành rồi, xảy ra chuyện thì nên nghĩ cách giải quyết, chứ không nên chất vấn người khác, càng không nên hy vọng trút hết lên người người khác. Cho dù người đó đã hứa sẽ giúp con, cho dù người đó là bố con”.

“Thế lực nhà họ Phong như thế nào, chuyện nhỏ nhặt này cơ bản không cần con lo lắng. Lúc này, con nên hỏi lại bản thân mình, con thực sự yêu cô ấy hay là chỉ vì muốn chọc tức ta?”

“Một người càng ở vị trí cao thì trách nhiệm càng nặng nề. Nam, con có thể phò trợ, xa xỉ, có thể dính scandal với những cô gái trong làng thời trang, điện ảnh, có thể chơi trò chơi tình ái, nhưng quyết không thể là Phong Bình... Cô ấy không giống với bất kỳ người con gái nào trước đây con đã từng qua lại. Con cần phải nghĩ kỹ xem rốt cuộc mình muốn gì.”

Giọng nói của Đường Trạm trầm và hờn hậu, rất có trọng lượng. Mấy lần Đường Ca Nam định nói xen vào nhưng đều bị ông xua tay ngăn lại... Cách thức nói chuyện theo kiểu Đường Trạm vô cùng điển hình.

Đường Ca Nam cảm thấy nực cười vì bản thân mình, nực cười vì lòng cảm động mới được nhen nhóm ngày hôm qua, lúc ngồi trên máy bay. Anh mãi mãi không trưởng thành được, tư tưởng non nớt, ấu trĩ, làm việc không thỏa đáng, liều lĩnh, chỉ có Đường Trạm mới là người luôn luôn đúng, không bao giờ sai sót. Ngay cả tên của ông ta cũng mang ý nghĩa ấy.

Dĩ nhiên, thế lực nhà họ Phong rất đáng kinh ngạc. Anh cũng tin chắc chắn Phong Bình có cách giải quyết, nhưng anh là chồng sắp cưới của cô, đã hứa sẽ giúp cô nghĩ cách thì nên làm tròn trách nhiệm. Tình hình bây giờ khiến anh nghĩ mình giống như một tên ngốc, chẳng là gì cả. Còn bố đã thất hứa không nói làm gì, lại còn nghiêm nghị lên lớp cho anh một bài, vậy mà anh lại đi nhờ ông ta? Đúng là ngu hết chỗ nói.

Đường Ca Nam đạp ga thật mạnh, chiếc xe lao như bay.

Suốt cả ngày anh không ăn gì nhưng cũng không thấy đói, đầu óc rối bời. Ngoài việc bị bố đã kích, anh cũng hết sức tò mò về người bạn trai cũ của Phong Bình, chỉ có điều bài báo viết rất mơ hồ.

Người viết bài không biết đã moi được thông tin từ đâu, tập trung tô điểm cho cuộc sống khốn khổ trước đây của Phong Bình, ngay cả những quán ăn mà cô thường xuyên đến cũng biết, hơn nữa đã mô tả tòa nhà mà cô ở giống như địa ngục trần gian. Còn về tình yêu giữa cô và bạn trai cũ thì úp úp mở mở, khơi gợi ra nhưng không viết hết, thậm chí còn đăng một bức ảnh lơ mờ, độc giả đang hí hửng đọc tiếp thì làm luôn cho câu nếu muốn biết hồi sau thế nào thì xin hãy xem kỳ sau.

Có thể tưởng tượng được rằng lượng tiêu thụ của kỳ sau sẽ tăng đột biến như thế nào.

Tuy Đường Ca Nam cũng rất muốn biết chuyện sẽ thế nào, nhưng anh vẫn quyết định giải quyết chuyện này trước kỳ sau. Anh giảm tốc độ, suy nghĩ một lúc, gọi điện thoại cho trợ lý Dương Phạm: “Cậu lập tức tìm thông tin về *Tạp chí giải trí số 1*, càng chi tiết càng tốt, nhanh chóng thông tin cho tôi”.

Cùng lúc ấy, Phương Quân Hạo cũng đang điều tra tư liệu về tạp chí ấy, nhưng đã bị Phong Bình ngăn lại. Cô ngồi trên bàn của Phương Quân Hạo, ăn cơm rang Dương Châu, uống rượu nho mà Phương Bá Thao đã cất giữ nhiều năm, vừa ăn vừa nói: “Không cần điều tra, chắc chắn là Chu Tân Trúc giờ trò, không có người thứ hai đâu”.

Phương Quân Hạo ngẩng đầu nhìn cô, chau mày nói: “Trông cô ta không giống như thế”.

“Sự kiên nhẫn của tôi có hạn”. Phong Bình nâng ly rượu, nhấp một ngụm rồi nói, “Có cách nào để họ có thể an phận một chút không?”

“Rất đơn giản”. Phương Quân Hạo không hề suy nghĩ mà nói luôn kiến nghị của mình: “Chỉ cần lấy thân phận thật của cô ra thì đã đủ để cô ta chán động đến nỗi rơi cả con người ra ngoài”.

“Ngoài cách ấy ra”.

“Còn có sự thuyết phục nào tốt hơn sự thực? Chỉ cần cô trở lại là mình thì tất cả những lời nhảm nhí sẽ biến mất”.

“Vì chuyện này mà phải tiết lộ thân phận thì không đáng”.

“Từ khi cô đính hôn với Đường Ca Nam thì chuyện tiết lộ thân phận chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi”.

...

“Nói thật, mình không thể hiểu được”. Phương Quân Hạo ngả người ra sau ghế, hai tay đan vào nhau đặt sau đầu, thở dài và nói: “Đường Ca Nam là con người phóng túng, scandal nhiều vô kể, cho dù anh ta có vài phần hấp dẫn, nhưng vẫn còn rất nhiều người đàn ông ưu tú hơn anh ta, hà cớ gì cậu phải dính lấy anh ta”.

Phong Bình hơi ngạc nhiên, im lặng một lúc rồi mới mỉm cười và nói: “Mình nhớ cậu từng hỏi mình, mấy năm nay lang thang bên ngoài rốt cuộc mình đã được gì. Ha ha, ngoài sự tăng lên về tuổi tác, dường như mình không thu được gì, chỉ có điều dần dần hiểu được một đạo lý, đó là: Trên thế giới có rất nhiều thứ, bạn không thể lấy được phần tốt nhất của mỗi thứ. Nếu đạt được ở một nơi nào đó thì chắc chắn sẽ mất đi ở một nơi khác. Trước đây mình không hiểu đạo lý này, mỗi thứ đều muốn có được phần tốt nhất. Nhưng cuộc sống không bao giờ như chúng ta mong muốn. Mình chỉ biết học cách chấp nhận sự thực”.

Lần này đến lượt Phương Quân Hạo ngạc nhiên. Vốn dĩ anh chỉ buột miệng hỏi, không ngờ cô lại nói những lời này. Không phải choáng vì đạo lý cô nói mà bỗng nhiên thấy rằng cô không còn là cô gái trước đây nữa.

Phong Bình thấy anh ta ngây ra, vội cười và nói: “Không hiểu à? Thôi được, nói cách khác, nếu cậu tưởng rằng cậu có tiền hoặc có địa vị tôn quý thì có tư cách có được tình yêu, người nào cũng yêu cậu còn cậu thì hoàn toàn không cần nỗ lực và cho đi. Vậy thì cậu đã sai”.

“Nhưng tình yêu là thứ rất khó nắm bắt, đôi khi cậu nỗ lực nhưng cũng chưa chắc đạt được...” Phương Quân Hạo hết sức cẩn trọng, dường như sợ làm cô kích động.

“Đúng vậy”. Phong Bình cười, “Nhưng nếu đã nỗ lực thì sẽ không cảm thấy hối tiếc. Dĩ nhiên mình biết rằng trên thế giới này có rất nhiều người ưu tú hơn Đường Ca Nam, nhưng người ưu tú nhất chưa chắc mình đã thích, anh ta cũng chưa chắc đã thích mình. Tình cảm không có sự tuyệt đối, mọi chuyện cũng không hoàn mỹ. Hoàn mỹ là do con người nỗ lực”.

“Wa, mình biết rồi”. Phương Quân Hạo gật đầu lia lịa, “Nói đi nói lại thì cũng chỉ là nói thay cho Đường Ca Nam. Ha ha, mình hy vọng anh ta cũng có thể độ lượng như cậu. Theo mình được biết, không có người đàn ông nào thích người phụ nữ của mình mạnh mẽ hơn mình. Đến lúc ấy cậu đừng có khóc lóc đến tìm mình đấy”.

“Chuyện lúc ấy thì đến lúc ấy hãy nói”. Phong Bình mỉm cười, “Chúng ta giải quyết chuyện trước mắt đã”.

“Chuyện ấy thì có gì khó?” Phương Quân Hạo không nghĩ ngợi nhiều mà nói, “Cậu có tiền, có thể khiến cả thế giới hận cậu. Cậu muốn làm gì cũng được”.

Phong Bình nghe câu nói ấy của anh ta, rõ ràng là không coi trọng những lời nói của cô, cô gườm gườm nhìn anh ta.

Phương Quân Hạo nhăn nhó kêu la: “Vi sao chuyện nhỏ nhặt như thế này cũng để mình phải làm? Vì sao không bảo chú lùn?”

“Chú lùn mới thực sự là nhân tài cao cấp, chuyện nhỏ nhặt này cậu làm là thích hợp nhất”.

“Thứ Sáu mình phải bay đi Paris”.

“Trước khi đi hãy xử lý thật tốt”.

“Mình sẽ lập tức thông báo cho bên New York, thu mua cổ phiếu nước ngoài của Chu Thị, mình nghĩ chắc chắn họ sẽ cảm thấy rất sốc”.

Phong Bình bó tay với anh ta, đành phải đề ra yêu cầu rõ ràng: “Yêu cầu người phụ trách phải xin lỗi, thừa nhận đây là tin giả. Những phóng viên, biên tập có liên quan đến bài báo này đều bị khai trừ”.

“Vi thần linh chỉ”.

“Ừm...” Phong Bình nhủ mày nghĩ một lúc rồi bỏ sung, “Tốt nhất tập đoàn này có thể ngừng xuất bản phát hành tạp chí đáng ghét này, coi đó là thành ý xin lỗi của họ”.

“Tất cả sẽ đúng như mong muốn của người, thưa nữ hoàng đáng kính”.

“Còn một chuyện nữa...”

“Đại tiểu thư của tôi ơi, cô làm gì mà gây ra nhiều phiền phức thế?” Phương Quân Hạo rít lên, muốn khóc.

“Là người khác gây phiền phức cho tôi, đại ca ạ”. Phong Bình còn muốn khóc hơn anh ta.

“Wa! Vị dũng sĩ này là ai vậy?”

“Chính là quản gia mà lần trước cậu gặp ấy, bà ta đúng là quá... quá đáng ghét”. Giọng nói của Phong Bình hết sức biểu cảm, “Mình không thể chịu đựng được bà ta nữa”.

“Không phải chứ? Cậu cãi nhau với quản gia?” Phương Quân Hạo hơi ngạc nhiên.

“Mình cũng không muốn như thế nhưng quả thực bà ta rất đáng ghét”.

“Cậu nói chuyện với Đường Ca Nam chưa?”

“Chưa”.

“Vì sao?”

“Mình đánh giá quá cao bản thân, tưởng rằng tính cách của mình đã rất tốt rồi”.

Phương Quân Hạo cười ha hả, “Xem ra thì cuộc sống hôn nhân của cậu gặp phiền phức”.

Phong Bình nhủ mày, “Cậu vui lắm à?”

Phương Quân Hạo vội mím miệng lại, “Không dám, không dám”.

“Đường Ca Nam có ý kiến gì về scandal của cậu không?”

“Phương Quân Hạo, sao cậu giống với lũ phóng viên lá cải thế?”

“Bởi vì đây là điều mà mọi người đều muốn biết... Cậu đừng nói với tôi rằng cậu không biết bên ngoài có bao nhiêu người đang chờ xem khi nào hai người chia tay...”

“Xem ra cười trên nỗi đau của người khác cũng là một trong những thói hư tật xấu của con người”.

“Rốt cuộc thì thế nào?”

“Anh ta ra ngoài rồi, chúng tôi vẫn chưa chạm mặt nhau”.

“Wa, Wa!” Phương Quân Hạo tỏ ra rất bất ngờ, wa wa hai tiếng, “Thời gian thử thách đã tới”.

“Thật sao?” Phong Bình không đồng ý, cô đứng dậy và nói: “Mình phải đi vận động một chút”.

Phương Quân Hạo nghe vậy, lập tức cúi xuống nhìn màn hình vi tính, “Xin mời”.

Phong Bình đi tới cửa, mở cửa rồi lại quay người lại, “À, đúng rồi, thứ Sáu này đi Paris để cho mình một chỗ nhé”.

“Hà?”

“Ồ lại trong thành phố quá lâu sẽ cảm thấy nhàm chán, mình muốn nhân cơ hội hít thở không khí trong lành”.

“Ok”.

Phượng Quân Hạo chăm chú nhìn vào máy tính, đến tận khi cô đóng cửa rời đi một lúc anh mới ngẩng đầu lên, chau mày bĩu môi ngay người một lúc, nghi ngờ không biết có phải cô lo sợ không.

Chỉ có điều, tin tức từ đầu bên kia đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của anh. Tư liệu mà đối phương cung cấp cho thấy, chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn xuất bản này có quan hệ rất thân thiết với nhà họ Chu. Xem ra Phong Bình không vu oan cho Chu Tân Trúc. Chủ trách tay phóng viên kia dám viết về cô một cách láo xược như vậy, thật đúng là... người không biết thì không sợ.

Phượng Quân Hạo lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, mười đầu ngón tay nhanh chóng lướt trên bàn phím, truyền đi yêu cầu của Phong Bình, đồng thời đưa ra thời hạn, bắt buộc phải giải quyết xong.

Chương 18: Tình Yêu Thì Gần, Còn Em Thì Xa

Đường Ca Nam vô cùng ngạc nhiên, giống với tay phóng viên tưởng thính giác của mình có vấn đề, anh nghĩ mình vẫn chưa tỉnh rượu nên thị giác có vấn đề.

Sau khi đọc bài báo kỹ càng, anh xé tung hai tấm đệm trên ghế mà không thấy điện thoại đâu, cuối cùng đành phải dùng chiếc điện thoại bàn đặt cạnh sofa để gọi.

Vừa có người nhắc máy, anh liền lạnh lùng nói: “Tôi không dám tin bà đã nói như vậy?”

“Cậu hai, xin cậu nghe tôi giải thích...” Lục quản gia cũng đã đọc bài báo, giọng nói đầy vẻ hoảng sợ, thông qua giọng nói có thể tượng tượng được sắc mặt của bà ta nhợt nhạt như thế nào.

“Đi mà giải thích với phóng viên ấy”.

Đường Ca Nam ngắt lời bà ta, anh không kìm được gào lên: “Sao bà có thể nói như thế? Ai cho bà cái quyền ấy? Bà tưởng rằng bà là ai? Sao bà có thể nói với cô ấy như vậy được? Tôi biết bà không thích cô ấy, nhưng tôi không ngờ bà lại vô lễ... vô lễ đến như vậy”.

“Cậu hai...”

“Im mồm, tôi nói cho bà biết, tôi và cô ấy đính hôn không phải là chuyện trẻ con như bà nghĩ, không phải là yêu chơi bời, gặp

người nào tốt hơn thì thay. Tôi đính hôn với cô ấy là vì tôi yêu cô ấy. Cô ấy chính là bà chủ của nhà họ Đường, nghe rõ chưa?”

“Vâng, tôi hiểu rồi”.

“Tốt nhất là bà nên nhận được sự tha thứ của cô ấy”.

“Vâng, cậu hai”.

Đường Ca Nam không muốn nói nhiều, vứt điện thoại đi, vẫn còn cảm thấy vô cùng tức giận.

Một giọng nói khàn khàn phía sau vang lên: “Những lời mà cậu vừa nói có đúng không?”

Đường Ca Nam quay đầu lại, Dịch Nhĩ Dương mặc bộ quần áo ngủ màu trắng, đầu tóc bù rù, tay ôm chiếc gối ôm cũ kỹ đứng ở cửa. Anh ta đi lại gần và hỏi: “Cậu vừa nói cậu yêu cô ấy, tối hôm qua cậu có nói thế đâu...”

“Hôm qua tôi uống say, không nhớ gì cả”.

“Thế thì cậu vẫn nhớ còn nợ mình hai triệu đô chứ?”

“Xem cái này đi”. Đường Ca Nam vứt tờ báo cho anh ta, không có tâm trạng nào để đùa với anh ta, “Đúng là tức chết đi được...” Dịch

Nhĩ Dương tò mò nhặt tờ báo lên, vội vàng lướt qua một lượt, không khỏi chau mày, nhẹ nhàng an ủi anh: “Hay là phóng viên viết lung tung? Cậu hãy hỏi Phong Bình cho rõ ràng đã, chưa gì đã máng người”.

“Phong Bình không quay về”. Đường Ca Nam cúi đầu day huyệt thái dương, uống say khiến anh đau đầu, “Cô ấy không mang điện thoại, tôi không thể liên lạc với cô ấy. Chắc chắn bây giờ cô ấy rất thất vọng về tôi”.

“Thất vọng?”

“Tôi đã nhận lời cô ấy, không để chuyện này lộ ra ngoài...”

“Chuyện gì?” Dịch Nhĩ Dương chưa kịp ngộ ra, chớp mắt hai cái, bỗng nhiên hiểu ý, “À, cậu nói về thông tin của tờ báo lá cải ấy chứ gì...”

“Tôi đi đây”. Đường Ca Nam không để ý đến anh ta, quay người tìm áo khoác.

“Đợi một chút, đợi đợi...” Dịch Nhĩ Dương vội ngăn anh lại, “Chuyện ấy là thật à?”

Đường Ca Nam không để ý đến anh ta, mặc quần áo, chuẩn bị vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi ra về.

Dịch Nhĩ Dương như cái đuôi không chịu rời ra, bày tỏ sự ngạc nhiên đến mức không thể tin được, “Trời ơi, cô ấy đúng là Phong Bình, gia sản kếch xù không kể xiết, hơn nữa tướng mạo xuất chúng, gọi cảm hấp dẫn, có thằng ngu nào lại bỏ rơi cô ấy?”

Nghe câu nói ấy, những người không hiểu sự tình không biết chừng sẽ tưởng rằng anh ta đang mỉa mai Đường Ca Nam.

“Điện thoại của tôi đâu?” Đường Ca Nam lau nước trên mặt rồi hỏi.

“Điện thoại?” Dịch Nhĩ Dương ngậy người một lúc rồi nói, “À, mình nhớ rồi, tối qua cậu uống say, mình làm nhân viên trực điện thoại của cậu”.

“Những ai tìm tôi?” Đường Ca Nam lập tức hỏi.

“Chắc chắn không có Phong Bình”. Dịch Nhĩ Dương vội dập tắt ảo tưởng của anh, “Đường Thi tìm cậu, cô ấy nói với mình về chuyện hai người ở New York, cô ấy thấy rất có lỗi”.

“Ở phòng của cậu à?” Đường Ca Nam không muốn nói nhiều, đẩy anh ta ra rồi đi vào phòng.

“Lúc ấy cô ấy uống say, sau khi chuyện xảy ra cảm thấy rất buồn, tự trách mình”.

“Chuyện đó không liên quan đến cô ấy”.

“Đúng là chuyện đó không liên quan đến cô ấy, nhưng vì sai sót của cậu khiến cô ấy cảm thấy có lỗi”.

“Cái gì?” Đường Ca Nam trợn mắt nói.

“Cậu xem, vốn dĩ cô ấy chỉ muốn sau khi hoàn thành công việc, đến quán rượu thư giãn một chút, uống nhiều một chút cũng chẳng sao cả. Kết quả là cậu chơi trò mất tích, khiến mọi người đều hoảng hốt. Như vậy là tất cả mọi người đều biết chuyện cô ấy uống say ở New York. Cậu nghĩ xem các đồng nghiệp sẽ nghĩ về cô ấy như thế nào? Ở Bắc Thần cô ấy là người mới, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cô ấy”. Dịch Nhĩ Dương suy nghĩ rất thấu đáo cho bạn cùng trường, “Cậu giúp cô ấy một chút”.

Đường Ca Nam nghe mà thấy ngạc nhiên.

Sau khi quay về, anh vẫn chưa đến công ty, chuyện của Phong Bình còn chưa giải quyết xong, làm gì còn tâm trạng nghĩ đến Đường Thi? Lúc ấy Dịch Nhĩ Dương nhắc nhở, anh mới nhớ ra, chau mày nói: “Cô ấy cũng nghĩ nhiều quá. Tôi không hề nghĩ đến những chuyện ấy”.

“Cô ấy vốn là người nhạy cảm, cậu nên...”

“Được rồi, được rồi, khi nào về tôi sẽ xử lý”.

Dịch Nhĩ Dương ừ một tiếng, lại muốn quay lại chủ đề lúc nãy, “Phong Bình...”

Đường Ca Nam nhét thẳng chiếc điện thoại vào mồm anh ta, gượng cười và nói: “Xin lỗi, tôi không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào”.

Dịch Nhĩ Dương hất tay anh ra và mắng mỏ: “Cậu là đồ vô lương tâm, lúc đau lòng thì đến tìm tôi uống rượu, uống say rồi thì ngủ ở nhà tôi. Tôi cung cấp sofa, rượu, lại còn một đôi tai biết lắng nghe và cái miệng ngậm chặt cho cậu, nhưng cậu không hề biết báo đáp...”

Cậu cuối cùng là gào lên với cánh cửa.

Đường Ca Nam đã phóng xe đi.

Bởi vì toàn thân nồng nặc mùi rượu nên anh về nhà thay quần áo. Những người nhà thấy anh đều cảm thấy sợ sệt. Lần đầu tiên trong đời Lục quản gia bị cậu hai yêu quý của mình mắng mỏ nghiêm khắc như vậy, bà ta cảm thấy rất ám ức, thấy mắt mặt, đặc biệt là lúc ấy bác Lăng lại đứng ở bên. Một Lục quản gia phục vụ biết bao nhiêu năm bị mắng, thật là mắt mặt, có rất nhiều lý do để trốn vào một chỗ suy ngẫm.

Sau khi tắm giặt, thay quần áo xong, Đường Ca Nam mở cửa phòng Phong Bình.

Tất cả vẫn như ngày hôm qua, ga trải giường có chút nhăn nhúm, chiếc váy ngủ màu hồng phấn của cô vẫn ở trên mép giường, dường như cô ấy đang ở trong phòng thay đồ hoặc phòng vệ sinh, gọi một tiếng là sẽ đi ra vậy.

Anh nhớ lại khoảnh khắc hạnh phúc đêm qua, giống như một giấc mơ.

Một việc khao khát đã lâu, bỗng nhiên trở thành hiện thực, vẫn chưa kịp tận hưởng dư vị ngọt ngào thì lại gặp hết trở ngại này đến trở ngại khác, cuối cùng có thời gian trải nghiệm lại, cảm giác ấy không giống như thật, dường như một giấc mộng giữa mùa xuân.

Chiếc điện thoại nạm đá màu hồng nằm trong chặn, đèn tín hiệu nhấp nháy.

Anh lại gần nhắc điện thoại lên, có mấy cuộc gọi nhớ. Ngoài cuộc gọi của anh, còn có một số điện thoại lạ. Vì không cưỡng lại được trí tò mò nên anh đã xem danh bạ điện thoại, bên trong chỉ lưu một số điện thoại, đó là số điện thoại của anh. Trong hộp thư có năm tin nhắn, cũng là tin nhắn của anh.

Dù biết cô ấy không thường xuyên dùng điện thoại, nhưng Đường Ca Nam vẫn thấy hơi ngạc nhiên, đồng thời cũng có cảm giác hạnh phúc. Nhưng như vậy, anh lại càng thấy trách bản thân nhiều hơn, bởi anh không giữ đúng lời hứa. Bình thường anh cũng không phải là người có trách nhiệm như thế, vì đối tượng là Phong Bình nên trách nhiệm cũng trở nên nặng nề hơn, mãnh liệt hơn. Cùng với đó, nổi oán giận vì sự nuốt lời của bố càng lớn hơn.

Anh phóng xe đến văn phòng, suốt đường đi cứ băn khoăn về số điện thoại lạ đó.

Thời gian gọi đến là năm giờ mười bảy phút, số khá đẹp, rất dễ nhớ, không thể là cuộc gọi điện làm phiền, là số của ai được nhỉ? Anh muốn gọi lại hỏi nhưng lại thấy làm như vậy là quá thất lễ. Nếu đối phương là những người bạn đại loại như Phong Bình Thìn, thì sẽ rất khó xử...

Tâm trạng anh không thoải mái, vừa vào văn phòng đã dọn dò thư ký: “Bảo Dương Phàm vào phòng tôi”.

“Sáng nay anh ta không đến”.

“Cái gì?”

Suốt từ sáng, không có chuyện gì là như ý cả, Đường Ca Nam nổi giận, nghiêm nghị nói: “Sắp mười hai giờ rồi, cậu ta còn chưa đến? Cậu ta đang làm cái quái gì vậy?”

...

“Gọi điện cho cậu ta, bảo cậu ta lập tức đến phòng tôi”.

“Vâng”. Thư ký vội nhắc điện thoại lên.

“Gọi A Cửu vào đây trước”, Đường Ca Nam hạ thấp giọng nói.

“Vâng”.

Một lúc sau, A Cửu gõ cửa vào phòng làm việc.

Đường Ca Nam vừa nhìn thấy anh ta liền hỏi: “Thế nào rồi?”

A Cửu đáp: “Cô Phong ở khách sạn Thờì Quang, suốt đêm không rời đi”.

Đúng như dự liệu.

Anh không nói gì, khuôn mặt nghiêm nghị tươi tỉnh hơn rất nhiều.

Trong không gian tĩnh lặng, anh lật xem tập hồ sơ trên bàn, bỗng nhiên đổi chủ đề: “Cậu đã đọc báo hôm nay chưa?”

“Cái đó, vẫn chưa ạ...” A Cửu chần chừ một lúc, lập tức chọn cách nói dối. Tuy anh sớm biết Lục quản gia vô lễ với Phong Bình, nhưng vẫn kiên quyết nguyên tắc không can thiệp vào chuyện gia đình của sếp.

Đường Ca Nam há hức một tiếng, mở miệng định nói gì đó thì điện thoại bỗng đổ chuông.

Anh nhìn màn hình, lập tức nhắc điện thoại quát tháo: “Rất cuộc cậu bận cái gì vậy? Chuyện hôm qua tôi giao cho cậu, cậu làm thế nào rồi?”

Nghe giọng nói của Đường Ca Nam, A Cửu thầm đồng cảm với Dương Phàm.

Nhưng không biết Dương Phàm đã nói gì mà nét mặt của sếp ôn hòa hơn rất nhiều, gật đầu ừ ừ hai tiếng rồi xoa tay, tỏ ý bảo anh ra ngoài trước.

Anh vui mừng vì đã thoát khỏi hiện trường.

Tuy bình thường Đường Ca Nam là người phóng túng, thích gây chuyện, để lại phiền phức cho người nhà, để lại ấn tượng phong lưu, sa đọa trong giới truyền thông nhưng đối với nhân viên thì lại ôn hoà quá mức, rất ít khi thấy anh nổi trận lôi đình, vì thế mà chỉ hơi nổi

giận cũng khiến nhân viên nơm nớp lo sợ.

Sau khi ra khỏi phòng, A Cửu không dám đứng gần trong phạm vi ba mét vuông, anh nhanh chóng trốn xuống nhà ăn của nhân viên ở tầng 7. Thư ký Anna vội đi theo sau, nghe ngóng nguyên nhân sếp nổi giận.

“Cô không đọc báo à?” Anh hỏi

“Không”.

“Không xem ti vi?”

“Không”.

“Không phải là không lên mạng nữa đấy chứ?”

Thấy anh ta vòng vo như vậy, Anna càng sốt ruột hơn, cô nũng nịu: “Thư ký cho tổng giám đốc rất nhàn rỗi sao? Tôi bận đến nỗi không có chút thời gian giải trí nào. Anh đừng vòng vo như thế nữa, rốt cuộc là chuyện gì, anh nói thẳng ra đi”.

A Cửu không biết làm thế nào, đành phải nói qua về tin tức của hai ngày hôm nay.

Anna kích động, đôi mắt xanh trợn tròn, cô hỏi: “Thật sao? Tất cả bọn họ đều không thích cô ấy? Cô ấy bị ngược đãi?”

“Suyt!” A Cửu đưa tay lên miệng, liếc nhìn xung quanh và nói: “Đây là nơi công cộng, nói chuyện nên chú ý một chút”.

Anna hạ thấp giọng nói: “Bạn trai cũ của cô ấy là ai? Làm nghề gì?”

“Không biết”. A Cửu bắt đầu thấy hối hận vì phút nhất thời nhiều lời của mình.

“Anh nói xem sếp có chia tay với cô ta không?” Anna tỏ ra rất hưng phấn, “Thực ra chuyện họ đính hôn ngay từ lúc bắt đầu đã rất lạ rồi, anh xem những bạn gái trước đây của sếp, không có ai giống cô ta, Phong Bình, ngay cái tên cũng thấy nhà quê”.

“Tôi không nghĩ như vậy”. A Cửu không kìm được ngắt lời cô ta, “Tôi thấy tên của cô ấy rất nho nhã, ẩn chứa nhiều ý nghĩa”.

“Hà?” Anna ngạc nhiên, “Hình như anh có cảm tình với cô ta?”

“Cô ấy là người rất lịch sự, rất biết cách cư xử”.

“Thật sao?” Anna cảm thấy hơi bất ngờ.

“Ăn cơm đi, canh sắp nguội rồi”.

Nói xong anh bắt đầu cúi mặt xuống ăn cơm. Thời gian ăn trưa qua được một lúc, nhà ăn bắt đầu có thêm rất nhiều nhân viên, họ đi thành từng tốp, thì thầm to nhỏ. Trong nhà ăn có hai chiếc ti vi, bình thường chiếc phía sau không bật, không biết hôm nay ai đã bật nó, tiếng ồn lập tức tăng lên gấp đôi.

Vì nhất thời lỡ lời mà A Cửu trở thành người loan tin, anh cảm thấy vô cùng ân hận.

Anh ăn vài miếng cơm, uống nửa bát canh, chuẩn bị đứng dậy rời đi, nhưng bỗng nhiên anh phát hiện, Anna đang héch càm, hai mắt dán chặt vào chiếc ti vi.

Ti vi đang phát tin tức. Người dẫn chương trình lưu loát nói: “Hôm nay công ty Giải trí Hoa ngữ mở cuộc họp báo, *Tạp chí thời trang số 1* lên tiếng xin lỗi về bài báo hôm qua, họ nói bài báo đó hoàn toàn là bịa đặt, không phải là sự thật, họ trịnh trọng xin lỗi vì bài báo đã gây ảnh hưởng xấu đến danh dự của cô Phong Bình, đồng thời tuyên bố ngừng xuất bản tạp chí này bắt đầu từ hôm nay, sa thải những phóng viên và biên tập có liên quan, chủ biên cũng đã nộp đơn từ chức”.

Thông tin ấy vừa xuất hiện, nhà ăn bỗng nhiên chìm trong yên tĩnh, dường như tất cả mọi người đều dán mắt vào chiếc ti vi.

Màn hình ti vi lần lượt xuất hiện những bức ảnh đính hôn của Phong Bình và Đường CaNam, bìa *Tạp chí thời trang số 1* và tiêu đề, nội dung bài báo.

Người dẫn chương trình kết hợp với màn hình, giới thiệu sơ qua về Phong Bình: “Nghe nói cô ấy vốn là trợ lý cho một văn phòng thời trang nào đó, vì đính hôn với Đường Ca Nam nên được dư luận chú ý, được mệnh danh là Cinderella thần kỳ nhất. Hôm qua *Tạp chí thời trang số 1* đã đăng tin về cuộc sống và chuyện tình cảm trước đây của cô ấy. Không ngờ hôm nay tập đoàn xuất bản lớn này lập tức phủ nhận và tuyên bố ngừng phát hành cuốn tạp chí được xem là khá ăn khách này. Mọi người đều dự đoán có thể là do nhà họ Đường đã gây sức ép từ phía sau. Tuy nhiên, điều đáng chú ý là tờ *Đông Hoa* hôm nay bỗng nhiên tung tin cuộc sống của cô ấy không sung sướng gì, ngay cả quần gia cũng hết sức vô lễ với cô ấy. Thông tin này khiến toàn bộ câu chuyện trở thành trò đùa trớ trêu, ngày càng ly kỳ, hấp dẫn hơn”.

Người dẫn chương trình nói đến đó, nhà ăn bỗng ồn ào, náo nhiệt hẳn lên.

Anna dán mắt vào ti vi nhưng tay thì bám lấy cánh tay anh A Cửu và nói: “Tôi chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc đầu mới là sự thật?”

A Cữu hát tay cô ra, đứng dậy rời khỏi nhà ăn về phòng làm việc.

Vừa ra khỏi thang máy thì thấy Dương Phạm vội vã bước vào, anh vội gọi một tiếng: “Hi...”

Dương Phạm giờ tay ra hiệu lát nữa nói chuyện, sau đó gõ cửa phòng giám đốc, chuẩn bị vào báo cáo tình hình.

Tuy nhiên, bài báo cáo của anh đã không còn ý nghĩa.

Đường Ca Nam đã hiểu tình hình qua ti vi, hơn nữa đã rơi vào trạng thái tinh thần không thể dùng lời diễn tả được.

Dương Phạm nhanh chóng nhận ra điểm khác biệt trên nét mặt của sếp, sau khi báo cáo sơ qua, anh đặt tài liệu lên bàn rồi ra ngoài, để lại một mình Đường Ca Nam đang buồn rầu trong phòng.

Lần này Phong Bình đã tỏ rõ thực lực của mình. Trong nháy mắt đã giải quyết xong mọi chuyện. Những việc mà anh làm là hoàn toàn thừa. Đường Trạ nói không sai, cô hoàn toàn khác với những bạn gái trước đây của anh. Cô không cần anh. Trong thế giới của anh, anh là người rất có tâm cơ, có thể giúp đỡ người khác, là một người quan trọng. Nhưng trong thế giới của Phong Bình, anh không hề quan trọng, không giúp được gì cả.

Anh cảm thấy rất rất... biết nói thế nào nhỉ, dù sao thì anh cũng là một người đàn ông, ít nhiều cũng cảm thấy hụt hẫng.

***

Cùng là đàn ông, An Duyệt Sinh cũng có đôi chút hụt hẫng.

Tâm trạng của anh rất rối bời, khó diễn tả hơn cả Đường Ca Nam. Vì lúc nào anh cũng rất biết nghĩ cho người khác. Ví dụ, bài báo hôm qua vừa mới đăng, anh đã rất lo lắng cho Phong Bình, lo rằng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của cô và Đường Ca Nam. Dĩ nhiên mặt khác anh cũng cảm thấy bất an vì bản thân mình.

Tuy hiện nay vẫn chưa có sự việc nào chứng minh Đường Ca Nam là người lòng dạ hẹp hòi, kiên quyết trả thù bằng được. Nhưng liên quan đến vấn đề tình cảm, thiên thần cũng có thể biến thành ác quỷ, huống hồ con người? Chẳng may anh ta biết được mình chính là bạn trai của Phong Bình thì sẽ...

Cũng không biết phóng viên moi tin từ đâu, lại còn nói tiếp tục đăng bài, thật là đáng kinh ngạc. Không biết phóng viên sẽ viết ra thứ gì, thật khiến người ta lo lắng. Nhưng trong lo lắng cũng có chút gì đó mong chờ, một thứ gì đó của lòng sĩ diện khó diễn tả thành lời.

Anh trằn trọc suốt một đêm, khó khăn lắm mới ngủ được, kết quả là vừa tỉnh dậy thì sự việc đã hoàn toàn đảo lộn, *Tạp chí thời trang số 1* ngừng phát hành, biên tập phóng viên đều bị sa thải, bài báo tiếp theo “chết trong thời kỳ thai nghén”.

Anh thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn thấy có chút gì đó hụt hẫng.

Đúng vậy, bài báo của *Tạp chí thời trang số 1* tuy dùng từ có thái quá một chút, nội dung sai sự thật một chút nhưng hoàn toàn không phải là bịa đặt.

Sau khi xem xong thông tin của công ty giải trí Hoa ngữ, suy nghĩ đầu tiên của anh là chắc chắn rằng nhà họ Đường đã gây sức ép từ phía sau. Không còn cách nào khác, tưởng tượng của anh quá mong manh, ngoài điều đó ra, anh không nghĩ ra được ở thành phố Thánh Anh này còn có ai có thể khiến làng giải trí Hoa ngữ lên tiếng xin lỗi như thế.

Nhưng một thông tin sau đó đã khiến anh mơ hồ, thực sự mơ hồ.

Cuộc sống của Phong Bình ở nhà họ Đường rất thê thảm? Không được tôn trọng? Quản gia hết sức vô lễ với cô? Thậm chí phóng viên còn cảm nhận được sự ngược đãi về mặt tinh thần của cô, đến nỗi cô không chịu đựng được, cuối cùng phải rời khỏi nhà họ Đường dọn đến khách sạn.

Đúng như giới truyền thông đã nói, chuyện này hết sức kỳ lạ, vô cùng ly kỳ, bí hiểm.

Thực sự anh rất tò mò. Nhưng hôm qua Phong Bình không nghe điện thoại của anh. Anh cũng không muốn gọi lại. Tò mò thì tò mò nhưng không đáng mạo hiểm bằng lòng tự trọng.

Cuộc sống bon chen bao nhiêu năm nay đã khiến anh trở thành người vô cùng chín chắn và cẩn thận. Về mặt tình cảm rất ít có gì đó gặp ghèn lên xuống. Nhưng từ sau khi Phong Bình xuất hiện, tâm trạng của anh không ổn định lắm.

Ban đầu, dĩ nhiên là vì chuyện cũ tái hiện trước mắt nên cảm thấy phiền muộn, nhưng về sau thì xuất phát từ bản thân mình, nghĩ cho bản thân mình. Bắc Thần là khách hàng lớn nhất của anh ta, không được sơ suất. Nhắc đến điều này, anh không thể không thân phục vận may của cô, thành phố Thánh Anh có hàng ngàn chàng trai, hàng ngàn cô gái, cô lại hết sức may mắn “đánh đuổi” những người cạnh tranh có thể lực, giành chiến thắng.

Có lẽ bạn sẽ thấy kỳ lạ hoặc khó mà tin được, nhưng anh rất khâm phục cô. Có được công tử đào hoa như Đường Ca Nam không phải là chuyện dễ dàng gì. Cô đã thành công một nửa rồi.

Trước đây, trong những ngày tháng mà họ ở bên nhau, cô là người có tính cách kỳ quái, nhạy cảm, đôi lúc lại buồn thương vô cớ, là

một cô gái dậy thì điển hình. Lẽ ra cô nên dùng trí thông minh của mình cho công việc chuyên môn, nhưng cô lại quan tâm đến những việc không cần thiết, vì thế mà khiến cả hai người đều thấy mệt mỏi.

Những ngày tháng ấy...

An Duyệt Sinh ngửa đầu uống cạn ly rượu mạnh, nhắm mắt sắp xếp lại tâm trạng của mình một chút, sau đó mở mắt. Anh nhìn thấy cảnh đêm mờ ảo, không tìm được nhớ lại bài báo ấy, sáu tháng trước Phong Bình sống trong khu nhà ở đường Anh Hoa, những nơi mua sắm hàng ngày là chợ bán buôn của đường Anh Hoa, dĩ nhiên còn có quán mỳ mà trước đây họ thường đến ăn.

Nếu tất cả những thứ ấy là thật, nếu không phải chính cô đã nói với anh là sau này không liên lạc nữa thì e rằng anh sẽ không tìm được suy nghĩ đa tình của mình. Trên thực tế anh đã tự cho mình là người đa tình rồi, nếu không anh sẽ không gọi điện thoại cho cô. Cô không nhắc máy khiến anh đau lòng như thế nào.

Nhắc đến chuyện này, anh lại thấy chán ngán.

Anh đặt ly rượu trên bệ cửa sổ, quyết định ra ngoài thư giãn, hít thở không khí trong lành.

Bây giờ vẫn chưa đến mười giờ, cuộc sống về đêm của thành phố Thánh Anh vẫn chưa bắt đầu.

Anh lái xe một vòng trên phố, không biết đi đâu, cố tình lái xe một vòng quanh khu phố Thánh Anh, dừng lại trước khu nhà xưa một lúc rất lâu. Trước đây anh không phải là người đàn ông dễ dàng thương cảm, nhưng một khi đã thương cảm thì giống như một ông lão nỗi giận, hung dữ, đáng sợ.

Sự bi thương của anh khiến bản thân anh cũng phải ngạc nhiên, dường như anh thực sự yêu cô đến khi biển cạn đá mòn, chết cũng không rời vậy. Thực ra anh sống ba mươi năm nhưng chưa bao giờ có trải nghiệm về tình yêu say đắm, yêu điên cuồng. Không chỉ như thế mà trải nghiệm của anh về tình cảm nghèo nàn đến đáng thương. Không phải là người anh yêu không yêu anh thì là người yêu anh anh không yêu, khó khăn lắm mới có một hai người tâm đầu ý hợp, nhưng lại vì nguyên nhân khách quan này kia mà cuối cùng không đến được với nhau, thậm chí vẫn chưa kịp đi sâu hơn thì đã bị "bóp nghẹt". Vì vậy, trong lòng anh luôn cảm thấy nuối tiếc, dù là những ngày tháng ở bên Phong Bình.

Mỗi lần nhớ lại hoa khôi của trường thời còn là học sinh, anh lại mơ mộng một hồi – nếu lúc đầu có thể ở bên cô ấy, thì sẽ tốt biết bao... Dường như ở bên người ấy thì hoàn toàn không cần lo đến cơm áo gạo tiền mà có thể trở thành đôi thần tiên cao quý, an nhàn.

Trong cuộc đời mỗi người đều có những người khác nhau, một số người có thể dùng để giết thời gian, một số người lại được chôn chặt trong sâu thẳm con tim để mà nhớ mong. Đã từng có thời gian, Phong Bình không may trở thành người để Phong Bình giết thời gian, lấp chỗ trống, vì thế mà anh thấy không hoàn mỹ. Bây giờ, cuối cùng cô ấy đã trở thành người để hoài niệm, nhớ mong. Những khuyết điểm trước đây của cô giống như chấm đen trên bức ảnh, có thể Photoshop đi được.

Bộ não của An Duyệt Sinh chính là công cụ Photoshop, có thể chấp cánh cho những ký ức có góc cạnh rõ ràng. Chỉ có điều, không biết chừng đó là tác dụng của cơn cũng nên. Ai biết được, một người đàn ông đến quán rượu, nếu không có phụ nữ đẹp khiến anh ta hồn bay phách lạc thì quả là không thể hiểu được.

Anh có tài năng thiên bẩm trong chuyện uống rượu, từ lượng rất tốt, nổi tiếng với biệt danh nghìn chén không say, dù là sếp, đồng nghiệp hay khách hàng đều vô cùng khâm phục anh. Nhưng có lúc cũng rất phiền phức, ví dụ như hôm nay, muốn uống say một trận cũng khó.

Trong vòng ba tiếng anh đã từ chối bắt chuyện với bốn cô gái và hai chàng trai. Anh rất muốn chúc cho mình thật say, nhưng vô ích. Trên đường lái xe về nhà, lúc đèn đỏ ở trên đường gần quảng trường, anh còn nhìn thấy người không nên nhìn thấy.

Anh tưởng mình hoa mắt, cố gắng chớp mắt rồi nhìn lại.

Không sai, chính là Phong Bình.

Anh muốn xuống xe, nhưng đèn xanh đã bật, chỉ có thể lái xe đi. Mắt liếc nhìn gương chiếu hậu, dõi theo chiếc áo trắng xa dần, ẩn trong màn đêm mờ ảo.

Bỗng nhiên, anh thấy ngực mình quặn thắt, ký ức giống như chiếc dây thừng lạnh lẽo quấn chặt trái tim anh, cảm giác thương cảm chất chứa trong suốt một đêm bỗng lên đến đỉnh điểm. Anh cảm thấy buồn nôn, vội dừng xe bên đường, nôn thốc nôn tháo.

Thời tiết cuối xuân, nhiệt độ tăng cao, nhưng sáng sớm vẫn se se lạnh. Phong Bình cuộn chặt chiếc áo gió màu trắng vào người. Bên trong là chiếc áo sơ mi cổ đứng màu xanh da trời nhạt, quần âu, đi guốc cao bốn phân, trong đêm tối se se lạnh, cảm giác thật thoải mái.

Buổi tối cô ăn tối với Đường Trạ, tâm trạng có chút bùi ngùi nên một mình đến quán bar uống chút rượu.

Tư duy của ông ta cũng thật kỳ lạ, nói thẳng là rất tôn trọng cô, cũng rất thích cô, nhưng lại không hy vọng cô trở thành con dâu nhà họ Đường. Thật khiến người ta ngạc nhiên. Nếu là ba, bốn tháng trước thì không biết chừng cô đã nghĩ lệch lạc rồi.

Không còn gì nghi ngờ, Đường Trạ là một huyền thoại.

Ông ta như có thiên thần phù hộ, trong những thời khắc đẹp nhất có được tất cả mọi thứ mà người ta ao ước, thậm chí là người bạn đời lý tưởng vì chuyện kinh doanh cũng sớm qua đời. Dĩ nhiên, câu nói ấy là lời nói cay nghiệt của giới truyền thông, nhưng liên hệ đến sự phong lưu, đào hoa của ông ta sau này thì cũng không oan uổng gì. Trong những năm tháng phong nhã hào hoa, chắc chắn là gặp không ít rắc rối về vấn đề phụ nữ. Dĩ nhiên, đến tận bây giờ sức hút của ông ta vẫn không hề giảm.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi nhớ đến cô nữ trợ lý hoạt bát đáng yêu của ông ta, một thời gian dài không gặp cô ta rồi, hình như bài báo nào đó nói cô ta đang sống ở London. London? Chẳng phải ba cậu con riêng của ông ta cũng sống ở London sao? Ba cậu con trai sinh ba ấy thật tuấn tú, chắc chắn mẹ của chúng là người xinh đẹp tuyệt trần.

Tư duy của cô rời rạc, nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, đôi chân đi vòng quanh vườn hoa trong quảng trường một cách vô thức mà cũng không thấy mỏi.

Khách sạn Thời Quang ở bên phải quảng trường, nhưng cô không vội về.

Cô nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra từ khi quen Đường Ca Nam. Lúc bắt đầu là vì thấy hay hay, có người đàn ông không đến nỗi đáng ghét lắm theo đuổi cô, cô không từ chối. Lúc ấy, cô vừa kết thúc một chuyến du lịch dài đằng đẵng, dự định chuyển máy bay bay sang New York ở Thánh Anh, nhưng vì thời tiết mà phải hoãn lại chuyến bay nên quyết định ở lại một thời gian.

Cô thấy trên báo có đăng thông tin tuyển người. Nhớ lại lúc ấy, cô nổi hứng tò mò muốn thử xem sao, không ngờ gặp một ông sếp khác người, cô được nhận vào làm, sau đó gặp Đường Ca Nam.

Bạn thấy đây, đôi khi cuộc sống là như thế, có rất nhiều cuộc gặp gỡ chỉ trong ý nghĩ. Vốn dĩ hai người không thể xuất hiện cùng một lúc, vì một phút hứng thú mà đến được với nhau. Ha ha, nói thế nào nhỉ, cô vừa mới trải nghiệm một chuyến du lịch sinh thái mệt mỏi, khao khát được trở về với thành thị, thậm chí không loại bỏ chút kích thích về mặt tình cảm. Sự xuất hiện của Đường Ca Nam thật đúng lúc, đó chính là quan hệ nhân quả của sự việc.

Đọc đến đây, có lẽ có người sẽ nói rằng, tình yêu chính là gặp đúng người vào đúng thời điểm.

Đường Ca Nam có đúng là người ấy không?

Anh cố chấp lại phóng túng, trẻ con, là nhân vật nam chính trong các vụ scandal hot nhất, số bạn gái từng dính dáng scandal với anh nhiều đến nỗi có thể tạo thành một đội bóng. Giống với tất cả những công tử nhà giàu, anh có tật xấu là được nuông chiều quá mức nhưng không vì thế mà mất đi vẻ nho nhã, lịch sự, sống cùng anh khá dễ chịu, không có áp lực.

Anh không hề đòi hỏi quá nhiều ở cô, dù biết thân phận thật và chuyện tình cảm trước đây của cô nhưng không hề hỏi đến cùng, nhiều lắm chỉ bộc lộ chút tò mò. Dĩ nhiên, không biết chừng đó là vì tình yêu của anh chưa đủ độ sâu sắc, nhưng đó lại là trạng thái tình cảm mà cô cần hiện nay.

Cô đã qua cái thời say đắm, điên cuồng, không còn nồng nàn với thứ tình cảm xé tim xé gan, chết đi sống lại. Điều đó giống với đóng phim hơn. Cô đã học cách không quan tâm đến quan điểm của người khác, chỉ quan tâm đến sự bình tĩnh và yên bình trong lòng, coi trọng thứ tình cảm được xây đắp từng chút từng chút một, giống như lời của một bài hát nào đó, không yêu nhiều, chỉ yêu một chút.

Cô hài lòng với hiện tại, sẽ không vì bất cứ tác động nào từ bên ngoài mà rời xa Đường Ca Nam. Tuy nhiên hiện tại đang thay đổi. Chiều qua cô rời khỏi nhà họ Đường, hôm nay đã tung ra hai tin gây chấn động, nhưng Đường Ca Nam không có chút động tĩnh nào. Ngoài nổi tức giận, cô không khỏi khâm phục sự bình tĩnh của anh.

Cô rất hối hận vì hôm qua đã quá giận dữ, điện thoại cũng không mang đi.

Sau khi đi ba vòng quanh vườn hoa trong quảng trường, cô quyết định về khách sạn gọi điện cho Đường Ca Nam. Nhưng, người nhắc máy lại là một cô gái. Cô ta hỏi cô: "Ai đấy?"

Phong Bình ngạc nhiên, nếu không phải vì giọng nói của đối phương rất quen thì chắc chắn cô đã nghĩ mình gọi nhầm máy.

"Là tôi".

"À... thì ra là cô". Giọng nói của Đường Thi có đôi chút ngạc nhiên.

"Đường Ca Nam đâu? Bảo anh ta nghe điện thoại".

"Anh ấy ngủ rồi".

"Phiền cô đi gọi hộ".

"Anh ấy uống nhiều rồi", Đường Thi ngắt lời cô, "tôi không gọi dậy được".

.....

Phong Bình không còn gì để nói, cảm giác trong lòng có một ngọn lửa rực lên, cô im lặng một lúc, bình tĩnh lại rồi nói: "Uống rượu cùng chồng sắp cưới của người khác vào lúc này dường như không được đạo đức cho lắm".

Đường Thi không hề quan tâm đến giọng điệu của cô, cô ta hỏi lại: "Lẽ nào một người đã dính hôn rồi thì không có quyền uống rượu,

nói chuyện với bạn bè sao?”

... Một lần nữa Phong Bình không còn gì để nói.

“Cô Đường, có lẽ cô là người hào phóng, độ lượng, nhưng tôi thì không. Tôi không thích chồng sắp cưới của tôi đêm hôm khuya khoắt uống rượu với một người phụ nữ khác”.

“Vậy thì tôi chỉ có thể lấy làm tiếc thôi”. Đường Thi ngắt lời cô rồi nhanh chóng cúp máy.

Phong Bình trợn mắt há mồm, không hiểu vì sao gần đây mình lại gặp phải những người bất lịch sự như vậy.

Cô đi đi lại lại trong phòng một lúc, sau đó nhắc điện thoại gọi cho Dịch Nhĩ Dương, nói qua cho anh ta biết mọi chuyện. Dịch Nhĩ Dương đang ngủ ngon, bỗng nhiên bị người ta đánh thức dậy, cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng nghe thấy thông tin kích thích như thế, tinh thần cũng phần chấn hấn lên...

“Hai người họ không làm chuyện gì chứ?”

... Phong Bình không nói gì.

Dịch Nhĩ Dương hấp hứ hai tiếng trong điện thoại, bỗng nhiên thay đổi thái độ, an ủi cô: “Cô yên tâm, Ca Nam là người đứng đắn, uống say rồi là ngủ, quyết không...”

“Rốt cuộc anh đã tỉnh ngủ chưa vậy? Phong Bình ngắt lời anh ta”.

“... Tỉnh rồi...”

“Tôi cần anh đưa Đường Ca Nam đến khách sạn Thời Quang”.

“Hả?”

“Anh là người thích hợp nhất”.

“Cái này...”

“Yêu cầu của tôi quá đáng quá, khiến anh khó xử sao?”

“Không, không khó xử”.

“Vậy thì phiền anh”.

“Thôi được, lát nữa tôi gọi lại cho cô”.

Dịch Nhĩ Dương cúp máy, vén mái tóc dài ra sau tai, chau mày nghĩ một lúc, bắt đầu gọi điện thoại cho Đường Thi, nhận được lời đáp là đối phương đã tắt máy, gọi điện cho Đường Ca Nam, cũng tắt máy.

Anh lại tìm danh bạ điện thoại, không thấy số điện thoại nhà Đường Thi, nằm vật xuống giường suy nghĩ. Không còn cách nào khác, đành phải bò dậy, mặc áo khoác, đích thân đến nhà cô ta một chuyến.

Đợi anh lái xe gần nửa tiếng đến chỗ ở của Đường Thi thì gần như điên lên khi phát hiện cô ta không có nhà. Sau đó anh gọi điện đến quán bar mà Đường Ca Nam hay đến, hỏi cậu thứ hai nhà họ Đường có ghé quán không, nhưng nhận được câu trả lời là không.

Đúng là khiến người ta phát điên lên.

Anh đoán nếu nói cho Phong Bình thì chắc cô ấy sẽ suy sụp.

Nhưng anh vẫn nói đúng sự thật với cô, tỏ vẻ lấy làm tiếc: “Không tìm thấy họ”.

“Vậy thì thôi”. Giọng của Phong Bình lạnh lùng đến ngạc nhiên, “Rất xin lỗi vì đã làm phiền lúc anh đang ngủ”.

“Cô không sao chứ?” Dịch Nhĩ Dương không quen với vẻ khách sáo của cô.

“Tôi rất tức giận”.

“...” Thấy cô thẳng thắn như vậy, Dịch Nhĩ Dương cũng thấy không quen, “Tôi đoán hai người họ đang ở cùng nhau, nhưng có lẽ là vì chuyện lần trước ở New York, Đường Thi uống say...”

“Vậy sao, thì ra khi ở New York họ đã mơ màng trong cơn say rồi”. Phong Bình đáp lời anh ta, cười khẩy và nói: “Tôi nói rồi sao anh ta lại vô duyên vô cớ chơi trò mất tích, nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài uống rượu, thì ra là thế”.

“Cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý đấy”. Dịch Nhĩ Dương lúng túng, chẳng phải là mình đang làm mọi chuyện phức tạp lên sao, sao lại càng nói càng không đúng, “Ý tôi là...”

“Anh không cần an ủi tôi, về nghỉ sớm đi”. Phong Bình cảm ơn ý tốt của anh ta.

“Tôi không an ủi cô, tôi không biết ở New York đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi tin Ca Nam, tôi nghĩ hai người họ không có gì”.

“Tôi cần nghỉ ngơi, Nhĩ Dương”. Lúc ấy Phong Bình không còn tâm trạng nào để nói chuyện, “Cảm ơn anh đã chạy một chuyến”.

“Này...”

Dịch Nhĩ Dương thấy cô đã cúp máy, chỉ biết nhìn điện thoại thờ dài, vừa lái xe về nhà, vừa gọi điện thoại cho Đường Ca Nam, để lại lời nhắn cho anh ta.

Bị gió lạnh tấp vào mặt nên sau khi về nhà, anh không thấy buồn ngủ nữa, thấy chiếc laptop trong phòng khách còn mở nên quyết định ngồi xuống, lên mạng đọc tin thời trang.

Nào ngờ, hot nhất trang web thời trang lại là đôi Phong Bình và Đường Ca Nam.

Vì mấy hôm trước tham dự show diễn thời trang của Jennifer nên trở thành nhân vật tiêu điểm của thành phố Thánh Anh, gần đây lại bị dính scandal, liên tục lên báo, càng thu hút nhiều sự chú ý hơn, đặc biệt là công ty giải trí Hoa ngữ lên tiếng xin lỗi, gây xôn xao dư luận. Những lời dự đoán, đánh giá nhiều không kể xiết, ồn ào, náo nhiệt, các độc giả trên mạng phân tích, suy luận khá logic, khiến Dĩ Nhĩ Dương đọc mà cũng thấy khâm phục.

Trên diễn đàn có người tự xưng là biết rõ mọi chuyện, tỏ ý muốn tiếp tục bóc trần quá khứ của Phong Bình, nói là trong tay có một tập ảnh làm bằng chứng, khơi dậy trí tò mò và nhiệt tình của bạn đọc, nhưng anh ta lại không đưa ra chứng cứ. Có người nhắn lại, tỏ ý nghi ngờ anh ta là tay phóng viên đã bị sa thải, nhưng không thấy nhắn lại. Ngoài ra còn có vài thông tin lan man, hoàn toàn không có hàm lượng nội dung, Dịch Nhĩ Dương liếc nhìn qua rồi đóng trang web, vào phòng làm việc.

Anh vốn là sinh viên ưu tú của trường kiến trúc, học ngành thiết kế nhưng bỏ dở giữa chừng. Tài năng nghệ thuật bẩm sinh của anh hoàn toàn được thừa hưởng từ người mẹ là nhà thiết kế, sau khi kế thừa sự nghiệp của mẹ, anh đưa phong cách kiến trúc vào lĩnh vực thiết kế, đạt được thành công không nhỏ.

Tính tiết kiệm, ky bo của anh khiến rất nhiều người nhầm tưởng rằng anh xuất thân bần hàn. Trên thực tế, điều kiện gia đình anh rất tốt, chỉ có điều yêu tiền là bản tính của anh. Ngoài ra, anh còn rất đam mê với nghề, có thể làm việc không ngừng nghỉ trong suốt ba mươi tám tiếng.

Trưa hôm sau, khi anh nhận được điện thoại của Đường Ca Nam thì anh đã làm việc được bảy tiếng rưỡi, nhưng vẫn tràn đầy tinh thần, vẫn có thể quát rất to: “Đồ quỷ, tối qua chết ở đâu hả?”

Giọng điệu ấy giống hệt kiểu trách mắng của những đôi yêu nhau.

Đường Ca Nam đã quen với giọng điệu ấy từ lâu rồi.

Anh vừa tỉnh, vừa day huyệt thái dương vừa nói: “Dĩ nhiên là ở nhà rồi, còn ở đâu được nữa”.

Dịch Nhĩ Dương ngạc nhiên: “Cái gì? Tối qua cậu ở nhà?”

Tối qua anh đã nghĩ rất nhiều nơi, chỉ có mỗi một nơi không nghĩ ra là anh ta lại uống rượu ở nhà của mình. Đúng là kiểu tư duy theo quán tính, cứ nhắc đến uống rượu thì đầu tiên sẽ nghĩ

Chương 19: Cuộc Sống Tràn Ngập Những Điều Bất Ngờ

Kích thích này có đôi chút nghiêm trọng, tâm trạng của Đường Ca Nam biến đổi ghê gớm, khiến suốt cả buổi chiều anh như người mất hồn, tinh thần uể oải, rệu rã, không có tâm trạng làm việc, ngồi trước máy tính nghĩ ngợi.

Trên mạng bắt đầu lưu truyền nhiều thông tin, nói tình cảm của họ đã bị rạn nứt, Phong Bình đã đáp máy bay đi Paris, rời khỏi thành phố Thánh Anh. Đi cùng chuyến bay với cô là Phương Quân Hạo, người có quan hệ hết sức thân thiết với cô. Các độc giả trên mạng đều thấy sự việc biến đổi ngày càng dữ dội, còn có một số người mạnh dạn dự đoán, cho rằng hàng loạt scandal của Phong Bình có thể là do có người đứng sau giở trò, không biết chừng Phong Bình sẽ phát triển trong giới điện ảnh.

Tất cả những điều đó khiến Đường Ca Nam dờ khóc dờ cười.

Sắp đến giờ tan làm, bỗng nhiên Đường Thi gọi điện thoại đến văn phòng, hẹn anh cùng ăn tối.

Đường Ca Nam cũng rất muốn tìm cơ hội để nói chuyện rõ ràng với cô ta, chỉ có điều buổi tối có buổi tiệc rượu không thể không đi, đành phải khéo léo từ chối, chuyển lịch hẹn sang ngày mai.

Cả hai người đều không nhắc đến chuyện tối qua.

Đường Thi không nhắc đến, anh cũng đành phải vờ không biết, hơn nữa lúc ấy quả thực là anh không biết gì cả. Một phần cùng là không muốn cô ta phải khó xử, dù sao thì nói gì cũng đã muộn.

Buổi tối, anh không có chút hứng thú nào với chuyện uống rượu tiếp khách, quyết định đưa Dương Phạm đi cùng, để anh ta phụ trách khoản này, còn mình thì đóng vai trò là bình hoa, nâng ly mỉm cười với mọi người.

Dù như vậy, anh vẫn phải cười đến mỏi cả miệng. Có một ngôi sao nhỏ cứ bám lấy anh, cũng không biết là ai mang cô ta đến, tròn xoe đôi mắt to tròn ngây thơ nói chuyện với anh, giọng nói nũng nịu, điệu đà, nội dung nói chuyện thì hoàn toàn xoay quanh chuyện tình cảm của anh, tỏ vẻ rất hứng thú với những tin vụn vặt trên báo. Cô ta bày tỏ vì vô cùng ngưỡng mộ Phong Bình nên mới đến dự bữa tiệc này, kết quả là... Cô ta nhảy mất, nhún vai lắc đầu một cách thái quá, bày tỏ sự hối tiếc lớn lao, dường như cô ta mới là người tổ chức tiệc rượu, còn Phong Bình là vị khách vip quan trọng không thể đến dự tiệc được.

Thế là Đường Ca Nam lạnh lùng mĩa mai cô ta; “Cô Hoàng, cô là diễn viên hài à?”

Cô ca lập tức tròn mắt, nũng nịu nói: “Dĩ nhiên không phải rồi, ha ha, chỉ có điều lần trước tôi gặp một đạo diễn lớn, ông ấy có nhắc đến một bộ phim hài đang chuẩn bị quay, còn hỏi thăm tôi, ha ha...”

Đường Ca Nam nhìn cô ta bằng ánh mắt rất thành khẩn, anh nói: “Cô rất thích hợp diễn phim hài, chắc chắn sẽ rất hot”.

“Thật sao? Vậy thì cảm ơn lời nói tốt đẹp của anh, ha ha...”

...

Đường Ca Nam không còn gì để nói, đành phải di chuyển tầm mắt, tìm cơ hội thoát thân. Dường như Miss Hoàng cũng không tìm được chủ đề nói chuyện nên bắt đầu bày tỏ niềm hối tiếc mới: “Ồi, anh Đường, sao anh lại không đưa cô Phong đến, thật là, cứ tưởng rằng hôm nay may mắn được gặp cô ấy”.

Nói lời toát lên vẻ tiếc nuối khôn cùng, nhưng Đường Ca Nam hoàn toàn không có ý đáp lời, ngay cả nụ cười cũng có chút giả tạo. Nhưng điều thần kỳ là cô ta không hề cảm nhận được điều đó, vẫn vì Đường Ca Nam “khen” cô ta hai câu mà bắt đầu thao thao bất tuyệt, nói không suy nghĩ, hỏi một câu hỏi tương đối nhạy cảm.

“Thông tin mà hai ngày trước báo đăng có thật không?”

...

Đường Ca Nam đúng là thua cô ta, không còn gì để nói.

“Xin lỗi, tôi chỉ thấy hơi tò mò một chút”.

“Không sao”. Bỗng nhiên Đường Ca Nam mỉm cười, nét mặt ôn hòa giống như cơn gió mùa xuân, anh mỉm cười lịch sự và nói: “Cô Hoàng, tôi xin đính chính lại lời nói lúc nãy, có thể sẽ mạo phạm cô, xin cô thứ lỗi”.

“Là gì vậy?” Miss Hoàng lập tức tròn xoe đôi mắt ngây thơ trong sáng.

“Cô không hợp diễn hài lắm”.

“Vốn dĩ người ta không đóng phim hài mà”. Miss Hoàng nũng nịu.

“So với nghề diễn viên thì tôi nghĩ nghề săn tin hợp với cô hơn”.

Miss Hoàng mỉm cười điệu đà một lúc rồi mới hiểu ý, nụ cười đóng băng trên khuôn mặt. Đường Ca Nam đã nâng cốc chúc người khác rồi. Miss Hoàng cảm thấy bị sỉ nhục, suốt cả buổi tối ngoan ngoãn ngồi ở ghế của mình, đến tận khi bữa tiệc kết thúc.

Tuy nhiên cũng từ đó, hình tượng phong độ, lịch sự của Đường Ca Nam trong giới nữ xuất hiện vết nứt.

Tối hôm ấy, sau khi trở về nhà, anh lại trải qua một đêm mất ngủ.

Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện. Mỗi chuyện đều khiến người ta phải lo lắng. Anh vẫn chưa hồi phục lại sau chuyện ly kỳ ở New York, buổi tối hôm quay về thành phố Thánh Anh, quan hệ với Phong Bình thân mật hơn – trước đây cũng có vài lần, anh cố tình nằm lý trên giường cô, ý đồ rõ ràng, chỉ có điều đều không thành công. Tối hôm ấy lại thuận theo tự nhiên một cách bất ngờ, cảm giác sung sướng không diễn tả hết bằng lời. Nào ngờ vui quá hóa buồn, sáng hôm sau lại xảy ra biến cố... Phong viên thì không nói làm gì, ngay cả Lục quản gia và Đường Thi cũng chạy đến chen chân... Thật đúng là không biết nói thế nào.

Đầu óc anh rối bời, trăm mối tơ vò, cảm xúc đan xen, suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện kia, làm sao có thể ngủ được cơ chứ? Tối qua mượn rượu để ngủ, kết quả là vì rượu mà làm lỡ chuyện, để lỡ điện thoại của Phong Bình.

Bạn nói xem, tất cả những chuyện đó đều là chuyện quái quỷ gì vậy?

Nghĩ đến đây, Đường Ca Nam không kim được lại muốn sờ chén rượu.

Nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt, dĩ nhiên là giải thích với Phong Bình chuyện hiểu lầm đêm qua. Dù anh còn rất nhiều việc phải xử lý, nhưng điều khiến anh lo lắng nhất lại là tình cảm. Vì có tình cảm nên mới cảm thấy buồn phiền, cảm thấy chán chường, mới vì không thực hiện lời hứa nên mới thấy tức giận – Tuy lúc ấy Phong Bình chỉ buột miệng nói ra, mang theo chút gây khó dễ của người yêu nhau, nhưng anh rất nghiêm túc, vì chuyện ấy mà anh đặc biệt nhờ vả cha mình, kết quả là...

Thôi được, anh thừa nhận, đúng là chuyện này khiến anh “bị tổn thương”.

Nhưng cũng giúp anh nhận ra một sự thực, đó là Phong Bình đã ảnh hưởng quan trọng đến cuộc sống của anh. Cô không còn là một người không quan trọng. Vì vậy, anh nhất định phải giải thích rõ ràng chuyện tối qua, không thể để cô hiểu lầm được.

Nhưng, cô đã bay đi Paris, anh lại không biết liên lạc với cô bằng cách nào, làm thế nào bây giờ?

Đường Ca Nam nằm trên giường, ngậy người nhìn trần nhà, suy nghĩ một lúc lâu, lại một lúc lâu... xoay hết bên này đến bên kia... mọi việc cứ đan xen vào nhau... bỗng nhiên lại nhớ đến người bạn trai cũ của Phong Bình...

Nếu nói là không tò mò thì đúng là nói dối.

Anh vớ lấy chiếc điện thoại của Phong Bình ở cạnh gối, tìm số điện thoại ấy, nó đã trở thành dây số quen thuộc. Có lẽ anh nên tìm người điều tra số điện thoại này? Nếu không có vấn đề gì thì anh đỡ phải nhớ đến nó từ sáng đến tối.

Ừm, cứ quyết định như vậy.

Sau khi đã có chủ ý, Đường Ca Nam thấy nhẹ nhõm hơn một chút, cảm giác buồn ngủ cũng dần dần xuất hiện.

Giấc ngủ này kéo dài đến trưa hôm sau.

Khi anh đánh răng rửa mặt xong xuôi, mặc bộ quần áo ngủ trắng muốt xuống tầng thì phát hiện một vị khách vô cùng tôn quý – Bà nội anh, Đường lão phu nhân.

Bà ta trang điểm rất sang trọng, quý phái, ngồi bên bàn ăn giống như một pho tượng. Ngồi cạnh là Đường Minh Tuyên, cũng trang điểm hết sức chói lọi, rực rỡ.

Họ đang dùng bữa, hơn nữa là một bữa ăn thịnh soạn, chỉ có một mình Lục quản gia đứng bên hầu hạ rõ ràng là không đủ. Nhưng quả thực chỉ có một mình bà ta khúm na khúm núm đứng đó chờ lệnh.

Đường Ca Nam vừa nhìn thấy họ liền nhớ lại hôm nay là thứ Bảy. Theo thường lệ, anh nên về nhà tham dự buổi họp mặt gia đình, không ngờ họ lại chủ động đến chơi.

Anh vô cùng ngạc nhiên, gương cười và nói: “Bà ơi, đầu bếp của bà bị ốm ạ?”

Đường lão phu nhân đang ăn, không nói gì, chỉ ngước đôi mắt sắc nhọn đằng sau cặp kính nhìn anh.

Đường Minh Tuyên ngẩng đầu, khuôn mặt như cười nhưng không phải là cười: “Anh hai, chào buổi sáng”.

Đường Ca Nam nháy mắt với cô, mặt dày nói: “Không sáng nữa”.

Nói xong liền đi xuống, tự giác kéo ghế ngồi xuống bàn, liếc nhìn những món ăn thịnh soạn trên bàn, sau đó gấp một miếng cá, đặt vào đĩa trước mặt Đường lão phu nhân, lấy lòng bà, “Đây là món sớ trường của bác Lục, nhiều năm bà không ăn rồi đúng không ạ?”

“Đúng vậy, nhiều năm nay ta không được ăn những món ăn mà Lục quản gia nấu”. Đường lão phu nhân khế đặt đĩa xuống, chậm rãi nói, giọng nói dịu dàng đến kỳ lạ.

Đường Ca Nam không biết vì sao bà lại đến đây, chỉ biết tăng bốc: “Vậy thì bà mau ném thử đi”.

“Lúc này ta đã ném qua rồi”. Đường lão phu nhân lạnh lùng ngắt lời anh.

“Ngon không ạ?” Đường Ca Nam nịnh nọt.

“Dường như khẩu vị nồng hơn trước đây, xì dầu và ớt cho hơi nhiều”. Đường lão phu nhân nói từng câu từng chữ, chậm rãi, nghe có vẻ rất nghiêm túc. Im lặng một lúc, bỗng nhiên bà ta lại cười, thay đổi giọng điệu: “Có lẽ ta già rồi, khẩu vị đã khác xưa”.

Lục quản gia vẫn giữ nụ cười trên môi, chỉ có điều nụ cười ấy hơi gương.

Đường Ca Nam nghe đến đó, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề, thì ra là bà muốn ám chỉ Lục quản gia.

Anh vừa có ý nghĩ ấy, Đường lão phu nhân bỗng nhiên chuyển chủ đề nói chuyện, giọng nghiêm nghị hơn: “Ta thấy trên báo nói, Phong Bình chuyển ra ngoài, ở khách sạn, rốt cuộc thế là thế nào?”

“Ấy... Đâu có ạ, cô ấy thường xuyên ở khách sạn Thời Quang”. Đường Ca Nam nói mà không kim được lườm Lục quản gia. Nếu

không phải nề tình bà ta sống ở nhà họ Đường bao nhiêu năm, anh đã đuổi bà ta đi rồi.

“Thật sao?”

“Vâng ạ, khách sạn Thời Quang từng là gia sản nhà cô ấy, cô ấy sống ở đó, giống như được về nhà vậy”.

“Anh nói thế là thế nào? Em không hiểu”. Đường Minh Tuyên vẫn đang nhai thức ăn, chưa kịp nuốt mà hỏi luôn, “Thế nào gọi là khách sạn Thời Quang từng là gia sản nhà cô ấy?”

Tuy Đường lão phu nhân đã sớm biết thân phận của Phong Bình, nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ biết chung chung, không có một khái niệm cụ thể nào, chỉ biết rất giàu rất giàu. Lúc này bỗng nhiên nghe thấy câu nói ấy không khỏi ngạc nhiên, nhưng vì là người hiểu biết uyên thâm, giàu kinh nghiệm nên không biểu lộ ra ngoài như Đường Minh Tuyên.

Đối diện với lời chất vấn của Minh Tuyên, Đường Ca Nam liền thuật lại những lời mà Phong Bình đã từng nói với mình: “Khách sạn Thời Quang vốn là gia sản nhà cô ấy, do nhà họ Phương đứng ra quản lý, về sau con gái của Phương Bá Thao là Phương Quân Di ra đời, mẹ của Phong Bình liền tặng nó cho nhà họ Phương coi như món quà chúc mừng”.

Câu nói ấy khiến không gian trong phòng chìm trong tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, Đường Minh Tuyên mới ngạc nhiên thốt lên: “Oh, My god!”

Lục quản gia đứng sau Đường lão phu nhân, ban đầu vẫn chưa kịp phản ứng gì, lúc này thì cũng đã hiểu ra vài phần, hai con người trợn tròn mắt thì rơi khỏi khoang mắt.

Chao ôi, khách sạn Thời Quang, một trong những khách sạn đẳng cấp thế giới, gia sản hùng hậu, bá chủ của ngành kinh doanh khách sạn châu Á. Vị thần nào có trong tay số tiền lớn như vậy, tùy tiện tặng người khác, quá hào phóng, thực sự quá hào phóng!

Bà ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Nhìn Phong Bình nhà quê như vậy, khả năng thưởng thức kém như vậy, làm sao có thể...

Trời ơi, thực sự bà ta không thể tưởng tượng được.

Bà ta “choáng” nặng, ngay cả khi Đường Ca Nam hỏi nước hoa quả bà ta cũng không nghe thấy.

Đường Ca Nam đành phải giơ cốc lên, cất cao giọng nói: “Nước cam”.

Lúc ấy bà ta mới bừng tỉnh, vội vàng đi vòng sang rót nước cam cho Đường Ca Nam.

Đường lão phu nhân cũng hồi phục sau cơn chấn động, khê ho hai tiếng, tiếp tục chủ đề lúc nãy: “Ở thành phố Thánh Anh này, nhà họ Đường có thân phận, có địa vị, vậy mà trên báo lại nói Phong Bình ở nhà chúng ta bị ngược đãi, rốt cuộc đây là chuyện gì?” Giọng trở nên nghiêm khắc hơn.

Lục quản gia vội nói: “Xin lỗi, chuyện này là tôi...”

Đường lão phu nhân nghiêm mặt, quát lên: “Tôi đang nói chuyện với bà sao?”

Lục quản gia lập tức ngậm miệng.

“Đúng là một chút phép tắc cũng không có, không có lớn nhỏ trên dưới gì cả, còn ra thể thống gì nữa? Có phải tưởng rằng đã chuyển ra ngoài thì không ai quản được các người sao?”

Trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Đường lão phu nhân tiếp tục nổi giận: “Bác Lục, ta để bác đến đây, là để chăm sóc cho cuộc sống của thằng Nam, chứ không bảo bác làm cố vấn tình cảm cho nó. Bác đừng tưởng rằng hồi nhỏ nó theo bác vài năm mà coi nó như con đẻ của mình. Nó họ Đường, không phải họ Lục. Nó đính hôn với ai, lấy người con gái như thế nào, đó là chuyện mà ngay cả ta và bố nó đều không quản được”.

Lục quản gia không nói lời nào, mặt đỏ bừng như gấc chín.

Đường Ca Nam chỉ biết cúi đầu ăn cơm. Anh đã biết dụng ý của bà nội khi đến đây rồi nên thoải mái ăn uống. Hai hôm nay ngoài rượu, anh không ăn gì cả, lúc này đang đói cồn cào.

Trên thực tế, đúng là mấy năm cùng anh chuyển ra ngoài, Lục quản gia có đôi chút chảnh ra làm sao cả. Chỉ vì bà ta phục vụ nhà họ Đường nhiều năm, hơn nữa đã có tuổi, anh không ra mặt được, Đường lão phu nhân nói là thích hợp nhất, lời nói rất có trọng lượng.

Lục quản gia đã ngần ấy tuổi rồi, phục vụ cho nhà họ Đường hơn nửa đời người, bị chủ nhân phê bình nghiêm khắc như thế này là lần đầu tiên trong đời, đúng là chỉ mong có cái lỗ nào để chui xuống, khuôn mặt nhăn nhoe nóng bừng không biết để vào đâu. Trong cuộc đời của mình, bà ta đã gặp rất nhiều người, tự nhận là mình đã luyện được một đôi hỏa nhãn kim tinh, không ngờ lần này lại thất bại nặng nề, đúng là không còn mặt mũi nào...

Thực sự là...

Trời ơi, tâm trạng này không sao diễn tả bằng lời được.

Về sau Đường lão phu nhân nói những gì, bà ta căn bản không nghe được, đầu óc hoàn toàn mơ hồ, thậm chí ngay cả Đường lão phu nhân đi lúc nào, bà ta cũng không thể nhớ nổi. Suốt cả buổi chiều, bà ta cố gắng tiêu hóa những câu nói trên bàn ăn của Đường Ca Nam, không thể tưởng tượng được, đúng là không thể tưởng tượng được, hoàn toàn vượt quá phạm vi lý giải của bà ta, hoàn toàn đảo lộn nhân sinh quan mấy chục năm nay của bà ta.

Cuộc sống ơi, mi đúng là tràn ngập những điều bất ngờ đáng ghét!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đường Thi rất tán đồng với câu nói này, đặc biệt là khi cô ta nhớ lại hàng loạt sự việc xảy ra ở New York, thật đúng là bất ngờ, không thể tưởng tượng được.

Mấy ngày sau khi trở về từ New York, tâm trạng của cô ta phức tạp giống Đường Ca Nam, thậm chí còn phức tạp hơn Đường Ca Nam. Vì cô ta con gái, tâm sự của con gái thường tinh tế hơn, nhạy cảm hơn, nghĩ nhiều thứ hơn. Còn cô ta, lại là người khá kiệt xuất trong phái nữ... có thể thấy cô ta hỗn loạn và chán ngán như thế nào.

Cô rất lo lắng, ăn không ngon, ngủ không yên, nóng lòng muốn gặp và nói chuyện với Đường Ca Nam.

Dường như tất cả mọi người đều coi chuyện Đường Ca Nam mất tích là chuyện bất ngờ, nhưng cô thì không nghĩ vậy, cô coi đó là chuyện vô cùng lãng mạn. Cô tưởng rằng, lúc ấy Đường Ca Nam đi tìm cô – thậm chí rất có thể là đuổi theo cô ra ngoài, vì vậy ngay cả quần áo ngủ cũng không thay, vì tiền cũng không mang theo.

Điều này hoàn toàn có thể, thử nghĩ mà xem, khi cô giận dữ cúp máy, đêm hôm khuya khoát ra ngoài uống rượu, rất có thể sau khi suy nghĩ một lúc, anh chạy đến ngăn cô – vì trước đây anh đã từng làm chuyện ấy, vì vậy suy đoán của cô là có căn cứ. Sự phóng túng, ngạo mạn của anh chỉ là để ngụy trang, bên trong anh là một con người lương thiện, ôn hòa, không thể quá tuyệt tình với người con gái mà mình đã từng yêu say đắm.

Còn nữa, nếu anh ta đã nói là buồn ngủ thì vì sao lại còn ra quán bar? Hơn nữa ngay cả ví tiền cũng không mang theo? Rất rõ ràng, anh chạy đến quán rượu chỉ là nhất thời nghĩ đến, tám chín phần mười là đi tìm cô.

Đây là suy luận của cô, tuy vẫn còn một số chỗ mang tính chủ quan, nhưng ngoài nó ra, tạm thời cô chưa nghĩ ra được lời giải thích nào hợp lý hơn. Hơn nữa, bản thân anh ta không đề cập đến chuyện tối hôm ấy cũng khiến cô tưởng rằng anh ta ngại không muốn nói.

Cô cảm thấy rất xấu hổ và có lỗi vì chuyện đã uống say ở New York. Cuộc sống tràn ngập những điều bất ngờ, ai có thể nghĩ được rằng khách sạn lại xảy ra án mạng, kinh động nhiều người như vậy, Đường Trạch đích thân bay đến New York.

Lúc ấy cô ở đâu?

Uống đến say mềm, không biết trời đất gì, đến tận trưa hôm sau mới biết chuyện gì đã xảy ra, thậm chí điện thoại của cô bị người ta gọi đến nổi tự động tắt máy, có thể tưởng tượng được rằng có bao nhiêu người tìm cô, nhưng cô lại...

Trời ơi, cô đang làm cái gì vậy?

Đúng là quá thất lễ, quá không chuyên nghiệp, quá quá quá quá mất mặt!

Tuy rằng cuối cùng chuyện này chẳng qua chỉ là một phen kinh động hụt, nhưng trên máy bay về nước, cô buồn phiền xấu hổ đến nỗi ngay cả Dương Phạm cũng không biết an ủi cô thế nào. Dù là nói gì cũng cảm thấy quá giả tạo.

Cô tung hoành trong nghề sáu năm, chưa bao giờ làm chuyện gì ngu ngốc như thế, hơn nữa từ trước đến nay vẫn luôn tự hào vì mình là người lý trí, bình tĩnh, xảy ra chuyện như thế này, đúng là không thể tha thứ cho mình được.

Vừa quay về là cô nóng lòng muốn nói chuyện với Đường Ca Nam ngay, nhưng không ngờ hai đêm liền anh ta uống say mềm, không biết gì, khiến cô không thể không nghĩ lệch lạc, suy cho cùng thì năm ấy chỉ có cô mới có thể khiến anh uống say. Đường như không thể mĩa mai cái kiểu tự cho mình là đa tình của cô. Nếu đứng ở góc độ của cô mà suy xét vấn đề thì dường như cũng đúng là như thế, hơn nữa một khi con người đã tư duy theo một phương thức nào đó thì càng nghĩ càng thấy có lý. Ít nhiều thì chúng ta cũng có lúc ngộ nhận, hiểu sai ý người khác.

Mặt khác, cô không có thói quen đặt mua tạp chí giải trí, hơn nữa sau khi quay trở về từ New York, có rất nhiều việc cần xử lý, thỉnh thoảng có chút thời gian rảnh rỗi thì lại không nén được buồn phiền vì chuyện ngu ngốc mình đã làm ở New York, làm gì có tâm trạng để chú ý đến tin tức giải trí.

Cô hoàn toàn không biết hai hôm nay đã xảy ra chuyện gì, vì vậy khi đối diện với Đường Ca Nam, thấy đáng vẻ mệt mỏi, tiêu tụy của anh, trong lòng cô có cảm giác lạ. Cô tưởng rằng vì mình mà anh hôn bay phách lạc.

“Sắc mặt của cậu không được tốt lắm, tối qua không ngủ được à?”

“Thật sao?” Đường Ca Nam cười, đưa tay sờ cằm và nói: “Chắc là hôm nay tôi không cạo râu”.

“Hai hôm nay cậu cứ mơ mơ màng màng như người say, có tâm sự gì à?”

“Cô biết đấy, tửu lượng của tôi không tốt lắm, uống một chút là say”.

“Tôi tưởng rằng mấy năm nay cậu sẽ tiến bộ cơ đấy”.

“Tôi không có năng khiếu trong chuyện uống rượu”. Đường Ca Nam bật cười, nói đùa, “Cô gọi tôi ra đây không phải là để kiểm tra tửu lượng của tôi chứ?”

“Ha ha, dĩ nhiên không phải”. Nét mặt Đường Thi có chút không tự nhiên, cô uống một ngụm nước rồi mới nói: “Tôi gọi cậu ra ngoài là vì chuyện tuần trước ở New York... tôi thực sự rất xin lỗi, tôi...” Cô ngừng lại, không biết làm thế nào để bày tỏ lòng mình, cứ nghĩ đến chuyện ấy là cô lại thấy không thể tha thứ cho mình.

Vì đã được Dịch Nhĩ Dương nhắc nhở nên Đường Ca Nam an ủi cô ta: “Đó là sự cố, không liên quan gì đến cô, cô đừng nghĩ nhiều”.

“Sao tôi có thể không nghĩ được? Đi công tác cùng với sếp của mình mà lại uống say mềm, không thèm để ý đến điện thoại của mọi người. Trời ơi, tôi ngần này tuổi rồi mà chưa bao giờ làm chuyện gì đáng xấu hổ như thế”.

“Đều là lỗi của tôi, nếu tôi không ra ngoài uống rượu thì sẽ không thế này”.

“Vì sao cậu lại ra ngoài uống rượu?” Đường Thi nắm lấy cơ hội, nhanh chóng hỏi anh.

“Cái này...” Đường Ca Nam hơi ngạc nhiên.

“Tôi hôm ấy, chẳng phải cậu nói là cậu rất mệt, muốn nghỉ ngơi sao? Vì sao về sau lại chạy ra ngoài uống rượu một mình?” Ánh mắt sáng quắc của Đường Thi nhìn chằm chằm về phía Đường Ca Nam.

“Đó là vì...” Đường Ca Nam lẩn tránh ánh mắt của cô ta, không dự định nói cho cô ta biết sự thật, “Vị lúc ấy xảy ra chút sự cố, tôi không thể không đi ra ngoài”.

“Thật sao?” Đường Thi thấy anh ta lúng túng như vậy, càng khẳng định suy đoán của mình là đúng.

“Xảy ra sự cố gì mà ngay cả áo khoác cũng không mặc, ví tiền cũng không mang mà chạy đến quán bar uống rượu? Đường Ca Nam mà tôi biết không bao giờ như thế”.

...

“Sao không nói gì?”

“Xin lỗi, tôi không có ý định nói cho cô biết”. Đường Ca Nam từ chối cô ta.

Tuy bị từ chối nhưng Đường Thi không hề tức giận, ngược lại trong lòng còn cảm thấy vui vui.

Đường Ca Nam tỏ ý xin lỗi một lần nữa.

“Không sao”. Cô thay đổi thái độ chán ngán lúc trước, mỉm cười, khuôn mặt nhợt nhạt cũng hồng hào hẳn lên, “Cậu không nói tôi cũng có thể đoán được”.

“Cô không thể đoán được”. Đó là chuyện mà ngay cả năm mơ anh cũng không nghĩ tới, làm sao cô ta có thể đoán được cơ chứ? Đường Ca Nam mỉm cười lắc đầu, sau đó an ủi cô ta vài câu, để xua đi gánh nặng tâm lý trong lòng cô ta.

“Cô đi uống rượu là chuyện bình thường, đó là thời gian riêng tư của cô. Cô hoàn toàn có thể tự do sắp xếp, làm bất cứ việc gì cô muốn, không cần giải thích với bất kỳ ai. Là sếp của cô, tôi tuyệt đối không vì chuyện này mà xem nhẹ năng lực của cô, vì thế cô không cần nghĩ đến nó nữa”.

“Nhưng tôi hoàn toàn không coi mình là nhân viên của cậu”. Đường Thi không tiếp nhận lời an ủi của anh, “Tôi suy nghĩ trên góc độ của một người bạn...”

“Dĩ nhiên, cô luôn là bạn thân của tôi”.

Vì đã được Dịch Nhĩ Dương nhắc nhở trước đó nên Đường Ca Nam tưởng rằng cô ta lo lắng về hình tượng của mình trong công ty, bỗng nhiên thấy cô ta nói vậy, cảm giác hơi bất ngờ, nói xong liền cầm cốc nước uống vài ngụm để che giấu. Nhưng câu nói tiếp theo của Đường Thi khiến anh suy nghĩ thì sặc.

“Cậu vẫn hận tôi, đúng không?”

“Vì sao tôi phải hận cô?” Đường Ca Nam đặt cốc xuống, hỏi lại.

“Năm ấy, tôi từ chối đến Las Vegas kết hôn với cậu, làm tổn thương lòng tự trọng của cậu”.

Đường Ca Nam thấy cô ta bỗng nhiên nhắc lại chuyện lông bông trước đây nên thấy khó xử, nắm tay họ khan hai tiếng rồi phản bác lại: “Trời ơi, chuyện từ đời thừa nào rồi, nhắc đến nó làm gì?”

Đường Thi nghiêm túc nói: “Vi đó là lần đầu tiên có người cầu hôn với tôi, vì thế tôi nhớ rất rõ”.

“Con gái là vậy đó, dù chưa chắc đã thích người đàn ông đó, nhưng nhất định nhớ rất rõ chuyện ấy...”

“Vậy sao?” Đường Ca Nam cố tỏ vẻ thoải mái, đáp lại lời cô ta: “Con trai thì hoàn toàn ngược lại. Chúng tôi thường phát triển chậm hơn con gái, lúc dậy thì cũng rất dễ kích động, tất cả đều chưa được định hình”.

“Cậu cũng vậy sao?”

“Dĩ nhiên rồi”.

Mặt Đường Thi hơi biến sắc: “Ý của cậu là, lúc đầu chỉ là nhất thời kích động”.

Đường Ca Nam chần chừ một chút rồi nói: “Tôi nói thế này có lẽ sẽ khiến cô không vui nhưng đúng là như vậy”.

Đường Thi ghen ngào không nói lên lời, ngậm ngùi một lúc, “...Tôi không dám tin cậu lại nói như vậy”.

Đường Ca Nam không khỏi nhăn nhó, “Đường Thi, cô vẫn chưa hiểu tôi, trong suốt cuộc đời gần ba mươi năm qua, phần lớn mọi chuyện đều vì nhất thời kích động nên mới làm, nhưng vì tôi có tiền, tôi có thể trả giá cho sự kích động của mình, vì vậy không gây hậu quả gì nghiêm trọng... ha ha, hồi ấy tôi giống như mọi người đã nghĩ, ích kỷ, lòng bông, phóng túng, không có những người bạn thật lòng, tất cả những người xung quanh đều dung túng tôi, chúng vừa đàn đùm với tôi, vừa chửi tôi là thằng ngốc sau lưng...”

“Thì ra cậu biết?” Đường Thi hơi ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên, tôi không phải là kẻ ngốc, chúng nói những gì sau lưng tôi, tôi đều biết hết”.

“Vậy thì vì sao cậu vẫn chơi cùng chúng?”

“Bởi vì tôi cần những người như thế”. Đường Ca Nam tự cười mình, “Trên thực tế, suốt thời kỳ ấy tôi chỉ có một ý nghĩ, đó là làm thế nào để tiêu sạch tiền của bố mình. Rất ấu trĩ, đúng không, ha ha, nhưng lúc ấy tôi đã nghĩ như thế, đến tận sau này, khi tôi gặp cô và Nhĩ Dương”.

“Thật sao?” Đường Thi mỉm cười lạnh lùng, “Cậu chắc chắn đây không phải là một lần kích động nữa chứ?”

“Thôi thôi, tôi xin lỗi vẫn chưa được sao?” Đường Ca Nam lập tức giơ tay hàng, “Vừa nãy tôi nói như vậy là vì bây giờ tôi ở vị trí bốn năm sau, quay đầu nhìn lại, có một số việc quả thực rất ấu trĩ”.

Đường Thi cười khẩy không nói gì.

Đường Ca Nam nịnh cô ta: “Nhưng cô rất lý trí, đã ngăn không để chuyện sai lầm xảy ra. Cô tinh táo hơn tôi, hơn nữa lại rất giỏi suy nghĩ vấn đề”.

Đường Thi vẫn không nói gì.

Anh tiếp tục phát huy, kiếm chuyện làm quà, đề ra giả thiết, tự mình giải thích: “Chỉ có điều, nếu lúc ấy cô đồng ý thì có lẽ chúng ta sẽ không như thế này. Có lẽ tôi sẽ xấu xa hơn một chút, nhưng không đến nỗi xấu xa quá mức, cô nói đúng không?”

Im lặng một lúc, không nhận được lời đáp lại, Đường Ca Nam không kim được muốn nổi cáu.

“Thôi mà Đường Thi, cô không có cách nào làm thời gian quay ngược trở lại. Tình hình bây giờ khác xưa rồi, cuộc sống của tôi vẫn đang tiếp diễn, ở đó không có cô. Một số thứ cần ban đầu thì bây giờ đã được bù đắp, không cần nữa...”

Cuối cùng Đường Thi cũng quay sang nhìn thẳng vào mắt anh, nhếch mép mỉm cười.

“Vậy thì, thứ mà cậu bổ sung vào, chính là Phong Bình sao?”

Đường Ca Nam hơi ngạc nhiên, chần chừ một lúc rồi nói: “Không hoàn toàn là vì cô ấy, còn có những thứ khác, trong cuộc sống có rất nhiều thứ khiến người ta trưởng thành...” anh ngừng một lát rồi nói tiếp, “Cô ấy là một phần”.

“Cô ta dạy cậu điều gì?”

“Tôi không diễn tả được, nhưng tôi mong muốn trong nhà có một người như cô ấy, ở bên cô ấy rất thoải mái. Cô ấy không lấy tôi để tô điểm bản thân, không vô cớ gọi điện thoại, nhắn tin cho tôi, dính chặt lấy tôi. Dĩ nhiên cô ấy càng không yêu tiền của tôi”.

“Trên thế giới này còn có một cô gái thanh cao như thế sao? Thật là hiếm có!”

“Quả thực rất hiếm có. À, đúng rồi, còn một chuyện nữa, tôi nói chắc chắn cô không tin, trước đây cô ấy thậm chí còn không dùng di động”.

“Thật sao?” Đường Thi không tỏ vẻ gì, hỏi lại với giọng điệu mềm mỏng nhưng bên trong vô cùng nham hiểm: “Cô ta không có vấn đề

về khả năng giao tiếp chứ?”

“Dĩ nhiên không có vấn đề gì, sao cô lại hỏi như vậy?” Đường Ca Nam nhìn cô ta với ánh mắt bí hiểm, “Cô ấy rất thông minh, có lúc nhìn nhận vấn đề rất thấu đáo, cô ấy mang lại cho người khác cảm giác giống như, nói thể nào nhỉ, giữa bình tĩnh và nhiệt tình”.

Đường Thi nhìn nét mặt anh ta, nghe giọng điệu ấy của anh ta, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác nguội lạnh.

Cô thấy mình thật ngu ngốc, nực cười, đồng thời còn cảm thấy tức giận.

Đường Ca Nam không hề cảm nhận thấy điều đó, vẫn thao thao bất tuyệt, “Cô ấy không giống với những gì bên ngoài nói, là cô gái lọ lem nghèo khổ gì đó, cô ấy thực sự là một...”

“Đủ rồi!” Đường Thi nghe anh nói mà thấy rất chói tai, không kim được ngắt lời anh, “Sao cậu không nói thẳng là cậu yêu cô ta?”

Giọng nói của cô có vẻ sắc bén hơn bình thường, ẩn chứa chút gì đó không vui. Nhưng không biết là sự cơ nào của Đường Ca Nam bị tắc mà vẫn không cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của cô. Anh cúi đầu không nói gì, cặp lông mi dài khẽ run rẩy, khuôn mặt toát lên vẻ gì đó gượng gượng. Đường Thi nhìn mà bùi ngùi, nổi tức giận trào dâng, đúng là nước lửa hòa lẫn vào nhau, một nửa là nước biển, một nửa là núi lửa.

“Cậu nói với tôi những lời như thế? Lẽ nào tôi là người không hề có chút cảm giác nào sao?”

“Tôi coi cô như bạn thân mà”.

“Cậu đang trả thù”.

“Rõ ràng là cô vô duyên vô cớ gây chuyện”. Đường Ca Nam không kim được bật cười, “Lẽ nào lần này cô quay về là vì bỗng nhiên phát hiện không quên được tôi? Hơn nữa lại là sau khi tôi đính hôn?”

“Hừ – cậu tưởng đang đóng phim sao?” Đường Thi hăm hừ, “My Best Friend's Wedding?” Im lặng một lúc, lại bổ sung thêm một câu: “Trời ơi, cậu thật không phải là tự kỷ một cách bình thường”.

“Không phải là ngày đầu tiên cô mới quen tôi”. Đường Ca Nam cười.

“Không nuốt nổi...”

“Ha ha...”

“Cậu yêu cô ấy ở điểm nào?”

“Tôi chưa nghĩ đến, chắc là vì cô ấy xinh”. Nói xong Đường Ca Nam cười phá lên.

...

Đường Thi không còn gì để nói với câu trả lời hời hợt ấy.

Im lặng một lúc, bỗng nhiên cô nói: “Nếu, tôi nói là nếu, tôi quay lại thực sự vì không quên được cậu thì sao?”

“Đây là chuyện riêng của cô, tôi không muốn hỏi”.

“Trời ơi, cậu trở nên máu lạnh như thế từ bao giờ vậy?”

“Có đi có lại mà, khi cô và bạn đi nghỉ ở Hawaii, cô có an ủi tôi đâu?”

“Nói vậy thì chúng ta hòa”.

“Thôi đi Đường Thi, cô không hề đau lòng, đừng trêu tôi nữa”. Đường Ca Nam không kim được muốn vạch trần cô ta.

“Câu nói ấy thật lọt tai”.

“Tôi rất giỏi xu nịnh, ton hót, nếu cậu muốn nghe thì tôi có thể kể một tràng”. Đường Ca Nam mỉm cười.

“Cậu đang làm công tác từ thiện à?” Nói xong, Đường Thi mỉm cười.

Đường Ca Nam khẽ thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mệt mỏi trôi dạt, uể oải, không có tinh thần. Anh không còn yêu cô nữa, ngay cả tâm trạng để ứng phó với cô cũng có chút biến dạng.

Đường Thi cũng bị đá kích, không muốn ăn nữa, bữa tối hôm ấy kết thúc vội vàng, hai người tạm biệt rồi ra về.

Tuy cô quay về là vì lời mời của Đường Trạm, nhưng ở một góc độ nào đó thì lại đúng với nhận thức mới những năm gần đây của cô. Một người phụ nữ dù có xuất sắc đến đâu thì cuối cùng vẫn cần nhận được sự khẳng định của một người đàn ông nào đó để thỏa mãn sự hoàn chỉnh của cuộc đời. Kinh nghiệm nhiều năm trong nghề nói với cô rằng, chức vụ của một người phụ nữ có cao đến đâu

thì đều có thể bị thay thế, nhưng vợ của một người nào đó thì khó thay thế. Cô đắm mình trong sự uy hiếp ẩn giấu này, khao khát sự yên bình lâu bền.

Vì vậy cô mới quay lại, tuy nhiên cô không có được thứ mà mình muốn.

Có một số việc đã qua thì không có cách nào quay lại được, giống như câu nói xưa: Thời gian không đứng một chỗ chờ bạn. Bây giờ tình yêu và nỗi oán hận của cô không thể chỉ phớt Đường Ca Nam.

Cô thờ dài trong nỗi tiếc tuyệt vọng, sau đó rút điện thoại gọi cho Đường Trạm.

Chương 20: Chắp Cánh Tình Yêu

Thời đại internet là thời đại mang đầy tính giải trí mà toàn dân có thể tham gia.

Nhân vật nữ chính hot nhất trong các trang thông tin tuần trước dĩ nhiên là thuộc về Phong Bình. Lượng truy cập của tất cả các trang web có liên quan đến cô đều tăng rất cao, đặc biệt là thông tin liên quan về bạn trai cũ của cô. Tuy nhiên, điều khiến cư dân mạng vô cùng thất vọng là, người tự xưng là biết rõ sự việc, nắm trong tay tấm ảnh thần bí từ sau khi đưa ra thông tin ấy thì không xuất hiện nữa, khiến mọi người bàn tán xôn xao.

Đường Ca Nam không đoán được người ấy. Đường Minh Tuyên thì đã lờ mờ đoán được.

Trong vài lần hữu hạn gặp mặt Phong Bình, cô đã gặp An Duyệt Sinh. Khi điều tra Phong Bình, cũng có tư liệu cho thấy họ liên lạc với nhau. Nhưng nếu chỉ dựa vào cái đó thì không thể dám chắc là họ có tình xưa, chỉ dựa vào sự nhạy cảm của một cô gái, cô nghĩ có lẽ là anh ta.

Trưa thứ bảy, khi ăn cơm cùng Đường Ca Nam, cô đã mấy lần kích động, rất muốn nói thông tin ấy ra. Nhưng cô đã đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng quyết định giữ im lặng. Qua hàng loạt sự việc xảy ra gần đây, cô đã biết thận trọng, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến Phong Bình, không phải là chuyện có thể tùy tiện bàn tán được.

Hai hôm sau, cô cảm thấy may mắn vì sự thận trọng của mình.

Bởi vì trên diễn đàn lại xuất hiện thông tin. Nội dung là bức ảnh của tạp chí nổi tiếng kỳ mới nhất. Không còn nghi ngờ gì, người trong bức ảnh chính là Phong Bình. Lời dẫn nói về show diễn thời trang của Jennifer, cuộc phỏng vấn riêng với bà ta, chủ đề là *Đối thoại với nữ thần*.

Không cần biết chuyên mục ấy nói gì, chỉ cần nhìn tiêu đề đã đủ khiến những cư dân mạng thích bàn tán xôn xao, nêu ra cao kiến của mình choáng nặng, chờ người ra không biết phản ứng thế nào. Sau khi bình tĩnh lại, có cao nhân nghi ngờ là bịa đặt? Photoshop? Nữ thần? Buồn cười chết đi được.

Đối diện với chất vấn, người tung tin lại đưa ra tấm ảnh Phong Bình chụp chung với hai người đàn ông, đồng thời chỉ ra rằng họ là

hai bậc thầy nổi tiếng trong giới thời trang ở Paris. Có rất nhiều cư dân mạng không biết hai người này, chỉ phê bình Phong Bình nhà quê, không có phong độ, khí thế. Cũng có người kiên quyết cho rằng đó là Photoshop. Còn có một số người tốt bụng bận rộn việc dịch nội dung của chuyên mục... Còn những cô gái tin vào cô gái lọ lem và vẫn đang mơ giấc mơ của cô gái lọ lem thì tỏ ra rất phấn khích...

Tóm lại, đại đa số cư dân mạng tỏ thái độ nghi ngờ, rất phù hợp với tâm lý của quảng đại quần chúng – Hết sức tin tưởng vào những tin xấu của người khác nhưng tin xấu thì còn phải chờ xem xét.

Chu Tân Trúc có thể được coi là đại biểu kiệt xuất trong số đó.

Cô ta không thể tin được. Cô ta giống như cô công chúa nhỏ được nuông chiều quá mức, chỉ muốn tin những chuyện xảy ra trong tòa lâu đài nhỏ bé của mình, không thể chấp nhận được có người mạnh hơn mình. Dù sự thực ấy có phơi bày trước mắt thì cô ta cũng từ chối thừa nhận.

Sau khi công ty giải trí Hoa ngữ công khai lên tiếng xin lỗi, cô ta vô cùng tức giận, yêu cầu phóng viên kia dùng sức mạnh của mạng internet để đạt được mục đích. Tuy nhiên, tay phóng viên đáng thương vừa tung tin, chưa đầy vài phút đã bị hacker xâm nhập, tất cả các tài liệu trong máy tính mất sạch. Không chỉ thế, sáng hôm sau thức dậy, phát hiện không gian trong phòng rộng hơn rất nhiều. Những đồ dùng có liên quan đến công việc như di động, máy tính, máy ảnh, đĩa, băng ghi âm đều không cánh mà bay. Tất cả những chuyện này vượt qua phạm vi hiểu biết của anh ta.

Vì chuyện hoang đường kỳ kỳ này mà đầu óc anh ta căng thẳng, các dây thần kinh co lại, ăn không ngon, ngủ không yên, hoàn toàn mất hết hứng thú tung tin vịt, sống trong lo sợ, lúc nào tinh thần cũng hoảng hốt, lo âu, cần đến gặp bác sĩ tâm lý. Trong thế giới sẵn tin hữu hạn của anh, có vô số người tùy ý tạo scandal, gian dối, xảo trá, đến cả bác sĩ tâm lý cũng không muốn khám cho anh ta.

Chu Tân Trúc không liên lạc được với anh ta, lại thấy anh ta chậm trễ không chịu hành động, tưởng rằng anh ta nuốt không tiền không làm việc, có thể tưởng tượng được cô ta phát điên như thế nào...

Dĩ nhiên, đó đều là những lời tán gẫu, chúng ta hãy hướng ánh nhìn về phía nhân vật chính, cô Phong Bình.

Lúc này Phong Bình đang ở Paris, cùng Phương Quân Hạo gặp gỡ khách hàng khắp nơi trong suốt hai ngày, cảm thấy rất nhàm chán, nằm trên giường không muốn đi đâu. Ti vi đang phát lại tiết mục về hiện tượng siêu tự nhiên, nói về một số chuyện mà khoa học không giải thích được, thổi phồng một cách thần kỳ, làm như có thật vậy. Phong Bình xem để giết thời gian nhưng lại bán tín bán nghi.

Phương Quân Hạo không tìm được khuyên cô quay về: "Đâu phải cậu đến để thư giãn, thôi thì quay về cho rồi".

Phong Bình dán mắt vào ti vi không để ý đến anh ta, một lúc sau mới hỏi: "Chuyện kia xử lý thế nào rồi?"

Phương Quân Hạo vừa làm bên máy tính, vừa trả lời: "À, chuyện ấy à, xử lý sạch sẽ như gái còn trinh, nghe nói tay phóng viên kia sợ đến nỗi mất cả hồn vía, thật đáng thương..."

"Mấy hôm nay Đường Ca Nam thế nào?"

"Anh ta gặp Đường Thi..."

"Thế à? Họ nói những gì?" Phong Bình rất nhạy cảm với chuyện ấy, lập tức chuyển hướng chú ý.

"Đấy là chuyện riêng tư của anh ta, đại tiểu thư của tôi ạ". Phương Quân Hạo chau mày, "Cậu muốn biết, sao không tự đi hỏi anh ta? Mình tin rằng anh ta sẽ nói hết với cậu".

...

"Hôm nay mình phải tham dự một cuộc họp mặt, không có thời gian cùng cậu làm những chuyện tẻ nhạt. Cậu muốn biết gì thì tự gọi điện cho anh ta, hiểu chưa?"

"Cuộc sống của cậu thật thối nát hết chỗ nói".

"Tùy cậu thích nói gì thì nói. Mình phải đi rồi". Phương Quân Hạo đứng dậy chỉnh lại quần áo.

"Này..."

"Đừng có nói với mình là cậu không biết gọi điện thoại quốc tế, muốn nhờ mình ấn số giúp cậu không?"

"Ừ... đúng đấy..."

"Ok, mình giúp cậu". Nói rồi anh bước đến trước điện thoại, ngồi lên bàn, bắt đầu ấn số. Số điện thoại của Đường Ca Nam rất đơn giản, dễ nhớ. Nhấn số xong, anh nghiêng đầu nói với Phong Bình: "Ok rồi, cậu nói đi này".

"Cảm ơn, cậu có thể đi được rồi". Phong Bình ngồi bật dậy.

...

Phương Quân Hạo xòe hai tay, lườm một cái, lắc đầu, tỏ vẻ không còn gì để nói, sau đó nhảy xuống, đi ra khỏi cửa.

Lúc ấy, đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói rất có sức hút của Đường Ca Nam, "Xin chào, tôi là Đường Ca Nam, bây giờ tôi không tiện nhắc máy của bạn, nếu là Phong Bình thì anh trình trọng thanh minh tối hôm đó chỉ là hiểu lầm, xin hãy cho anh cơ hội giải thích, nếu không phải thì xin để lại lời nhắn..."

"My god!" Vốn dĩ Phương Quân Hạo đã nắm lấy tay cầm, nghe thấy lời nhắn tự động trâu bò như vậy, không tìm được dừng lại bật cười: "Thế mà anh ta cũng nghĩ ra được, ha ha ha!".

Phong Bình ngạc nhiên, nhanh chóng nhấn nút không nhắc máy rồi nói: "Cậu có thể đi được rồi".

Phương Quân Hạo cười ha hả, sau đó bày tỏ lòng khâm phục: "Trời ơi, tôi không có mặt mũi nào đặt lời ghi âm như vậy. Anh ta đúng là thiên tài!" Anh ta nhe răng giơ ngón cái trước mặt Phong Bình, sau đó ngẩng cổ cười ha hả đi ra ngoài.

Phong Bình khoanh chân ngồi trên giường, im lặng một lúc như pho tượng, cuối cùng không nhịn được nằm vật xuống giường cười sặc sụa.

Chắc rằng những người gọi điện thoại cho anh ta, nghe thấy lời nhắn ấy sẽ ngất vì "sốc" mất.

Đúng là quá choáng!

Nhưng cô lại thấy vui trong lòng.

Tâm trạng u uất suốt mấy ngày nay bỗng chốc tan biến, bầu trời Paris cao và trong xanh hơn, không khí cũng trong lành hơn. Tất cả đều trở nên thật đẹp đẽ, đáng yêu. Thật thần kỳ, cô không biết Đường Ca Nam sẽ giải thích chuyện ấy như thế nào, nhưng đã đủ để cô tin tưởng anh rồi.

Giống như có cảm ứng tâm linh vậy, Đường Ca Nam ngồi họp mà tâm trí cứ để tận đâu đâu, như ngồi trên đồng lửa vậy, tay không ngừng xoay bút. Khó khăn lắm mới ngồi đến khi cuộc họp kết thúc. Anh về phòng, vừa mở cửa thì nghe người ra: “Sao bà lại đến đây?”

Đường lão phu nhân mặc bộ quần áo màu xanh mai cua, đeo cặp kính viền vàng, trông rất trang trọng. Bà ta đang uống trà, nhìn thấy anh liền đặt chiếc cốc sứ cầu kỳ xuống, mỉm cười và hỏi: “Lẽ nào ta không được đến?”

“Dĩ nhiên là được ạ”. Đường Ca Nam cười, vút tập hồ sơ xuống bàn làm việc, cởi áo khoác, tiện tay vút xuống bàn, “Thật nhàm chán, từ sáng đến tối chỉ có họp và họp...”

Đường lão phu nhân nhìn anh, lạnh lùng nói: “Bố cháu làm ba mươi năm, chưa bao giờ phàn nàn điều gì”.

Đường Ca Nam bực tức bĩu môi, “Vâng vâng, ông ấy là siêu nhân, phôi nấng cũng có thể bổ sung năng lượng, à không, còn lợi hại hơn cả siêu nhân, phôi đèn huỳnh quang là có thể bổ sung năng lượng siêu phạm”.

“Bố cháu thực sự rất hoàn mỹ”. Đường lão phu nhân mỉm cười và nói, dường như không cảm nhận được sự mỉa mai của thằng cháu nội.

“Thôi ạ, đừng có vì ông ấy là con của bà mà bà nói như thế, cháu nổi hết da gà rồi đây này”. Anh nói rồi tiến lại gần, ngồi trước mặt bà, nâng ấm trà trong khay rót trà cho bà.

Đường lão phu nhân không kìm được bật cười, cười một lúc, bỗng nhiên thở dài và nói: “Nhưng bố cháu đã già rồi, mừng ba tháng sau là tròn năm mươi tuổi”.

Đường Ca Nam ngạc nhiên, im lặng một lúc rồi mới nói: “Bà đang nghĩ xem nên chúc mừng thế nào à?”

“Những chuyện có thể làm cho bố cháu vui không nhiều nữa”. Đường lão phu nhân thở dài.

...

Đường Ca nam im lặng, cảm nhận có điều gì đó đang chờ anh.

Im lặng một lúc, quả nhiên bà nói: “Ta biết cháu vẫn tức bố cháu, nhưng Nam à, bố cháu không phải là thần, không thể khống chế được tất cả mọi chuyện”.

“Ông ấy không thể khống chế tất cả mọi chuyện, nhưng chí ít cũng nên thử xem sao, ông ấy có thử đâu”.

“Ta thấy cháu không hiểu được ý của bố cháu. Bố cháu không giúp cháu giải quyết chuyện ấy là vì muốn để cháu tận mắt chứng kiến thực lực của Phong Bình, hiểu được phạm vi thế lực của Phong Bình”. Đường lão phu nhân nhìn cháu trai bằng ánh mắt sâu ẩn sau cặp kính, chậm rãi nói: “Cháu tưởng rằng tập đoàn Bắc Thần và công ty giải trí Hoa ngữ có gì khác nhau sao?”

“Cháu không hiểu... vì sao bà lại hỏi như thế?” Đường Ca Nam lờ mờ nhận ra điều gì đó.

“Dĩ nhiên Bắc Thần mạnh hơn một công ty giải trí, hơn nữa mạnh hơn rất nhiều, nhưng trong mắt người nhà họ Phong, có lẽ không có gì khác biệt, cháu hiểu không?”

“Cháu không hiểu”. Đường Ca Nam cúi đầu không nhìn bà.

“Nam, cháu hiểu”. Đường lão phu nhân không kìm được thở dài, “Đây chính là điều mà bố cháu muốn nhắc nhở cháu... Phong Bình không giống với những cô gái mà trước đây cháu từng quan hệ, cô ta nắm trong tay sức mạnh vô cùng to lớn. Sự vui buồn của cô ta có thể ảnh hưởng tới rất nhiều chuyện. Làm bạn với cô ta, dĩ nhiên là may mắn của nhà họ Đường, nhưng nếu không may trở thành kẻ thù của cô ta thì đó sẽ là tai họa”.

“Sao cô ấy lại trở thành kẻ thù của nhà họ Đường được?”

“Ta biết cháu yêu cô ta, nhưng cháu có thể đảm bảo suốt đời này chỉ yêu một mình cô ta không? Dù cháu có thể đảm bảo, nhưng cháu làm sao có thể đảm bảo cô ta cũng sẽ yêu cháu suốt đời?”

... Đường Ca Nam không biết nói thế nào.

“Ta hiểu sức mạnh của tình yêu, nhưng cả đời này ta chỉ thấy sức tàn phá của nó. Cô cháu chính là ví dụ điển hình nhất, thậm chí là mẹ cháu”. Nói đến đây, giọng nói của bà toát lên chút gì đó rất thương cảm.

“Mẹ cháu?” Đường Ca Nam ngạc nhiên.

"Từ trước đến nay ta chưa bao giờ nhắc đến chuyện này, haizz..." Bà không kìm được lại thờ dài, "Mẹ cháu là người sống nội tâm, thích nghi ky, sức khỏe lại không tốt. Hai năm cuối cùng, quan hệ với bố cháu rất không tốt, có một lần bố cháu cạnh tranh một bãi đất, nhưng ông ấy đã thua đối thủ cạnh tranh..."

"Có chuyện đó sao?"

"Lẽ nào ta bịa chuyện để vu oan cho ông ấy?" Đường lão phu nhân nghiêm mặt nói.

Đường Ca Nam vô cùng ngạc nhiên, chau mày nghĩ một lúc rồi nói: "Có phải là bãi đất ở Cẩm Tú Niên Hoa? Báo chí nói đó là thất bại duy nhất của ông ấy".

Đường lão phu nhân gật đầu, "Đúng vậy, nếu lúc đầu có được mảnh đất ấy thì thành công của Bác Thần không chỉ ngày hôm nay..." Ngừng một lát, bà lấy hơi rồi nói: "Dĩ nhiên, cái đó đã không còn quan trọng nữa rồi. Ta chỉ muốn nói cho cháu biết, ranh giới giữa yêu và hận rất mong manh".

Đường Ca Nam không nói gì.

"Tình yêu là thứ khó nắm bắt nhất trên thế giới này, nó là con dao hai lưỡi, có thể đem lại cho chúng ta bao nhiêu niềm vui thì cũng có thể mang lại cho chúng ta bấy nhiêu đau khổ".

"Bà, cháu hiểu ý của bà rồi. Bố cháu bảo bà đến đúng không ạ? Ông ấy bảo bà nói như thế, đúng không?" Đường Ca Nam có một chuỗi câu hỏi, "Chẳng phải cả cuộc đời này ông ấy chỉ theo đuổi tiền bạc và quyền lực sao? Không có lý gì mà không thích Phong Bình?"

"Là ta tự đến, hai người đến mức này, ta không thể ngồi yên được". Đường lão phu nhân tỏ vẻ bất lực, bắt đầu giọng điệu nghiêm túc như mọi khi, "Nam à, ta biết bây giờ cháu không muốn nghe. Hồi bố cháu còn trẻ, những lời ta nói nó cũng không nghe. Bây giờ chẳng phải quay lại xin lỗi ta sao".

"Cháu hiểu những gì bà nói. Quả thực trước đây cháu rất không phục ông ấy, nhưng hai năm nay, cháu biết một số kinh nghiệm của ông ấy rất hữu ích, rất nhiều kế sách đúng đắn. Cháu cũng biết mình dễ bồng bột, kích động, không chín chắn. Nhưng cháu cũng có tình cảm. Mọi người không thể yêu cầu cháu như thế được". Đường Ca Nam đặt cốc trà đã nguội lạnh xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu của bà và nói tiếp: "Trước đây cháu nghe nói có nhà gái gia cảnh bản hàn, bố mẹ quyết không cho cưới. Cháu cũng nghe nói vì lợi ích mà phải kết hôn với người không yêu, phải hy sinh tình cảm của mình. Nhưng cháu chưa bao giờ nghe nói đến chuyện vì nhà gái có thể lực, có địa vị mà buộc phải từ bỏ. Điều đó quá hoang đường, vô lý".

Đường lão phu nhân nhìn anh, ngây người không biết nói gì.

"Mọi người không được lấy kinh nghiệm trước đây áp dụng vào hoàn cảnh của cháu. Chúng cháu là những người hoàn toàn khác. Cháu là con của bố nhưng cháu và ông ấy không giống nhau. Cháu thừa nhận một số điều bà nói rất có lý, nhưng bà quá bi quan. Vì sao bà không nghĩ đến hướng tích cực? Kinh nghiệm của bà hướng về khổ đau, tiêu cực chứ không phải là theo đuổi hạnh phúc. Chúng ta không thể vì người khác đã từng thất bại mà vứt bỏ cơ hội thành công của mình".

Cuối cùng Đường lão phu nhân cũng cúi đầu trước ánh mắt như thiêu đốt của anh, ngón tay bà khẽ xoay quanh cốc trà. Bà ca ngợi dũng khí tuổi trẻ của anh, thậm chí đố kỵ với sức trẻ của anh. Độ tuổi xế chiều khiến bà chỉ theo đuổi sự yên ổn mà thiếu nhuệ chí phấn đấu vươn lên. Nhưng đồng thời, bà cũng tin rằng, cuộc sống sẽ mài phẳng nhuệ khí của anh. Cuộc sống là sự hao mòn không giới hạn, hao mòn năm tháng, hao mòn sinh mạng, hao mòn tình yêu... Chúng sẽ bị cuộc sống nhào chán hao mòn từng chút, từng chút một. Dĩ nhiên, trong một đêm tối nào đó, vẫn sẽ có những xung động đến bất ngờ giằng xé trong cơ thể đã già đi.

Chỉ có điều, bà không định nói những lời đó cho anh nghe. Dù có nói thì chưa chắc anh đã hiểu. Dù có hiểu thì cũng chưa chắc đã tin. Dù có tin thì cũng chưa chắc đã làm theo. Dù có làm theo thì cũng chưa chắc sẽ đảm bảo không có sai sót gì. Hãy để anh đi, đi theo con đường thuộc về anh.

Sau khi tiễn Đường lão phu nhân về thì cũng đã gần đến bảy giờ. Thư ký Anna vào phòng nhắc anh buổi tối có bữa tiệc. Anh lật xem tài liệu, không ngẩng đầu lên mà nói: "Bảo Dương Phàm đi". Ngừng một lát rồi nói: "Gọi anh ta vào phòng tôi một lát".

Anna đáp lại một tiếng rì rào ngoài.

Một lúc sau, Dương Phàm gõ cửa vào phòng. Đường Ca Nam đưa cho anh ta một mẫu giấy, "Cậu đi điều tra xem số điện thoại này là của ai".

Dương Phàm xem mẫu giấy rồi nói: "Ày, số điện thoại này rất quen..."

Đường Ca Nam ngạc nhiên, "Của ai?"

Đường Phàm gãi đầu, chau mày nghĩ một lúc rồi nói: "Hình như là... phó giám đốc An của Viên Thị".

"Chắc chắn không?"

"Có lẽ là không sai, hay là bảo Anna kiểm tra lại".

Thế là Đường Ca Nam nhắc điện thoại, dặn dò Anna: “Mang danh thiếp của phó giám đốc An của doanh nghiệp Viên Thị vào đây cho tôi”.

Anh đặt điện thoại xuống, ngây người hai giây, thấy Dương Phạm ăn mặc chỉnh tề đứng ngay trước mặt, không tiện biểu lộ điều gì nên cười và nói: “À, hôm nay có tiệc gì...”

“Vâng, tiệc thương mại hợp tác hạng mục Hoa Đình, ở khách sạn Thụy Kim, Viên Thị cũng trong danh sách mời, giáo đốc Lý chủ trì, nếu anh không muốn đi...”

Anh ta chưa nói xong thì Anna mang danh thiếp vào.

Đường Ca Nam nhìn qua tấm danh thiếp, sau đó nói với Dương Phạm: “Không sao, đi chứ, tối nay không có kế hoạch nào khác... À, mấy giờ bữa tiệc bắt đầu?”

“Tám giờ”.

“Vậy chúng ta đi thôi”.

Hai người cùng đi, để lại Anna nháy mắt không hiểu gì cả, xúc động bụi ngùi vì sự thay đổi chóng mặt của sếp.

Đường Ca Nam ngồi trong xe, những tòa nhà cao tầng nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, bộ não của anh ta thì lại lao nhanh về trước, lật tìm trong ký ức những gì có liên quan đến An Duyệt Sinh.

Anh biết anh cả của Viên Thị, nhưng không hiểu rõ về An Duyệt Sinh, chưa bao giờ để lại ấn tượng gì đặc biệt, đến tận chiều hôm ấy, anh ta và Phong Bình đứng trên bậc thang ngoài phòng bán đấu giá. Hôm ấy thời tiết u ám, chiều tối còn có tuyết, tâm trạng của Phong Bình rất không tốt... Anh ta còn tặng Phong Bình hoa – lúc ấy nghĩ rằng anh ta có chút quan trọng hóa vấn đề, bây giờ xem ra, có lẽ đó chỉ là một cái cớ.

Vậy thì, An Duyệt Sinh chính là người đó sao? Nếu không phải là anh ta thì sao anh ta lại có số điện thoại của Phong Bình? Họ có chuyện gì cần liên lạc riêng sao? Chỉ vì một bình hoa?

Suốt đường đi anh chỉ mãi nghĩ ngợi, không nói gì, Dương Phạm cũng không tiện nói nhiều, đến tận khi chiếc xe dừng ở bãi đỗ xe của khách sạn Thụy Kim, nhân viên tiếp đón mỉm cười chào hỏi thì mới phá vỡ sự yên tĩnh.

Paul Lý đang đọc diễn văn trên sân khấu, bỗng nhiên thấy họ bước vào, cảm thấy hơi bất ngờ. Vốn dĩ không mong đợi sếp lớn có thể đến, không ngờ anh ta lại đến. Nhưng hình như anh ta đang tìm ai đó, vừa vào hội trường đã ngó nghiêng xung quanh, cơ bản không nhìn về phía mình.

Tuy nhiên, anh ta không dám thờ ơ với sếp lớn, sau khi phát biểu vài lời, vội hỏi han xem sếp lớn có muốn nói gì không. Đường Ca Nam xua tay, tỏ ý không cần thiết, sau đó gật đầu mỉm cười với ánh nhìn hướng về phía mình. Khi nhìn thấy An Duyệt Sinh, nụ cười trở nên gượng gạo hơn.

Anh nghiêm túc nhìn anh ta, dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấy người này.

Anh ta có đôi mắt đẹp nhưng không hề có chút thành ý, nhưng một khi anh ta mỉm cười thì lại toát lên khí chất trong sáng, dường như có hai phẩm chất vậy, một người rất mâu thuẫn. Lúc này, anh ta đang mỉm cười với Đường Ca Nam, gật đầu, tỏ vẻ thân thiện.

Đường Ca Nam ngây người ba giây, sau đó mỉm cười đi về phía anh ta. Nhân viên phục vụ uyển chuyển bước tới, kịp thời mời anh một ly rượu.

Anh cả của Viên Thị không biết rằng mục tiêu của Đường Ca Nam là phó giám đốc An đứng cạnh mình, thấy anh ta nâng ly rượu đi tới, vội đón anh khách sáo vài câu: “Giám đốc Đường, lâu lắm không gặp”.

Đường Ca Nam đành phải ứng phó với ông ta trước, “Hơn nửa năm không gặp rồi, chắc là giám đốc Viên bận lắm?”

Giám đốc Viên lập tức tận dụng cơ hội bày tỏ: “Năm nay chúng tôi chủ yếu hướng vào hạng mục ở Hoa Đình, cố gắng đảm bảo chất lượng, sau này còn phải nhờ giám đốc Đường quan tâm nhiều”. Nói xong ông ta nâng ly rượu.

Đường Ca Nam mỉm cười, nâng ly nhấp một ngụm, bỗng nhiên chuyển chủ đề nói chuyện: “Tôi nghe phó giám đốc An nói, giám đốc Viên rất thích sưu tầm đồ cổ?” Nói xong anh nhìn An Duyệt Sinh.

Giám đốc Viên khiêm tốn nói: “Chỉ là chút sở thích nhỏ, sở thích nhỏ...”

“Có nghiên cứu về bình sứ triều Minh không?”

“Có hiểu một chút. À đúng rồi, chuyện ở buổi bán đấu giá lần trước, phó giám đốc An nói với tôi rồi. Tôi thấy thật ngại quá. Nếu cô Phong đã thích chiếc bình sứ ấy thì tôi không nên tranh giành mới phải, thật là...”

An Duyệt Sinh đứng cạnh im lặng không nói gì, nghe thấy vậy, biết là nên đến lượt mình ra mặt nhận lỗi rồi. Anh ta bước lên trước chen lời: “Xin lỗi, đều do tôi không biết phép tắc, lúc ấy không chú ý đến người đưa giá là cô Phong...”

“Không sao”. Đường Ca Nam quay sang mỉm cười với anh ta, “Cô ấy chỉ đi xem cho biết thôi, cũng không thực sự thích, phó giám đốc An không nên tự trách mình”.

An Duyệt Sinh thấy ánh mắt của anh ta có chút kỳ lạ, trong lòng đã phát chuông báo động, nhưng ngoài mặt thì vẫn tươi cười.

Giám đốc Viên tỏ vẻ như trút được gánh nặng có phần hơi thái quá, cười và nói: “Vậy thì tốt, nếu không thì tôi mang lỗi lớn rồi”.

Lúc ấy, có thêm hai đối tác lại chào hỏi, cuộc nói chuyện lập tức bước vào lĩnh vực kinh doanh khô khan nhằm chán và giai đoạn nghi kỵ lẫn nhau, mọi người đều muốn nắm được chút thông tin từ miệng anh hoặc được lợi từ anh. Anh uống mấy ly rượu liền, sau đó vàng tim bóng dáng của Dương Phạm.

Dương Phạm và anh đã ngầm bàn bạc từ trước, nhìn thấy ánh mắt của anh, nhanh chóng nâng ly rượu đến cứu nguy.

Trong hai tiếng đầu của bữa tiệc, anh có rất ít thời gian nhàn rỗi, mọi người đều chen nhau nâng ly với anh, dường như không uống một ly với anh là quá thất lễ vậy. Khó khăn lắm mới chực gần hết, cuối cùng anh cũng có cơ hội nói một vài câu với An Duyệt Sinh.

Câu đầu tiên của anh là: “Phó giám đốc An, anh có biết Thúy Minh Hồ không?”

An Duyệt Sinh ngạc nhiên, không hiểu vì sao anh ta lại hỏi câu ấy, hơn nữa lại là câu mà Phong Bình từng hỏi anh. Anh không biết nên trả lời thế nào.

Đường Ca Nam nhìn chằm chằm vào từng sự thay đổi trên nét mặt của anh.

“Không biết à? Ha ha...” Đường Ca Nam nhếch mép cười: “Tôi tưởng ít hay nhiều trong giới cũng có một số tin đồn chứ?”

Câu nói ấy khơi dậy trí tò mò của An Duyệt Sinh, anh chần chừ một lúc rồi nói: “Tôi có nghe người ta nói, chỉ có điều họ cũng chỉ coi nó như câu chuyện để tiêu khiển chứ bản thân cũng không tin. Tôi nghĩ câu chuyện ấy giống như kho báu của Salomon, đại diện cho khao khát giàu sang của con người. Tôi không cho rằng trên thế giới này có nơi ấy thật”.

Đường Ca Nam lặng lẽ nghe anh ta nói, im lặng một lúc lâu không nói gì.

Sự im lặng ấy chỉ có mấy chục giây nhưng cảm giác dài vô tận.

An Duyệt Sinh thấy anh ta nhìn mình chằm chằm, ánh mắt có chút gì đó kỳ lạ, không kim được hỏi lại: “Lẽ nào anh cho rằng nó thực sự tồn tại?”

Đường Ca Nam di chuyển ánh nhìn, lắc đầu và nói: “Thực ra tôi cũng chỉ nghe nói thế, chưa thực sự nhìn thấy”.

An Duyệt Sinh hỏi: “Vậy thì vì sao anh lại hỏi chuyện ấy?”

Đường Ca Nam cười, cố làm ra vẻ thoải mái: “Nghe nói câu chuyện ấy là liều thuốc kích thích cho những bữa tiệc nhằm chán. Bây giờ xem ra không hoàn toàn như thế, ha ha”. Nói xong anh lại bật cười.

Tiếng cười của anh có chút vang xa, thu hút những ánh nhìn xung quanh. Giám đốc Viên lập tức nâng ly rượu lại, gia nhập vào cuộc nói chuyện của họ: “Hai người đang nói chuyện gì mà cười vui vẻ thế?” Đường như ông ta uống hơi quá chén, mũi rượu nồng nặc.

Đường Ca Nam tạo chút khoảng cách, không nói gì. An Duyệt Sinh mỉm cười nói thay anh ta: “Chúng tôi đang kể câu chuyện cổ xưa về của cải...”

“Ồ... cái ấy thì tôi biết, Thúy Minh Hồ, một trong ba đại cường quyền của thế giới, ha ha ha...” Ông ta cười phá lên. Mấy người xung quanh cũng lần lượt xúm lại, cùng cười và nói, “Nghe nói nó nằm trên một hòn đảo tên là Vista”.

“Tôi du lịch châu Âu mười mấy năm, chưa bao giờ nghe nói đến đảo Vista gì gì đó...”

“Không biết thằng nghèo nào viết là câu chuyện nực cười ấy”.

Mọi người cười phá lên.

Đường Ca Nam cũng mỉm cười, bỗng nhiên thấy An Duyệt Sinh nhìn mình, liền mỉm cười với anh ta: “Xem ra lời đồn cũng đáng tin, câu chuyện này quả là liều thuốc kích thích cho những bữa tiệc nhằm chán”.

An Duyệt Sinh chỉ biết mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng thì lại nghi ngờ, Đường Ca Nam biết điều gì rồi sao? Vì sao anh ta lại hỏi câu hỏi ấy? Giống hệt câu mà Phong Bình đã từng hỏi. Anh ta biết rồi sao?

Đường Ca Nam nâng ly với anh ta lần cuối cùng, uống xong anh liền rời đi.

Bỗng nhiên anh không muốn truy cứu đáp án nữa.

Người ấy là An Duyệt Sinh hay người nào khác thì có quan hệ gì chứ? Nếu Phong Bình đã nói tạm thời cô ấy không muốn nhắc tới, vậy thì hãy tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy. Ai mà chẳng có vết thương lòng? Chẳng phải bản thân anh cũng có những quá khứ không dám nhìn lại sao? Vậy thì hãy tạo chút không gian cho cả hai, ép chặt quá sẽ ảnh hưởng đến hô hấp. Lùi một bước mà nói, nếu người

Ấy thực sự là An Duyệt Sinh thì anh có thể làm gì? Anh thỏa mãn trí tò mò nhưng chắc chắn sẽ không thấy vui. Cô ấy có thể có được người tốt hơn.

Cô xuất thân cao quý, có thể lực, có địa vị, nhưng cô chưa bao giờ đối xử với anh bằng thái độ của người trên, người cao quý. Họ đi đến ngày hôm nay, có lẽ nên cảm ơn người đã qua ấy, cảm ơn người ấy không biết trân trọng cô, vì thế mới cho anh có cơ hội được gặp cô. Đúng vậy, anh không thể đảm bảo tương lai, nhưng anh có niềm tin, anh tin rằng một ngày nào đó sau mấy chục năm, khi anh lâm chung, nhìn lại cuộc đời mình, những thời khắc hạnh phúc nhất định có cô ấy.

Bữa tiệc vẫn chưa kết thúc nhưng anh đã chào tạm biệt ra về, tắm nước nóng, sấy tóc, sau đó lên giường đi ngủ. Anh không nằm mơ, đó là giấc ngủ ngon lành nhất của anh trong suốt nửa tháng.

Sáng hôm sau, khi anh tỉnh lại, điện thoại có một lời nhắn, bảo anh mười rưỡi sáng đến sân bay, đón một vị khách từ Paris trở về.

Anh phấn khích đến nỗi nhảy khỏi giường, quần áo ngủ cũng không kịp thay, mặc một chiếc áo ngoài màu xám cũ kỹ rồi chạy thẳng xuống nhà, lái xe phi thẳng đến sân bay. Lúc ấy mới là sáng sớm, hơn bảy giờ. Thời gian rất thoải mái, anh có thể về nhà chải chuốt, sửa sang lại, ăn mặc chỉnh tề hơn một chút, trên đường đi mua một bó hoa tươi, giống như những nhân vật nam chính thường làm trong những phim thần tượng. Nhưng anh không nghĩ đến những thứ ấy, một cảm giác không tên đã choán hết tâm trí của anh. Anh mở cửa sổ xe, để cho gió mát của sớm mai tấp vào mặt, vào ngực, vào con tim đang nồng cháy của anh.

Thời tiết nắng đẹp đến bất ngờ, rất nhiều chú chim đen trắng không biết tên đậu trên hàng dây điện ở ngoại ô, một chiếc xe tải đồ sộ phóng qua, chúng sợ hãi, vội vàng giang cánh bay lên bầu trời, bay về vùng biển bao la bát ngát.

Đường Ca Nam dõi theo chúng, đến tận chân trời. Anh thấy trong lòng mình cũng có một chú chim như thế, vỗ cánh muốn bay đi, anh rất muốn chấp cánh cho nó bay thật xa!